

Danielle Steel

UMUT İFTLİğİ

İN!

ALTIN KİTAPLAR

Danielle Steel Umut Çiftliği

BİRİNCİ BÖLÜM

Alışveriş arabasıyla reyonların arasında gezinen şık kadın başka bir markette olsa oldukça gariptenebilirdi. Özenle taranmış omuz hizasında kahverengi saçları, aynı renkte iri gözleri, güzel bir cildi, biçimli bir vücudu ve kusursuz manikürlü tırnakları vardı. Üzerindeki lacivert ipek takım büyük bir olasılıkla Paris'ten alınmıştı. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla Chanel çantası üstündeki takımla aynı renkteydi. Kısacası her şeyi kusursuzdu. Daha önce hiç markete gitmediğini kolaylıkla iddia edebilirdi, oysa burada evindeymişcesine rahat görünüyordu. Eve dönerken sık sık Madison'daki Gristede's mağazasına uğrardı. Aslında alışverişin çoğunu hizmetçi yapardı, ama Mary Stuart Walker biraz eski usul de olsa alışverişini kendi yapmaktan hoşlanırdı. Akşam eve geldiğinde Bill'e yemek yapmayı severdi, hatta çocukları küçükken aşçı tutmamışlardı. Kusursuz görünüşüne rağmen ailesiyle ilgili en küçük ayrıntıyla bile ilgilenmekten zevk duyardı.

Central Park'a bakan muhteşem manzaralı bir apartman dairesinde oturuyorlardı. Yirmi iki yıllık evliliklerinin on beş yılını burada geçirmişlerdi. Mary Stuart evine özen gösterirdi. Çocukları bazen her şeyin ne kadar «kusursuz» görüldüğü konusunda ona takılırlardı. Kusursuzluk onun için bir tür zorunluluk gibiydi. New York'ta sıcak bir haziran akşamında, altı saat süren bir toplantıdan sonra bile Mary Stuart'ın ne ruju, ne de saçı bozulurdu.

İki küçük biftek, iki patates, biraz taze kuşkonmaz, biraz meyve ve yoğurt alınca eski günlerini anımsadı. Alışveriş arabasını çocuklar için tıka basa doldurduğu günler daha dün gibiydi. Ne kadar onaylamazmış gibi görünse de, çocukların televizyonda görüp istedikleri şeyleri almadan edemezdi. Onları biraz şımartmak hoşuna giderdi, sağlıklı olduğu halde nefret ettikleri bir

kahvaltı yerine bayılarak yedikleri okolatalı bisküvilerden alsa ne

ıkardı ki.

New York'taki herkes gibi, o ve Bili de çocuklarından çok Şey bekliyorlardı: yüksek notlar, sportif yetenekler, iyi huylar ve daha pek çok zellik. Sonuçta, Alyssa ve Todd güzel, zeki ve her bakımdan pırıl pırıl çocuklardı. Bili kklklerinden beri onlardan kusursuz olmalarını beklediğini söyleyerek takılırdı, ama aslında bu doğruyduda. Biraz büyüdüklerinde, Alyssa on, Todd on ikisine geldiğinde ne zaman bu sözleri duysalar söylenmeye başlardı. Ancak bu sözlerdeki doğruluk payını onlar da biliyordu. Babalarının söylemek istediği, onların hem okulda, hem de okul dışında ellerinden gelenin en iyisini yapmalarıydı; her zaman başarılı olmasalar bile, hep daha çok alışmalıydılar. Birinden bunu beklemek belki biraz fazlaydı, ama Bill Walker daima yüksek standartlar belirler, onlar da bunlara uyum sağlardı. Anneleri ne kadar titiz olsa da, asıl mükemmeliyetçi olan babalarıydı. ocuklarından ve annelerinden her Şeyin en iyisini ister, hatta bu konuda onlara baskı yapardı.

Mary Stuart yirmi iki yıl boyunca kusursuz bir eş olmuştu. Ona kusursuz bir ev, çocuklar ve yaşam sunmuştu. Kendisinden bekleneni en iyi biçimde yerine getirmişti. Evleri dekorasyon dergilerine kapak olmanın ötesinde aynı zamanda mutlu bir yuva olmuştu. Yaşamlarındaki hiçbir Şey gösteriş değildi, her Şey titizlik ve gzellekle yapılmıştı. Mary Stuart'ın yaptığı hiçbir Şey

-6-

zorlama değildi; fazla çaba harcamaksınız yapılıvermiş izlenimini verse de, çoğu kişi bunun öyle kolay olmayacağını anlardı. O bunu kocasına bir armağan verir gibi yapardı. Ona her Şeyi kolayca sunardı. Yıllarca, yüzbinlerce dolarlık hayır işleri yapmış, müzelerin yönetim kurumlarında çalışmış, hasta ve kimsesiz çocuklara yardım etmişti. Şimdiyse kırk dört yaşındaydı, çocuklarını büyütmüştü; uğraştığı hayır işlerinin yanısıra son  yıldır Har-lem'deki bir hastanede zrl çocuklar için gönüllü çalışıyordu. Metropolitan Sanat

Müzesi'yle Lincoln Center'ın yönetim kurulu üyesiydi ve her yıl daha başka birçok derneğe yardım ediyordu. Artık çocuklar evde olmadığı ve Bili sürekli gece geç saatlere dek çalıştığı için bu işlerle daha fazla meşguldü. Kocasını Wall Street'teki uluslararası bir hukuk şirketinin en büyük ortaklarından. Almanya ve İngiltere'yle ilgili davaların çoğuna o bakardı. Bill. Walker eskiden bir dava avukatıydı ve karısının sosyal faaliyetleri ona belli bir çevre ve saygınlık kazandırmıştı. Kocasıyla çok iyi vakit geçirirlerdi, ancak bu yıl fazlasıyla sakin geçmişti. Bili yılın büyük bir kısmını yabancı ülkelere seyahat ederek geçirmiş, özellikle son birkaç ay Londra'daki önemli bir davayla uğraşmıştı. Mary Stuart ise kendini hayır işlerine daha çok vermişti.

Bu yıl Alyssa'nın Sorbonne'da ilk yılıydı. Bu nedenle Mary Stuart artık kendine daha çok vakit ayırabilirdi. Ne var ki, o yine işleriyle uğraşmayı tercih ediyordu. Daha fazla hayır işlerinde görev alıyor, bol bol okuyor ve hafta sonlarında hastanede gönüllü olarak çalışıyordu. Bazen pazar günleri elinde bir kitapla yatakta kalıyor ya da New York Times gazetesini son satırına kadar okuyordu. Günleri yoğun geçiyordu. Ona bakınca kimse herhangi bir eksiği olduğundan şüphe etmezdi. Olduğundan en az beş altı yaş genç görünürdü. Bu yıl her zamankinden daha

— 7 —

zayıftı, aslında bu haliyle daha yaşlı göstermesi gerekirdi, ama nedense daha genç duruyordu. Onda insanların hoşuna giden bir yumuşaklık vardı; bu özellikle ilgilendiği çocukları olumlu etkilerdi. Yüreğinden gelen o iyilik sosyal farklılıkları aşar, insana onun üst sınıfa ait biri olduğunu hissettirmezdi. Onda öylesine dokunaklı bir ifade vardı ki, hani sanki büyük acılar görmüş, büyük üzüntüler çekmişti ama bunların onu içkarartıcı biri yapmasına izin vermemişti. Hayatında her şey yolunda gibiydi. Çocukları hep en zeki, en başarılı ve en iyisi olmuşlardı. Kocasını maddi ve manevi anlamda çok başarılıydı. İş hayatında olduğu kadar sosyal hayatta da son derece saygı görüyordu.

Mary Stuart pek çok kişinin isteyebileceği her şeye sahipti. Buna karşın,

insanda ona bakınca merhamet uyandıran bir hüznün, bir yalnızlık vardı. Oysa bu çok saçmaydı. Mary Stuart'ın sahip olduklarıyla insan nasıl yalnız olabilirdi ki? Ancak biri gözleriyle değil de yüreğiyle bunu sezebilirdi; ama bu kez de inanmadığı için sezgilerini sorgulardı. Mary Stuart Walker'in yalnız ya da mutsuz olduğunu iddia etmek için ortada hiçbir neden yoktu, yine de ona dikkatle yeterince bakınca böyle olduğu anlaşılıyordu. Zarif yüz ifadesinin ardında hüznü bir şeyler vardı. «Bugün nasılsınız, Bayan Walker?» Karşısında duran adam gülümseyerek ona bakıyordu. Bu kadını severdi. Bayan Walker hem güzel, hem de her zaman nazikti. Ailesinin, hatta ölmeden önce annesinin bile hatırını sormayı hiç ihmal etmezdi. Eskiden buraya çocuklarıyla gelirdi, ama artık onlar evden ayrıldığından beri yalnız gelip onunla sohbet ederdi. Bayan Walker'i sevmemek imkânsızdı.

«İyiyim, Charlie, teşekkürler.» Gülümsedi, gülümseyince daha da genç görünüyordu. Genç bir kızdan farksızdı. Hafta sonlarında kot pantolonla geldiğinde tıpkı kızına benzerdi. «Bugün

-8-

sıcak, değil mi?» diye sordu, ama bundan pek etkilenmemiş gibiydi. Zaten her zaman kusursuz görünürdü. Kışın herkes kat kat giyinip şapkalar, atkılar, kulaklıklar takarken, o korkunç soğuğa rağmen son derece şık giyinirdi. Yazınsa da herkes sıcaktan bayılırken fazlasıyla rahat ve bakımlı görünürdü. Mary Stuart o tür insanlardandı işte. Her zaman her şey yolundaymış gibi davranır, kontrolünü hiç kaybetmez ve tabii hiç öfkelenmezdi. Charlie onu çocuklarıyla gülüp şakalaşırken görmüştü. Kızı gerçekten çok güzeldi, oğlu da dünya tatlısı bir çocuk... hepsi iyi insanlardı. Charlie, Bay Walker'in biraz sert görüldüğünü düşünürdü, ama bazı insanları neyin mutlu ettiğini kim bilebilirdi ki? Wal-ker'lar güzel bir aileydi. Bayan Walker iki patatesle iki biftek aldığına göre kocası şehre dönmüş olmalıydı. Paketleri torbaya koyarken, «Yarın daha da sıcak olacak diyorlar,» dedi. Bu arada Mary Stuart kaşlarını çatmış, bir derginin kapağına göz gezdiriyordu. Haber megastar Tanya Thomas ile ilgiliydi. Başlıkta «Tanya tekrar boşanıyor. Spor hocasıyla ilişkisi yüzünden

evliliği sallantıda» yazlıyordu. Başlığın altında adaleli bir sporcuyla fotoğrafları vardı. Onun altında kocasının fotoğrafçılardan kaçarken çekilmiş bir resmi. Charlie dergiye bakarak omuzlarını silkti. «Hollywood işte, kim kimin yatağında belli değil. Bazen evlenme zahmetine katlanmaları bile mucize.» Karısıyla otuz dokuz yıldır evliydi ve bu Hollywood çılgınlıkları ona başka bir gezegenden masallar gibi geliyordu.

«Okuduğun her şeye inanma,» dedi Mary Stuart nedense ciddi bir tavırla. Charlie bunun üzerine ona bakıp gülümsedi. Kadının yumuşak kahverengi gözleri hüzünlenmişti.

«Siz herkes için iyi şeyler düşünüyorsunuz, Bayan Walker. Ama inanın bana, onlar bizim gibi insanlar değiller.» Sürekli sevgili değiştiren sinema oyuncularının bazıları marketin de-

-9-

vamlı müşterisi olduğundan biliyordu bunu; hep değişik kişilerle birlikte gördüğü bu insanlar maymun iştahlıydı. Hepsi de Mary Stuart Walker'dan çok farklı yaratıklardı. Bu kadının onun ne dediğini bile anlayamadığından emindi.

Mary Stuart kendisinden beklenmeyecek bir sertlikle, «Bu magazin uydurmalarına inanma, Charlie,» dedi bir kez daha. Sonra da gülümseyerek adama veda etti.

Saat altıyı geçmesine karşın boğucu bir sıcak vardı. Bill'in her zamanki gibi yedi civarında eve geleceğini düşündü. Yedi buçuk, sekiz gibi ona yemek hazırlardı. Eve varınca patatesleri fırına koymayı planlıyordu, sonra duş alıp üstünü değiştirebilirdi. Her ne kadar belli olmasa da, o uzun toplantıdan sonra yorulmuş ve sıcaktan bunalmıştı. Müze bağış toplamak için eylül ayında büyük bir balo vermeyi planlıyordu ve onun da yönetim kurulu başkanı olmasını istiyorlardı. Neyse ki şimdilik reddedebilmeyi başarmıştı, bu kez yalnızca danışmanlık yapmayı düşünüyordu. Bir balo düzenleyecek hali yoktu. Son

zamanlarda daha çok hastanedeki özürlü çocuklarla ya da Harlem'deki kimsesiz çocuklarla uğraşmayı yeğliyordu.

Apartmandan içeri girerken kapıcı onu selamlayarak paketlerini alıp asansörcü çocuğa verdi. Mary Stuart ona teşekkür ederek yukarı çıktı. Burası eski ve çok güzel bir binaydı. Beşinci Cadde'deki en sevdiği binalardan biriydi. Daireye girer girmez muhteşem bir manzara karşılıyordu insanı. Özellikle kışın Central Park karlarla örtülüyken gökyüzüyle olağanüstü bir tezat oluşturuyordu. Yazınsa her yer yemyeşildi. On dördüncü kattan bakınca her şey çok güzel ve sakin görünüyordu. Aşağıdaki gürültü, pislik ve tehlikeden eser yoktu. Uzun süren kara kıştan sonra bahar tüm yeşilliği ve güzelliğiyle gelmişti.

-10-

Mary Stuart asansörcü çocuğa teşekkür ederek arkasından kapıyı kilitledi ve arka taraftaki geniş beyaz mutfağa doğru yürüdü. Böyle geniş, kullanışlı ve sade odaları severdi. Çerçevesiz üç tane Fransız tablosu dışında mutfak beyaz duvarları, beyaz tavanı ve kocaman beyaz granit tezgahıyla tamamen eski tarzdı. Beş yıl önce bir dekorasyon dergisine çıkmıştı. Mary Stuart da beyaz kot pantolonu ve beyaz angora kazağıyla mutfak taburesinde oturuyordu. Mary Stuart'ın hazırladığı nefis yemeklere rağmen burada gerçekten yemek pişirildiğine inanmak biraz zordu. Hizmetçileri artık yalnızca gündüzleri çalışıyordu. Paketleri boşaltırken evde çit yoktu. Fırını yakıp bir süre pencereden parkı seyretti. Birkaç blok ötedeki çocuk parkını görebiliyordu. Orada geçirdiği sayısız saatler aklına geldi. Kışın dondurucu soğukunda çocuklar henüz küçükken onları salıncakta sallar, tah-taravalliye bindirir ya da arkadaşlarıyla oyun oynamalarını seyrederdi. Sanki tüm bunlar yüzyıl önceydi... nasıl da böyle çabucak geçmişti? Çocuklar daha dün evdeydiler sanki, birlikte yemek yiyip sohbet ediyorlardı. Alyssa ile Todd'un kavgalarına bile razıydı şimdi, her şey bu sessizlikten daha iyi ve rahatlatıcıydı. Alyssa, Paris'te bir yıl geçirdikten sonra Yale'de okumak için geri dönünce daha iyi olacaktı. Hiç olmazsa araya hafta sonları eve gelirdi.

Mutfaktan çıkıp küçük çalışma odasına girdi. Telesekreteri açınca Alyssa'nın sesini duydu. Bu bile gülümsemesine yetmişti.

«Selam, anne... seni çok özledim. Hatırını sorayım dedim. Burada saat on, arkadaşlarla bir şeyler içmeye gideceğiz. Beni arama, geç dönerim. Hafta sonu bir ara ararım. Birkaç hafta sonra görüşürüz... hoşçakal...» Sonra birden aklına gelmiş gibi ekledi. «...Ah... seni seviyorum...» Ve telefon kapanmıştı.
Mary

-11 -

Stuart onu özlediğini hissederek saatine baktı. Alyssa aradığında New York saatiyle dört buçuktu. Üç hafta sonra onunla Paris' te buluşmak için can atıyordu. Fransa'nın güneyine inecekler, ardından da İtalya'da tatil yapacaklardı. Mary Stuart orada iki hafta kalmayı planlıyordu, ama Alyssa eve ancak okul açılmadan birkaç gün önce dönmek istiyordu. Avrupa'da mümkün olduğu kadar uzun kalmak istiyor ve daha şimdiden mezun olduktan sonra Paris'e yerleşmekten söz ediyordu. Mary Stuart şimdi bunu düşünmek bile istemiyordu. Onsuz geçen şu son yıl kendini fazlasıyla yalnız hissetmişti.

«Mary Stuart...» Bir sonraki ses kocasınınındı. «Bu gece yemeğe eve gelemeceğim. Saat yediye kadar bir toplantım var. Sonra da müşterilerimle yemeğe çıkmak zorundayım. Saat on, on bir gibi görüşürüz. Özür dilerim.» Büyük bir olasılıkla yanında müşterileri beklerken arayıp gerekli bilgiyi vermişti. Zaten Bili makinelerden nefret ederdi. Telesekretere asla özel bir mesaj bırakmazdı. Mary Stuart bazen kocasına bu konuda takılırdı. Aslında ona eskiden pek çok konuda takılırdı, ama artık bunu pek yapamıyordu. Onlar için güç bir yıl olmuştu. Pek çok şey değişmişti... pek çok üzüntü ve düşkünlük... kırgınlık... yine de dışarıdan bakınca son derece normal görünüyorlardı. Mary Stuart bazen buna şaşırıyordu. İnsan kalbi onarılmaz derecede yaralıyken nasıl olup da kahve yapıp yatağı düzeltir ya da toplantılara katılırdı? Kalkıyor, duş alıp giyiniyor ve yine yatıyordu, ama içinde

bir parça ölmüştü. Eskiden başka insanların nasıl böyle yaşadıklarına şaşardı. Ama artık biliyordu. Yaşanıyordu işte. Kalp çalışmaya devam ediyor ve insanın ölmesine izin vermiyordu. Yürümeye, konuşmaya, nefes almaya devam ediyordu, ama bir yandan da içi yanıyor.

-12-

«Merhaba,» dedi bir sonraki mesaj. «Ben Tony Jones, videonuz tamir oldu. İstedığınız zaman gelip alabilirsiniz. Teşekkür ederim. İyi günler.» Ertelenen kurul toplantılarıyla ilgili mesaj. Müzenin balosuyla ilgili bir soru ve Harlem'deki gönüllülerden birinden mesaj. Birkaç not aldıktan sonra fırını kapaması gerektiğini anımsadı. Bili yemeğe gelmeyecekti yine. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyordu. Çok çalışıyordu. O da ancak böyle yaşayabiliyordu. Mary Stuart da bitmek bilmeyen toplantılara girip çıkarak yaşamaya devam ediyordu işte.

Fırını kapatıp onun yerine kendine yumurta yapmaya karar verdi, ama sonra yiyecekti. Yatak odasına geçti. Bu odanın duvarları açık sarıydı, yerlerde İngiltere'den aldığı elışı antika bir halı, duvarlarda suluboya resimleri vardı. Odadaki büyük mermer şöminenin üzerinde çocukların gümüş çerçeveli resimleri duruyordu. Şöminenin her iki yanına kocaman iki kanep konmuştu. Bill'le geceleri ve hafta sonları ateşin karşısında oturup kitap okumayı severlerdi. Son bir yıldır hafta sonlarını şehirde geçiriyorlardı. Connecticut'taki evi geçen yıl satmışlardı. Çocuklar evden ayrıldıkları ve Bili sürekli seyahat ettiği için artık oraya hiç gitmiyorlardı.

Mary Stuart geçenlerde bir arkadaşına şakayla karışık dert yanmıştı. «Çocuklar ve Bili olmayınca yaşamım giderek küçülen bir çember gibi oldu, yavaş yavaş bir şeyler eksiliyor sanki. Evimiz bile bize büyük gelmeye başladı.» Ama onu satmaya gönlü razı olmazdı. Çocuklar orada büyümüşlerdi. Yatak odasına girince şöminenin üzerine baktı. Çocukların küçükken çekilmiş resimleri... onları orada görmek bile onu rahatlatıyordu.... küçükken aldıkları Köpük adındaki kocaman kahverengi köpek. Her zamanki gibi yine kendini

onlara yakın hissetti. Onlara bakıp eskiyi anımsamak ne kadar kolaydı. Her şey sanki başka bir za-

-13-

mana aitti, o zamana geri dönmeyi öyle çok istiyordu ki. Sorunların çok basit olduğu o zamanlara geri dönmek. Sarı saçları ve elma yanaklarıyla Todd'un ona bakan küçük yüzünü görebiliyor, onu adıyla çağıran sesini duyabiliyordu... Üç yaşındayken havuza düşünce Mary Stuart üzerindeki giysilerle ardından suya atlayıvermiş ve onu kurtarmıştı. Alyssa ve Todd ne zaman ihtiyaç duysalar anneleri hep yanlarındaydı. Önceki Noel hep birlikte gülerek sarmaş dolaş çektirdikleri bir fotoğraf vardı. Fotoğrafçı ciddi bir poz yakalayabilmek için onlara yalvarmıştı. Alyssa çılgınca gülerken Todd berbat bir şarkı söylemeye başlamıştı. Mary Stuart ile Bill de gülmekten katılmışlardı. Öyle saçma sapan şeylere gülmek ne güzeldi. Zaten hep birlikte olmak harika bir şeydi. Alyssa'nın telesekreterdeki sesi geceyi daha da çekilmez kılmıştı. Sonra birden bir yandan yüreğini sızlatıp öte yandan onu rahatlatan bu küçük yüzlerin resimlerinden uzaklaştı. Banyoya geçerken boğazı düğümlenmişti. Yüzünü yıkadıktan sonra aynadaki görüntüsüne dik dik baktı.

«Yeter!» Kabul edercesine başını salladı. Kendine böyle işkence etmemesi gerektiğini biliyordu. Kendine acımak gibi bir lüksü yoktu artık. Şimdi tek yapabildiği yaşamaya devam etmektir. Sanki hiç tanımadığı bir yerlere taşınmıştı ve önünde hiç de hoşlanmadığı bir manzara vardı. Soğuk ve boş bir arazide kendini yapayalnız hissediyordu. Bill'in de oralarda bir yerlerde olduğunu bildiği halde bazen buraya yalnız geldiğini sanıyordu. Onu bir yıl boyunca aramış, ama hâlâ bulamamıştı.

Bir an için kendine yemek hazırlamayı düşündü, ama sonra aç olmadığına karar verdi. Üzerindekileri çıkarıp pembe bir tişörtle kot pantolon giyerek çalışma odasına gitti ve masasına oturup gazetelere göz gezdirdi. Saat yedi olmasına karşın dı-

-14-

şarısı hâlâ aydınlıktı. Bill'i arayıp mesajını aldığını söylemeye karar verdi. Bugünlerde toplantılar ve iş dışında birbirine söyleyecek çok az şeyleri vardı, ama yine de onu aradı. Böylesi ipin ucunu bırakmaktan daha iyiydi. Son bir yıldır birbirlerinden ne kadar kopmuş olsalar da Mary Stuart henüz her şeyi bırakmaya hazır değildi. Hatta hiçbir zaman hazır olamayacağını biliyordu. Bir şeyden vazgeçmek onun tarzı değildi. Bu kadar yıldan sonra birbirlerine daha fazlasını borçluydular. Gemi batarken kaçmak olmazdı. Mary Stuart'a göre mecbur kalınca gemiyle birlikte batmak en doğrusuydu.

Kocasının numarasını çevirip bekledi. Sonunda bir sekreter yanıt verdi. Bay Walker müsait değildi. Hâlâ toplantıdaydı. Bayan Walker'm aradığını kendisine iletcekti.

Mary Stuart yumuşak bir ses tonuyla ona teşekkür ettikten sonra telefonu kapatıp yeniden parka bakmak için pencerenin karşısındaki iskemleye oturdu. İstese, ılık haziran akşamının günbatımında gezen çiftleri görebilirdi, ama istemiyordu. Artık onlara söyleyecek, onlardan öğrenecek hiçbir şeyi yoktu. Bu çiftlerin ona anımsattıkları tek şey acı ve Bill'le bir zamanlar paylaştıkları duygulardı. Belki yine olacaktı. Belki... yine de düş-kırıklığına uğramamak için bu düşünceye fazla bağlanmıyordu. Silkinerek yeniden evraklarının başına geçti. Güneş batana dek bir saat daha çalışıp komite listesini hazırladı, o gün toplantıdaki grup için öneriler hazırladı ve yeniden dışarı baktığında havanın karardığını gördü. Kadifemsi karanlık onu içine çekip yutacak gibiydi. Ev öyle sessiz ve boştu ki, birine seslenmek istedi, ama kimse yoktu. Gözlerini kapatıp arkasına yaslandı ve o sırada Tanrı onu hâlâ umursuyormuş gibi imdadına yetişti, telefon çalıyordu.

-15-

«Alo?» Şaşkınlıktan sesi çok genç çıkmıştı. Yarı karanlık odada saçları dağılmış halde düşüncelerinden sıyrılıp telefona yanıt verirken son derece

güzel görünüyordu.

«Mary Stuart?» Bu mırıl mırıl konuşan sesi duyar duymaz gülümsedi. Yirmi altı yıldır tanıdığı bir sestti bu. Ondan aylardır haber alamamıştı, ama ne zaman ihtiyacı olsa onu yanında bulurdu. Eski bir dostluğun güçlü bağlarını paylaşıyorlardı. «Sen misin? Bir an için Alyssa sandım.» Telefonun öbür ucundaki son derece kadınsı bir sestti. Konuşmasında hâlâ hafif bir Teksas aksanı hissediliyordu.

«Hayır, benim. Alyssa hâlâ Paris'te.» Mary Stuart güçlü bir elin kendisini tutup gerçeklere çektiğini hissederek derin bir iç çekti. Kendini garip hissettiği zamanlarda dostunun yanında olması olağanüstü bir şeydi. Ne zaman ihtiyaç duysalar birbirleri için hazırıldılar. Böyle düşünürken Mary Stuart markette gördüğü dergideki haberi anımsadı. «Sen iyi misin? Bugün bir dergide seninle ilgili bir haber gördüm.» Başlığı düşünerek kaşlarını çattı. «Güzel, değil mi? Aslında çok komik, çünkü son spor hocam bir kadın. O gazetede çıkan genci geçen yıl kovmuştum. Bugün arayıp beni dava açmakla tehdit etti, karısı haberi okuyunca küplere binmiş. Bu magazin basını hakkında daha öğreneceği çok şey var anlaşılan.» Tanya bunu en iyi biçimde öğrenmişti. «Soruna gelince, evet, iyi sayılırım.» Böyle kedi gibi mırıl mırıl konuşması çoğu erkeği çılgına çevirirdi. Mary Stuart onun bu haline gülümsedi. Onunla konuşmak havasız bir odada birden temiz havaya kavuşmak gibiydi. Tanya ile ilk tanıştığı günden beri böyle hissediyordu. Yirmi altı yıl önce Berkeley'de üniversiteye birlikte gitmişlerdi. Dört arkadaşları: Mary Stuart, Tanya, Eleanor ve Zoe. İlk iki yıl aynı yatakhaneyi paylaşmışlar, sonra da hep birlikte Euclid'de bir ev tutmuşlardı.

-16-

Dört yıl boyunca hiç ayrılmamışlar, birbirlerine kardeşten bile yakın olmuşlardı. Ne yazık ki, son yıllarında Ellie'nin ölümünden sonra her şey değişmişti. Mezuniyetle birlikte hepsi ol-gunlaşarak kendi yaşamlarını kurmuşlardı. Tanya mezuniyetten hemen iki gün sonra evlenmişti. Evlendiği

genç kendi memleketi Doğu Teksas'tan ilk gözağrısıydı. Ancak bu evlilik topu topu iki yıl sürmüştü. Tanya bir yıl içinde göz kamaştırıcı bir mesleğin içine girince yaşamı da, evliliği de parçalanmıştı. Bobby Joe olanlara bir yıl dayanabilmiş, daha fazla kaldıramamıştı. Eğitimli ve yetenekli bir kadınla evli olmak onu zaten yeterince korkutuyordu, ama onun asıl istediği Tanya'nın her şeyden vazgeçip Teksas'ta kalmasıydı. Genç adam evini ve babasının işini bırakmak istemiyordu. Müteahhitlikten oldukça iyi kazanıyor yaptığı işi biliyordu. Onun istediği konserler, hayranlar ya da milyonlarca dolar değildi; oysa bunlar Tanya'nın tüm yaşamıydı. Bobby Joe'yu seviyordu, ama düşlerini süsleyen bu meslekten vazgeçmeye de niyeti yoktu. İkinci evlilik yıldönümlerinde ayrılıp Noel'de boşandılar. Bobby Joe'nun Tanya'yı unutmaması uzun zaman aldıysa da, sonra yeniden evlenip altı çocuk babası oldu. Tanya bu süre içinde onu birkaç kez görmüştü. Söylediğine göre şişman, kel, ama her zamanki gibi nazikmiş. Bu sözleri hep biraz düşünceli bir tavırla söylediği için Mary Stuart onun mesleğinde-ki olağanüstü başarısına karşın, bu ayrılığı ödediği bir bedel olarak gördüğünü biliyordu. Tanya bu mesleğe başlayalı yirmi yıl olmuştu, ama hâlâ ülkedeki bir numaralı kadın şarkıcıydı.

Tanya ile Mary Stuart hep iyi arkadaş olmuşlardı. Mary Stuart da mezuniyetten sonraki yaz evlenmişti. Zoe ise tıp fakültesine gitmişti. Aralarındaki en asi kız oydu. Her şeyin doğru dürüst olmasını ister ve bunun için hiç durmadan uğraşır. Ellie'yi ölü bulan ve deliler gibi ağlarken teyzesini arama cesareti™ gös-

-17-

Umut Çiftliği / F : 2

teren yine oydu. Hepsi için korkunç bir olaydı. Ellie en çok Mary Stuart'la yakındı. İdealleri ve hayalleri olan çok iyi, nazik bir kızdı. Annesiyle babası üniversiteye başladığı ilk yıl bir kazada ölmüşlerdi, ondan sonra o üç arkadaşı onun ailesi olmuştu. Mary Stuart bazen onun dış dünyadaki zorluklarla başa çıkamayacağından korkardı. Ellie diğerlerinin aksine son derece kırılıyordu. Bir

düş dünyasında yaşar gibiydi. Mezuniyetten üç hafta önce ölmüştü. Tanya bu nedenle evliliğini erteleyecekti, ama diğerleri Ellie'nin bundan hoşlanmayacağını, Bobby Joe'nun da böyle bir durum karşısında onu öldüreceğini söyleyerek ona engel olmuşlardı. Mary Stuart baş nedimesi, Zoe de tek nedimesi olmuştu.

Tanya Japonya'da konser veriyor olmasaydı, Mary Stuart'ın düğününde bulunacaktı. Zoe ise okuldan ayrılmaya fırsat bulamamıştı. Böylece Mary Stuart en yakın arkadaşlarının bulunmadığı bir törenle ailesinin Greenwich'teki evinde evlenmişti. Tanya'nın ikinci evliliğini Mary Stuart gazetelerden öğrenmişti. Tanya yirmi dokuz yaşında bu kez menajeriyle Las Vegas'ta sessiz sedasız evlenmişti. Nikâhtan sonra tüm magazin basını

peşine düşmüştü.

Mary Stuart, Tanya'nın yeni kocasını hiç sevmemişti. Tanya bu kez çocuk sahibi olmak istiyordu, Santa Barbara ve Pasa-dena'da bir ev alıp «gerçek bir yaşam» süreceklerdi. Kendisi için doğruyu bulmuştu, ama yeni kocası onunla ayrı fikirde değildi. Adam için önemli olan iki şey vardı: Tanya'nın mesleği ve parası. Daha fazla para için onun daha fazla çalışmasını istiyordu. Tanya her zaman mesleki açıdan onun kendisi için çok faydalı olduğunu söylerdi. Tanya'nın kendi başına yapmaya cesaret edemeyeceği değişiklikler yapmış, dünyanın dört bir yanında konserler düzenlemiş, rekor ücretle plak anlaşmaları yap-

-18-

mış, onu süperstarlıktan efsaneye dönüştürmüştü. Ondan sonra artık istediği her şeyi elde edebilirdi. Evli oldukları beş yıl boyunca üç platin ve beş altın plakla Grammy dahil el attığı tüm müzik ödülleri kazanmıştı. Boşanırken kocasına ödediği küçük servete rağmen, Tanya'nın geleceği artık garanti altındaydı. Annesine Houston'da beş milyon dolarlık bir ev, kızkardeşiyle eniştesine de Armstrong yakınlarında bir malikâne almıştı.

Kendisi de Bel Air'in en güzel evlerinden birine sahipti. Ayrıca Malibu'da hiç gitmediği on milyon dolarlık bir yazlığı vardı. Bu evi kocasının isteğiyle almıştı. Parası ve şöhreti vardı, ama çocuğu yoktu. Boşandıktan sonra biraz değişikliğe ihtiyacı olduğunu düşünerek film çevirmeye başladı. İlk yıl iki film çevirerek ikinci yıl Akademi Ödülü'nü kazandı. Otuz beş yaşında Tanya Thomas pek çok insanın düşlediği her şeye sahipti. Ancak asla sahip olamadığı tek şey Bobby Joe ile paylaştıklarıydı: sevgi, şefkat, aşk ve çocuklar. Altı yıl sonra üçüncü kocası Tony Goldman ile evlendi. Adam Los Angeles'te emlak işiyle uğraşıyordu ve pek çok yıldız adayıyla birlikte olmuştu. Tanya'nın da mesleğinden etkilendiği şüphesizdi, ama arkadaşının en büyük savunucusu olan Mary Stuart bile, bu adamın dürüst biri olduğunu ve Tanya'yı sevdiğini kabul etmek zorunda kalmıştı. Tanya'nın dostlarını asıl kaygılandıran Tony'nin bu yaşama ayak uydurup uyduramayacağıydı. Mary Stuart'ın son üç yıldır duyduğu kadarıyla her şey oldukça iyi gidiyordu. Tanya ile bu kadar yakın olunca magazin haberlerinin hepsine inanmaması gerektiğini herkesten daha iyi biliyordu.

Tony daha önce evlenip boşanmıştı ve bu evliliğinden üç çocuğu vardı. Tanya ile evlendiklerinde çocuklar dokuz, on bir ve on dört yaşındaydılar. Tanya onları çok seviyordu. En küçükle en büyük erkekti ve üvey annesi için çıldırıyorlardı. Küçük kız

-19-

ise şaşkınlık içindeydi, Tanya Thomas'ın babalarıyla evlendiğine inanamıyordu. Herkese övünerek bunu anlatıp artık Tanya gibi giyinmeye, ona benzemeye çalışıyordu. Ancak Tanya kendi tarzının onun yaşı için uygun olmadığını düşünerek kızın alışverişiyle ilgilenmeye başlamıştı. Onun hem yaşına uygun, hem de kendini güzel hissedeceği giysiler alıyordu. Çocuklarla arası çok iyiydi ve sürekli bir bebek sahibi olmaktan söz ediyordu. Ancak Tony ile kırk bir yaşında evlendiği için hamile kalma konusunda biraz tereddütü vardı. Bu iş için gecikmiş olduğunu düşünüyordu. Tony de başka çocuk sahibi

olma konusunda çok hevesli olmadığı için buna cesaret edemiyordu. Kocasıyla bu konuda tartış-maktansa elindekilerle yetinmeye razıydı. Evliliklerinin ilk iki yılında iki dünya turu yaptı, magazin basını her hareketini izliyordu. Basına açtığı iki dava halen sürmekteydi. Bu nedenle hamile kalmak bir yana, normal bir yaşam sürmenin bile zor olduğu bir ortamdı. Tony'nin çocuklarıyla ilgilenmek daha kolaydı, ki o da bunu tüm kalbiyle seve seve yapıyordu. Hatta Tony onun çocuklara ilk eşinden daha iyi annelik yaptığını söylüyordu. Tüm bunlara rağmen, Mary Stuart Tanya'nın menajerler, avukatlar, konser turları, ölüm tehditleri ve daha pek çok şeyle tek başına uğraştığını farketmişti. Tanya bu işlerle boğuşurken Tony kendi işleriyle uğraşır ya da Palm Springs'te arkadaşlarıyla golf oynuyordu. Oysa Mary Stuart onun Tanya ile daha fazla ilgileceğini ummuştu. Tanya'nın yaşamının ne denli zor olduğunu o herkesten daha iyi biliyordu. Ne var ki, arkadaşı bundan pek şikâyet etmiyordu. Mary Stuart bu nedenle onu daha çok takdir ederdi. Ama ne zaman Tony'yi Oscar ya da Grammy ödül törenlerinde kameralara el sallarken görse kızardı. Adam karısının yaşamındaki zorluklardan uzak durup yalnızca işin kaymağını yiyor gibi görünüyordu. Şimdi Tanya spor hocasının karısı-

-20-

nın onu tehdit ettiğini söyleyince, Mary Stuart yine bunu düşündü. Tanya bu tür haberlerle kimsenin başa çıkamayacağını öğrenmişti artık. «Aslında Tony de pek hoşlanmadı,» dedi usulca. Ses tonu Mary Stuart'ı kaygılandırmıştı. Yorgun ve yalnız gibiydi. Uzun zamandır bu konuda savaş veriyordu ve çok yorulmuştu. «Şu gazeteciler ne zaman biriyle ilişkim olduğunu iddia etseler deliye dönüyor. Onu arkadaşlarına karşı küçük düşürdüğümü söylüyor, bundan hiç hoşlanmıyor. Aslında onu anlıyorum.» Derin bir iç çekti, ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Gazetecileri durdurmak olanaksızdı. Basın ona işkence etmeye bayılıyordu. Tanya'nın da sıradan bir kadın olduğuna, şampanya yerine birayı tercih ettiğine inanmak onlar için biraz zordu. Zaten Tanya Thomas'ın sıradan biri olduğunu yazsalar gazeteleri o kadar fazla satamazdı.

Tanya saçlarını hep sarıya boyardı ve her zaman çok bakımlı olduğundan son derece genç görünürdü. Şu sıralar otuz altı yaşında olduğunu iddia ediyor ve kalan sekiz yılı başarıyla gizliyordu. «Ben de bu tür haberlerden nefret ediyorum, fakat yakıştırdıkları insanlar öyle gülünç oluyor ki, çoğu zaman pek de rahatsız olmuyorum, ama Tony oluyor işte.» Bu hepsi için utanç verici bir şeydi, özellikle de çocuklar için. Ne çare ki, Tanya'nın bunları önlemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. «Herhalde bir olasılıklar listesi yapıp canları kimi istiyorsa onu seçip bana yakıştırıyorlar.»

Tanya omuzlarını silkerek ayaklarını önündeki sehpaye uzatıp Mary Stuart'ı düşündü. Aylardır konuşmamalardı. Eski gruptan kalan en yakın iki arkadaşları. Tanya, Mary Stuart'm artık Zoe ile görüşmediğini biliyordu. Kendisiyse Zoe ile yılda bir iki kez konuşur ve her Noel'de birbirlerine kart atarlardı, ama yaşamları birbirinden çok farklıydı. Zoe, San Francisco'da dahiliye

' -21 -

uzmanı olarak çalışıyordu. Hiç evlenmemiş ve çocuğu olmamıştı. Kendini tümüyle işine adanmıştı ve boş zamanlarında da gönüllü olarak klinikteki çocuklarla ilgileniyordu. Hâlâ tipik Zoe'ydi işte. Tanya, San Francisco'daki son konserinden beri, yani beş yıldır onu görmemişti.

«Eee, sen nasılsın?» Tanya bunu sıradan bir hatır sormanın ötesinde içten bir ilgiyle sormuştu. «Neler yapıyorsun?» Ses tonu Mary Stuart'ın yüreğine işlediyse de, arkadaşını anlamazlıktan gelmeyi yeğledi.

«İyiyim. Hep aynı şeyler, komite çalışmaları, toplantılar, Harlem'deki gönüllü çalışmalar. Bugün bütün günümü Metropo-litan'da eylül ayı için planlanan bir balo konusunda konuşarak geçirdim.» Sesi kontrollü ve duygusallıktan uzaktı; gelgelelim Tanya onu çok iyi tanıyordu. Mary Stuart da bunun farkındaydı. Hatta bazen Bili dahil pek çok insanı kandırabilirdi, ama Tanya'

yi asla.

«Ben onu kastetmiyorum.» Uzun bir sessizlik oldu. İki kadın da bir süre ne diyeceklerini bilemediler. Tanya, Mary Stuart' in yanıt vermesini bekledi. «Kendini nasıl hissediyorsun, Mary Stuart? Nasıl oldun?»

Mary Stuart içini çekerek pencereden dışarı baktı. Hava kararmıştı artık. Evde yapayalnızdı. Bir yıldır hep yalnızdı zaten. «İyiyim.» Sesi hafifçe titriyordu. Yine de son görüşmelerinden daha iyiydi. Geçen yıl felaket yağmurlu bir günde Mary Stuart ölmek istediğini söylemişti. «Alışıyorum.» Oysa çok şey değişmişti. Beklediğinden çok.

«Ya Bili?»

«Sanırım o da iyi. Onu pek göremiyorum.»

«Bence bu pek iyi değil.» Yine uzun bir ara oldu, ama buna alışmışlardı. Tanya düşünüyordu. «Ya Alyssa?»

-22-

«Galiba o iyi. Paris'i seviyor. Birkaç hafta sonra onunla orada buluşup bir ay boyunca Avrupa'yı gezeceğiz. Bill'in İngiltere' de büyük bir davası var. Yazı orada geçirecek, ben de gidip kızımı göreceğim.» Sesi biraz neşeli çıkmaya başlamıştı. Tanya gülümsedi. Alyssa Walker en sevdiği insanlardan biriydi.

Mırıl mırıl sesiyle sordu. «Sen de onunla İngiltere'ye gidecek misin?» Mary Stuart biraz duraksadıktan sonra yanıt verdi.

«Hayır, ben burada kalacağım. O dava sırasında benimle ilgilenemeyecek kadar meşgul olacak, zaten benim de burada yapacak çok işim var.» Pek çok iş... Bu tür bahaneler bulmakta çok usta olmuştu... Bir ara buluşmalıyız... yoo,

her şey yolunda... her şey harika... Bill'in işi başından aşkın... Bili seyahatte... Bill'in toplantısı var... Şehre inmeliyim... Avrupa'daki kızımı görmeliyim. Meraklı ve acıyan gözlerden uzakta bir yerde acısına tek başına ve sessizce katlanmak için uydurulmuş sözler... Kendini gerçekten ne kadar kötü hissettiğini söylemektense, insanları uzaklaştırmanın bir yolu...

«Sen iyi değilsin, Mary Stuart.» Tanya her zamanki inatçı tavrıyla devam etti. Gerçeği bulana dek her yolu dener, her taşın altına bakardı. Zoe ile bu konuda aynı kararlılığa sahiptiler. Ama Tanya daha ustaydı. «Neden bana doğruyu söylemiyorsun, Stu?»

«Doğruyu söylüyorum, Tan.» Mary Stuart ısrar etti... Stu... Tan... Tannie... eskiden hep bu isimleri kullanırlardı... ilk başlarda... henüz umut dolu oldukları zamanlarda. Şimdi her şeyin sonuna gelmişlerdi sanki. Her şeyi yitirmeye başlamışlardı. Mary Stuart bundan nefret ediyordu. «Biz iyiyiz, gerçekten.»

«Yalan söylüyorsun, ama seni suçlamıyorum. Sen haklısın.» Zoe ile Tanya arasındaki fark buydu işte. Zoe onun yalan söyleyip saklanmasına asla izin vermezdi. Acısının üzerine git-

-23-

tikçe iyileşeceğini düşünürdü. Hiç olmazsa Tanya bunun öyle olmayacağını anlıyordu. Onun da kendi dertleri vardı. Gazetelerin yazdığı gibi, biriyle ilişkisi olduğu doğru değildi, ama Tony ile aralarında sorun olduğu konusunda pek de haksız sayılmazlardı. Tony göz önünde yaşamaktan bir süre için hoşlanmıştı, ancak artık ne basından, ne yalan haberlerden, ne tehditlerden, ne de davalardan hoşlanıyordu. Tüm bunlar son derece yorucuydu ve özel yaşamları olması neredeyse imkânsızdı. Bu saçmalıkların arasında gerçek bir kadın nasıl bulunurdu? Son zamanlarda Tony sürekli bundan yakınmaya başlamıştı; Tanya her ne kadar anlayış gösterse de durumu değiştirmek için elinden bir şey gelmiyordu. Yalnız arasına Hawaii, Afrika veya Güney Fransa'ya kaçmak iyi geliyordu, ama yine de bu, sorunun gerçek çözümü

değildi. Tatlı bir kaçamak gerçek bir çözüm olamıyordu. Tony'ye bile mantıksız gelse de, olağanüstü başarısına, dünya çapında ününe ve milyonlarla hayranına karşın, Tanya sürdürdüğü yaşamın kurbanı olmaya izin vermişti. Bundan o sorumluydu. Ve Tony de giderek bundan nefret etmeye başlamıştı. Şu an için, Tanya'nın yapabildiği tek şey çok fazla ortalıkta görünmemektir. Hatta dedikoduları artırmamak için geçen hafta planını değiştirip annesini görmeye Teksas'a bile gitmemişti. Son zamanlarda kocası sürekli olarak artık dayanamadığını söylüyor ve o böyle söyledikçe Tanya paniğe kapılıyordu. Özellikle de, durumu değiştiremeyeceğini bildiği için kendini kötü hissediyordu. Huzurlarının bozulmasının tek nedeni dış etkenlerdi.

«Gelecek hafta New York'a geliyorum, onun için aradım,» diye açıkladı. «Yoğun işler nedeniyle randevu almam gerektiğini düşündüm, yoksa benim yerime valiyle yemeğe çıkıp o hayır kurumlarından biri için para koparıyor olabilirsin.» Tanya, Mary Stu-art'ın hayır işleri için pek çok kez inanılmaz derecede cömert

-24-

davranmıştı. İki kez onlar yararına konser vermişti, ama son zamanlarda çok meşguldü. Artık kendine vakit ayıramıyordu. Şimdiki menajeri hepsinden daha sertti ve daha fazla konser vermesi için onu resmen zorluyordu. Ona göre konserlerden yapılacak yeni albümler, çıkacak yeni CD ve kasetler, kazanılacak daha büyük paralar vardı. Tanya şu anda her zamankinden daha popülerdi. Menajeri bunu paraya dönüştürmesini istiyordu, ama güzel yıldız şu sıralar vaktinin çoğunu film çekimleriyle geçiriyordu. «New York'ta bir TV şovu yapacağım, ama daha da önemlisi bir kitap yazmak için bir ajansla görüşeceğim. Bir yayınevi beni aradı, ancak ilgileneceğimden pek emin değilim. Bakalım, yine de görüşeceğim. Hakkımda yazacak ne kaldı ki?» Şimdiye dek onunla ilgili dört biyografi yayınlanmıştı. Hepsi de Tanya ile ilgili acımasız ve yalan yanlış şeyler yazmışlardı. Yine de o bunlardan öfkeyle söz etmezdi. Korkunç bir darbe gibi gelen ilk kitaptan hemen sonra gece yarısı çığgın bir halde Mary Stuart'ı aramıştı. Yıllar boyunca zor anlarında hep

birbirlerine destek olmuşlardı ve artık bunun sonsuza dek böyle süreceğini ikisi de biliyordu. Hayatta bir daha sahip olunamayacak türden bir dostluktu bu. Başlıyor, büyüyor ve bir fidandan koca bir ağaç yetişiyordu. Onların dostluk ağacı da böyle sağlam bir toprakta kök salarak yıllar boyu gelişmişti.

Mary Stuart, «Ne zaman geliyorsun? Seni havaalanında karşılarım,» diye önerdi.

«Ben şehre inip seni alırım. Otele gider çene çalarız. Sah günü orada olacağım.» Tanya her zamanki gibi yine plak şirketinin özel uçağıyla geliyordu. Uçakla dünyayı gezmek onun için yoldan bir arabaya atlamak gibiydi. Bu, Mary Stuart'ın çok hoşuna giderdi. «Seni uçaktan ararım.»

-25-

Mary Stuart birden kendini küçük bir çocuk gibi hissetti. Tanya'da onun kendini yeniden genç hissetmesini sağlayan bir şeyler vardı. Onunla buluşacağı günü düşünerek gülümsedi. Son görüşmelerinden beri asırlar geçmiş gibiydi, zamanını hatırlamıyordu bile, ama Tanya çok iyi anımsıyordu.

Tanya hattın diğer ucundan, «Görüşürüz,» diyerek gülümsedi. Ardından da daha ciddi bir ses tonuyla, «Seni seviyorum,» diye ekledi.

«Biliyorum.» Gözleri dolu dolu olmuş bir halde başını salladı Mary Stuart. Bu tür duygulara artık dayanamıyordu. Yalnızlığa dayanmak çok daha kolaydı. «Ben de seni seviyorum,» dedi boğazı düğümlenerek. Ardından da, «...Üzgünüm...» diye ekledi. İçindeki duygu dalgalarıyla savaşıarak gözlerini kapattı.

«Üzülme, hayatım... her şey yoluna girecek... biliyorum... biliyorum.» Oysa bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Onun neler hissettiğini kimse bilemezdi. Kocasını bile.

Mary Stuart kendini yeniden toparlayarak, «Haftaya görüşürüz,» dedi, ama Tanya'yı kandıramazdı. İçinde kurduğu setin ardında büyük bir acı seli vardı, Tanya arkadaşının buna ne kadar dayanabileceğini düşünmeden edemedi.

«Salı günü görüşürüz. Kot pantolon giy. Ya bir hamburger-ciye gider ya da oda servisi isteriz. Görüşmek üzere...» Ve kapattı. Mary Stuart onu ve Berkeley'deki günlerini düşünüyordu. Her biri kendi dünyalarını kurmadan önce dolu dolu yaşamışlardı. O zamanlar her şey ne kadar kolaydı, tâ ki mezuniyetten önce Ellie ölene dek. Böylece gerçek dünyayla tanışmışlardı. Bunları düşünürken masanın üzerinde dördünün birlikte çektiği resme baktı. Şimdi gözüne çocuk gibi görünüyorlardı. Hatta kızından bile daha gençler. Uzun sarı saçlarıyla seksi Tanya, uzun kıvılcık saçlarıyla ciddi tavırlı Zoe, sarı buk-

-26-

leleriyle ince ruhlular Ellie, siyah saçları ve uzun bacaklarıyla kendisi. Hep birlikte kameraya bakmışlardı. Sanki yüz yıl önceydi. Uzun bir süre onları düşünerek sonunda yatağın üstünde kot pantolon ve pembe tişörtüyle uykuya daldı. Bili saat on birde eve gelince onu yatakta buldu. Uzun bir süre karısına baktıktan sonra ışığı kapattı. Onunla hiç konuşmadı ve ona hiç dokunmadı. Mary Stuart sabaha kadar üzerindekiyle uyudu. Ertesi sabah uyandığında kocası çoktan işe gitmişti bile. Bir kez daha tıpkı bir yabancı gibi yaşamından geçip gitmişti.

-27-

İKİNCİ BÖLÜM

Tanya Thomas ertesi sabah Bel Air'deki evinin yatak odasında uyandığında Tony duşuyordu. Aynı yatak odasını paylaşıyorlardı, ama ikisinin de kendilerine ait banyolu giyinme odaları vardı. Geniş yatak odası uzun pembe ipek perdeler, pembe çiçekli kumaşlar ve Fransız antikalarıyla dekore edilmişti.

Tanya'nın giyinme odası ve banyosu pembe mermerdendi, burada kullanılan kumaşlar da uçuk pembe ipekti. Tony'nin banyosu ise tamamen siyah mermer ve granitti. Siyah havluları ve siyah ipek kumaşlarıyla kusursuz bir erkek banyosuydu.

Tanya bu evi yıllar önce satın almış, Tony ile evlenirken de baştan aşağı yeniden dekore etmişti. Gerçi Tony de son derece başarılı bir erkekti ama Tanya onun karısının başarısıyla övünmekten hoşlandığını biliyordu. Bu başarının getirdiği tüm dertlere karşın, Tanya ile evli olduğunu herkese göstermeye bayılıyordu. Hollywood yaşamı ona hep çekici gelmişti; ve yıllar boyunca kıyısında köşesinde dolaştıktan sonra kendini o yaşamın tam ortasında bulmak olağanüstü bir ödüldü. Hollywood partilerine gidip yıldızlarla sohbet etmekten, ödül törenlerini ve gala gösterilerini seyretmekten, Tanya'dan çok daha fazla keyif alıyordu. Oysa Tanya on sekiz saatlik bir çalışmadan sonra gece evde kalıp müzik dinleyerek, ılık bir banyo yapmayı daha çok seviyordu.

-28-

Tony giyinirken Tanya ipek geceliğinin üzerine pembe saten sabahlığını geçirerek ona kahvaltı hazırlamak üzere aşağı indi... Evde bu işi yapacak başka insanlar olmasına rağmen, Tanya bundan hoşlanıyor ve kocası için çok şey ifade ettiğini biliyordu. Fırsat buldukça çocuklar için de yemek pişirirdi ve gerçekten iyi bir aşçıydı. Çok güzel et ve sebze yemekleri, hatta hamur işleri yapardı. Tony için yapmaktan zevk aldığı pek çok şey vardı. Onunla sevişmekten, baş başa olmaktan, birlikte seyahate çıkmaktan ve yeni yerler keşfetmekten çok hoşlanırdı, ama hiçbir zaman yeterince zamanları yoktu, hep uğraşması gereken provalar, ses kayıtları, konserler, filmler vardı. Tanya artık bir şarkıcı ya da aktristen öte, bir imparatorluk, bir endüstriydi adeta. Pek çok zorluğa rağmen iş hayatını da öğrenmişti.

Kocasını beklerken portakal suyunu bardaklara doldurup yumurtaları tavaya kırdı. Sonra ekmekleri kızartma makinesine koyup kahveyi hazırlayarak sabah

gazetesini aldı. Daha ilk sayfayı okur okumaz yüreği hop etti. Eskiden yanında çalışan bir genç onu cinsel tacizle suçluyordu. İlk kez böyle bir şey duyuyordu. Haberi okuyunca gencin önceki yıl iki haftalığına çalıştırdıkları koruma görevlisi olduğunu anladı. Hırsızlık yaptığı için kovmuşlardı. Adam uzun bir ifade vermiş ve Tanya'nın kendisini baştan çıkarmaya çalıştığını, onu reddettiği için de hiçbir açıklama yapılmadan kovulduğunu söylemişti. Tanya bunları okurken içinden kötü bir his, diğer tüm davalarda olduğu gibi bu adama da susması için dünyanın parasını vereceklerini söylüyordu. Kendini savunacak, kendisinin masum, bunların da şantaj için uydurulmuş yalanlar olduğunu kanıtlayacak hiçbir şey yoktu. Kocasının da bunu anladığını biliyordu. Zaten iddialar ne kadar korkunç olursa olsun, karşı tarafla anlaşmasını söyleyen ilk hep o olurdu. Böylesi daha kolaydı. Yine de Tony'nin gazeteyi görünce öf-

-29-

keleneceğini biliyordu. Gazeteleri dikkatle katlayıp kaldırmıştı ki, tam o sırada golf giysileriyle Tony mutfağa girdi.

Tanya avokadoları dilimleyip kahvaltının son hazırlıklarını yaparken sakin görünmeye çalışarak laf olsun diye sordu. «Bugün işe gitmiyor musun?»

«Son üç yıldır neredesin sen?» Tony bu sorudan rahatsız olmuş gibiydi. «Ben her cuma golf oynarım.» Elli yaşına merdiven dayamış, yapılı, esmer, yakışıklı bir erkekti. Tenis ve golf oynar, ayrıca evin yan tarafına inşa ettirdiği özel spor salonunda kendi spor hocasıyla vücut çalışırdı. Oturup etrafına bakınarak sordu. «Gazeteler nerede?» Her sabah Los Angeles Times ile Wall Street Journal'ı okurdu. Önemli bir işadamıydı ve emlakçiliğin gerçekten geçerli olduğu yıllarda bu işten servet kazanmıştı. Ne var ki, onun parası Tanya'yı hiç ilgilendirmiyordu. Onu ilgilendiren, Tony'nin iyiliği, dürüstlüğü, çocukları ve aile değerleriydi. Tanya'nın gözünde kocası her sabah işine giden, hafta

sonlarında oğullarıyla top oynayan sıradan bir erkekti. Ve en hoşuna giden de, onun şov dünyasının içinde olmadığını bilmektir. Bununla birlikte ilk başlarda, Tony'nin nasıl olup da Hollywood'dan bu denli hoşlandığını anlayamamıştı. Kocasının bu yaşam tarzının parıltısını severken, dikenlerinden nefret ediyor, bedelini ödemek istemiyordu. Oysa Tanya biri olmadan diğerinin olmayacağını biliyordu. Ama Tony sürekli katlanmak zorunda oldukları olaylardan ve magazin haberlerindeki çıldırtıcı hikâyelerden yakınıp duruyordu.

Tanya ilk başlarda ona açıklamaya çalışmıştı. «Bunlar olmadan olmaz. Bu yoldaki dikenlere de katlanmak zorundayız.» Evlendikten sonra gazeteler eski sevgilileriyle ilgili çirkin suçlamalarda bulununca Tanya ona bu işi bırakmayı bile önermişti,

-30-

ama Tony bunu istemediğini söyleyerek devam etmesi için ısrar etmişti. Karısının eninde sonunda sıkılacağını düşünüyordu Tanya ise her şeyi bırakıp bebek yapma fikrini ortaya atmıştı. Ancak kocasının onun yaptığı işi seviyordu, Tanya da bundan hoşlandığı için devam etmiş; böylece birçok suçlama, ölüm tehdidi ve davayla uğraşmak zorunda kalmışlardı. Tanya sürekli olarak bir koruma tutmayı hâlâ reddediyordu. Yalnızca birçok ödünç mücevher takıp gittiği davetler için koruma tutuyordu.

Tony yumurtalarını yerken yeniden sordu. «Eee, gazeteler nerede?» Ama karısına bakınca Tanya'nın gözlerinden bir şeyler olduğunu hemen anladı. «Ne oldu?»

Tanya kendine bir fincan kahve koyarken belli belirsiz bir sesle yanıt verdi. «Hiçbir şey.»

«Hadi, Tanya.» Rahatsız olduğu belliydi. «Gözlerin öyle söylemiyor. Bu halinle Oscar'ı kazanamazsın.» Tanya hüznü bir ifadeyle gülümseyerek omuzlarını silkti. Nasıl olsa öğrenecekti. Yalnızca bunun kahvaltıda olmasını

istememişti. Başka hiçbir şey söylemeden gazeteyi ona uzatıp okumasını bekledi. Kocasının boyun ve çene kaslarının gerildiğini görebiliyordu. Tony gazeteyi okuyup masanın üzerine koyana kadar hiçbir şey söylemedi. Sonra acımasız bakışlarla karısına baktı. «Bu sana pahalıya patlayacak. Duyduğum kadarıyla cinsel taciz davaları şu sıralar epey para ediyormuş.» Bu sözleri duygusuz bir tavırla söylemişti, ama öfkelenildiği her halinden belliydi. «Ona ne söyledin?» Kocasının kendisine dik dik baktığını gören Tanya şaşırıldı.

«Ona ne mi söyledim? Sen deli misin? Ona bir şey söylediğimi mi zannediyorsun? Ona stüdyonun yerini ve saat kaçta provada bulunacağımı söyledim. Hepsi bu. Böyle bir şeyi nasıl sorabilirsin?»

-31-

Karısı gözyaşları arasında bakınca Tony rahatsız olduğunu belli eden bir tavırla kahvesinden bir yudum aldı.

«Yalnızca bu hikâyeyi uydurmasına neden olabilecek bir şey söyleyip söylemediğini merak ettim. Yani, Allah kahretsin, adam gerçekten esaslı bir hikâyeye uydurmuş.»

Tanya, gözlerini sevdiği adamın gözlerinden ayırmadan, üzgün bir ses tonuyla, «Herkes uyduruyor,» dedi. «Bu da diğer söylenenlerden farklı değil. Hırs ve kıskançlık uydurması. Bizde para olduğunu gördü ve şimdi onu istiyor. Beni utandırarak onun çenesini kapatmak için para vereceğimi düşünüyor.» Bunu daha önce de yaşamıştı. Hem yalnızca bu tür de değil, buna benzer pek çok davayla karşılaşmıştı: eski çalışanlarıyla ilgili yasal olmayan işten çıkarmalar, kaza iddiaları, emlak işleriyle ilgili davalar. Herkes onu dava ederek servetine ortak olabilmeyi umuyordu. Artık bu tür hikâyeler Hollywood'da bayatlamıştı, ama yine de başa gelmesi hiç hoş değildi. Üstelik Tony bunların neden uydurulduğunu bilse de hâlâ tahammül edemiyordu. Bunun çocukları ve ailesi için zor olduğunu, kendisini de alay konusu yaptığını söylüyor ve eski karısının böylece suçlayacak bir şeyler bulmasından nefret

ediyordu. Tanya onun bu hikâyelere nasıl tepki verdiğini çok iyi biliyordu. İlk önce onu rahatsız etmiş gibi davranıyor, olay büyüdükçe iyice huysuzlaşıyor, sonra olay yatışmaya başlarken de karısının üzerinde büyük baskı kuruyordu. Ve tüm bunlar olurken incinen taraf yalnızca kendisiymiş gibi davranıyordu. En sonunda Tanya'nın dedikoduları kapatmak için para ödemesini isteyip onu affetmeye karar veriyordu. Hep aynı hikâyeyi yaşar gibiydiler, Tanya artık buna katlanamıyordu. Tony merakla sordu. «Ona para verecek misin?» Tanya sinirlenmişti. «Henüz avukatımla bile konuşmadım. Ben de senin gibi bu sabah gazetede okudum.»

-32-

«Geçen yıl onu kovarken her şeyi halletseydin, şimdi böyle olmazdı.» Tony ceketini alıp kapıya yöneldi.

«Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun. Bunu daha önce de yaşadık. Ne yaparsan yap oluyor işte.» Her zaman çok dikkatli ve tedbirli davranıyordu, ama bu kimsenin umurunda değildi. Hiçbir zaman dejenere bir yaşam sürmemiş, uyuşturucu kullanmamış, yanında çalışanlara kötü davranmamış veya ortalıkta sarhoş dolaşmamıştı. Ama ne yaparsa yapsın ya da yapmasın, onun dünyasında yaşayanlar hakkında korkunç iddialar ortaya atılır ve insanlar bunlara inanırdı. Bazen Tony de bu inananlara katılıyordu.

«Senin ne yaptığını anladığımdan artık emin değilim,» dedi Tony öfkeyle. Karısının neden olduğu utançtan nefret ediyordu. Bu sözlerden sonra topuklarının üzerinde dönüp evden çıktı. Bir dakika sonra Tanya onun arabasının garajdan hızla çıktığını duydu. Kocasını gittikten sonra avukatı Bennett Pearson'u arayınca adam hemen özür diledi. Gazeteleri önceki gün görmüşlerdi, ama ona haber vermeye vakit bulamamışlardı.

Tanya eski Teksas aksanıyla, «Bu, kahvaltıda tam bir sürpriz oldu,» dedi. «Bir dahaki sefere küçük bir uyarı yaparsanız iyi olur. Biliyorsunuz, Tony bu tür şeylerden hoşlanmıyor.» Geçen hafta spor hocası, şimdi de bu koruma. Tanya

Thomas değişik Őantajlarla davaların en büyük hedefi olmanın yanısıra bir seks sembolüydü ve gazeteler onun bu özelliğine iliŐkin her türlü habere bayılıyorlardı. Avukatla konuşup telefonu kapattığında gözlerinde yaşlar vardı. Koruma görevlisi onun kendisine uygunsuz teklifte bulunup utandırdığını ve bu nedenle bunalıma girdiğini iddia ediyordu. Üstelik uydurma bir psikiyatru da onun iddialarını doğrulamaya hazırdı. Avukatlarına göre, bu iddialar olaęandıŐı değildi, ama Tanya adamın çok adi biri olduğunu anımsıyordu,

-33-

Umut iftliği / F : 3

Öyle yakasını kolay kurtarabileceği biri değildi. Eskiden olsa oturup saatlerce ağlardı. Ama yirmi yıllık deneyimden sonra bu tür Şeylerin hepsini çok iyi biliyordu. Neden olduğunu da anlıyordu. Başarılı ve gclyd, yıllarca zirvede kalmayı baŐarabilmiŐti; onun yükseldiği mevkiye ulaşmak isteyen öylesine çok insan vardı ki. Hollywood'da da her yerde olduğu gibi başarılı insanlardan bir Şeyler koparabildike mutlu olan bir sürü öfkeli insan bulunuyordu. Avukatına bu dava konusunda ne yapması gerektiğini sormuş, adam da ona her Şeyi hallededeceğini söylemişti. Zaten olay soğduktan sonra adamın uzlaŐmaya hevesli olacağından da emindi. Adamın niyeti açıkça belliydi. Avukat Tanya' yi bu tür davaların milyonlarla halledilebileceği konusunda uyardı.

«Harika. Ne yapmamı istersin? Neden ona Malibu'daki evi vermiyorum? GüneŐten hoşlanır mıymıŐ, sor bakalım ya da belki Bel Air'deki evi ister, ama o biraz küçük.» Delirmemek işten değildi. Hiç tanımadığın insanlar tarafından durup dururken kullanılmak korkunç bir Şeydi.

O sırada saat dokuz olmuş ve sekreteri gelmişti. Jean daha önce bir plak Şirketinin sahibinin yanında çalışmıştı. Bir yıldır da Tanya için çalışıyordu. ÇalıŐkan ve güvenilir bir kızıdı, ama Tanya kızın onun üstündeki baskıyı azaltmaktan çok artırır gibi görünmesinden hoşlanmıyordu. O sabah da yine aynı Şey oldu. Daha kız gelir gelmez New York'tan üç kişi aradı. İkiyi Tanya ile

röportaj yapmak isteyen magazin dergilerinden, biri de çıkacağı şovun yönetmenindendi. Sonra avukatı iki kez aradı, ardından da ajansı gelecek konser turu için arayıp ona baskı yapmaya devam etti. Tanya henüz karar vermemişti, ama onlar yanıtını hemen bilmek istiyorlardı, aksi takdirde Japonya'yı tura dahil etmeleri olanaksızlaşacaktı. Ayrıca İngiltere'de çalıştığı ajansı arayıp bir anlaşmayla ilgili sorular sordu. Çıkacak yeni bir magazin

-34-

dedikodusuyla ilgili bir şeyler duymuşlardı ve son plağındaki teknik bir sorun için aramışlardı. Ertesi akşam bir hayır derneği yararına konser verecekti, bu nedenle öğleyin kayıt stüdyosunda olması gerekiyordu. Akşam provası vardı. Film ajansı da arayıp bir sonraki film için görüşmek istediğini bildirdi.

«Tanrım, ne gün böyle? Bugün dolunay filan mı var, yoksa herkes çıldırmış mı?» Bu arada Jean ona bir fincan kahve uzatıp konser turu için dört buçuğa kadar yanıt vermesi gerektiğini anımsattı. «Hiçbir şey yapmam gerekmiyor, Japonya'yı tura dahil etmezlerse etsinler, keyifleri bilir. Hazır değilsem, zorla yanıt verecek halim yok.» Öfkeden köpürüyordu, oysa hiç böyle konuşmazdı. Her zaman uyumlu, ılımlı davranırdı, ama üzerinde bir volkanı bile patlatacak kadar baskı vardı. Ve o da yalnızca bir insandı, ancak bu kadarını kayırabiliyordu.

Jean yumuşak bir ses tonuyla sordu. «Moda dergisinin röportajı ne olacak? Bu sabah senden bir yanıt bekliyorlardı.»

Tanya her geçen dakika daha da öfkelenildiğini hissederek, «Neden benim halkla ilişkiler şirketimi aramıyorlar?» dedi. «Benimle doğrudan konuşmaları gerekmez. Hem sen neden onlara bunu söylemiyorsun?»

«Söylemeye çalıştım, ama dinlemiyorlar. Nasıl olduğunu bilirsin, Tanya, numaranı ele geçirir geçirmez herkes doğrudan seninle görüşmek istiyor.»

-<Evet, ben de görüşmek istiyorum.> Bu Tony'di. Golften dönmüş Tanya'nın çalışma odasının kapısında duruyordu. Görünüşü hiç de neşeli değildi. «Seninle bir dakika konuşabilir miyim, Tan?»

Birden telaşlanarak, «Elbette,» dedi Tanya. Yarım saat içinde stüdyoda olması gerekiyordu, ama kocasını başından savmak istemedi. Tony bir dakika bile beklemek istemiyor gibi görünüyordu. Onu rahatsız eden her neyse acil olduğu belliydi.

-35-

Jean onları yalnız bıraktıktan sonra Tanya kocasının oturmasını bekledi. Önemli bir şey söyleyecek gibi bir hali vardı ve Tanya bunu dinlemeye hazır olup olmadığından emin değildi. «Bir şey mi oldu?» Sesi merak dolu bir fısıltıyla çıkmıştı.

Tony, «Pek sayılmaz,» diyerek gözlerini ondan kaçırıp pencereden dışarı baktı. «Her zamanki şeyler. Ama beni yanlış anlamı istemiyorum.» Tanya'ya doğru döndü, hâlâ ne kadar öfkeli olduğu gözlerinden okunuyordu. Yalnızca karısına ya da hikâyeyi uyduran korumaya değildi öfkesi, o yaşamlarına zarar veren bu işkenceye ve bu işkenceden kaçış yolu olmadığı gerçeğine kızıyordu. Tanya'nın ünü gereği özel, hatta dürüst bir yaşam sürmeye hakları yoktu, karısıyla ilgili uydurulan her hikâyeye ne denli kötü olursa insanları o denli eğlendiriyordu. «Bugünkü gazetede yazan şeylere kızmadım.» Aslında Tanya'yı değil, kendini kandırıyordu, ama gerçekte olmasa bile ona karşı dürüst olduğuna inanmak hoşuna gidiyordu. «Uydurdukları diğer hikâyelerden daha kötü değil. Ben sana çok saygı duyuyorum, Tan. Sen bütün bu rezaleti nasıl kaldırıyorsun, bilmiyorum.» Gerçekten dayanılması zor şeylerdi bunlar. Bunu ikisi de biliyordu. Geçen Noel'de çocukların üçü için de birer koruma görevlisi tutmak zorunda kalmışlardı, çünkü hepsi, özellikle de Tanya çok ciddi ölüm tehdidi altındaydılar. Tony'nin eski karısı bunu öğrenince sinir krizi geçirmişti. «Sen inanılmaz bir kadınsın,» dedi Tony. Ama Tanya onun bunu söylerken kendisine bakışını beğenmemişti. Gözleri her şeyi söylüyordu ve

Tanya bir yıldır bu anın gelmesini bekliyordu. Tony tüm bunlardan sıkılmıştı ve istediği an bırakıp gidebilirdi. Oysa Tanya için bu imkânsızdı. O gün vazgeçmeye karar verse bile daha çok uzun zaman, hatta belki de sonsuza dek sürecekti, bunu biliyordu.

«Sen bana ne söylemeye çalışıyorsun?» Paniğe kapıldığını belli etmemeye çalışıyordu, ama bu çok zordu. Bunu daha önce

|-36-

başkalarıyla da yaşamıştı. Kendi kendine buna hazır olduğunu söylemesine karşın, yüreğinin derinliklerinde bunun doğru olmadığını biliyordu. Zaten hiçbir zaman böyle bir şey için hazır olunmazdı. Her zaman bu kez farklı olmasını umar, yanındaki erkeğin yeterince güçlü olduğunu, onu gerçekten önemseyeceğini, ne olursa olsun yanında kalıp ona yardım edeceğini düşünürdü. Tek istediği buydu, bu tür bir ilişkiyi belki çocuk sahibi olmaktan bile daha çok istiyordu. Bunu Tony'ye ilk başlarda söylemişti. O da neredeyse üç yıldır oldukça iyiydi, ama son zamanlarda sabrı taşmaya başlamıştı. Hem de fazlasıyla.

«Bana senden daha iyilerine layık olduğumu mu söylüyorsun? Bu asil konuşmalar sayesinde sen kapıdan kaçarken ben kendimi yücelmiş mi hissedeceğim?» Onun gözlerinin içine bakarak her şeyi açıkça söylemişti. Olacaklardan kaçmanın anlamı yoktu. Artık neler olduğunun farkındaydı.

«Bu doğru değil. Ben kaçmıyorum.» İncindiği belliydi, Tanya söyledikleri için üzüldü. Belki biraz ileri gitmişti.

«Hayır, ama bunu düşünüyorsun, öyle değil mi?» dedi yumuşak bir sesle.

Tony uzun bir süre hiçbir şey söylemeden ona baktı. «Sana ne söylediğimi bile bilmiyorum. Yalnızca yorulmaya başladığımı söylüyorum. Senin zor bir yaşamın var, içine girene dek kimsenin anlayamayacağı kadar zor.»

Yarı yolda bırakılmışcasına üzgün bir tavırla kocasına hatırlattı. «Seni bu konuda uyardım. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlattım. Bu zor bir yaşam, Tony. Harika yanları da var. Ben işimi seviyorum, ama bana zarar veren bu yanlarından nefret ediyorum... bu sana da zarar veriyor... bize de... çocuklara da... ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama Allah kahretsin, durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok, bunu biliyorsun.»

-37-

«Biliyorum, biliyorum... ayrıca şikâyet etmeye de hakkım yok.» Utanç ve üzüntü dolu bir ifadeyle karısına baktı. Ama bu ifade Tanya'ya her şeyi açıklıyordu, anlamıştı, Tony için bu ilişki artık sona ermişti. Belliydi. Hollywood'un eğlencesini yaşamış, fakat aşkı uçup gitmişti. «Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ve durumu daha da zorlaştırmak istemiyorum. Ne kadar çok çalıştığını, ne denli mükemmeliyetçi olduğunu biliyorum... ama bu olumsuz yanlar da işinin bir parçası. Senin yaşamında bana bir yer yok, hep konserler, provalar ve plak kayıtları. Sen harika şeyler yapıyorsun, Tan. Sen bunları yaparken ben de oturup hakkımızda yazılan dedikoduları okuyorum.»

«Ve onlara inanıyorsun?» Belki de konu buydu. Belki doğru olduğunu düşünüyordu. Onu dava eden koruma görevlisi alçağın tekiydi, ama çok da yakışıklıydı.

«Hayır, inanmıyorum,» diyerek iç çekti, «Ama hoşlanmıyorum da. Bu sabah golf oynadığım arkadaşlar benimle alay edip durdular. Bazıları bunun, yani cinsel tacizle suçlanan bir kadınla evli olmanın çok eğlenceli olduğunu düşünüyorlar, çünkü çoğu karılarının onlarla yatmak istediğinden şikâyetçiler.» Söyledikfe-rinden dolayı utanmıştı, fakat Tanya onun ne demek istediğini anladı. Arkadaşları onunla eğlenmişlerdi ve Tony böyle aşağılanmaktan bıkmıştı. Mantıklı bir yakınmaydı ve Tanya da bundan bıkmıştı. Ancak sorun şuydu ki, Tony istediği an bunların hepsinden kurtulabilirdi. Oysa Tanya'nın

böyle yapmasına olanak yoktu. Tüm dedikodular, davalar onu hedef alıyordu, kocasını değil. Tony mutsuz bir sesle, «Sana ne söylediğimi bilmiyorum,» dedi. «Ama böyle yaşamak hiç hoş değil, haksız mıyım?»

«Haklısın,» dedi yüreği paramparça olmuş bir halde. Artık tartışmaya bile gücü yoktu. Her nasılsa, kötüler hep kazanıyordu. Tüm bu dedikodular, davalar ve ölüm tehditleri herhangi normal biriyle ilişki kurmasına engeldi. «Şimdi bana ayrılmak is-

-38-

tediğini mi söylüyorsun?» Tony onun hayatının aşkı değildi, ama onunla çok rahattı, ona güveniyordu, ayrıca onu ve çocuklarını seviyordu. Tanya'ya kalsa bu evliliği asla bitirmezdi.

«Bundan emin değilim,» diye itiraf etti. Bunu bir süredir düşünüyordu, ama kesin bir karara varamamıştı. «Dürüst olmak gerekirse buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Ayrıca sana karşı haksızlık yapmak da istemiyorum. Artık gerçekten dayanamıyorum, bunu bilmen gerektiğini düşündüm.»

«Dürüst davranmanı takdir ediyorum,» dediyse de, kendini bir tür ihanete uğramış gibi hissediyordu; artık kocası onun yanında olmak istemiyor, onunla evli olmaktan utanıyordu.

«Durumu düzeltmeyi ne kadar isterdim.»

«Bu tür şeylerden rahatsız olmamayı isterdim. Böyle olacağını hiç düşünmemiştim. İlk başlarda her şey sanki Alice Harikalar Diyarında'ymışcasına eğlenceli geliyor. Ama içine girdikçe her şey gerçekdışı görünüyor...» Tanya bu sözleri dinlerken onu sevdiğini bir kez daha anladı. Tony çok zeki bir erkekti ve aralarındaki tüm farklılıklara rağmen, hâlâ paylaştıkları pek çok şey vardı.

«Güzel açıkladın.» Yüreğinin derinliklerinde sevdiği erkek için her şeyin bittiğini bilerek hüznle gülümsedi. «Ya çocuklar?» Birden bunu hatırlayınca paniğe kapıldı. «Benden ayrılırsan, onları görmeme izin verecek misin?» Gözlerinde yaşlar vardı. Şimdilik her şey çok sakin ve mantıklı gidiyordu. Yıkılmaya başlayan bir evliliğin ardından konuşuyorlardı. Tony karısının gözlerindeki hüznü görünce uzanıp elini tuttu. Kendini çok kötü hissediyordu. Bunu ona yaptığı için kendinden nefret ediyordu, ama bir süredir buna daha fazla katlanamayacağını biliyordu. Bu sabahki gazete bardağı taşıran son damla olmuştu.

-39-

«Seni hâlâ seviyorum, Tan,» dedi fısıldayarak. Tanya o sırada çok yakışıklı görüldüğü için ondan nefret ediyordu. Bir erkek olarak hâlâ onu cezbediyordu. Seksi, yakışıklı ve zekiydi. İhtiyaç duyduğu pek çok zaman yanında olmamasına karşın, her zaman onu seve seve affetmişti. «Yalnızca neler hissettiğimi söylemek istedim. Eğer birlikte başaramazsak, çocukları görmene asla engel olmam. Onlar seni seviyorlar.» Bunları söylerken yüzünde beliren ifade Tanya'nın yüreğini paramparça etmişti. Sözcüklerle söylemese de bakışlarıyla ona veda ediyordu ve bunun çok yakında olacağı belliydi. Kendisi için olmasa da Tony için her şey bitmişti. «Ben de onları seviyorum.» Usulca ağlamaya başlayınca, Tony yanına oturup onu kollarının arasına aldı.

«Onlar da seni seviyorlar, ben de seni seviyorum, Tan.» Ama ona inanmıyordu. Gerçekten sevseydi, ayrılmak istemezdi.

«Ya Wyoming tatili? Çocuklar gelecekler mi? Sen gelecek misin?» Birden umutsuzluğa kapılıp çok korkmuştu. Kocasını ve onunla birlikte belki çocukları da kaybediyordu. Eğer babaları ayrılırsa, onlar neden Tanya ile görüşmek istesinlerdi ki? Şu son üç yıl içinde onlara bunu istetecek kadar güçlü bir ilişki kurmuş muydu? Başını kaldırınca Tony'nin garip bir ifadeyle kendisine baktığını gördü.

«Bence seninle gelmeleri iyi olur. Onlar için müthiş bir deneyim olacağını düşünüyorum.» Bu sözleri söylerken rahatsız görünüyordu. Bunun üzerine Tanya onun ne söylemeye çalıştığını hemen anladı.

«Ama sen gelmeyeceksin, öyle değil mi?»

«Sanmıyorum. Bana kalırsa bir süre ayrı kalmamız iyi olacak. Ben herhalde Avrupa'ya gideceğim.»

«Ne zaman çıktı bu? Bugün golf oynarken mi?» Neler oluyordu? Tüm bunları ne zamandır planlıyordu? Birden kaygılanmaya başladı.

-40-

Tony utanmış gibiydi. «Bir süredir düşünüyordum, Tan. Yani her şey bu sabah kahvaltıda olmadı. Sanırım, son olay tuz biber ekti. Ama her şey geçen haftaki haberle hızlandı. Ondan bir hafta önce de başka bir haber vardı. Evlendiğimizden beri bu davalar, krizler, ölüm tehditleri hiç bitmiyor ki.»

Tanya şaşkınlık içinde, «Alışmaya başladığını sanıyordum,» dedi.

«Bunlara alışmanın mümkün olduğuna inanmıyorum. Sen bile hâlâ alışamadın.» Üzerindeki bu inanılmaz baskı nedeniyle karısı için hep kaygılanırdı. Tanya gibi, pek çok genç insanın bile bu kadar baskıya dayanamayarak öldüğünü biliyordu. Bazen onun nasıl olup da hayatta kalabildiğine şaşıyordu. «Her neyse, Tanya, özür dilerim.»

«Peki, şimdi ne yapıyoruz?» Yukarı çıkıp onun eşyalarını mı toplamalıydı, yoksa onunla sevişip vazgeçmesi için ikna etmeye mi çalışmalıydı, bilmek istiyordu. İzlenmesi gereken protokol neydi? Tony ne bekliyordu? Daha da önemlisi, kendisi ne istiyordu? Bunu bile bilmiyordu. Sevdiği erkeğin söyledikleri yüzünden hâlâ üzgün ve şaşkıındı.

Tony dürüstçe, «Ne yapacağımızdan emin değilim,» dedi. «Bir süre düşünmek istiyorum. Ama seni duygularımdan haberdar etmek istedim.»

«Tüm bunlar bir çeşit fırtına, sel baskını ya da doğal afet gibi.» Gülümsemeye çalıştı, ama gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüp duruyordu. Tam o sırada Jean kapıyı tıklatıp içeri başını uzattı.

«Stüdyoya bir saat geç kaldın. Yapımcın arayıp hatırlatmamı istedi. Müzisyenler öğle yemeğine çıkıp yarım saat içinde dönmek için izin istemişler. Ayrıca ajansın aradı ve bugün saat dört buçuğa kadar yanıt beklediklerini anımsattı. Bir de Bennett Pearson aradı. İşlerini bitirir bitirmez aramanı istiyor.»

-41 -

«Tamam, tamam.» Tanya onu susturmak için ellerini kaldırdı. «Müzisyenlere şimdi yemeğe çıkmalarını söyle. Ben de yarım saat içinde orada olacağım. Tom'a beklemesini söyle, bazı düzenlemelerin üzerinden geçeceğiz.» Bu durumda nasıl şarkı söyleyebilirdi? Düşünmesi gereken Japonya konseri, yeni bir film, başka bir dünya turu ve bu sabah gazetede çıkan şantajcı gibi pek çok konu vardı. Jean çıktıktan sonra kocasına baktı. «Sanırım, haklısın. Bunların hiçbiri eğlenceli değil.»

«Bazen çok eğlenceli, ama çoğu zaman değil.» Dürüstçe, «Ödediğin bedel çok yüksek,» diyerek ayağa kalktı. Kendini çok kötü hissediyordu, ama için için biraz da rahatlamıştı. Ona göre, Tanya'nın yaşamı bir kâbustan farksızdı. «Hadi, stüdyoya git, Tan, gecikmene neden olduğum için özür dilerim. Başka zaman konuşuruz. Şimdi çözülecek bir durum yok. Çok vaktini aldığım için tekrar özür dilerim.»

Hiç dert değil. Bir saat. Üç yıl. Çok eğlenceliydi. Şimdi kaçıp gittiğin için seni kim suçlayabilir ki? Üzüntü ve nefretle, kocasının odadan çıkışını seyretti.

«Her şey yolunda mı?» Jean yine bir yığın mesajla geri gelmişti ve tabii, beş dakika içinde stüdyoya gitmek üzere evden çıkması gerektiğini hatırlatmayı ihmal etmedi.

«Tamam, tamam, gidiyorum ve evet her şey yolunda, ben iyiyim.» Her zaman, her şey iyiydi, gerçek olmasa bile. Eğer Tony onu terkederse, basın bunu öğrenmesinin ne kadar zaman alacağını düşünmeden edemedi. Ortaya atılacak bir sürü dedikodunun düşüncesi bile yorucuydu.

Çıkmadan önce yüzünü yıkayıp ağlamamaya çalıştı. Koyu renk gözlüklerini takıp arabayı Jean'in kullanmasını istedi. Bu arada, yolda birkaç telefon görüşmesi yaptı ve ajansına Japonya dahil olmak üzere konser turuna çıkacağını söyledi. Gelecek yıl, neredeyse dört ay yollarda olacaktı, ama arasına uçakla eve

-42-

dönebilirdi. Bu konser turunun ne kadar önemli olduğunun farkındaydı. Stüdyoya girdikten sonra akşam saat altıya dek çalıştı, ardından da hayır derneği için vereceği konserin provasına gitti. Eve döndüğünde saat on bir olmuştu. Evde mutfak masasının üzerinde Tony'nin notunu buldu. Hafta sonu için Palm Springs'e gitmişti. Bir süre elinde notla evliliklerinin nereye gittiğini düşünerek öylece kalakaldı. Tony'nin çoktan yola çıktığını anlamak için falcı olmaya gerek yoktu. Küçük bir not yazıp çekip gitmişti. Bir an için onu arayıp durdurmayı, onu sevdiğini söyleyerek neden olduğu üzüntüler için özür dilemeyi düşündü. Ancak telefonu eline alınca duraksadı. Sevdiği erkek neden yanında değildi? Neden tüm sıkıntıları onunla paylaşmıyordu? Neden kaçmaya bu kadar hevesliydi? Bunları düşündükçe varabildiği tek sonuç, Tony Goldman'ın onu hiçbir zaman gerçekten sevmediği oldu. Belki de bunu hiç bilemeyecekti. Telefonu yerine bırakıp gözyaşları arasında usulca yatak odasına geçti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tanya New York'a plak şirketinin uçağıyla gidecekti. Yalnız kalabilmek için sekreterini yanında götürmemeye karar verdi. Bir TV şovu ve bir toplantı için Jean'e ihtiyacı yoktu. Ayrıca bir süre Tony'yi düşünmek istiyordu. Palm Springs'te geçirdiğı hafta sonundan sonra pazar gecesi mecburen eve dönmüştü. Çocuklarla birlikte akşam yemeğı yemişler ve öbür konulara hiç değin-memişlerdi. Tanya'nın konuyu açacak ne cesareti, ne de enerjisi vardı. Tony de ona bir şey söylememeye dikkat ediyordu. Hatta People dergisi dava konusuna değindiğinde bile konuyu açmadı. Yeterince konuştuğunu biliyordu. Salı günü Tanya New York'a uçmak üzere havaalanına giderken o çoktan işine gitmişti bile.

Uçak Tanya'yı bekliyordu, sanki özel uçağı gibiydi. Uçakta New York'a giden bir şirket yetkilisi vardı. Adam onun kim olduğunu mutlaka biliyordu, ama 'kısaca bir merhaba'dan başka hiçbir şey söylemedi. Tanya yol boyunca birkaç telefon görüşmesi yapıp notlar aldı ve biraz müzik çalıştı. Tam yarı yola gelmişlerdi ki, avukatı arayıp eski koruma görevlisinin davadan vazgeçmek için bir milyon dolar istediğini haber verdi.

Tanya soğukkanlı bir tavırla, «Ona mahkemede görüşeceğimizi söyle,» dedi.

«Tanya, bunun pek akıllıca olduğunu sanmıyorum.»

«İnsanlara bana şantaj yaptıkları için para vermeyeceğim. Hiçbir şey kanıtlayamaz. Ortada hiçbir olay yok. Söyledikleri tamamen uydurma.»

«Onun sözüne karşı seninki. Sen büyük bir yıldızsın, ona göre sen onun peşinde koşun ve reddedildiğin için de onu kovdun...»

«Tamam, Bennett. Hepsini anlatmak zorunda değilsin. Onun iddialarını ben de biliyorum.»

«İnsanlar ona sempati duyabilirler. Bugünlerde jürilerin ne yapacağı hiç belli olmuyor. Bunu düşünmelisin. Çektiği sıkıntılar için onu on milyon dolarla ödüllendirirlerse ne olacak? O zaman ne hissedeceksin?»

«Onu öldürmek isteyeceğim.»

«Bunu bir düşün. Bana kalırsa davadan vazgeçirmek için parayı vermelisin. Üstelik bir milyon güzel, temiz bir rakam.»

«O parayı kazanmak için ne kadar çalıştığımı biliyor musun, sen? Öyle havadan yağmıyor, biliyorsun.»

«Gelecek yıl dünya turuna çıkacaksın. Bunu da kazanacağın paradan çıkar, evinin yandığını ve sigorta şirketinin parayı karşılamadığını ya da kaybettiğini düşün.»

«Saçma. Bu yalnızca palavra.»

«Doğru, bunu daha önce de yaptılar. Hem sana, hem başkalarına.»

«Böyle insanlara para vermek beni hasta ediyor.» «Yalnızca biraz düşün. Zaten yeterince sorun var başında, bunlara bir de bu davayı mı eklemek istiyorsun? Yine gazetelerin başsayfasında çıkmak şu an ihtiyacın olan en son şey.»

-45-

«Peki, peki.»

«Beni New York'tan ara.» Her şey neden bu kadar tatsızdı? Tony'nin kaçmak istemesine şaşmamak gerekirdi. Kendisi de bazen kaçıp kurtulmak istiyordu, ama kanser gibi bundan kurtulması olanaksızdı.

New York'a yolculuğu yalnızca beş saat sürdü ve inişe geçmeden hemen önce Mary Stuart'ı arayıp yarım saat sonra onu alacağını söyledi. Mary Stuart arkadaşını göreceği için heyecanlıydı. Tanya yarım saat sonra arabadan aradı. Evin önüne vardığında, eski dostu üzerinde kot pantolonu ve küçük pamuklu bir süveterle aşağıda bekliyordu. Birbirlerine sıkıca sarıldılar. Ardından Tanya uzun bir süre arkadaşını inceledi. Mary Stuart geçen yıla göre daha zayıf ve ciddi görünüyordu. Geçen yılki olayın onda ağır yaralar açtığı açıkça belliydi. Alyssa için durumun daha da kötü olduğunu biliyordu. Ama genç kızın ailesinden uzak kalmaya ihtiyacı vardı, Mary Stuart da bunun farkındaydı, bu nedenle şikâyet etmiyordu.

«Tanrım, hiç değişmiyorsun.» Mary Stuart hayranlıkla arkadaşına bakıyordu. Onun bu yaşta bile hâlâ ne kadar güzel olduğuna inanamıyordu. Sanki zaman ona hiç dokunmadan geçip gidiyordu. «Bunu nasıl beceriyorsun?»

«Profesyonel sır, hayatım.» Seksi ve gizemli bir ifadeyle gülünce Mary Stuart da ona katıldı. Tanya ne türden estetik ameliyatlara geçirmiş olursa olsun, harika bir cilde, çok güzel saçlara ve olağanüstü biçimli bir vücuda sahipti. Ayrıca hiç yitirmediği genç bir havası vardı. Mary Stuart da iyi görünüyordu, ama Tanya kadar yaşını gizleyemiyordu. Zaten bu durum onun için fazla önemli değildi. «Sen de, her şeye rağmen oldukça iyi görünüyorsun.» Tanya bunu söyleme cesaretini gösterebildi. Ola-

-46-

yın üzerinden bir yıl geçtiğine inanmak zordu. Bu, Mary Stuart'ın ve her ne kadar kabul etmese, BİH'in de yaşamındaki en kötü olaydı.

«Herhalde senin şeytanla anlaşman var. Ama bu bize karşı haksızlık. Şimdi

kaç yaşında olduğunu söylüyorsun? Otuz bir mi? Yirmi beş mi? On dokuz mu? Beni senin annen sanacaklar.»

«Of, kapa çeneni. Sen de olduğundan on yaş genç gösteriyorsun ve bunun farkındasın.»

«Keşke.» Aslında son bir yılın kendisini ne kadar tahrip ettiğini biliyordu. Tanya'nın sözlerine karşın, bunu aynalardan görebiliyordu.

Yıllardır gittikleri bir hamburgercide oturup eski tanıdıkları konuştular. Ayrıca Tanya kışın çıkacağı dünya turunu anlattı.

«Tony bu konuda ne diyor?» Uzun bir sessizlik oldu.

«Ona söylemedim. Son birkaç gündür pek görüşmedik. Şey... eee... sanırım küçük bir sorunum var.» Mary Stuart endişeyle kaşlarını çatarak kulak kesildi. «Tony... eee... birkaç günlüğüne Palm Springs'e gitti, bu yaz bir süre ayrı kalmamız gerektiğini düşünüyor. Ben çocuklarla Wyoming'e giderken, o da Avrupa'ya gideceğini söyledi.»

«İş için filan mı gidiyor, yoksa söylemediğin bir şey mi var?»

«Hayır.» Hamburgerini bırakıp üzgün gözlerle eski dostuna baktı. «Galiba onun söylemediği bir şey var, ama yakında söyler. Şimdilik bilmiyor. Hâlâ karar vermeye çalıştığını düşünüyor. Oysa ben işaretlerden anlıyorum. Kararını çoktan vermiş.»

«Neden böyle düşünüyorsun?» Mary Stuart onun adına üzülmüş, ama pek de şaşırılmamıştı. Tanya'nın yaşam tarzı bu

•47-

tür şeyleri beraberinde getiriyordu. İkisi de bunu biliyordu. Yine de, Tanya

olanları anlatırken mutsuz görünüyordu.

«Biliyorum, çünkü görüdüğüm kadar genç değilim.» Mary Stuart bu yorum üzerine gülümsedi. «Pek çok işaret görüyorum. O kararını çoktan vermiş, ama farkında değil. Bu baskıya daha fazla dayanamıyor. Bu davalara, dedikodulara, saldırılara, utanç ve aşağılanmaya artık katlanamıyor. Onu suçladığımı söyleyemem.»

«Bir şey unutmuyor musun? Ya bu işin iyi yanları?»

«Galiba bu kargaşa arasında onlar kayboluyor. İşin o yanı unutuluyor. Bazen ben de unutuyorum. Bu nedenle onu pek suçlayamam. İşimi en çok şarkı söylediğim zaman seviyorum... plak kaydederken ya da konser verirken, tüm benliğimle söylüyorum. O alkış bile umurumda değil... yalnızca müzik... tabii Tony bunu anlayamaz. O yalnızca kötü yanlarını yaşıyor. Bense zevkini de yaşıyorum. Herhalde bundan sıkıldı. Önceki hafta gazetede geçen yıl işe aldığımız eski bir elemanla ilgili bir hikâyeye çıktı. Adam ona asıldığımı, ama benimle yatmadığı için onu kovduğumu iddia ediyor. Bilirsin, her zamanki eğlenceli hikâyelerden biri işte. Başsayfaya çıkınca Tony'nin arkadaşları onunla alay etmişler. Bardağı taşıran son damla o oldu galiba.»

«Peki, sen nasılsın? Ne hissediyorsun?» Mary Stuart en-dişelenmişti. Sık sık konuşmalar, görüşmeler, hatta aynı şehirde yaşamasalar bile, yıllardır birbirleri için endişelenirlerdi. Aralarındaki mesafeye rağmen, hep birbirlerinin yanında olduklarını biliyorlardı. «Şimdi sen Tony'nin sıkıldığı için kaçtığını mı söylüyorsun?»

«Henüz dile getirmedi, ama öyle olacak. Şimdilik, bir süre ilişkimize ara verip Avrupa'ya gitmek istiyor. Ben de çocukları Wyoming'e çiftliğe götüreceğim, ama olsun, onları seviyorum.»

«Sevdiğini biliyorum. Yalnız babalarının bu davranışından pek hoşlanmadım.»

«Eee, sende ne var, ne yok?» Gülümsemeye çalışarak Mary Stuart'ın ellerini tuttu. «Sen nasılsın? Bugünlerde Bili neler yapıyor? Nasıl oldu?» Arkadaşının nasıl olduğu, neler çektiği yüzünden okunuyordu.

«Düzelmeye çalışıyor.» Omuzlarını silkti. «Bu konuda pek konuşmuyoruz. Söyleyecek hiçbir şey yok. Olanları değiştire-meyiz.» Birbirlerine söyledikleri sözleri de.

Bunun üzerine, Tanya bir yıldır merak ettiği şeyi ona sormaya karar verdi. Kuşkulandığı konuyu soracak cesareti sonunda bulmuştu. «Seni mi suçluyor?» Sesi fısıltıdan farksızdı, ama o kalabalıkta bile, Mary Stuart bu sözleri hemen duydu.

«Galiba.» Derin bir iç çekti. «Aslında olacakları görmediğimiz için kendimizi suçluyoruz. Fakat ilk başta, beni durumu farketmediğim için suçladığımı biliyorum. Felaketi başımıza gelmeden önce hissetmeliydim. Herhalde ben de böyle bir güç olduğumu sanıyor. Her neyse, galiba ben de kendimi suçluyorum. Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Zamanı geriye alıp olanları değiştiremiyorsun. Kimin suçlu olduğu artık önemli değil. Nasıl olsa her şey olup bitti.» Gözleri yaşlarla dolmuştu. Başını çevirdi. Onun bu halini gören Tanya konuyu açtığı için birden pişman oldu.

«Özür dilerim... konuyu açmamalıydım...» Böyle konuşmanın ne anlamı vardı şimdi? Tanya bu denli aptal olmakla kendini suçlarken, Mary Stuart arkadaşının gözlerinin içine bakarak onu rahatlatmak istedi.

«Önemli değil, Tan. Farketmez. Nasıl olsa her an aklımda, her an acı çekiyorum. Hiç geçmeyen bir ağrı gibi. Bazen daya-

Umut iftliği / F : 4

nılmaz oluyor, bazen hafifliyor ama hiç dinmiyor. Sen bana acı vermedin. Ben zaten her an bu acıyla yaşıyorum.»

Tanya onun adına iinin parçalandığını hissederek, «Sonsuza dek böyle yaşıyamazsın,» dedi. Bu başlarına gelen en kötü olaydı ve işin kötüsü bu konuda yapabileceği hiçbir Şey yoktu.

Mary Stuart umutsuz bir sesle onu yanıtladı. «Ama yaşanıyor, işte. Pek çok insan kalp, romatizma, hazımsızlık ya da kanser gibi bir illetle yaşamayı öğreniyor. Bu da yüreğinin, umutlarının ölümü gibi, her Şeyini kaybetmişsin gibi bir Şey.» Bunları söylerken son derece zgn, ama bir o kadar da güçlü görünüyordu, ki Tanya asıl buna dayanamadı.

«Neden bizimle Wyoming'e gelmiyorsun?» Ona yardım edebilmek için aklına gelen tek Şey buydu.

Mary Stuart gülümsedi. «Alyssa'yı görmeye Avrupa'ya gideceğim, yoksa seve seve gelirim. Ata binmeye bayılırım.» Sonra eski bir anıyla suratı asıldı. Bunu unutmaya çalışarak hemen konuyu değiştirdi.

«Sen atları sevmezdin, öyle değil mi?»

«Sevmem.» Tanya güldü. «Hatta nefret ederim. Ama dediklerine bakılırsa harika bir yermiş, ben de çocuklar için iyi olacağını düşünüyorum.» Bir an için duraksadı. «Tony'nin de hoşuna gideceğini düşünüyordum, ne yazık ki, bizimle gelmiyor. Çocuklar Şimdi on iki, on dört ve on yedi yaşındalar, ata binmeye bayılıyorlar. Çok eğlenecekler.»

«Bundan eminim. Sen de ata binecek misin?»

«Hocaların ne kadar sevimli olduğuna bağlı.» Teksas aksanıyla konuşunca, ikisi de güldüler. «Herhalde atlardan nefret

- 50 -

eden tek Teksas'lı kız benimdir.» Tanya bundan hoşlanmadığını söylese de Mary Stuart onun çok iyi ata bindiğini anımsıyordu.

«Belki Tony fikrini değiştirip sizinle gelir.»

«Sanmam. Kararını vermiş gibi görünüyor. Belki bir süre ayrı kalmak ona iyi gelir.» Aslında bunun durumu değiştireceğine pek inanmıyordu. Mary Stuart da bu konuda onunla hemfikir olduğu için ses çıkarmadı. Tanya ile kocasının ilişkisinin inişte olduğu açıkça belliydi.

Bir süre daha sohbet ettiler. Alyssa'dan, Tanya'nın yeni filminden, gelecek kış için imzaladığı konser turu anlaşmasından söz ettiler. Mary Stuart bunun ne kadar yorucu olacağını hayal edebiliyordu. Tanya'yı bir kez daha takdir etti. Sonra ertesi gün televizyonda çıkacağı şov hakkında konuştular. Ülkedeki bir numaralı sabah programıydı.

«Zaten yayıneviyle görüşmek için New York'a gelecektim. Gelmişken bu programa da çıkmayı kabul ettim. Umarım şu dava konusunu açmazlar. Ajansım her ne olursa olsun, bunu istemediğimi onlara bildirdi.» Birden Mary Stuart'a yapmak istediği teklifi anımsadı. «Geçen hafta burada yeni bir oyuna başlayan bir arkadaşım var. Oyun yaz sonuna dek sürecektir, eğer tutarsa kışın da oynayacak. İstersen, bilet bulabilirim. Ama yarın gece bir parti veriyor, gideceğimi söyledim. Eğer sen de istersen, birlikte gidebiliriz. Bili böyle bir şeyden hoşlanır mı dersin? O da davetli, tabii hoşlanmazsa veya bir işi varsa, o başka.» Ya da Mary Stuart ile pek konuşmuyorsa.

«Çok tatlısın.» Mary Stuart gülümsedi. Tanya her zaman onun yaşamına bol ışık ve heyecan getirirdi. Yirmi yıl öncesini anımsadı. Onlara önyak olan,

herkesi eğlendiren hep Tanya olurdu. Ne var ki, Bill'in gelmek isteyeceğini hiç sanmıyordu. İş

-51 -

yemekleri hariç, aylardır dışarı çıkmamışlardı. Bili gece gündüz Londra'daki dava için hazırlanıyordu. İki hafta sonra yola çıkacak ve tüm yaz boyunca orada kalacaktı. Mary Stuart, Alyssa ile birlikte seyahatlerinin sonunda bir hafta sonu Londra'ya uğrayıp kocasını ziyaret etmeyi planlıyordu. Bili çok meşgul olacağı için onlara daha fazla vakit ayıramayacağını şimdiden söylemişti. Ondan sonra, Mary Stuart Amerika'ya dönecekti. Bili onu davanın gidişiyle ilgili haberdar edip yeniden Londra'ya gelip gelmeyeceğini söyleyecekti. Bir bakıma, Tony'nin Tanya'ya söyledikleri ona pek yabancı gelmemişti. Belki de aşağı yukarı aynı şeydi. İkisi de yaşamlarındaki erkekleri yitirmek üzereydiler ve bunu engellenmenin hiçbir yolu yoktu.

«BİH'in bize katılabileceğini pek sanmıyorum. Londra'daki dava için gece geç saatlere kadar çalışıyor. Ama yine de sorarım.»

«Sen onsuz gelmek ister misin? Arkadaşım çok tatlı bir kız.» Böyle söyledikten sonra birden utandı. Arkadaşından tanınmamış bir aktris gibi söz etmişti. «Galiba onun Felicia Davenport olduğunu sana söylemem gerek, böylece tanışınca ba-yılmazsın. Onu yıllardır tanırım, gerçekten harika biridir.»

Mary Stuart gülüyordu. Felicia Davenport Hollywood'un en büyük yıldızlarından biriydi ve Broadway'de ilk denemesini veriyordu. Mary Stuart bunu pazar günkü New York Times 'ta okumuştı. «Karşılaşmadan önce söylemen iyi oldu. Haklısın, ölebilirdim. Seni, aptal şey.» Kafeteryadan çıkarken ikisi de gülüyordu. Mary Stuart partiye gelip gelmeyeceğini sabah bildirecekti. Parti Felicia'nın evindeydi.

Tanya, Mary Stuart'ı evine bırakırken, o da arkadaşını ertesi sabah televizyon şovunda seyredeceğine söz verdi ve sıkıca

kucaklaşıp vedalaştılar. «Bu gece için teşekkürler, Tan. Seni görmek öyle güzel ki.» Ne kadar yalnız olduğunu ancak onu görünce farketmişti. Bili ile tüm yıl boyunca çok ender konuşmuşlardı. Bu nedenle kendini suya hasret bir bitki gibi hissediyordu. Tanya ile birlikte olmak, yağmur altında yeniden yaşama dönmek gibiydi. Koşar adımlarla apartmana girerken kendi kendine gülümseyerek kapıcıyı başıyla selamladı.

«İyi akşamlar, Bayan Walker.» Her zamanki gibi şapkasıyla onu selamladı. Asansörcü çocuk da Bill'in birkaç dakika önce geldiğini haber verdi. Mary Stuart içeri girdiğinde, onu çalışma odasında bazı evrakları kaldırırken buldu ve neşeyle gülümsedi. Oysa Bili onun yüzündeki bu ifadeyi görünce şaşırılmıştı. Sanki ikisi de iyi vakit geçirmenin, arkadaşlarla birlikte olmanın, sohbet etmenin ne demek olduğunu unutmuş gibiydiler.

«Neredeydin?» Çok şaşkın görünüyordu. Karısı tamamen farklı bir insana dönüşmüştü sanki. Bu saatte kot pantolonla nereden geldiğini merak etti.

«Tanya Thomas burada, birlikte yemek yedik. Onu görmek harikaydı.» Birden bir günah işlemişcesine kendini kötü hissetti. Geçen yılın ciddiyetini ve aralarındaki sessizlik duvarını unutmuş gibiydi. Kocasının karşısında fazla neşeli ve garip duruyordu. «Bu kadar geç kaldığım için özür dilerim... Sana not bıraktım...» Utanarak kekelemeye başladı. Bill'in bakışları buz gibi, yüzü de son derece ifadesizdi. Mary Stuart'ın bir zamanlar âşık olduğu o yakışıklı, biçimli hatlar son bir yılda taşa dönmüştü. Aralarında öyle büyük bir mesafe var ki, artık onu göremiyor, varlığını hissedemiyordu. Tek duyduğu ise o acı olayın yankı-sıydı.

«Notu görmedim.» Bir suçlamadan çok sıradan bir cümleydi. Mary Stuart ona baktıkça için için hâlâ bu kadar yakışıklı

olmamasını diliyordu. Elli dört yaşında, neredeyse bir doksan boyunda ve atletik yapılıydı. İnsanın içine işleyen masmavi gözleri vardı ki, bir yıldır bu gözler buz gibi bakıyordu.

«Özür dilerim, Bili,» dedi usulca. Asla suçlanmaması gereken bir şey için ömür boyu özür dilemek zorundaymış gibi hissediyordu kendini. Yine de kocasının onu affetmeyeceğini biliyordu. «Notu mutfağa bırakmıştım.»

«Ben ofiste yedim.»

«İşler nasıl?» diye sorduğunda Bili kalan evrakları çantasına yerleştiriyordu.

«Çok iyi, teşekkürler.» Bir sekreter ya da herhangi bir yabancıyla konuşur gibiydi. «Hazır sayılırız. Çok ilginç bir dava olacak.» Sonra onu umarsamazca çalışma odasının ışığını söndürdü. Çantasını yatak odasına taşıyordu. Bunu bir yıl önce asla yapmazdı, belki küçük bir şeydi, ama artık önemli değil. «Sanırım Londra'ya biraz erken gideceğiz.» Ona şimdiye dek bir şey söylememişti. Planlarını yapmıştı, o kadar. Artık karısına danışmaya gerek duymuyordu. Mary Stuart bu «biraz erken» sözlerinin ne anlama geldiğini merak ediyordu, ama sormaya cesaret edemedi. Bu herhalde onu öfkeliendirirdi.

Bili erken gidecekse, yolculuk planının ayrıntılarını henüz bilmemesine karşın, belki onun da erken yola çıkması gerekebilirdi. Paris, St.Jean-Cap-Ferrat, San Remo, Floransa ve Roma' da otel rezervasyonları vardı, sonra da Bili ile birlikte Londra'da Claridges'da kalacaklardı. Mükemmel bir tatil olacaktı. Mary Stuart aylarca ayrı kaldıktan sonra, kızıyla seyahat etmeyi dört gözle bekliyordu. Alyssa nisanda yirmisine girmişti. Yaşgünü ağabeyininkinden bir hafta önceydi, ikisi de Mary Stuart için çok önemli günlerdi.

Bili çantasını bırakıp pijamalarını giymek için banyoya geçerken, Mary Stuart Tanya'nın davetini anımsayarak konuyu açtı. «Herhalde kokteyl parti gibi bir şeydir. Parti sahibi Felicia Davenport. Anlaşılan Tanya'nın arkadaşıymış.» Kocasının yüzündeki ifadeyi görünce kendini okul balosuna gitmek için izin isteyen on dört yaşında bir genç kız gibi hissetti. Bili onun konuyu açma cesaretine bile kızmış görünüyordu. «Senin hoşuna gidebileceğini düşündüm. Oyun hakkında iyi şeyler okudum, Tanya da onun hoş bir hanım olduğunu söylüyor.»

«Öyle olduğundan eminim, ama yarın gece yine geç saatlere kadar çalışmam gerek. Önemli bir dava için hazırlanıyoruz, Mary Stuart. Bunu anladığını sanmıyordum.» Bu bir reddetmeden çok ayıplama gibiydi ve ses tonu birden Mary Stuart'ı çok rahatsız etti.

«Anlıyorum, ama kabul etmelisin ki, bu değişik bir davet. Gitmemizin iyi olacağını düşünüyordum.» Gitmek istiyordu. Evde oturup yas tutmaktan bıkmıştı. Tanya'yı görünce, acısıyla tatlısıyla, iyisiyle kötüsüyle, dışarıda bir dünya olduğunu anım-samıştı. Tanya tüm sorunlarına karşın, evde bir köşede oturup ağlamıyordu. Böylece Mary Stuart başka seçenekler olduğunu görmüştü.

«Benim için konu kapanmıştır, ama eğer sen istersen gidebilirsin.» Banyonun kapısını kapattı. Tekrar dışarı çıktığında karısı yüzünde anlamlı bir ifadeyle onu bekliyordu.

«Ben gideceğim.» Kavga etmeyi beklercesine inatçı bir bakış vardı gözlerinde.

«Nereye gideceksin?» Şaşırılmıştı. Karısını iyi tanımasa sarhoş olduğunu düşünebilirdi. «Ne diyorsun sen?» Dik dik karısına bakıyor, ama onun her

zamankinden daha rahat ve güzel göründüğünü farkediyordu.

-55-

Mary Stuart kararlı bir tavırla, «Partiye gideceğim,» dedi.

«İyi. Ben gitmeyeceğim, bilmem anlayabiliyor musun? Öyle insanlarla tanışmak senin için eğlenceli olabilir. Tanya'nın ilginç arkadaşları olduğu kesin, ama bu pek şaşırtıcı değil.» Sonra konuyu unutup bir yığın dergiyle birlikte yatağa girdi. Bazı müşterileriyle ilgili birkaç yazı vardı. Ardından, Mary Stuart da banyoya girip on dakika sonra üzerinde beyaz uzun bir sabahlıkla döndü. Çırılçıplak bile olsa, kocası onu farketmezdi. Sessizce yatağa uzanıp Tanya ile konuştuklarını, onun Tony ile ilgili sözlerini düşündü. Arkadaşının haklı olup olmadığını merak ediyordu; acaba Tony gerçekten yakında ondan ayrılacak mıydı, yoksa kalıp her şeyi yoluna koymaya mı çalışacaktı? Ne olursa olsun, böyle bir zamanda Tanya'yı yalnız bırakması haksızlıktı, ama arkadaşı bu durumu kabullenmiş görünüyor, hatta normal karşılıyordu. Belki de böyle davranmayıp en azından onu durdurmaya çalışmalıydı. Başka birinin yaşamı hakkında kararlar vermek ne kolaydı. Oysa kendi yaşamıyla ilgili hiçbir şey düşünemiyordu. Geçen "yıl durumu değiştirmek ya da Bill'e ulaşmak konusunda hep çaresiz kalmıştı. Kocası ona ulaşmasını engelleyen kalın bir buz duvarın ardındaydı ve bu duvar her dakika daha da kalınlaşıyordu. Mary Stuart onu aylardır görmüyor gibiydi ve artık ona ulaşma umudunu yitirmeye başlamıştı. Gelecekleriyle ilgili hiçbir fikri yoktu. BİH'in bu konuda tartışmaya açık olmadığı kesindi. Konuyu açacak olsa, kocasının ona deli muamelesi yapacağını biliyordu. Tıpkı bu gece neşeyle eve geldiğinde yaptığı gibi. Ona başka bir gezegenden gelmiş gibi tuhaf gözlerle bakmıştı. Bu evde artık eğlenceye izin olmadığı açıkça belliydi, aralarında herhangi bir yakınlığına sözü bile edilemezdi. Mary Stuart içinde buldukları durumun ne kadar

-56-

kötü olduğunu ancak başkalarının gözünden bakınca arılayabiliyordu. Alyssa

Noel'de eve geldiğinde dehşete düşerek Paris'e dönmek için sabırsızlanmıştı. Ne kadar kötü olsa da, Mary Stuart buna nasıl son vereceğini bilemiyordu. Zaten BİH'in öyle bir isteği yoktu.

Bir süre daha okuduktan sonra ışığı söndürüp karısına hiçbir şey söylemeden yattı. Mary Stuart da kendi köşesinde gözlerini kapatmış uyuma numarası yapıyordu. Ama bir yandan da, kocasının tekrar normal bir insan gibi ona dokunması, onunla konuşması, onu sevmesi için dua ediyordu. Yoksa bunların hepsi geçmişte mi kalmıştı? Kırk dört yaşında, yaşamı daralmaktan öte sona eriyor gibiydi.

-57-

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mary Stuart ertesi gün televizyonda Tanya'yı seyretmek için evde kaldı. Program sunucusu Tanya'ya Teksas'ın küçük bir kasabasında geçen çocukluğuyla ilgili bir soru yöneltikten sonra sözü doğruca son günlerde spor hocasıyla ilişkileri hakkındaki söylentilere ve cinsel taciz olayıyla ilgili dava konusuna getirdi. Sunucu birbiri ardına yakışsız soruları sıraladıkça Mary Stuart televizyonu parçalamamak için kendini zor tutuyordu. Onun tüm öfkesine karşılık, Tanya bu soruları nazikçe gülümseyerek şantaj ve dedikodu olarak yorumladı. Yine de, setten indiğinde, koltukalt-ları terden sıırılsıklam olduğu için kollarını her iki yanına sımsıkı yapışmış gibi hissediyordu, korkunç bir başağrısı da cabası.

Kendisine eşlik eden reklam şirketi görevlisi bayana, «Bugün bu kadar televizyon yeter,» dedi ve birlikte çıkıp sonraki randevuya gittiler. Yaşamıyla ilgili bir kitap yapma konusunda yayıneviyle görüşmesi vardı. Ancak toplantı sonunda bu iş ona pek cazip gelmedi. Adamların tek istediği sansasyondur, gerçekler değil. Öğleden sonra, tüm bunlardan sıkılmış bir halde Jean'i aradığında, yine Los Angeles gazetelerinin başsayfasında olduğunu öğrendi. Bu kez haberler kocasıyla ilgiliydi, Tony hafta sonunu Palm Springs'te adı

bilinmeyen bir yıldız adayıyla birlikte geçirmişti.

Tanya, «Bir fahişe mi?» diye sorunca Jean güldü. Pek hoş bir hikâye değildi. Sonra Jean'in davayla ilgili yazıyı okumasını

-58-

dinlerken gözyaşlarına engel olamadı. Eski koruma görevlisi evde yalnız oldukları zaman, Tanya'nın çırılçıplak gezerek sürekli onu tahrik etmeye çalıştığını iddia ediyordu. Morali bu kadar bozuk olmasaydı, bu sözlere ancak gülerdi. «O evde en son ne zaman yalnız kaldığımı merak ediyorum.» Tony'nin tepkisini hayal edebiliyordu. Bu arada, Jean'in kocasıyla ilgili haberi okuma önerisini reddetti. Telefonu kapadıktan sonra gidip bir gazete aldı. Haber gerçekten muhteşemdi. Tony'nin Tanya'nın da tanıdığı genç bir aktrisle birlikte fotoğrafçılardan kaçarken çekilmiş bir resmi vardı. Kız taş çatlasa yirmisindeydi. Ama fotoğrafın bilgisayarla fotomontaj olup olmadığını anlamak olanaksızdı. Gazete birliktelermiş gibi göstermişti. Ancak bugünlerde fotoğraflar konusunda bir şey söylemek zordu. Yine de bundan hoşlanmamıştı. Ne kadar istemese de, sonunda kocasını ofisinden aradı. Onu tam çıkarken yakalamıştı. Havaya biraz neşe katmak istercesine, «Duyduğuma göre, bugün yine başsayfalardaymışım,» dedi.

«Evet, öyle. Arkadaşın Leo seninle ilgili pek çok şey anlatmış. Okudun mu?» Sesinden öfkesini gizleyemediği belliydi.

«Jean bana okudu. Hepsi palavra. Umarım biliyorsundur.» Soğukkanlı ve kontrollü konuşuyordu.

«Artık neyi bilip bilmediğimden emin değilim, Tan.»

«Bu haber senin hakkında yazılanlardan daha kötü değil. Sözde, sen de Palm Springs'e bir kızla birlikte gitmişsin. Hatta resminiz bile var.» Ona takılarak havayı yumuşatmaya çalışıyordu. «Bu da palavra. O halde sorun nedir?»

Uzun bir sessizlikten sonra, Tony ağır ağır konuşmaya başladı. «Ne yazık ki, o haber doğru. Sana söyleyecektim, ama sen yola çıkmadan önce fırsat bulamadım.» Tanya kendini başına balyoz yemiş gibi hissediyordu. Kocasının gazetecilerin yazdığı gibi onu aldatmıştı ve bunu itiraf ediyordu. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Ne diyeceğini bilemiyordu.

-59-

«Demek öyle. Şimdi ne dememi bekliyorsun?»

«Gerçekten kızmaya hakkın var, Tan. Seni hiç suçlaya-mam. Herhalde birileri gazetecilere haber verdi. Otele nasıl geldikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Onları görünce, olayın gazetelere çıkacağını anladım.»

«Bu kadar saf olmak için biraz yaşlı değil misin? Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar uzun zamandır Hollywood'un içindesin. Gazetecileri kimin aradığını sanıyorsun? Tabii ki, o kız. Bu onun için büyük reklam. Tanya Thomas'ın kocasıyla bir kaçamak. Kaçırılmaz fırsat. Böyle bir fırsatı nasıl tepebilirdi?» Çirkin bir durumdu, ama galiba doğrudu, Tony de bunu biliyordu. Ne var ki, olay sırasında bu, aklının ucundan bile geçmemişti. Telefonda çok uzun bir sessizlik oldu. «Artık şöhret oldunuz, Bay Goldman. Nasıl, hoşunuza gitti mi?»

«Söyleyebileceğim pek bir şey yok, Tan.»

«Evet, yok. En azından bu işi sessiz sedasız yapabilir ya da ipliğimizi pazara çıkarmayacak biriyle birlikte olabilirdin.»

Tony utanç ve öfke dolu bir sesle, «Seninle oyun oynamak istemiyorum,» dedi. «Yarın evden ayrılıyorum.» Yine uzun bir sessizlik oldu. Tanya gözyaşlarıyla savaşıarak başını salladı.

«Evet, öyle olacağını tahmin ettim,» dedi boğuk bir sesle.

«Artık böyle yaşayamıyorum. Gazetelerin hedefi olmaktan sıkıldım.»

«Ben de öyle. Ama aramızdaki tek fark senin başka bir seçeneğin var, benim yok.»

«O zaman senin için üzgünüm.» Oysa sesi pek de üzgün gibi değildi. Birdenbire bayağılaşmıştı. Bir fahişeyle oynaşırken yakalanmış ve bundan hoşlanmamıştı. Ayrıca karısının yaşamında ikinci derecede rol oynamaktan, özel yaşamlarının orta-

-60-

da olmasından ve alay edilmekten de hoşlanmıyordu. Bunların hiçbirini istemiyor, Tanya'nın evinden, yaşamından ve onunla evli olduğu süre boyunca üzerine çevrilen gözlerden kurtulmak için sabırsızlanıyordu. İlk başta, bunları istemişti, ama sonra zamanla bu baskıdan hoşlanmadığını anlamıştı.

«Özür dilerim, Tan... Bunları telefonda konuşmak istemezdim. Yarın sen eve gelince anlatacaktım.» Tanya yanaklarından süzülen yaşlarla başını salladı. Konuşamıyordu, Tony onun kapattığını sanarak, «Tanya orada mısın?» diye sordu.

Sonunda güçlkle yanıt verebildi. «Evet, buradayım.» Dayanılmaz bir yalnızlık içindeydi. Uzun zamandır çok kötü şeyler yaşamıştı. Kullanılmış, istismar edilmiş ve çirkin davranışlara maruz kalmıştı. Daha önce evlendiği menajeri tarafından göz göre göre soyulmuştu ve şimdi de Tony ona destek olmak yerine Palm Springs'e kaçıp genç yıldız adaylarıyla yatıyordu. Üstelik gazetecilerin bu konuda neler yapacaklarını hiç düşünmemiş miydi? Nasıl bu kadar aptal ve dikkatsiz olabiliyordu?

Tony zayıf bir ses tonuyla, «Üzgünüm,» dedi. Ama artık bunun önemi yoktu.

«Biliyorum... boşver... dönünce görüşürüz.» Ondan bir an önce kurtulmak için sabırsızlanıyordu. Tony onu yeterince in-citmişti. Ona söyleyecek başka hiçbir şeyi yoktu. Sonra birden aklına geldi, «Wyoming seyahati ne olacak?»

«Sen çocukları götür. Onlar için iyi olacak.» Kendisi de Avrupa'ya gitmek için can atıyordu. Aynı yıldız adayını da yanında götürecekti.

«Teşekkürler...» dedi ve ekledi. «Tony... ben de üzgünüm...» Sonra hıçkırarak ağlamaya başlayınca telefonu kapattı. Telefon

-61 -

yeniden çaldığında hâlâ ağlıyordu. Yanıt vermeyecekti, Tony olduğundan emindi, iyi olup olmadığını merak etmiş olmalıydı. Ama arayan o değil, Mary Stuart'dı. Tanya'nın ne kadar üzgün olduğunu sesinden hemen anlamıştı. Tanya gözyaşları arasında zar zor ona Tony'nin kendisini terkettiğini açıkladı. Ayrıca gazetedeki haberlerden ve Tony'nin onu Palm Springs'te aldattığından söz etti. Anlattıklarının hepsi karmakarışık ve anlaşılmazdı, ama Mary Stuart olanları anlayarak arkadaşının yanına gelmesi için ısrar etti. Eğer hâlâ partiye gideceklerse, gitmeden önce epey vakitleri vardı. Aslında Tanya'nın tek istediği eve dönmekti, ama şirket ertesi sabaha kadar ona uçak

gönderemiyordu.

«Buraya gelmeni istiyorum. Bir fincan çay, bir kâğıt mendil ya da bir bardak su, hangisini istersen onun için gel... eğer gelmezsen, ben gelip seni alırım.» Mary Stuart ısrar ediyordu. Tanya ise isteksizdi, ama arkadaşının ilgisinden dolayı duygulanmıştı.

«Ben iyiyim.» Çılgın gibi ağladığı için inandırıcı olmaktan

çok uzaktı.

«Hayır, iyi değilsin, yalancı.» Sonra da onu tehdit etti, «Eğer gelmezsen, gazetecileri arayacağım.» Tanya bu sözler üzerine gülmeye başladı.

«İğrençsin.» Gözyaşları arasında gülüyordu. «Seni bir yıldır görmüyorum ve sonunda seni görünce başıma gelenlere bak, neredeyse boşanıyorum.»

«Hiç olmazsa ben yanında olabilirim. Haydi, ben magazin basınından birini aramadan gel artık. Gelip seni almamı ister misin, Tan?» Tatlı bir sesle bunu sorarken, hattın öbür ucunda Tanya burnunu siliyordu.

-62-

«Pekâlâ... geliyorum. Beş dakika sonra oradayım.» Gerçekten de, az sonra taranmış saçları, kıpkırmızı burnu ve şiş gözleriyle arkadaşının evindeydi. Mary Stuart tüm bunlara rağmen yine de çok güzel görüldüğünü söyleyerek ona sıkıca sarıldı. Tanya kollarının arasında küçük bir çocuk gibi ağlıyordu. Mary Stuart, Todd ve Alyssa'dan dolayı buna alıştı. Üstelik iyi bir anneydi. Yirmi iki yıl boyunca çocuklarını pek çok kez yatıştırıp teselli etmişti. Ancak ne yazık ki, Todd'a yeterince yardımcı olamamıştı. Eğer olsaydı, belki de her şey daha farklı olurdu.

«Buna inanamıyorum...» Evliliği için hayıflanıyordu Tanya. «Her şey beş dakika içinde mahvoldu.» Oysa bunun daha uzun zaman aldığını ikisi de biliyordu. Tony uzun zamandır onu rahatsız eden şeyler nedeniyle için için köpürüyor, ama bunu ona söylemiyordu. Tanya onun sandığından daha uzun zamandır mutsuz olduğunu ancak şimdi farkediyordu. Geriye dönüp bakınca, tüm işaretleri görebiliyordu, ama olaylar sırasında bunları anlayamamıştı.

Mary Stuart dışarıdaki sıcağa rağmen, ona bir fincan çay yaptı. Bembeyaz mutfakta oturmuş çay içiyorlardı.

Tanya çevresine bakarak sordu, «Sen bu mutfakta yemek pişirmiyorsun

herhalde, öyle değil mi?»

«Hayır, pişiriyorum,» diye ciddi bir tavırla yanıtladı, bir yandan da arkadaşına gülümsüyordu. Tanya çok incinmiş ve üzülmüştü, ama sanki şimdi biraz düzelmişti. «Yalnızca her şeyin temiz ve düzenli olması hoşuma gidiyor.»

Tanya, «Hayır,» diye düzeltti, «Sen her şeyin kusursuz olmasından hoşlanıyorsun. Ama her şey her zaman kusursuz olamaz, bazen ne olursa olsun bunu değiştiremezsin. Belki de

-63-

olduğu gibi kabul etmeye ihtiyacın var. Olanlar yüzünden kendini yiyip bitirmiyormuşsun gibi bir his var içimde.» Doğruydı. Tanya arkadaşını bu işkenceden kurtarmak istiyordu. Mary Stuart'ın hâlâ ne kadar acı çektiği gözlerinden okunuyordu.

«Sen olsan kendini yiyip bitirmez miydin? Kendimi nasıl suçlamam? Bili beni suçluyor... biliyorum... artık bana bakamıyor bile. Burada iki yabancı gibi yaşıyoruz. Artık düşman bile değiliz... ilk başta öyleydik, ama artık o bile yok.»

«Bu gece geliyor mu?» Tanya ikisi içinde üzülüyordu. Yaşadıkları kolay değildi. En azından son zamanlarda.

Mary Stuart olumsuz anlamda başını salladı. «Bu gece geç saate kadar ofiste çalışmak zorunda olduğunu söyledi.»

«Saklanıyor.» Pek çok insan gibi, o da başkalarının yaşamları hakkında doğru yorumlar yapabiliyordu. Ama Tanya birçok insandan daha zekiydi. Yalnızca koca seçimi konusunda başarısızdı.

«Biliyorum.» Birlikte mutfaktan çıktılar. «Ama onu bulamıyorum. Her yere bakıyorum ve artık onun nerede olduğunu bilmiyorum. Burada bir adam

yaşıyor, Bill'e benziyor, fakat o olmadığını biliyorum. Ancak gerçek Bill'i nereye koydukları hakkında hiçbir fikrim yok.»

«Aramaya devam et.» Ciddiyeti Mary Stuart'ı şaşırttı. «Gerçek anlamda sona erene kadar bitmemiş demektir.» Nedense Tanya bu ilişkiyi korumaya değeceğini düşünüyordu. Neredeyse yirmi iki yıldır evliydi. Bırakıp gitmek için uzun bir süreydi. Öte yandan, bazı insanlar bırakıp gidiyordu. Eğer Mary Stuart da onu yeniden bulamazsa yaşamını sonsuza dek böyle harcamamalıydı. Tanya bunu biliyordu, ama arkadaşının tüm olanlardan sonra bu kadar çabuk pes ettiğini görmekten nefret ediyordu.

-64-

«Bu senin için de geçerli mi?» Bu arada Tanya'nın yatak odası olduğunu düşündüğü bir dizi kapalı kapının önünden geçerek oturma odasına girdiler. «Senin için de gerçek anlamda bitmedi mi?»

«Sanırım benim durumum farklı.» Derin bir iç çekti. «Galiba bizim ilişkimiz çok önce bitmişti ve ben bunu görmek istemiyordum. Tony'nin ne kadar mutsuz olduğunu hiç farkedemedim. Ne yazık ki, bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu zaten.» Onu hâlâ seviyordu, ama aynı zamanda yenildiğini anlayacak kadar akıllıydı. Aslında başından beri aralarında bazı şeyler yolunda gitmemişti, bunu biliyor; yalnız kabul etmek istemiyordu.

Oturma odasında oturup bir süre sohbet ettikten sonra Tanya banyoya gitmek istediğini söyleyince Mary Stuart ona banyoyu tarif etti. Koridorun sonunda, sol tarafta, küçük bir misafir banyosu vardı. Tanya koridordan geçerek kapıyı, sonra da ışığı açınca birden donakaldı. Yanlış kapıyı açıp Todd'un odasına girmişti. Ona ait tüm kupalar, resimler ve hatıralar karşısında duruyordu. Her şey yerli yerindeydi. Sanki o okuldaydı ve Princeton'dan her an eve dönecek gibiydi. Orada öylece durup hüznle çevresine bakınırken Mary Stuart'ın arkasından geldiğini duymadı.

Arkadaşı, «Buraya artık hiç girmiyorum,» diye fısıldayınca Tanya korkuyla irkildi. Dönüp de Mary Stuart'ın gözlerindeki buruk ifadeyi görünce içgüdüsel olarak ona sımsıkı sarıldı. Odanın hâlâ bu halde olduğunu bilmiyordu. Evde bir türbe gibi her an onun orada olduğunu bilmek korkunç acı verici olmalıydı. Masanın üzerinde iki arkadaşıyla birlikte çok güzel bir fotoğrafı vardı. Tanya onun gülünce annesine ne kadar çok ben-

-65-

Umut Çiftliği / F : 5

zediğini unutmuştu, ama şimdi görüp de anımsayınca ağlamaya başladı.

«Oh, Mary Stuart.» Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. «Çok özür dilerim... Yanlış kapıyı açıp birden kendimi burada buluverdim...»

Mary Stuart gözyaşları arasında gülümseyerek Tanya'nın kollarından sıyrılıp aynı fotoğrafa baktı. «O öyle harika bir çocuktuk ki, Tanny... öyle mükemmeldi ki... her zaman doğru olanı yapardı... herkesin gözbebeği idi, herkes ona hayrandı...» Tanya durmuş resme bakarken, sanki Todd'un konuşmasını ya da odaya girmesini bekliyordu, ama bunun imkânsız olduğunu ikisi de biliyordu.

«Biliyorum. Onu çok iyi anımsıyorum... sana çok benzerdi.»

«Böyle bir şeyin olduğuna hâlâ inanamıyorum.» Sonra gidip yatağın üzerine oturdu. Bunu Noel'den beri yapmamıştı. Noel gecesi tek başına buraya gelmiş ve yatağa uzanıp yastıklara başını gömerek saatlerce ağlamıştı. Tabii, Bill'e odaya girdiğini söyleme cesaretini gösterememişti. Kocasını odanın kilitli olmasını istemiş, ama Mary Stuart ona Todd'un eşyalarını ne yapması gerektiğini sorunca canının istediğini yapmasını söylemişti. Ancak anne yüreği hiçbirini atmaya kıyamamıştı. Bunu yapmaya içi el vermiyordu.

Tanya üzümlere sordu. «Eşyalarını kaldırman daha iyi olmaz mı?» Bunun ne kadar zor olacağını tahmin edebiliyordu, ama onlar için daha sağlıklı olup olmayacağından emin değildi. Belki de bu evi satmalıydılar. Ancak bunu söylemeye cesareti yoktu.

-66-

«Yapamadım,» diye yanıtladı Mary Stuart. «Onun eşyalarını kaldıramıyorum.» Bir zamanlar burada yaşayan çocuğunu düşünerek bir kez daha gözyaşlarına boğuldu. «Onu öyle çok özleyorum ki... hepimiz özleyiyoruz. Bili hiçbir şey söylemiyor, ama onun da özlediğini biliyorum. Bu onu öldürüyor... hepimizi öldürüyor...» Alyssa'nın da ne kadar acı çektiğini biliyordu. Bir kez onu Todd'un odasına girerken görmüştü. Ayrıca kızının neden Paris'te kalmak istediğini anlayabiliyordu. Bunun için onu kim suçlayabilirdi ki? Eve gelmek fazlasıyla üzücüydü ve şimdilik görünüşte hiçbir düzelme yoktu. Karı koca ikisi de henüz atlatamamışlardı.

Tanya birden, «Senin hatan değildi,» diyerek arkadaşına sımsıkı sarıldı. Ona yanında olduğunu hissettirmek istiyordu. «Buna inanmak zorundasın. O karar verdikten sonra onu durduramazdın.»

«Ona olanları nasıl göremedim? Onu bu kadar severken nasıl bu kadar kör olabildim?» Durumu farketmediği için kendini asla affetmeyeceğini biliyordu.

«Çünkü Todd görmemi istemedi. O yetişkin bir erkekti, bazı sırlarını kendine saklamaya hakkı vardı. Bilmeni istemedi, yoksa sana anlatırdı. Her şeyi bilmene ya da insanların aklından geçeni okuyabilmene olanak yok. Olacakları bilemezdin, Mary Stuart, buna inanmak zorundasın.» Tanya, Bill'in karısına bir yıl boyunca işkence edip suçluluk duygusundan kurtulabilmesi için bir şey yapmamış olmasına inanamıyordu. Karısını bu duygudan kurtarmak bir yana, hareketleri ve suskuniuğuya sürekli bunu ima ediyordu.

«Hep benim hatam olduğunu düşüneneğim.» Gelgelelim Tanya buna izin

vermeyecekti. Onu bu karabasandan kurtar-

-67-

maya kararlıydı. Zaten dostlukları da bunu gerektirirdi. Üstelik Mary Stuart'ın yaşaması için şarttı bu.

«Sen o kadar önemli değildin,» dedi usulca. «Seni çok seviyordu, ama onun için çok fazla önemli değildin. Todd'un kendi yaşamı, arkadaşları, düşleri, düş kırıklıkları ve üzüntüleri vardı. Sen ne kadar istesen de, bunu engelleyemezdin. Ancak sana gelip onu durdurman için yalvarsaydı, işte o zaman bir şeyler yapabilirdin. Ama o bunu asla yapamazdı. Çok içine kapanık bir insandı... tıpkı senin gibi.» Tanya ciddi bir ifadeyle arkadaşının gözlerinin içine bakıyordu, ona yardım etmeye kararlıydı.

«Oysa ben asla böyle bir şey yapmazdım.» Ona bunu neden yaptığını sormak istercesine hâlâ oğlunun resmine bakıyordu. Ama artık hepsi nedenini biliyordu. Son derece basitti. Dört yıl boyunca sevdiği kız dört ay önce New Jersey'de buzlu bir yolda trafik kazasında ölmüştü. Bunun üzerine, Todd korkunç bir depresyona girmişti. Onun bu durumunu, üzüntüsünün gerçek boyutunu kimse farketmemişti. Paskalya tatilinde, onun düzelmeye başladığını sanmışlardı. Ama Mary Stuart geçmişini düşününce, oğlunun Paskalya boyunca mutlu görünmesinin nedeninin tatil dönüşü bunu yapmaya karar vermiş olmasından kaynaklandığını anlamıştı. O sırada annesiyle çok yakın olmuştu. Parkta uzun bir yürüyüşe çıkmış, sohbet edip gülmüşlerdi. Hatta Todd geleceğiyle ilgili belli belirsiz sözler söylemişti. Artık daima mutlu olacağını bildiğini söylemişti. Ve geri döndüğü gece, yani yirminci yaş gününden iki hafta önce, Princeton'daki odasında intihar etmişti. Yan odadaki arkadaşı onu bulmuştu. Bir şey almak için odasına girince Todd'u ya-

-68-

takta uyurken bulmuş, ancak yatış şekline şüphelenmişti. Bunun üzerine

onu hemen kontrol edip polis ve ilkyardıımı çağırmişti. Ama sonradan doktorların söylediğine göre, Todd arkadaşı onu bulmadan birkaç saat önce ölmüştü. Hepsi için birer not bırakıp sonunda kendini çok huzurlu ve mutlu hissettiğini yazmıştı. Bunun korkaklık olduğunu biliyor ve onlara vereceği acı için de pişmanlık duyuyordu, ama artık Natalie'siz yaşayamıyordu. Denemişti. Ailesinin, onu affettikten sonra, Natalie ile cennette sonsuza dek birlikte olacağını düşünerek rahatlayacağını umuyordu. Annesiyle babası henüz çok genç olduklarını söylemişlerdi, ama o yazın mezuniyetten hemen sonra evlenmek istiyordu. Notunda, bir anlamda Natalie ile artık evlendiklerini yazmıştı.

Acı haberi alır almaz, Bili karısını suçlamıştı. Mary Stuart' m oğullarının kafasını saçma ve romantik fikirlerle doldurduğunu, dört yıl boyunca Natalie ile ciddi bir ilişkiye girmesine izin verdiğini söylemişti. Ona göre, Mary Stuart oğullarını dini düşüncelerle yetiştirmemiş olsaydı, öldükten sonra Natalie ile birleşmek gibi saçma fikirlere kapılmayacaktı. BİH'e göre karısı bu trajedinin sahnesini kurmuştu. Todd'un intiharını bütünüyle annesinin vicdanına yüklüyordu. Bu sözleri duyunca Mary Stuart neredeyse öleceğini sanmıştı. Ama kocasının söyledikleri bir yana, üzüntüsünün asıl nedeni ilk çocuğunun ölümüydü... tek oğlu... ilk gözağrısı... yaşamının gün ışığı... mutluluk ve gurur kaynağı.

Tanya arkadaşını dinlerken Bill'i sarsarak kendine getirmek istiyordu. Hiç bu kadar saçma suçlamalar duymamıştı. Anlaşılan tüm suçu karısına yükleyerek kendi acısını ve başarısızlık

-69-

duygusunu hafifletmeye çalışıyordu. Çok zalimce, dayanılması imkânsız bir şeydi. Bunların Mary Stuart'ı ne hale getirdiğini görmek hiç de zor değildi. Bir bakıma ölmüş gibiydi.

«Zavallı yavrum.» Oğlunun odasında oturmuş hiçkıra hiç-kıra ağlıyor ve hâlâ

onun bunu neden yaptığını anlamaya çalışıyordu. Tam bir yıl olmuştu. «Natalie'ye öyle çok âşık ki, kaza haberini alınca, onun da öleceğini sandım.» Sonunda ölmüştü işte. Hepsi ölmüştü. Artık Mary Stuart'dan, Bill'den ve evliliklerinden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Hepsi Todd ile birlikte yok olmuştu. Daha doğrusu yüreklerinin, ruhlarının, düşlerinin en önemli parçası o çok sevdikleri ve haksızca kaybettikleri oğullarıyla birlikte ölmüştü.

Tanya, «Bunun için ona hiç kızmıyor musun?» diye sorunca, Mary Stuart irkildi.

«Todd'a mı? Nasıl kızabilirim?»

«Hepinize acı verdiği için. Hepinizden bir şeyler aldığı için. Yaşama cesareti göstermek yerine korkaklık yaptığı için. Hissettiği acıyı sizinle paylaşmadığı için.»

«Ben anlamalıydım.» Mary Stuart sorumluluğu yine üzerine alıyordu, ama Tanya ona izin vermemeye kararlıydı.

«Her şeyi anlayamazsın. Böyle bir olağanüstü gücün yok, sen yalnızca bir insansın. Üstelik onun için harika bir anneydin. Bunu sana yapmamalıydı.» Mary Stuart kafasında bu tür düşüncelerin dolaşmasına asla izin vermemişti. Bu nedenle arkadaşının sözleri onu korkuttu. «Bu yaptığı haksızlıktı, biliyorsun. Bili'in seni suçlaması da haksızlık. Belki artık senin düzeliş ikisine de kızma vaktin geldi. Sana çok yüklendiler, Mary Stu-

art.»

-70-

Uzun bir süre hiçbir şey söylemeden Tanya'ya bakakal-dı. «Öldüğü geceden beri benim kabahatim olduğunu düşünüyordum.»

«Biliyorum. Bu herkes için çok uygundu, öyle değil mi? Belki hiç olmazsa bundan sonra, Todd'un yaptığı şeyin sorumluluğunu üstlenmesi gerektiğini düşünmelisin. Bu hakkı ona verip düşündüklerini Bill'e anlatmaya ihtiyacın var. Olanların tüm yükünü sessizce kabullenip yaşayamazsın. Todd hepimizi sonsuza dek üzecek inanılmaz derecede aptalca bir şey yapan zavallı hasta bir çocuk değil de bir kahraman olarak anılıyor. Öte yandan, ne olursa olsun, belki de bu onun kaderiydi. Ve oldu işte. Olanlar artık değiştirilemez. Bunu değiştiremezsin ya da olanları senin kararın veya senin suçun gibi gösteremezsin. Hepsini o yaptı. Bili'in seni suçlamaya hiç hakkı yok, bunu kendini affetmek için yapıyor. Her şey senin suçun olunca, o da rahatça öfkelenip huysuzlaşabilecekti. Mary Stuart, burada sorumlu kişi sen değilsin, sen masumsun.»

«Biliyorum. Bunu bir süre önce farkettim. ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Bili bunu asla kabul etmeyecek. Ona göre, her şey benim suçum.»

«O halde, belki de onu terketmeiisin. Yoksa yaşamının sonuna kadar onun seni cezalandırmasına izin mi vereceksin? Bundan sonraki kırk, elli yılı dizlerinin üzerinde özür dileyerek mi geçireceksin? Bu, suçluluk duymak için çok uzun bir süre. Böyle bir şey için çok gençsin.» Tanya'yı dinlerken, sanki karanlık bir odada birisi gelip perdeleri açıyor, böylece içeri gün ışığı doluyordu. Mary Stuart bir yıl boyunca karanlık bir odada oturup yas tutmuştu. Şimdi bundan söz ederken Todd'un oda-

-71 -

sında oturmak çok garipti. Sanki Todd da onlarla birlikte buradaydı. Tanya'nın söylediklerini dinlemek birdenbire her şeye farklı bir bakış açısıyla bakmasına neden olmuştu. Bill'e kızmak, bağırarak, onu sarsmak istiyordu. BİN nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Evliliklerini nasıl mahvedebilirdi?

«Artık ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum, Tan. Her şey çok karışık. Zavallı Alyssa için, geçen Noel'de eve gelmek bir kâbus olmalı. O kadar kötü

durumdaydık ki, Paris'e dönmeyi iple çaktı.» Sonunda dört gün erken dönmüştü. Tabii, bu, annesinin kendini daha da suçlu hissetmesine neden olmuştu.

«Önünde ona bunu telafi etmen için yıllar var. Şimdi kendini ve neye ihtiyacın olduğunu düşünmelisin. Bill'in sana bunu yapmasına izin veremezsin. Artık huzur bulmalısın. Kendinle ve oğlunla uzun uzun konuşup bir sonuca varmalısın. Sonra da Bili ile konuşmalısın. Uzun zamandır onun tuzu kuru.»

«Öyle olduğunu sanmıyorum. Bence çok acı çektiği için tüm duyguları uyuşana kadar buzdan bir duvarın ardına gizlendi. Şimdi de çıkmaya korkuyor.»

«Eğer çıkmazsa seni ve evliliğinizi mahvedecek.» Halen mahvetmediyse. Tanya arkadaşının gerçekten kurtulup kurtulmayacağı merak ediyordu, ama hiç olmazsa biraz düşünmeye başlamıştı. Birden Todd'un odasına daldığı ve Mary Stuart ile birlikte burada oturdukları için sevindi.

«Teşekkür ederim, Tanny.» Ayağa kalktılar ve Tanya arkadaşının omzuna elini koydu. Bunun üzerine Mary Stuart perdeleri açtı ve içeri gün ışığı dolunca çevresine bakındı. «Harika bir çocuktü. Gittiğine hâlâ inanamıyorum.»

-72-

Tanya yumuşak bir sesle, «Bir anlamda gitmedi,» dedi. «Hepimiz onu sonsuza dek hatırlayacağız.» Odadan çıkarken ikisinin de gözlerinde yaşlar vardı. Kol kola girip ağır ağır mutfağa döndüler. Tanya bir fincan çay daha içtikten sonra parti için üstünü değiştirmek üzere otele gitti. Onun ardından, Mary Stuart bir kez daha Todd'un odasına bakıp perdeleri kapattıktan sonra usulca kapıyı çekip kendi odasına gitti. Belki Tanya haklıydı. Belki bunlar onun hatası değildi. Belki de yalnızca Todd'un hatasıydı, başkasının değil. Yine de ona kızamıyordu. Babasına kızmak çok daha kolaydı. Tıpkı Bill'in kendini değil de, olanları önceden farkedemediği için Mary Stuart'ı suçladığı gibi.

Oturmuş hâlâ bunları düşünürken Alyssa aradı ve biraz sohbet ettiler. Ona Tanya'nın ziyaretinden söz etti, ama ağabeyinin odasında konuştuklarını anlatmadı. Tanya'nın onu Felicia Davenport'un verdiği bir partiye davet ettiğini, ama gitmeyi düşünmediğini söyledi. Arkadaşıyla yaptıkları uzun konuşma onu yormuştu. Ancak Alyssa böyle bir fırsatı kaçırma düşüncesi karşısında dehşete düşmüştü.

«Sen çıldırdın mı? Böyle bir şans bir daha eline geçmez, anne. Git, giyin. Şimdi kapatıyorum ki, hemen hazırlan. Siyah şifon Valentino elbiseni giy.»

«Senin sürekli giydiğin elbiseyi mi?» diye takıldı kızına. Onunla konuşmak çok iyi gelmişti. Kızıyla her zaman çok yakın olmuştu, ama Todd'un ölümünden sonra daha da yakınlaşmışlardı. Bir bakıma, Alyssa'nın varlığı onun için bir teselliydi. Uzun zamandır çok iç sıkıcı olduğu için kızından özür dilemek istedi, ama üzücü konuları açmak istemiyordu. Onun ye-

-73-

rine telefonu kapattıktan sonra kendini zorlayarak banyo yapıp giyindi. Valentino elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla çok şık ve zarif görünüyordu. Sonra saçlarını parlayana kadar fırçaladı ve dikkatle makyajını yaptı. Bill'in ona yıllar önce vermiş olduğu elmas küpeleri takmıştı. Aynaya bakınca gülümsedi, iyi, hatta belki iyiden de öte güzel görüldüğüne karar verdi, ama yanında kocası olmadan gitmek ona biraz garip geliyordu.

Tanya arayıp onu almaya geleceğini söyledi. Limuzin geldiğinde aşağıda bekliyordu. Arabaya binip de Tanya'yı görünce hayran kaldı. Güzel yıldız tüm hatlarını belli eden siyah saten pantolon üzerine neredeyse içini gösteren bol, pembe şifon bir bluz giymişti. Ayağında yüksek topuklu siyah saten ayakkabıları vardı ve sarı saçlarını upuzun bir at kuyruğu şeklinde toplamıştı. İnanılmaz derecede güzel ve çok seksi görünüyordu. O da Mary Stuart'ı beğenmişti.

«Çok zarif görünüyorsun,» dedi hayranlıkla. Arkadaşında hep gıpta ettiği kaliteli bir hava vardı. Saçından tırnağına kadar her şeyi mükemmel bir uyum içindeydi. Upuzun bacakları, harika saçları vardı ve iri kahverengi gözleri bir yıldır ilk kez bu gece biraz parlıyordu. «Harika olmuşsun.»

«Seni utandırmayacağımdan emin misin?»

«Hiç sanmam. Gece boyunca çevrende pervane olan erkekleri savuşturmak zorunda kalacaksın.» Gülümseyerek tek kaşını kaldırdı. «Tabii, eğer istersen.» Ama Mary Stuart başını salladı. Başka kimseyi aramıyordu. En azından şimdilik böyle bir şey yoktu. Büyük bir olasılıkla da asla olmayacaktı. Yine de, yaşamının o yanının sona erdiğini düşünmekten hoşlanmı-

-74-

yordu, son bir yıl içinde sona erdiği kesindi ve Tanya ile Todd' un odasında o gün yaptıkları konuşmaya rağmen, şu anda tünelin ucunda hiçbir ışık görünmüyordu. Her şeye karşın, yeniden süslenip dışarı çıkmak ve yeni insanlarla tanışmak harika bir şeydi. Partiye gittiklerinde, ortam beklediklerinden daha güzeldi.

Felicia Davenport sevimli ve sıcak bir insandı, ikisine de çok konukseverce davrandı. Uzun bir süre Mary Stuart ile sohbet edip New York'tan, tiyatrodan, hatta çocuklardan söz ettiler. Mary Stuart ona bayılmıştı. Harika bir kadındı ve Tanya ile iyi arkadaş oldukları belliydi. Tanya gecenin büyük bir kısmını çevresinde erkeklerle geçirdi, bu arada Mary Stuart'ın da hayranları yok değildi. Ancak herkese evli olduğunu bildirmek için alyansını göz önünde tutuyordu. Yine de, birkaç tane çok ilginç sohbeta katıldı ve bu parti sayesinde kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Oradan harika duygularla ayrıldıktan sonra, Tanya yine hamburgerciye gitmeyi önerdi, ama Mary Stuart artık eve dönmesi gerektiğini düşünüyordu. Bu özgürlüğü abartarak Bill'i öfkelenmek istemiyordu.

Tanya onu eve bırakınca, Mary Stuart arkadaşını yukarı davet etti, ama o otele dönüp birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra dinlenmek istiyordu.

Mary Stuart gülümseyerek ona teşekkür etti. «Harika vakit geçirdim. Teşekkürler... pek çok şey için...» Ona minnet duyuyordu. «Her zamanki gibi hayatımı kurtardın. Bunu hep nasıl yapabildiğine şaşıyorum.»

«Yılda bir kez berbat bir halde ortaya çıkmaktan başka bir şey yapmıyorum aslında.»

-75-

Mary Stuart, «Şimdi gidip kendine çok iyi bakıyorsun,» diyerek onu azarladı. Sonra da gülerek birbirlerine sarıldılar. Ardından Mary Stuart inip limuzin gözden kaybolana dek el salladı. Dönüp içeri girerken kendini Külkedisi gibi hissediyordu. Tanya'nın ziyaretleri yaşamına hep renk katardı. Bu ziyaretler ona ne kadar iyi dost olduklarını ve büyük bir olasılıkla da hep böyle kalacaklarını anımsatıyordu. Bunu düşünmek güzeldi. Aylardır, hatta belki de bir yıldır ilk kez kendini daha iyi hissediyordu. Tanya'nın zamanlaması daha iyi olamazdı. Kendi sorunları olmasına karşın, yine de Mary Stuart'a yardımcı olmayı başarmıştı.

Bu arada asansörcü çocuk, «Bay Walker az önce yukarı çıktı,» diye haber verdi. Mary Stuart da bir dakika sonra dairesine girdiğinde kocasını yatak odalarının kapısında gördü. BİN onun geldiğini duymuştu, ama dönüp bakmadı bile. Onu görmezden gelmesi, Mary Stuart için bir tokat gibiydi.

Arkasından giderek, «Merhaba, Bili,» dedi. Bunun üzerine kocası dönüp omzunun üzerinden şöyle bir baktı. Elinde çantası vardı.

«Geldiğini görmedim.» Oysa Mary Stuart onun kendisini duyduğunu biliyordu. Ancak Bili onu görmek istememişti. Olumsuzluk yaratmakta ustaydı. «Parti

nasıldı?»

«Çok ilginçti. Pek çok kültürlü insanla tanıştım, çok iyiydi. Felicia Davenport harika biri ve arkadaşlarının çoğundan hoşlandım. Kısacası, iyi vakit geçirdim.» Bu kez bunları özür dilemeden söylemişti. Birden ona yalvarmaya ve bağışlanamaz kabahati için ondan affını istemeye ihtiyacı olmadığını hissetmişti. Garip bir durumdu, sanki Tanya o gün onu özgürlüğüne kavuşturmuştu. «Senin de gelememen ne kötü.»

-76-

«Sen oyun oynarken, ben çalışıyordum. Ofisten ayrılalı henüz yirmi dakika oluyor.» Ama bunları söylerken gülümsü-yordu. «Üç gün sonra Londra'ya gidiyoruz.» Bu planlandığından iki hafta erkendi.

Mary Stuart, «Bu söylediğin tarihten yalnızca birkaç gün değil, çok daha erken,» diye söylendi. Yine cezalandırıldığını hissediyordu. Londra'da birlikte kalmamaları için hiçbir neden yoktu. Ne var ki, Bili bunun kesinlikle olamayacağını çok önceden açıkça bildirmişti. Orada çalışırken onu yanında istemiyordu. Bu da, karısıyla arasına mesafe koymak ve onu cezalandırmak için bulunduğu başka bir yoldu.

Mary Stuart'ın kafasından geçenleri okumuş gibi, «Alyssa ile geldiğiniz zaman görüşürüz,» dedi. Oysa üç ay boyunca yalnızca iki gün görüşmek bir evliliği sürdürmek için pek yeterli değildi. Özellikle de, ortada gerçek bir neden olmayınca. Onu Londra'dan uzak tutan tek neden BİN'in kendisini istememesiydi. Alyssa ile çıkacağı seyahatten sonra yazın geri kalanını New York'ta tek başına geçirecekti. Bir an için aklına delice bir fikir geldi ve birkaç günlüğüne California'ya gidip Tanya'yı ziyaret etmeyi düşündü. Yapacak başka hiçbir işi yoktu, çünkü tüm hayır faaliyetleri yaz boyunca yavaşlayacaktı. Asla yapmayacağını bildiği halde, en azından böyle bir düşünce aklının bir köşesinden geçivermişti işte.

Az sonra BİN banyoya girip pijamalarını giydi. Karısının elbisesini ya da güzelliğini pek farketmemiş gibiydi. Oğulları öldüğü andan beri Mary Stuart'ı bir kadın olarak göremiyordu.

Ardından, Mary Stuart da banyoya girdi. Ağır ağır Valentino elbiseyi çıkarırken çekici ve özgür olma düşünceleri de giysiyle birlikte yok olmuştu. Sabahlığıyla odaya dönünce kocası-

-77-

nın yine arkası dönük bir halde bir şeyler okuduğunu gördü. Birden onunla yüzleşmek için dayanılmaz bir istekle dolduğunu hissetti. Ağır ve sakin bir tavırla konuşmaya başlayınca, söylediklerine kendi de şaşırdı, ama BİN kadar değil.

«Bunu sonsuza dek sürdüremeyeceğim, Bili.» Kısa bir sessizlikten sonra kocası yavaşça dönüp elinde gözlükleriyle ona bakakaldı.

«Bu tam olarak ne anlama geliyor?» Yıldırıcı bir dava avukatıydı, ancak Mary Stuart bu kez ondan korkmamaya kararlıydı. Tanya'nın söyledikleri ona cesaret vermişti.

«Ne anlama geldiği açık. Sonsuza dek bu şekilde yaşamayacağım. Bunu yapamam. Benimle hiç konuşmuyorsun. Sanki ben yokmuşum gibi davranıyorsun. Beni görmezden gelip kaçıyor ve reddediyorsun. Şimdi de iki, üç aylığına Londra'ya gidiyorsun. Benim de iki günlük bir ziyaretle yetinmemi bekliyorsun. Bu artık bir evlilik değil, kölelik ve insanlar kölelerine senden çok daha iyi davranıyorlardır.»

Bu ona söylediği en korkunç şeydi. Bili de duyduklarından hiç hoşnut olmamıştı. «Sen benim keyif için mi gittiğimi sanıyorsun? Herhalde orada çalışacağımı unuttun.» Sesi buz gibiydi.

«Sen de bizim evli olduğumuzu unutmuş gibisin.» Bili onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Bu nedenle Mary Stuart daha fazla açıklamaya ihtiyaç duymadı.

«Bu çok zor bir yıldır. Her ikimiz için de.» Todd'un ölüm yıldönümü geçmişti ve bu her şeyi daha da zorlaştırmıştı.

Mary Stuart acı dolu gözlerle kocasına baktı. «Sanki biz de onunla birlikte ölmüş gibiyiz.» En azından bunları konuşabildikleri için rahatlamıştı. «Bizimle birlikte evliliğimiz de.»

-78-

«Bu pek doğru sayılmaz. Ben zamana ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum.» Ancak Mary Stuart onun dürüst olmadığını görebiliyordu. Ne kendine, ne de ona karşı dürüsttü. Her şeyin bir gün kendi kendine düzeleceğini sanıyordu, ama Mary Stuart öyle olmayacağından emindi. Yalnızca beklemekten çok daha fazla şey yapmak gerekiyordu.

«Bir yıl oldu, Bili,» diye ona anımsattı. Daha ne kadar konuşmasına izin vereceğini merak ediyordu. Pek fazla olmayacağı açıktı.

«Bunun farkındayım.» Uzun bir sessizlik oldu. «Pek çok şeyin farkındayım. Ne var ki, senin herhangi bir ultiatom vereceğini bilmiyordum.» Karısının ses tonundan, kullandığı sözcüklerden hiç hoşlanmamıştı.

«Ben öyle bir şey demek istemedim. Yalnızca duygularımı bildirmek istedim. Böyle devam edebileceğimi sanmıyorum.»

«İstediğini yapabilirsin.»

«O halde istemiyorum. Yaşamımın sonuna kadar bir eşya parçası gibi muamele görmek istemiyorum. Bu bir evlilik değil, kâbus.» Ona bunu ilk kez

söylüyordu. Ama Bili hiçbir şey söylemeden yalnızca arkasını dönüp gözlüklerini taktı ve dikkatini okuduğu şeye verdi. «Şu söylediklerimden sonra, beni yine görmezden geldiğine inanamıyorum.»

Bili hâlâ arkası dönük bir halde duruyordu. Aralarında bir zamanlar sevgi ya da sıcaklık olduğuna inanmak çok zordu. Hatta onun bir zamanlar delice sevdiği erkek ve çocuklarının babası olduğuna inanmak daha da zordu. Bu kez başını bile kaldırmadan, «Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok,» dedi. «Söylediklerini duydum, başka bir yorum yapmayacağım.» İnanılmaz bir durumdu. Mary Stuart bir an için onun korkudan ya da acı-

- 79 -

dan donmuş olabileceğini düşündü. Ama nasıl ve ne olursa olsun, sonunda buna daha fazla dayanamayacağı gerçeğiyle yüzleşmişti.

Yatağına yattı ve Bili ışıkları söndürdü, ama ona hiç dönmedi ve hiç konuşmadı. Mary Stuart o gece karanlıkta, uzun bir süre Tanya'yı ve Felicia'nın partisinde tanıştığı insanları düşündü. Kırk dört yaşında bile, dışarıda onun için bir yaşam vardı. İnsanlar onunla konuşmak istiyor ve ona ilgi gösteriyordu. Sanki Tanya onun için bir pencere açmıştı ve o asırlardır ilk kez buradan dışarı bakmaya cesaret ediyordu. Her şey çok ilgi çekiciydi ve artık ne yapacağını bilemiyordu. O gece söylediklerinden sonra Bili de aynı durumdaydı. Bir darboğazın iki ayrı yakasında sıkışıp kalmış gibiydiler. Oysa bir zamanlar o boğazın yerinde evlilikleri vardı.

-80-

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ondan sonraki üç gün boyunca, Bili ile Mary Stuart'ın yolları pek kesişmedi. Bill her gece geç saatlere kadar çalışıyordu. Sanki artık ofiste yaşar gibiydi. Ama Mary Stuart buna alışmıştı artık. Bir yıldır yalnız yaşıyor sayılırdı, bu da

eskisinden çok farklı değildi. Geçen haftaya göre tek fark, ortak akşam yemeği pişirmek zorunda değildi. Sonuç olarak, gitgide zayıflıyordu. Eskiden olsa, Bili onun için kaygılanırdı, ama artık dikkat bile etmiyordu.

Yolculuğundan bir gün önce Mary Stuart onu arayıp bavulunu hazırlamasını isteyip istemediğini sordu. Daha önce bu işi hep o yapardı, ancak bu kez Bili eve erken gelip bavulunu kendisinin hazırlayacağını söyledi.

«Emin misin?» Şaşırılmıştı, sanki kocasını artık tanımıyor gibiydi. Eskiden yaptığı ya da istediği her şey değişmişti. Ne de olsa, oğulları ölmüştü ve ona göre bu Mary Stuart'ın hatasıydı ya da en azından o durumu böyle algılıyordu. Mary Stuart artık aynı insanlar olmadıklarını düşünüyordu. «İstersen, ben yapabilirim.» Hiç olmazsa, bu kadarını yapabilir ve böylece oya-lanabilirdi. Hâlâ kocasının iki, üç aylığına seyahate çıktığı gerçeğini sindirmeye çalışıyordu. Olayı ancak bugün idrak edebilmişti. Alyssa ile yapacağı tatil dışında, tüm yazı tek başına

!81 -

Umut Çiftliği / F : 6

-E8-

-||6ap >|Bujâo>| jiuıs eAbjb >)|i|A3» npjoAnaB Ab|o>| bljep e.mg >|blu5b>j
uBpuo aiuapau nq 'ipzıs>)BUB|o >|bluubAbp bAıob \y\ap -uu8|zo6 jıııÂ jıq
uos >|BOue 'ipjiuaSaq >jo5 jAepBjj |>|apuua| -zp6 'iuizjbi 'nunşnunjp6 unuo
'ipjiuB|şoq >jo5 uB}>jBLu>)Bq buo

iuub|b5jbcl b}B|0^|5 ui ua|zpo

b|jj iuEw>)Eq eujsajsS uııış -Bq uwas uaa» 'npjrno buisişje>| uiuisboo>|

!n}şnuuÂnp ep n\\sq 'ejpB aşnunjpB ! -|96 uBpzBoıAnp nuo ma 'ıışıluşb|işjb>)

B|jBAnp jjq uEpznq 'ep -ujBıpsuep iÂBLuŞnuo>) B|unuo aouo un6 5e>|jj -
ui>)ŞbŞ buo UBnis Ajb|aj -npjoAnŞnuo>i e|Aoq ainjnp uE|>|npun|nq apu|5j
eujsejBS uiLuiŞBq uspuizB ug -jn|o iaol|Bz 'ajoB aLUjBipaoiajaA >)n|n|}nai
b|zjb bubs ^iijv» 'jpap '! iuisblu|O iauju.Bz bubs» '^BjBjnjo auujq >)as>|nA
i^apunuo uıuu.B6zai >)Bj}nuj hubjB ZBAaq \\q thŞol| ^o5 >)aujaA j9|AaŞ j;q
>)n6os uapaaijŞ|d -aA aA npun6 Jiq >)bois aujx "PpjoArun^ iAbsblu Bp
UBpuBA j|g «•LuipjBdBA 9Aas aAas u|5| ujuas |Şi nq uaa cilu uipuB|doj_»

•ijŞi|b5 aAauj|e6 uapzaiu

-joB nunq uaujau, blub 'massiq iui6ıpuB|zıs ujujoj viBnjs Ajbiaj '!>| npjoAjzuaq
>jo5 a|Ap B.ppoi a|A||Bq na -npjoAnunjpB 5ua6

B5>jnp|O B|AiJB|5bS ŞILU|iBEQ -HŞIUJJB>|i5 IUI}BABJ>i BLUB 'ipJBA

ZBAaq i|B|O>) B|bu, apuuazQ |ja|!paujjç)6 juueLuqjjq jbp 9p dujjiq |U!Ş]
gpıpgA jpbs 'ipB|ŞBq bAblu uapaLua|Aos anq diu\\ay i\q >)aj euo 'zauj|a6 ma
iiŞilusB BuiSBpo aujujAjB jujsdau, u!uua|>|a|LupB zjlu -a} 'apun6npupp 3A9
uajsjjo isboo>) E}>)n5nq pop jpbs -ıp|B zı>| -BS 3|je>|aŞ Ep zBJjq 'jBjsp
OB^jjq '^sosAjA zBjjq u3U3>jjbıaj

-38-

->i!U!B ma '

-Ae u3pj|L|3Ş bjuos

!u. ziu|bA Ep BL|Ep iu!pua>i bjuos uai |>jbpuub|bjv 'ipuiAas ujöı
ı6bob|ij 5B>|J!q uspjjq us^jnjnA 3|A3|aoB apap !uu3|ısA|B !>)ap!O!Aa|Z!LU3}
njn>| sı u|5ı >|BLun>|0 E^BÖn uj.mg i}^ı5 UBŞıp u|5ı.
! |A3Ş j|q >)n6os

!i1Şilub|jiAbz ap isw Eiânuos 'npjoAüBpn^ uBpi}ui>| -is nq i.iJBnis Ajbiaj

isbluşi|b5 aisjjo jbpb>) ejaiiEES 5a6 uj.ma |i}şiLUE|şBq 3Aauj}3 jajjau ap
!Si>|! u3puu3|>)3LuaA lueş>ie zjssas 'duB6 o «'BLuaBjEn 5i.u, 'luuuişi}b
j3|Aaş jjq uB}dB|oa»

•jpAjqib >)aoaj!}şa|nip>| Bp bl|BP nunjnp ssuspau jsblu -i|6 ui.ma 9A nj>)oA
>ji|ui>|bA ìq\$M >iivib EpuuB|BJV npjoAişi| -e5 aAaujnjpb ||3şau blue
Inpun6zn iJBnis Ajbı^| iAelu>|i5 ilu UBşıp bs>)oA 'UISJ31S! >|3LuaA |lu apA3
aoaB

!ipuiPB>) jj

-şbA şilu}b 'u|>jj!5 Bp jEpB^ n6np|o |>jaz ie>jbi '\}ez >|o5 uejsjse
nsnuo>)zps >jboue 'ipiiqBJBA Bonuos uin|EUJ iJBnjs Ajejaj MpABS -|o |3znB
aA 5uaB bu,bp uıPB>| jaBg npjoAnjnıpb epuiueA ap juujq uEpuuE|UEis!Sv
"ipjBA ijuijAe bojb|uoA|!lu ua>)aj36 jsslu -}a||EL| u|5j i6bob|B>| >|Bzn bojb|Ab
uapuisjjo '!P9P «'luiBbob|O 3pAa sjypp 1BBS» 'B|Anuo; sas Ji.q ueps meq
iui6ıp|i>|is

•!PA!|3LU}3 1B>|>(!P^O5 3ULI3MPAI.6 ap3LU3>|L|ELU |>|

-Ep.BJpuo-i -ma jbsi Bpunsnuo^ iBı.pası >|3uj53S |pua>| uaiı.sAjB
i6ao3jnıpb Bpuiuba ma 'eouiAeıbj^si bubp Z3>| jjq sAıp «'luu usq 'ussjaisj»
MpzeLuunanp B|sb IAaujnB ijAb uBpıis 'bs|O usp!>|S3 bsAo ^pjoAjps B|pp!
juiBaoaipq jujib^jp ap ujıisıpua^ 'iui6bob|O ioi>jis >io5 u|5| }JBnjs Ajbiaj ununa
nP -joAi|i>i ui.Bjjiaq EU.Bp n6n|>jn6os]>)EPuijb|bjb js -uo"i nuo uj.ma
"npjoAnin^o>| nuo nq 'BLUi^Bq jja 'i

dir. Paylaşmaktır.» Eskiden paylaşırlardı. Neredeyse yirmi bir yıl boyunca
büyük bir mutluluk, son bir yıldır da sonsuz bir acıyı paylaşmışlardı. Ne var ki,
bunu gerçek anlamda pek de paylaşmış sayılmazlardı. Ayrı köşelere çekilip
sessizce yas tutmuşlardı.

Bili üzgün bir ifadeyle, «Son zamanlarda pek bir şey paylaşmadık öyle değil

mi?» dedi. «Galiba işlere kendimi çok fazla verdim.» Ama sorunun bu olmadığını ikisi de biliyordu. Mary Stuart hiçbir şey söylemeden kocasına bakıyordu. Bili usulca uzanıp onun elini tuttu. Aylardır ilk kez birbirlerine dokunuyorlardı; erkeğin parmaklarını hissedince gözleri doldu.

Fısıltıyı andıran bir sesle, «Seni özledim,» dedi, ancak Bili buna karşılık yalnızca başını salladı. O da aynı duyguları paylaşıyor, ama bunu karısına söylemiyordu.

Mary Stuart, «Gidince, seni çok özleyeceğim,» diye devam etti. Evlilikleri boyunca ilk kez bu kadar uzun bir ayrılık yaşayacaklardı. Ancak Bili birlikte gitmeme konusunda kesin kararlıydı. «Çok uzun süre ayrı kalacağız.»

«Çabuk geçer. Gelecek ay Alyssa ile geleceksiniz, ben de ağustosun sonunda dönmeyi umuyorum.»

«İki ay içinde yalnızca iki gün görüşeceğiz.» Umutsuz bir ifadeyle usulca elini çekti. «Bir evliliğin, en azından iyi bir evliliğin yürümesi için bu pek yeterli değil. Oysa otelde kalıp sen çalışırken gün boyunca başımın çaresine bakabilirim.» Aylarca gece gündüz oyalanacak kadar çok dostları vardı Londra' da. Bunu Bili de biliyordu. Birden gelmesine izin vermesi için ona yalvardığını düşünerek kendini garip hissetti.

«Bu benim dikkatimi böler.» Mutsum görünüyordu, bu konuyu daha önce de konuşmuşlardı ve Bili kesin tavrını koymuştu. Karısının kızıyla birlikte bir hafta sonu dışında Londra'ya gelmesini istemiyordu.

-84-

«Ben şimdiye kadar senin dikkatini hiç dağıtmadım.» Böyle söyleyince, yine ona yalvardığını düşünerek bunu yaptığı için BİN'den de, kendinden de nefret etti. «Her neyse... bu çok uzun bir süre... o kadar. Sanırım, bunu ikimiz de biliyoruz.» Birden Bili soru soran gözlerle karısına baktı.

«Ne demek istiyorsun?» İlk kez gerçekten kaygılanmış gibiydi. Çok çekici bir erkekti. Mary Stuart Londra'da pek çok kadının onun peşinden koşacağından emindi. Yine de, Bill'in onun için kaygılanacağını düşünemiyordu. Çünkü her zaman ona iyi bir eş olmuştu. Buna karşın, böyle bir yıldan sonra koca bir yaz hiç ayrı kalmamışlardı.

«Yani iki ay uzun bir süre, özellikle de yaşadığımız şu son yıldan sonra. İki, hatta belki de üç aylığına gidiyorsun... Bu konuda ne düşünmem gerektiğinden emin değilim, Bili.» Endişeyle kocasına bakarken Bili onu daha da şaşırttı.

«Ben de aynı durumdayım. Ancak ben... belki... bir süre ayrı kalırsak hatalarımızı görüp her şeyi yeniden düzeltebiliriz diye düşündüm.» Mary Stuart kulaklarına inanamıyordu. İlişkilerini yeniden yoluna koymak bir yana, Bill'in son bir yıldır birbirlerinden ne kadar uzaklaştıklarını kabul edeceği aklına bile gelmezdi.

«İki ay ayrı kalmanın bizi birbirimize nasıl yakınlaştıracığını anlayamıyorum.»

«Bu ayrılık zihnimizi temizlememize yardımcı olabilir. Bilmiyorum... Kendimi işime verip başka şeyler düşünmek için senden uzaklaşmaya ihtiyacım var.» Mary Stuart başını kaldırıp da sevdiği erkeğin yüzüne bakınca şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırdı. Bill'in gözlerinde yaşlar vardı. Todd'un cesedini Princeton'dan aldıkları günden beri onun ağladığını görmemişti. Hatta cenazede bile ağlamamıştı. O zamandan beri buzdan

-85-

ördüğü duvarın ardında gizleniyor ve ilk kez ortaya çıkma cesaretini gösteriyordu. Belki o da gideceği için üzgündü. En azından bu da bir şeydi. «Orada yalnız başıma çalışmak istiyorum, Mary Stuart. Çünkü...» Gözleri yaşla dolarken dudakları titriyordu. Bu kez karısı uzanıp onun elini tuttu. «Sana ne zaman baksam... onu hatırlıyorum... sanki hepimiz birbirimize

bağlanmış gibiydik. Onu düşünmeye ve olanları değiştirmek için ne yapabildik, ne söyleyebilirdik diye hayıflanmaya bir son vermek istiyorum. Bunları düşündükçe aklımı kaçırarak gibi oluyorum. Belki Londra'nın bu durumu düzeltmek için bir fırsat olabileceğini düşünüyorum. Ayrı kalmanın ikimiz için de iyi olacağını umuyorum. Sen de beni gördükçe aynı şeyleri hissediyor olmalısın.»

Mary Stuart bu sözler üzerine gözyaşları arasında gülümsedi. Kocasının söylediklerinden dolayı duygulanmış ve biraz da korkmuştu. «Todd'a o kadar çok benziyorsun ki. Az önce sen mutfağa girince, bir an için irkildim.»

Bili başını salladı. Çok iyi anlıyordu. İkisi de sürekli onu düşünüyordu. Bili bu eve, hâlâ arasına Todd'a gelen mektuplara ve o boş odaya dayanamıyordu. Alyssa bile bazen Todd'u andırıyordu ve gözleriyle gülümseyişini tıpkı annesinden almıştı. Bunların hepsi dayanılmaz derecede acı veriyordu.

«Oğlumuzun anısından kurtulmak için birbirimizden kaçamayız,» dedi Mary Stuart üzgün bir ifadeyle. «Aksi takdirde, bu bizim için çifte kayıp olur. Yalnızca onu değil, birbirimizi de kaybederiz.» Aslında çoktan kaybetmişlerdi, ikisi de bunun farkındaydı.

Bili ilk kez kendini suçlu hissederek sordu. «Ben yokken kendine iyi bakacaksın, değil mi?» Kendi kendine pek çok defa onu burada bırakmanın mantıklı olduğunu söyleyip durmuştu.

-86-

Nasıl olsa, Londra'ya iş için gidiyordu. Öte yandan, karısından kaçma fırsatını yakalayabildiği için sevinmişti, ama şimdi bu biraz saçma ve garip geliyordu. Yine de, durumu değiştirip onu yanında götürmek istemiyordu.

«Beni merak etme.» Bu pek doğru değildi, ama başka seçeneği var mıydı? Ona her gün evde oturup ağlayacağını mı söylemeliydi? Buna

dayanamayacağını mı? Hayır. Artık alışmıştı. Bili zaten onu Todd öldüğünde duygusal anlamda terketmişti. Şimdi fiziksel olarak da gidiyordu, o kadar. Mary Stuart zaten bir yıldır yalnızdı, aslında şu iki ay fazla bir şeyi değiştirmeyecekti.

«Herhangi bir sorun olursa, beni hemen ararsın. Belki bir süre Alyssa ile birlikte Avrupa'da kalırsın.» Oysa karısının Avrupa'da oteller arasında mekik dokumaktansa, evinde kendini daha iyi hissedeceğini biliyordu.

«Alyssa arkadaşlarıyla birlikte İtalya'ya gidecek, kendine göre planları var.» Bill'in de vardı. Hepsinin vardı. Tanya bile Tony'nin çocuklarıyla Wyoming'e tatile gidecekti. Kendisi dışında herkesin bir planı, programı vardı. O ise Alyssa ile birlikte kısa bir seyahate çıkacaktı, sonra da yazın geri kalanını bekleyerek geçirmesi gerekiyordu. Eskiden olsa, Bili böyle bir şeye asla izin vermezdi, ancak yaşamlarının bu haliyle artık hiç sürpriz değildi.

İştahsız bir halde yemeklerden atıştırırken, Mary Stuart'ın bilmesi gereken bazı konular hakkında konuştular. Bili ona beklediği sigorta priminden, hangi mektupları Londra'ya göndermesini istediğinden söz etti. Karısının faturaları ödeyip buna benzer pek çok şeyle ilgilenmesini bekliyordu. Londra'da dava üzerinde çalışırken çok az boş vakti kalacaktı. Bir süre daha konuştuktan sonra yine yatak odasına dönüp kalan evrak-

-87

larını topladı. Mary Stuart odaya geldiğinde, banyoda duş alıyordu. Az sonra, üzerinde bornoz, saçları ıslak bir halde odaya girdi. Sabun ve traş losyonu kokuyordu. Bir an için onu öyle görmek, Mary Stuart'ı sarstı. Artık gideceği için, karısının yanında biraz daha rahat görünüyordu. Mary Stuart onun rahatladığı için mi dikkatsiz davrandığını, yoksa gideceği için mi üzülerek birden kendini karısına yakın hissettiğini merak etti.

O gece yatağa girdiklerinde, Bili ona yaklaşmadı, ama her nasılsa, daha rahat

olduğu uzaktan bile belliydi. Mary Stu-art'ın ona söylemek istediği şeyler vardı. Ondan hâlâ neler istediğini, evlilikleri hakkında neler hissettiğini söylemek istiyordu. Bugünlerde inanılmaz derecede kendini mutsuz ve sanki aldatılmış gibi hissediyordu. Oğlunu ondan, geleceğini de oğlundan çalmışlardı. Ama ruhlar Todd'u alırken, sanki annesiyle babasını da birlikte almışlardı. Bunu Bill'e açıkça söyletebilmek çok iyi olurdu, fakat gelecek iki ay içinde çok az görüşeceklerini bildiği için bunun zamanı olmadığını ve Bill'in buna henüz hazır olmadığını düşündü. Yatakta uzanmış kocasını düşünürken, Bili hiçbir şey söylemeden ve ona sarılmadan uykuya dalmıştı. Şimdilik söyleyebileceği her şeyi daha önce mutfakta söylemişti.

Ertesi sabah kalkar kalkmaz telaşla hazırlanmaya koyuldu. Ofisi aradı, bavullarını kapattı, duş alıp traş oldu ve kahvaltıda gazetelere bir göz attı. Mary Stuart ona yumurta ve mısır gevreği hazırlamıştı. Sonra gidip giyindi. Döndüğünde üzerinde siyah keten pantolonla siyah beyaz çizgili bir tişört vardı. Her zamanki gibi moda dergilerindeki mankenlere benziyordu.

Bili gazetenin üzerinden ona baktı. «Bugün toplantın mı var?»

«Hayır.» O sırada midesinde bir ağrı hissediyordu.

-88-

«Evde oturmak için fazla şıksın. Öğlen yemeğe mi çıkacaksın?» Neden bu kadar ilgilendiğini anlayamıyordu, iki aylığına giden o değil miydi? Karısının şimdi ne yaptığını neden umursuyordu ki?

«Seni havaalanına kot pantolonla götürmek istemedim.» Bu sözler üzerine Bili bir kaşını kaldırdı.

«Beni götürmen gerekmez. On buçukta bir limuzin gelecek. Bayan Anderson ile gideceğiz. Önce onu alacaklar, Bob Miller de geliyor. Havaalanına giderken yolda biraz çalışacağız.» Tek bir dakikayı bile yitirmeye dayanamıyorlardı.

İnsan robotlar. Yoksa bu ondan bir an önce kurtulmak için uydurulmuş bir mazeret miydi?

«Eğer istemiyorsan, gelmem.» Bunun üzerine Bili tekrar gazetesine dönüp okumaya devam etti.

«Pek bir şey ifade edeceğini sanmıyorum. Burada vedalaşmak daha kolay.» Ve daha az utanç verici. Tanrı korusun, insanlar onun karısını sevdiğini filan düşünebilirlerdi. Acaba gerçekten seviyor muydu? Daha bir gece önce o mutfakta gösterdiği bir parça şefkat bugün yok olmuş ve buzdan duvar yine örülmüştü. Şimdi yalnızca o duvarın değil, gazetenin de ardına gizleniyordu. «Eminim, bugün yapacak daha iyi şeylerin vardır. Yılın bu zamanı, havaalanı korkunç olur, şehre geri dönmem de saatler alır.» Gülümsedi, ama gözlerinde hiç sıcaklık yoktu. Ancak bir yabancıya böyle gülümsenirdi. Mary Stuart hiçbir şey söylemeden başını salladı. Kocasını kalktıktan sonra da bulaşıklarını lavabonun içine koyarken ağlamamak için kendini zor tuttu. Onun gidişini orada öylece seyretmek çok garipti. Bili bavullarını aşağı indirmesi için asansörü çağırmıştı bile. Üzerinde açık gri renkli bir takım elbise vardı ve bu haliyle dayanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Karar sessiz-

-89-

ce verilmişti, Mary Stuart havaalanına gitmiyordu. Kapıda durup onu bavullarını asansörcü çocuğa verirken seyretti.

Sonra Bili ona döndü. «Seni ararım.» Yine küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Mary Stuart ona bakarken gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Hiçbir sevgi gösterisinde bulunmadan gittiğine inanamıyordu.

«Kendine iyi bak,» dedi yutkunarak.

«Seni özleyeceğim.» Yanağını öpmek için eğilince, Mary Stuart elinde olmadan ona sarıldı.

«Üzgünüm... her şey için...» Todd için, geçen yıl için, iki ay ayrı kalmaya ihtiyaç duymasına neden olduğu için. Evlilikleri ayaklarının altında paramparça olduğu için... Üzgün olmak için pek çok neden vardı. Hepsini hatırlamak zordu, ama Bili onun ne demek istediğini anlamıştı.

«Tamam. Hepsi geçecek, Stu...» Ona bir yıldır böyle hitap etmemişti. Gerçekten hepsi geçecek miydi? Mary Stuart buna artık inanmıyordu. İki ay ayrı kalacaklardı. İçinden bir ses, bunun onları yakınlaştıracak olduğunu değil, daha da uzaklaştıracak olduğunu söylüyordu. Bili ihtiyaç duydukları şeyin bu olduğunu düşünmekle aptallık ediyordu. Bu ayrılık aralarındaki mesafenin kapanma şansının yok edilmesinden başka bir işe yaramayacaktı.

Bili bir adım gerileyerek onu öpmeden yalnızca tarifsiz bir üzüntüyle baktı. «Birkaç hafta sonra görüşürüz.» Mary Stuart' in asansörcü çocuğun önünde yapabildiği tek şey gözyaşları yanaklarından süzülürken başını sallamaktı.

Bili arkasını dönünce, «Seni seviyorum,» diye fısıldadı. Bunun üzerine Bili onu duymuş gibi döndü, ama yalnızca bakıp başını salladı. Sonra da asansörün kapıları yavaşça kapandı. Karısına yanıt vermemişti.

-90-

Mary Stuart onun arkasından koltuğa oturup bir süre kendisi için üzülerek ağladı. Sonra da ağır adımlarla mutfağa gitti ve bulaşıkları makineye koyup kahvaltıyı kaldırdı. Telefonun çaldığını duyunca yanıt vermek istemedi. Ama Bili arabadan arıyor olabilirdi; Belki ona unuttuğu bir şeyi, belki de sevdiğini söyleyecekti. Fakat arayan kızıydı.

«Merhaba, hayatım.» Sesinin neşeli çıkması için çaba gösteriyordu. Alyssa'ya babası gittiği için mutsuz olduğunu söylemek istemiyordu. Evlilikleri hakkında şikâyet etmeden de yeterince sorunları vardı zaten. «Paris nasıl?»

«Güzel, sıcak ve romantik.» Bu onun için yeni bir sözcüktü. Mary Stuart kızının yaşamında yeni bir erkek olup olmadığını merak ederek gülümsedi. Belki de genç bir Fransızdı.

«Bunun nedenini sorabilir miyim?» dedi.

«Öyle işte. Paris öylesine muhteşem ki. Buraya hayranım. Hiç dönmek istemiyorum.» Oysa birkaç hafta sonra oradan ayrılmak zorunda kalacaktı. Annesi Paris'e gidince oturduğu daireyi boşaltacaklardı.

Mary Stuart mutfak penceresinden Central Park'a bakarak, «Seni bunun için suçlayamam,» dedi. Burası da yemyeşil ve güzeldi, ama aynı zamanda kirliydi ve hırsızlarla doluydu. Ayrıca Paris olmadığı da kesindi. «Seni görmek için sabırsızlanıyorum.» Bu arada Bill'in bir saat önce gittiğini düşünmemeye çalışıyordu. Şu anda havaalanında olmalıydı. Onun kendisini aramayacağından emindi. Konuşacak hiçbir şey yoktu. Zaten onu duygu gösterileriyle fazlasıyla rahatsız etmişti. Mary Stuart mesajı açık bir şekilde algılamıştı.

Öte yandan, Alyssa'da garip bir suskunluk vardı. Annesi henüz farketmemişti.

-91 -

«Biraz toparlanabildin mi?» Mary Stuart seyahatin bir bölümünü arabayla yapacakları için, ondan bazı haritalar bulmasını istemişti. Bu yolculuğun bir bölümü Alyssa, geri kalanı da Bill'in ofisi tarafından ayarlanmıştı. «Alplerin haritasını aldın mı? Floransa yakınlarında çok güzel küçük bir otel olduğunu duydum.» Ne var ki, kızı hâlâ susuyordu.

«Alyssa, iyi misin? Yolunda gitmeyen bir şey mi var?» Acaba bir sorunu mu vardı? Ya da âşık mıydı? Yoksa ağlıyor muydu? Ancak konuşmaya başlayınca, annesi ağlamadığını anladı. Yine de sesi çok garipti. «Anne... bir sorunum var...»

Tanrım! «Hamile misin?» Neredeyse yirmi yaşındaydı. Bu Mary Stuart'ın karşılaşmak istemediği bir felaketti, ama eğer mecbur kalırsa kızına destek olmaya hazırdı.

Ama Alyssa bu soru karşısında öfkeleni. «Anne, Tanrı aşkına! Elbette değilim!»

«Peki, özür dilerim. Ama nereden bilebilirim? O halde sorun ne?»

Alyssa derin bir soluk alıp uzun ve zor hikâyesini anlatmaya başladı. Sonuç olarak, bir grup arkadaşı Hollanda'ya gidiyor ve onun da birlikte gelmesini istiyordu. Bu büyük bir fırsattı. Grup İsviçre ve Almanya'ya gidip oralarda arkadaşlarının yanında ya da gençlik yurtlarında kalacaklardı. Sonra İtalya'ya geçeceklerdi ve Alyssa ile burada buluşacaklardı. Ama Alyssa için önemli olan yolculuğun ilk etabıydı. Ona göre, bu insanın ömründe bir kez karşılaşacağı bir fırsattı.

«Harika bir program. Yine de sorunun ne olduğunu hâlâ anlayamadım.»

-92-

Alyssa içini çekti. Annesi bazen çok saf oluyordu, ama en azından babası gibi her zaman böyle değildi. «Onlar bu hafta yola çıkıyorlar, iki ay boyunca, yani benimle Capri'de buluşana kadar seyahat edecekler. Evi şimdi boşaltıp onlarla gidebilirdim, ama...» Sesi titremeye başlayınca Mary Stuart konuyu anladı. Alyssa artık annesiyle birlikte Avrupa'yı gezmek istemiyordu. Tabii bu çok normaldi, ama aynı zamanda Mary Stuart için de korkunç bir düş kırıklığıydı. Tek kızı, kalan tek çocuğuyla baş başa terapi seyahati yapmayı ummuştu.

«Anlıyorum,» dedi yavaşça. «Benimle gelmek istemiyorsun.» Sonra da söylediğine pişman oldu. Böyle demek istememişti.

«Hayır, anne, öyle değil. Eğer sen gerçekten istiyorsan yine seninle geleceğim. Ben yalnızca... düşündüm ki... bu öyle büyük bir fırsat ki... ama sen nasıl istiyorsan...» Diplomatça davranmaya çalışıyordu, yine de arkadaşlarıyla gitmek için ölüp bittiği belliydi. Mary Stuart bu yolculuğun onun için daha eğlenceli olacağını biliyordu. Onu durdurmak haksızlık olurdu.

«Gerçekten harika,» dedi içtenlikle. «Bence sen de gitmelisin.»

«Ciddi misin? Gerçekten ciddi misin? Gerçekten mi?» Paris'teki evinde küçük bir çocuk gibi sevinçten hoplayıp zıplıyordu. «Anneciğim, sen bir tanesin. Anlayacağını biliyordum... ama başka türlü düşüneneğinden korkuyordum... yani...» Birden Mary Stuart durumu iyice anladı, ama bu onu şaşırmasıydı.

«Bu planda genç bir beyefendi de var mı?» Bunu kızının sesinden anlayabiliyordu. Bu ona eski günleri anımsatmıştı. Gülümsedi.

-93-

«Şey... belki... ama onlarla birlikte gitmek istememin nedeni bu değil. Gerçekten, bu yalnızca harika bir seyahat.»

«Sen de harika bir çocuksun ve seni seviyorum. Sonbaharda bana bir seyahat borcun var. Sen Yale'e başlamadan önce birlikte birkaç günlüğüne bir yerlere gideriz. Anlaştık mı?»

«Söz veriyorum.» Yine de, Mary Stuart aynı şey olmayacağını biliyordu. Alyssa o zaman eve yeniden döndüğü için arkadaşları ve okuluyla ilgilenecek, yolculuğa çıksalar bile, akli başka yerde olacaktı. Oysa çıkacakları bu Fransa ve İtalya seyahati Mary Stuart'a çok iyi gelecekti. Ne var ki, kızının arkadaşlarıyla Hollanda'da daha çok eğleneceğini biliyordu. O çocukları için fedakârlık yapmaktan asla çekinmezdi.

«Ne zaman yola çıkacaksın?»

«İki gün sonra, ama bu arada her şeyi halledebilirim.» Eşyalarını eve nasıl göndereceğini ve yapılması gereken ödemeleri konuştular. Mary Stuart'ın ona para göndermesi gerekiyordu. Alyssa'ya bu parayla seyahat çeki almasını söyledi ve bazı ayrıntıları konuştular. Ardından, Alyssa'ya hâlâ Londra'ya gitmeyi düşünüp düşünmediğini sordu.

«Sanmıyorum. Zaten İngiltere'ye gitmeyecektik. Önceki gece babamla konuştuk, çok meşgul olacağını söyledi.» Yalnızca karısından değil, kızından da, hepsinden kaçıyordu. Bunu duyunca, Mary Stuart biraz rahatladı.

Telefonu kapattıktan sonra uzun bir süre oturup pencereden dışarıyı seyretti. Annelerle çocuklar oyun parkına doğru koşuşturuyorlardı. Bazı anneler banklarda oturmuş sohbet ederken çocuklar da oyuna dalmışlardı. Şimdi o günleri daha dünmüş gibi anımsıyordu. Her öğleden sonra çocukları parka

-94-

götürürdü. Bazı arkadaşları çalışıyordu, ama o hep evde çocuklarla olmanın daha önemli olduğunu düşünmüştü ve imkânları buna elverdiği için şanslıydı. Ancak şimdi ikisi de yoktu. Biri büyümüş, arkadaşlarıyla birlikte Avrupa'yı geziyordu. Diğeri ise cenneteydi. Bir gün onu orada yeniden görebilmeyi umuyordu. Artık buna inanmaktan başka çaresi yoktu.

Aşağıda gördüğü annelere fısıldadı. «Onlara iyi bakın. Elinizde fırsat varken sevin sevebildiğiniz kadar.» O dönem çabucak geçmiş, sonra da sona ermişti. Evliliği gibi. Şimdi o da bitmişti. Aylarca bunu görmezden gelmesine karşın, artık emindi. Bili'in gidiş şeklinden, söylemediği şeylerden, onu sevdiğini söylediği zaman karşılık vermeyişinden sonra, artık hiç şüphesi kalmamıştı. Üstelik işin içinde başka bir kadın olduğunu düşünme lüksüne bile sahip değildi. Kimse yoktu. Yalnızca Bili, kendisi, zaman ve ilişkilerini mahveden trajedi vardı. Ve bunu atlatamamışlardı. Aralarında yaşamın kendisi vardı. Ama sebep ne olursa olsun, Mary Stuart evliliklerinin sona erdiğini biliyordu.

Şimdi yapması gereken tek şey buna alışmaktı. Özgürlüğü denemek için önünde iki ayı vardı, hoşlanıp hoşlanmadığına o zaman karar verecekti.

Öğleden sonra yürüyüşe çıkıp olanları düşündü. Arkadaşlarıyla birlikte seyahate çıkan Alyssa'yı ve iki aylığına Londra'ya giden Bill'i düşündü. Bunları düşünürken de, hep bildiği ama korktuğu bir şeyi farketti. Sonunda insan yalnız kalıyordu, tıpkı şimdi olduğu gibi. Parçaları birleştirerek devam edip etmemek ona bağlıydı. Tanya haklıydı, bundan sonsuza dek kaçamazdı. Belki olanlar onun hatası değildi, ama olsa bile, oğlunun ölümünü kendisi de ölene dek bir kefen gibi giymeye devam edemezdi.

-95-

Eve döndüğünde, ne yapması gerektiğini biliyordu. Bunun uzun zamandır farkındaydı, ama kendinde o cesareti hiç bulamamıştı. Aslında bu işi yalnız başına yapmamayı yeğlerdi, ancak artık vakti gelmişti. Sanki oğlu onu bekliyor ve bunu yapmasını istiyordu. Todd'un odasının kapısını açtı ve uzun bir süre orada öylece durdu. Sonra perdeleri ve panjurları açarak gün ışığının içeri girmesini sağladı. Masasına oturup çekmeceleri açmaya başlayınca, kendini burada davetsiz bir misafir gibi hissetti. Çekmecelerde mektuplar, eski sınav kâğıtları, okul yıllıkları ve notlar vardı. Hepsine bir bir baktıktan sonra, gözyaşlarına engel olmaya çalışarak mutfığa gitti. Orada boş kutular vardı. Onları alıp Todd'un odasına götürdü ve çekmece-dekileri boşaltırken ağlamaya başladı. Ama bu gözyaşları onu rahatlatıyordu. O gece saatlerce o odada kaldı. Bu arada telefon hiç çalmadı. Bili hiç aramadı. Londra saatiyle gece ikide uçak inmiş olacaktı. Üç buçuk gibi de otele varmış olurdu. Şu anda Mary Stuart'ın ne yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Zaten çok uzun bir süre önce ne istiyorsa yapmasını söylemişti.

Odayı toplamak saatlerini almıştı, işi bittiğinde odada hiçbir şey kalmamıştı. Birkaç özel şey dışında Todd'un tüm giysilerini kutulara yerleştirmişti. Eski izci üniformasını, çok sevdiği deri ceketini ve onun için kendi ördüğü bir kazağı saklayacaktı. Geri kalanını verecek, kâğıtları ve kitapları da depoya

kaldıracaktı. Kupaların hepsini dizili bırakmıştı. Onlara bir yer bulacaktı. Odadaki bütün fotoğrafları alıp evin çeşitli yerlerine yerleştirdi. Sanki Todd birdenbire onlarla bir şeyler paylaşmaya başlamış, onlara bir armağan vermişti. Hep birlikte çekilmiş . güzel bir fotoğrafı kendi odasına, Todd'un yalnız görüldüğü

-96-

başka bir fotoğrafı da Alyssa'nın odasına koydu. Her şey bittiğinde saat sabahın ikisiydi. Dışarıyı kapkaranlıktı. Bembeyaz mutfakta otururken sanki oğlunu yanbaşımda hissediyordu. Bazen unuttuğunu sanıyordu, ama asla unutmayacağını biliyordu. Todd o eşyaların hepsinden önemliydi. Onların hiçbir önemi yoktu. Önemli olan şey, Mary Stuart ile birlikte sonsuza dek yaşayacaktı.

Yataktaki koyu yeşil renkli çarşafı çıkarıp temizleyiciye göndermek üzere dolaba kaldırdı ve perdeleri de değiştireceğine dair hafızasına bir not kaydetti. Ne kadar solduklarını hiç farketmemişti. Oda şimdi bu kutularla bomboş duruyordu. Todd bir yere taşınacak gibiydi, ama aslında çoktan gitmişti. Annesi eşyalarını kaldırmak için bir yıl geç kalmıştı. Bir yıl sonra ona veda ediyordu. Sanki evin geri kalanını toplaması zaman me-selesiydi.

Son bir kez çevresine bakınıp kapıyı yeniden yavaşça kapattı. Ertesi gün verilecekleri verdikten sonra kalanları depoya indirtecekti. Odasına doğru ağır adımlarla yürürken son bir yıl içinde olanları, hepsinin birbirinden ne kadar uzaklaşıp yalnız olduğunu düşündü. Alyssa arkadaşlarıyla Avrupa'daydı, Todd gitmişti ve Bili yaz boyunca Londra'daydı. O ise burada anıları kaldırarak ilk göz ağrısının gitmesine izin veriyordu. Yatak odasındaki fotoğrafa uzun uzun dikkatle baktı. Todd'un gözleri öyle iri ve parlaktı ki. Fotoğrafta gülüyordu. Şimdi onun kahkahasını duyabiliyordu. «Haydi, anne... çabuk ol...» Mary Stuart bu fotoğrafı çekerken Todd mayosuyla sudan çıkmış üşüyordu. O gün kızkardeşinin bikinisinin üstünü alıp kaçmış, Alyssa'yı üzerindeki havluyla tüm plaj boyunca peşinden koş-turmuştu. Sanki yüzlerce yıl önceydi. O zamanlar,

yaşamında anılardan ve boş bir evden daha fazlası vardı.

-97-

Umut Çiftliği / F : 7

Ancak birkaç saat sonra yatağına girdi ve uykuya dalınca düşünde onları gördü. Alyssa başını sallayarak bir şeyler söylüyor, Todd ise eşyalarını topladığı için ona teşekkür ediyordu. Başını kaldırıncı uzakta Bill'i gördü. Yürüyordu, Mary Stuart ardından seslendi, ama o hiç dönüp bakmadan yürümeye devam etti.

-98-

ALTINCI BOLUM

Tanya, Los Angeles'a döndüğünde ne bulacağından emin değildi. Tony taşınacağını söylemişti, ama bunun olmama olasılığı her zaman için vardı. Ancak Tanya eve gider gitmez kocasının dolaplarına bakınca hepsinin bomboş olduğunu gördü. Jean son raporları vermek ve gazetelerde çıkan dehşet dolu son haberleri göstermek için heyecanla evde bekliyordu. Tanya yine başsayfadaydı ve konu yine kendisini cinsel tacizle suçlayan koruma görevlisiyle ilgiliydi. Birisi paparazzilere Tony' nin kendine ev tuttuğunu haber vermişti. Bunun geçici bir şey olduğunu yazmışlardı ve yine o yıldız adayıyla fotoğrafları vardı. Bu kez birlikte yemeğe çıkmışlardı.

«Tamam... tamam...» Tanya çok yorgundu. «Biliyorum. Ben de gördüm.» Havaalanında o da gazete almıştı. «Sanırım birkaç günlüğüne Santa Barbara'ya gideceğim.» Oradan, fotoğrafçılardan, meraklı gözlerden ve boş dolaplardan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Kocasını için üzölmeye bile vakti yoktu. Düşünebildiği tek şey kendini medyadan nasıl koruyacağıydı.

«Gidemezsin,» dedi Jean. Elinde dört sayfalık bir program vardı. «Yarın

akşam hayır derneği yararına bir konserin var, ondan sonraki iki gün de provalar. Ayrıca hafta sonu dava hakkında görüşmek için Bennett ile buluşacaksın.»

-99-

Tanya mutsuz bir ifadeyle, «Ona görüşemeyeceğimi söyle,» dedi. «Birkaç gün kafa dinlemeye ihtiyacım var.» Bir hayır konserini ya da provaları asla atlatmazdı. Ancak hafta sonunu Bennett Pearson ile ifade hazırlayarak harcamayacaktı.

«Sanırım, bu çok kesin. Leo Turner davası için ifadeni hazırlıyorlar. Bir de Bennett bu sabah Tony'nin avukatının aradığını söyledi.»

«Bu ne hız,» diyerek Tanya kendini yatak odasındaki kocaman pembe koltuğa atıverdi. «Anlaşılan hiç vakit kaybetmemiş. » Sanki birlikte geçirdikleri üç yıl bir gecede uçup gitmişti. Artık yalnızca formaliteler kalmıştı. Belki de başka bir şey yoktu zaten. Her şey para, hırs ve işti. Ajanslar, avukatlar, paparazziler, şantajcılar, başarılı olduğu için onun kendilerine bir şeyler borçlu olduğunu düşünenler, şanslı olduğu için onu kıskananlar.

«Kendime bir gün ayırmaya ihtiyacım var.» Ne kadar ciddi olduğunu bu dünyada kimse bilemezdi. Artık yapamıyor, devam edemiyordu. Gülümsemeye, şarkı söylemeye ve çalışmaya hali yoktu. Bazen yalnızca başkaları için çalıştığını düşünüyordu. Artık başka hayatı kalmamıştı. Tüm dünyası iş ve paraydı.

Jean onu zorlamak için, «Bennett, Leo'yu beş yüz bine satın alabileceğini düşünüyor,» dedi. Elinde daha birçok randevu ve not vardı, ama Tanya keyifsiz görünüyordu. Sekreter bunu farketmemişti.

«Leo'nun canı cehenneme. Bennett'e bunu aynen söyle.»

Jean başını sallayarak devam edince, Tanya artık dayanamayacağını, düşün bayılacağını sandı. Ne çare ki, sekreteri hiç durmuyordu. «Bugün Los Angeles Times gazetesi aradı. Bo-

-100-

!!

sanmanın ayrıntılarını öğrenmek istiyorlar. Nafaka konusunu filan sordular.»

«Bunu Tony'nin avukatı mı sordu, gazete mi?» İyice akli karışmıştı. Özel yaşam gibi bir lüksü hiç yoktu. Hatta yaşamında insanca bir şey bulmak bile olanaksızdı.

«Gazete sordu. Ayrıca Tony aradı. Seninle çocuklar hakkında konuşmak istiyormuş.»

«Ne için?» Jean konuşmaya devam ederken başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapattı. Şu sekreter bir saniye bile kaybetmiyordu. Henüz Tanya'ya yeni randevulardan söz etmemişti bile. Bir avukat, bir muhasebeci, evini yenilemesi gerektiğini düşünen bir dekoratör, yazlık evinin mutfağını yapan mimar... Herkese para ödeyip herkesle görüşmek gerekiyordu. Eğer onların beklentilerinin dışında bir şey yaparsa, onu dava ederlerdi. İşler böyle yürüyordu, Tanya da bunun farkındaydı. Avukatı her ne kadar onlara paparazzilere herhangi bir bilgi satmamaları konusunda gizlilik sözleşmesi imzaiatsa da durum değişmiyordu. «Tony neden benimle çocuklar hakkında konuşmak istiyormuş?» diye bir kez daha sorunca Jean notlarını karıştırdı. Bazen günde on, on iki saat çalışıyordu. Yaptığı kolay bir iş değildi, ama iyi para alıyordu ve çoğunlukla Tanya iyi bir patrondu. Ayrıca Jean bu işin parıltısını seviyordu. Onunla konserlere gitmeyi, birlikte görünmeyi, eski giysilerini giymeyi, onun gölgesinde yarı yıldızvâri yaşamayı seviyordu. Aslında şarkı söylemek isterdi, ama sesi, şansı ve yeteneği yoktu. Tanya bunların hepsine sahipti, o da bu büyük yıldızın yanında olmaktan mutluydu.

«Bilemiyorum,» diye yanıtladı Jean. «Söylemedi. Ama aramanı istedi.»

-101-

Tanya yarım saat daha sekreterin iş notlarını dinledi. Bu arada Jean hizmetçinin mutfakta onun için yemek ayırdığını söyledi. Ancak Tanya yemek yerine kendine bir kadeh şarap koyup bazı notlar ve bir sözleşme dosyası üzerinde çalıştı. Konser turunun sponsorlarıyla ilgili bir dosyaydı, avukatları bırakmıştı. Sonunda, Jean saat dokuzda gittikten sonra Tanya hemen Tony'yi aradı.

«Merhaba.» Sesi son derece yorgundu. O sabah New York'ta güne çok erken başlamıştı ve burada kendisini bekleyen pek çok şey vardı. Bazen daha ne kadar böyle yaşayabileceğini merak ediyordu. «Jean aramamı istediğini söyledi.»

«Evet, öyle.» Çok rahatsız ve soğuk bir hali vardı. «New York nasıldı?»

«Fena sayılmaz. Mary Stuart Walker'i gördüm. Yalnızca onun için bile değerdı. Bir de Felicia Davenport'u gördüm. Çıktığım sabah programında şu gazete haberleriyle ben» rezil ettiler.» Bu daha önce de başına gelmişti, artık onu hiçbir şey şaşırtmıyor ama hâlâ sinirine dokunuyordu. «Yayıneviyle görüşmek de zaman kaybıydı.» Bunları söylerken birden artık önemli olmadığını farketti. Tony onun yaşamıyla ilgilenmiyordu. «Neyse, bunları boşver. Aslında işten başka konuşacak başka bir şey de kalmadı herhalde.»

«Zaten iş hep vardı. İşten başka bir şey yoktu, Tanya, öyle değil mi? Senin işin, senin müziğin, senin kariyerin, senin provaların, senin müziğin...»

«Şimdi böyle mi görüyorsun? Galiba birkaç şeyi unuttun. Birlikte yaptığımız şeyleri... seyahatlerimiz... çocukları...» Kariyer ve müziğinden başka daha pek çok şey vardı yaşamında. Tony ondan ayrıldığı için kendini haklı göstermek

bahanesiyle böyle konuşarak haksızlık ediyordu, ama onunla tartışa-

-102 -

cağ hali yoktu. Tony'yi sıkan şeyin yalnızca işi olmadığını biliyordu. Gazetelerde çıkan haberler onu çok aşağıladığı için sevdiği erkeği kaybetmişti. Şov dünyasından birini sevebilmek için mangal gibi bir yüreğe sahip olmak gerekiyordu, anlaşılın Tony'de bu yürek yoktu. «Bu arada, çocuklara ne söyledin?» Bu konuyu merak ediyordu. Onları New York'tan aramak istemiş, ama babaları durumu anlatmadan önce konuşmamaya karar vermişti.

«Benim yerime anneleri bu işi halletti.» Sesi öfkeliydi. «Onlara gazetelerde çıkan tüm haberleri göstermiş.»

Tanya, «Üzıldüm,» dedi içtenlikle. Bu hepsi, özellikle de çocuklar için çok üzücü bir şeydi.

«Yaa, ben de.» Tony ise içtenlikten uzaktı. Üzölmüşten çok rahatlamış gibiydi. Sonra birden daha da garip konuşmaya başladı. «Aslında senin konuşmamı Nancy istedi. Bizimle ilgili yazılanlar yüzünden... yani çocuklar için... kısacası onların senin yaşam tarzından uzak olmalarını istiyor.» Bu sözleri ağzından pis bir şeyi tükürür gibi söylemişti.

«Benim yaşam tarzım mı?» Tanya bu yorum karşısında şaşkına dönmüştü. «Bu da nesi? Geçen haftadan beri ne değişti?» Birden anladı. Nancy her şeyi okumuş, onun Leo'yı taciz ettiğine ve etrafta çıplak gezdiğine dair tüm iddiaları Tanya aleyhine kullanma fırsatı yakalamıştı. «Tony çocukların neredeyse son üç yıldır hep bizimle yaşadılar. Onlara hiçbir zarar geldi mi? Hiç yanlış bir şey yaptım mı? Şimdi ne yapacağımı düşünüyor? Farklı ne olabilir ki?»

«Ben artık orada değilim. Bu nedenle, biz ayrıldıktan sonra, seninle

kalmalarını saçma buluyor. Ancak benimle birlikte seni ziyaret edebilirler.» Nancy'nin söylediklerinden dolayı kendisi de utandığı için sözcükleri yutarak konuşuyordu. «Ama orada seninle kalmalarını istemiyor.»

-103-

«Ziyaretlerden mi söz ediyoruz?» Demek oraya gelmişlerdi. Boşanmanın ayrıntılarını konuşuyorlardı. Peki, avukatları neredeydi?

«Eninde sonunda olacak bu,» diye açıkladı Tony. Konuşacakları başka şeyler de olacaktı. Örneğin, Malibu'daki ev gibi. O evi Tanya, Tony ile evlendikten sonra kendi parasıyla almıştı, ama kocası oraya hayrandı. Zaten Tanya'nın hiç vakti olmadığı için yalnız o kullanıyordu. «Şu anda Wyoming gezisi sözkonusu.»

Tanya uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Nancy onun üvey çocuklarını Wyoming'e götürmesine izin vermeye niyetli değildi. «Anlaşamaz mıyız?» diye sordu düş kırıklığı içinde. Oysa ne kadar eğleneceklerdi. Aylardır bunu dört gözle bekliyordu. Artık her şey kötü gidiyordu. Tony onu terketmişti, çocuklar da anneleri tarafından eve kapatılmıştı. «Orası harika bir yer, Tony. Herkes olağanüstü olduğunu söylüyor. Çocuklar bayılacaktı.» Tony ilk başta gitmek istememişti. Aslında hiçbiri istememişti. Sonunda Tanya iki haftalığına üç odalı çok lüks kocaman bir kulübe kiralamıştı. «Peki, rezervasyonum ne olacak?»

«İptal et. Paranı geri vermezler mi?»

«Hayır. Ama konu bu değil. Çocuklarla özel ve farklı bir şey yapmak istiyordum.»

«Benim elimde değil, Tan.» Yine kendini rahatsız hissettiği belliydi. Bunların hepsi çok utanç vericiydi. Tanya'nın bunu dört gözle nasıl beklediğini biliyor ve kendini, özellikle de onu terkettiğinden beri çok garip hissediyordu. «Nancy olmaz diyor. Onu ikna etmek için elimden geleni yaptım. Birkaç arkadaşını al

götür. New York'taki eski arkadaşın gelmez mi? Mary Stuart.»

-104-

«Önerin için teşekkürler.» Şimdi başka bir şey için kaygılanmaya başlamıştı, çok daha önemli bir şey. «Neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum. Onları bir daha görmeme izin verilecek mi?» Bunu Tony'den duymak istiyordu. Ona bunu yapmaya hakları yoktu. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

«Kimleri?» Tanya'nın kimi kastettiğini biliyordu, ama anlamazlıktan geldi. Ayrıca bu onun değil, annelerinin kararıydı.

«Kahretsin, ne demek istediğimi biliyorsun. Benimle oyun oynama. Çocukları diyorum. Onları bir daha görmeme izin verecek mi?»

«Elbette, ben... yani eminim ki, Nancy...» Yalan söylediği belliydi.

«Bana gerçeği söyle. Onunla nasıl bir anlaşma yaptın? Onları görebilecek miyim?» Sanki bir yabancıyla, hatta başka gezegenden bir yaratıkla konuşur gibiydi. Oysa Tony soruyu çok iyi anlamış, ancak onu çıldırtmadan nasıl yanıt vereceğini bilemiyordu.

Onunla bu konuda yüzleşmekten kaçındığı için sonunda, «Bunu avukatınla görüşmen gerekecek,» dedi.

«Bu da ne demek oluyor?» Tanya artık kontrolünü kaybetmiş, ona bağıırıyordu. Panik duygusu her yanını sarmıştı. Nasıl oluyordu da, herkes ondan bir şeyler almayı başarabili-yordu? Canla başla çalışıp kazandığı parayı, şerefini, hatta şimdi de çocuklarını. «Onları görmeme izin verecek misin, vermeyecek misin?» Avaz avaz bağıırıyordu. Tony ise korkudan sesini çıkaramıyordu.

«Ben bir şey yapamam, Tan. Benim elimde olsa, her zaman görebilirsin. Ama

her şey annelerinin elinde.»

«Zırvalamayı kes artık. O fahişe çocukları umursamıyor bile, biliyorsun. Ondan bu yüzden ayrılmıştın.» Bu arada tanı-

-105-

dığı tüm erkeklerle yatması dışında, içki ve kumar sorunu da cabasıydı. Pek çok kez Tony onu ve çocukları aramak için Vegas'a gitmişti. Tüm bunlara karşın harika çocuklardı. Tanya onlar için yararlı olduğunun farkındaydı. Şimdi de onların yaşamlarının bir parçası olarak kalmak istiyordu. Nancy'nin ona engel olmaya hiç hakkı yoktu.

«Bu konuyu avukatınla hallet.» Birkaç dakika daha konuştuktan sonra telefonu kapattılar. Tanya o gece yiyecek arayan bir aslan gibi evde dönüp durdu. Başına gelenlere inanamı-yordu. Kocasını onu terketmiş, çocukları almış, Palm Springs'te başka bir kadınla yatmış, basının gözünde onu aptal yerine koymuştu. Bunlar yetmezmiş gibi, bir de eski karısı Tanya'nın çocukları görmesine izin vermiyordu. Aynı gece geç saatte avukatı arayınca, o da bu konuda pek cesaret verici şeyler söylemedi.

«Üvey anne-babalık hakları diye bir şey vardır,» diye sabırla açıkladı Bennett. Ancak Tanya onun sesinin tonundan hiç hoşlanmamıştı. Hep aynı şey başına geliyordu. Önce normal insanların haklarından söz ederler, sonra da şöhretlerin haklarını anlatır ve bunun neden farklı olduğunu açıklarlardı. Sonuç olarak, şöhret olunca insanın hıyutacağı kesindi. «Ancak kabul etmelisin ki, Tanya,» diye devam etti. «Son günlerde, Leo'nun yaptığı suçlamalarla, sen de basında Meryem Ana tablosu çizmiyorsun. Adam seninle ilgili bazı çirkin hikâyeler anlattı. Sanırım, Tony'nin eski karısı da çocuklarının bu tür davranışlarla karşılaşmalarını istemiyor. Mahkemeye çıksanız, kadının avukatı seni sorgulayınca, sen ne kadar masum olursan ol, hiçbir jüri üyesi bırak evinde kalmalarını ya da Wyo-ming'e tatile gitmeyi, onları kiliseye götürmene bile izin ver-maz.» Tanya'nın gözleri dolmuştu. Ama avukat onu ne kadar

incittiğinin farkında bile değildi. «Üzgünüm, Tanya. Durum böyle. Sanırım, bu işin ucunu şimdilik bırakmak zorundasın. En azından Leo davası unutulana kadar.»

«Ondan sonra, yeni bir dava çıkınca ne olacak?» Bir yanda da burnunu çekiyordu. Bu senaryoyu artık ezberlemişti.

«Yeni bir dava mı?» Bir an için, Bennett'in aklını karıştırmayı başarmıştı. «Yine bir sorun mu var? Bir şey mi oldu?» Meraklanmıştı.

«Hayır, ama olacağından eminim. Bir öncekinin üzerinden yalnızca bir hafta geçmişti. Bana birkaç gün ver.»

«Paranoyak olma.» Ne var ki, Tanya'nın haklı olduğunu avukat da biliyordu. Onun durumunda, birinin sürekli hedef olmaktan başka seçeneği yoktu. Kocasının onu terketmesine şaşmamalıydı. Şu anda, Tanya da yaşamından en az Tony kadar nefret ediyordu. «Her neyse, Leo hakkında konuşalım.» Onun çocuklar konusundaki üzüntüsünü farketmemiş gibi davranıyordu. Çünkü yapabileceği hiçbir şey yoktu. Mahkemede, kameraların karşısında, Tanya'nın korumaların önünde çıplak gezip gezmediği ya da spor hocasıyla yatıp yatmadığı konusunda tartışmak istemiyordu. Onun bunları yapmadığından emindi, ama bu kadın yaşamındaki her şeyi fazlasıyla ödüyordu.

«Leo hakkında konuşmak istemiyorum.» Mutsuz ve yorgundu.

«Eğer hemen kabul edersek, dört yüz doksana inmeye razı. Açıkçası, bence kabul etmelisin.» Tanya bu sözler üzerine koltuktan fırladı.

«Dört yüz doksan bin dolar mı?» Avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. «Sen

delirdin mi? Adam bir hikâye uydurdu diye ona

-107-

yarım milyon mu ödeyeceğiz? Neden gidip Hollywood için de bir şeyler yazmıyor?»

«Çünkü onu kimse tanımıyor ve o kadar para kazanabilmek için dört beş senaryo yazması gerekir. Bu da birkaç yılını alır, tabii eğer şansı varsa. Yani senden para sızdırmak çok daha kolay ve hızlı.»

«İğrenç.» Ancak ne yazık ki doğrudu. «Buna inanamıyorum.»

«Eğer beklersek, rakamı yine iki katına çıkarabilir. Bu gece avukatını arayıp anlaştığımızı söyleyebilir miyim? Konuyu bir an önce kapatmak istiyorum. Avukatı Leo'nun şimdiden bir televizyon filmi için kanallardan biriyle görüşmeye başladığını söylüyor.»

Tanya, «Aman Tanrım,» diye inleyerek gözlerini yeniden kapattı. Ne tür bir kâbusun içinde yaşıyordu? Tony'nin gitmesine hiç şaşmamalıydı. Onu kim suçlayabilirdi? Tanya da gitmek isterdi, ama geçinmek için bildiği tek yol buydu. «Bu çok saçma, öyle değil mi? Ne biçim bir iş bu? Bu işin içine nasıl girdim ve burada neden kaldım?»

«Geçen yıla ait vergi iadelerini görmek ister misin? Belki bu seni biraz rahatlatır.» Ancak Tanya üzgün bir ifadeyle başını salladı. Artık dayanamıyordu. Hiç dayanamıyordu. Bu kadar iğrenç olaylarla karşılaşacağı aklının ucundan geçmemişti.

«Biliyor musun, Bennett, bu tür bir pislik için bu yeterli telafi olamaz. Bu insanlar benim hayatımla oynuyorlar. Benimle ilgili yalanlar söylüyorlar. Ben bir nesne, bir para makinesi oldum.» Havadan para kazanmak isteyen herkes ya bir yalan uyduruyor ya da ona şantaj yapıyordu. İlk kez, bu sözleri dinlerken

Bennett suskun kaldı. Onu zorlamaktan nefret ediyordu, ama buna mecbur olduğunu da biliyordu.

-108-

«Leo'nun avukatına ne söyleyeyim, Tan? Bana bir şey söylemem için izin ver.»

Uzun, hüzünlü bir sessizlikten sonra Tanya başını salladı. Yenildiğini biliyordu. «Pekâlâ,» dedi boğuk bir sesle. «Ona parayı vereceğimizi söyle... o aşağılık, adi...» Sonra da adamın birine basına kendisiyle ilgili iğrenç yalanlar uydurmaması için yarım milyon dolar verdiği gerçeğini aklından çıkarmaya çalışarak Bennett'e başka bir soru sordu. «Şu Wyoming konusunda bir şeyler yapabilir misin?»

«Ne gibi? Rüşvet mi verelim?» Onun moralini düzeltebilmek için şaka yapıyordu, ama başarılı olmadığına farkındaydı ve onu suçlamıyordu. İnsanlar ne düşünürse düşünsün, şöhret olmak zor işti. Dışarıdan harika görünüyordu, ama içi acılarla doluydu. Ve bunları önemsememek olanaksızdı. Ne de olsa, hepsi insandı.

«Çocukları götürmeme izin vermesi için onunla anlaşamaz mısın? Gerekirse tatili bir haftaya indiririm.» Oysa rezervasyonu iki haftalıktı.

«İstiyorsan, denerim, ama bence oldukça umutsuz görünüyor. Üstelik Leo'nun ağzını kapayacağımıza göre, paparaz-zilere yeni bir malzeme çıkarmayı yeğlemeliyiz.»

«Çok güzel. Teşekkürler.» Kayıtsız görünmeye çalışıyordu, fakat bu telefon görüşmesinin onu çok yıprattığı açıkça belliydi.

«Çok üzgünüm, Tan.»

. «Elbette, teşekkürler. Seninle yarın konuşuruz.» Ağlamaya başlamıştı.

«Seni ararım. Konser turuyla ilgili sözleşmelerin üzerinden geçmemiz gerek. Sabah seni ararım.»

-109-

Telefonu kapatırken yüreği paramparçaydı. Yaşamı geçen yıllarla birlikte pislığe dönmüştü. Bunu ancak böyle zamanlarda farkedebiliyordu. Tüm o alkışların, konserlerin, ödüllerin, paranın ardında bu vardı. Şerefini iki paralık eden insanlar, arkasına dönüp bakmadan giden bir koca ve bir daha asla göremeyeceği üvey çocuklar. İnsanların Hollywood'da hâlâ başlarını dik tutabilmeleri bir mucizeydi.

O gece Bel Air'deki evinde tek başına oturup bunları düşünerek ölmek istedi, ama bunu yapamayacak kadar mutsuz ve korkaktı. Yıllardır ilk kez Ellie ve Mary Stuart'ın oğlu Todd'u düşündü. Aslında hem kolay, hem de zor bir kurtuluş yoluuydu. Yine de yanlış bir şeydi. Hem cesaret, hem de korkaklık gerektiriyordu; ikisinin de kendisinde olmadığını farketti.

Güneş doğana kadar, oturma odasında bunları düşündü. Tony'den elinden geldiğince nefret etmek istiyordu, ama bunu da beceremediğini farketti. Bütün gece orada oturup ağlamaktan başka bir şey gelmedi elinden. Evde onu duyacak kimse yoktu. Sonunda kalkıp yatağına gitti. Wyoming konusunda ne yapacağını bilmiyor ve artık umursamıyordu. Belki Jean ile arkadaşlarını, kuaförünü ya da kız arkadaşıyla Tony'yi gönderebilirdi. Sonra onun kız arkadaşıyla birlikte Avrupa'ya gideceğini anımsadı. Herkesin arkadaşları, çocukları, gerçek bir yaşamı, hatta dürüst bir ünü vardı. Kendisi ise duvarda asılı bir sürü altın ve platin plakla onların altında rafta dizili duran bir dizi ödülde başka hiçbir şeye sahip değildi. Yeniden birine güvenebileceğine ya da bu pislığe göğüs gerecek bir erkeğe sahip olabileceğine inanamıyordu. Her şey çok gülünçtü. Zirveye çıkmış, ama orada kimsenin isteyebileceği bir şey olma-

-110-

dığını görmüştü. Yani tüm bu zahmete boşuna katlanmıştı. Yatağına uzanıp çocukları bir daha asla göremeyeceğini ya da belki yalnızca birkaç dakika görebileceğini düşündü. Sanki Tony, çocukları ve birlikte paylaştıkları yaşam hiç varolmamış gibi bir anda yok oluvermişti. Bitmişti. Paparazzilerin yaktığı bir ateşle yanıp kül olmuştu.

-111 -

YEDİNCİ BÖLÜM

Tanya o gün geç saatte uyandığında dayak yemiş gibiydi. Güçlkle uyuyabilmişti. Leo ile anlaşma konusu, çocuklarla ilgili haber, eve gelip Tony'nin bomboş dolaplarıyla karşılaşmak onu fena halde yaralamıştı. Sarhoş gibi yataktan kalkıp da aynaya bakınca yüzünü buruşturdu. Oysa yarım kadeh şaraptan başka bir şey içmemişti. Korkunç bir başağrısıyla kendini berbat hissediyordu.

Aynadaki görüntüsüne bakıp, «Tanrım, bu kadar şeyden sonra estetik cerrahına bir yolculuk daha yapmam gerekecek,» diyerek banyoya girdi. Küveti sıcak suyla doldurup içine girdikten sonra kendini biraz daha iyi hissediyordu. O gece bir hayır derneği yararına konser verecekti. Bunu gerçekten önemsiyordu. Öğleden sonra kısa bir prova vardı, yani öğleye kadar yine atlıkarıncasına binip onlarca görevin peşinden koşmaya başlamak zorundaydı.

Bornozuyla mutfağa girerek kendine bir fincan kahve yapıp sabah gazetelerini aldı. İlk kez ne onun, ne müstakbel eski kocasının, ne de elemanlarından birinin ön sayfada resmi vardı. Bu da önemli bir şeydi. Sayfaların arasında kötü bir sürprizle karşılaşmaktan korkarak gazeteye ağır ağır göz gezdirdi. Ancak dikkatini çeken tek haber San Francisco'da Zoe Phillips

adında bir doktorla ilgiliydi. Tanya hemen heyecanla okuyunca gülümsemeye başladı. Zoe onun üniversitedeki oda arkadaşlarından biriydi. Anlaşılan önemli işler başarıyordu, ama buna şaşmamak gerekirdi. Şehirdeki en büyük AIDS kliniğini açmış ve topladığı yardımlarla burayı çok iyi bir merkez haline getirmişti. Büyük bir AIDS'li kesimle özellikle evsiz AIDS'lilere yardım ediyordu. Habere göre, San Francisco'nun Rahibe Te-resa'sıydı. Tanya okuduklarından çok etkilenerek hemen telefon defterinden numarayı bulup onu aradı. İki yıldır görüşmüyorlar, ama Noel'de birbirlerine kart atmayı hâlâ ihmal etmiyorlardı. Tanya onunla bağlantısı olan tek kişi olduğunu biliyordu. Mary Stuart ile Zoe yıllar önce kopmuşlardı. Ellie ölünce aralarına giren soğukluğu bir daha giderememişlerdi. Hatta Mary Stuart onunla ilgili bir şey duymaktan bile hoşlanmazdı. Ama Tanya ikisini de severdi. Bir hemşire telefona yanıt verince Dr. Phillips'i istedi.

Hemşire önce doktorun muayenede olduğunu söyleyerek herhangi bir mesajı olup olmadığını sordu.

Tanya hiç duraksamadan hemen, «Elbette,» dedi.

«Kim arıyor acaba?»

«Tanya Thomas.»

Uzun bir sessizlik oldu. Normal olarak, hemşire bunun bir rastlantı olduğunu düşünürdü, ancak doktor hastaneye bağıştta bulunmaları için pek çok ünlüyle bağlantı kurmakta oldukça ustaydı.

«O Tanya Thomas mı?» Bunu sorduğu için kendini aptal gibi hissediyordu.

«Galiba.» Tanya gülererek açıkladı. «Dr. Phillips ile aynı okula gitmiştik.»

Zoe'nin bununla hiç övünmemesi ilginçti. Onun için önemli olan Tanya ile paylaştıkları anlardı.

-113-

Umut Çiftliği / F : 8

Onu dinleyen hemşire doktorla Tanya'nın arkadaş olmalarından çok etkilenmişti. Dr. Phillips'in işinin bitip bitmediğini soracaktı. Bir dakika sonra Tanya telefonda o tanıdığı sesi duydu. Yumuşak bir sestti, ama ciddiyeti telefonda bile belliydi, ne de olsa ciddi bir konuyla uğraşıyordu.

«Tan? Sen misin? Hemşirelerim az kalsın çıldırıyordu.»

«Benim. Gazetede okuduğuma göre büyük bir doktor olmuşsun. Herhalde yoğun işlerin yüzünden geçen Noel'de bana kart atmayı unuttun.» Onunla ne zaman konuşsa kendini yine çocuk gibi hissediyordu. Tıpkı Mary Stuart'ı görünce olduğu gibi, eski günleri anımsıyordu.

«Kart filan göndermedim. Çok meşguldüm. Bir bebeğim var.» Gülümsüyordu.

«Ne? Yoksa evlendin mi?» Pek inanamadı. Zoe hep asla evlenmeyeceğini söylerdi. Mesleği ve uzun süreli tekeşli ilişkileriyle yetiniyordu. Tıp tarihinin rotasını değiştirmek onun için evlenmekten daha önemliydi. «Sen ne diyorsun? Burjuvalara katılmaya mı karar verdin? Ne oldu?»

«Fazla telaşlanma. Evlat edindim. Ve hayır, evlenmedim. O kadar değişmedim. Gerçekten çok meşguldüm.»

«Bebek ne kadar?» Bunu düşünmek bile çok hoştu, ancak bazı yönlerden Zoe'ye uymuyordu. Tanya daha önce onu hiç anne olarak düşünmemişti. Hesabına göre, Zoe bu evlat edinme işini kırk üç yaşında yapmıştı. Çok geç olmadan anneliği denemeye karar vermiş olmalıydı, ama hamile kalmak

istememesi ilginçti.

«Şimdi neredeyse iki yaşında. Yaşamıma tesadüfen giriverdi. Annesi hastamdı, çok şükür AIDS değildi, ama evsizdi.

— 114 —

Jade'e bakmak istemiyordu, bu nedenle onu ben evlat edindim. Yarı Koreli. Çok iyi oldu. Ben hamile kalmak için asla vakit ayıramazdım.» Üstelik birlikte çocuk sahibi olmak isteyeceği kimse girmemişti hayatına. En azından son yıllarda kendini tüm benliğiyle işine veriyordu. Hastaları için her şeyi yapardı.

«Onu görecek miyim?» Bir yandan da, eski arkadaşıyla evlat edindiği küçük Koreli kızı düşünüyordu. Jade ismi hoşuna gitmişti. Tam Zoe'nin yapacağı bir işti.

Zoe kapıda kendisini bekleyen hemşireye işaret ederek, «Sana bir resmini gönderirim,» dedi. Saatini gösterip eliyle beş işareti yapmıştı. Yani Tanya ile konuşmak için beş dakika daha istiyordu. Öte yandan, bekleme odasında kırktan fazla hasta vardı ve bazıları ayakta bile zor duruyordu. Bu Zoe için çok alışılmış bir şeydi. Yine de eski günlerin hatırına beş dakika daha konuşabilirdi.

«Bir fotoğraf göndermek yerine birlikte Wyoming'e gelmeye ne dersin?» Bunu ona sormaya birden karar vermişti. Zoe, Jade ve Mary Stuart, hep birlikte gitseler... ama bunun saçma olduğunu biliyordu. Mary Stuart kızıyla Avrupa'ya gidecekti. «Birden aklıma geldi işte. Temmuz ayında hoş bir çiftlikte iki haftalığına bir kulübe kiraladım ve birlikte gideceğim kimsem yok.» Çok yorgun ve umutsuz bir hali vardı. Zoe işlerin iyi gitmediğini anlayacak kadar iyi tanıyordu onu. Eğer bu doğruysa üzülmüdü.

«Ya kocan?»

«Tahmin etmeliydim. Anlaşılan sen hiç yiyip içmediğin gibi, gazete de okumuyorsun.» Zoe tüm yaşamı boyunca hep incecik olmuştu. Onu tanıyan her kadın bu haline gıpta ederdi. Tanya' nın bu sözlerine güldü.

-115-

«Söylediklerinin ikisi de doğru. Yemeye vaktim yok ve o saçmalıkları üste para versen okumam.»

«Ne hoş. Her neyse, sorunu cevaplayayım, kocam gitti. Bu hafta taşındı. Ayrıca eski karısı çocukları görmeme izin vermiyor, çünkü yanımda çalışan eski bir koruma görevlisi beni kendisine cinsel tacizde bulunmakla suçluyor. Aslında hepsi öyle saçma ki, mantıklı bir insana açıklamaya çalışmak bile anlamsız. Zahmet edip de anlamak için uğraşma. Ben anlamıyorum ve burada yaşıyorum.» Bu arada, Zoe onun söylediklerinden çok sesindeki kedere dikkat etmişti. Şu anda gerçekten çok kötü durumda olmalıydı.

«Kulağa pek hoş gelmiyor. Ama Wyoming harika bir fikir. Keşke gelebilsem.» Hemşire yine kapıda belirivermişti, fakat Zoe, Tanya'nın sözünü kesmek istemiyordu. Biriyle konuşmaya ihtiyacı olduğu belliydi. Zoe işaretle bir beş dakika daha isteyince hemşire umutsuz bir ifadeyle yeniden kayboldu.

«Gelemez misin, Zoe? Belki yalnızca bir hafta sonu?»

«Gelmeyi çok isterim. Ama şu anda benimle çalışan kimse yok. Herhangi bir doktoru yerime bırakmak zorunda kalırım ki, hastalarım bundan nefret ediyor. Bazıları çok hasta, benim her an burada olduğumu bilmek istiyorlar.»

«Sen hiç izin yapmaz mısın?» Tanya sanki kendisi hep tatil yaparmış gibi şaşırmişti Zoe. Ama onun işi ölmek üzere olan hastalara bakmaktan biraz daha eğlenceliydi.

«Pek sık yapmam,» diye itiraf etti Zoe. «Aslında.» Özür diler gibi

konusuyordu. «Şimdi de işimin başına dönmem gerek, yoksa kapımı kırıp beni linç edecekler. Seni bir ara ararım. Beş para etmez adamların seni üzmesine izin verme, Tan. Onlar insan sayılmaz ve buna değmez.»

— 116 —

«Bunu sık sık hatırlamaya çalışıyorum, ama insanı baş-aşağı ediyorlar işte. Nasıl oluyorsa, bu şehirde ya da en azından bu meslekte, hep onlar kazanıyor.»

«Sen bunu hak etmiyorsun.» Sesi öyle tatlıydı ki, Tanya o sabah ilk defa içtenlikle gülümsedi.

«Teşekkürler. Ah, unutuyordum, bu arada geçen gün Mary Stuart'ı gördüm.»

«O nasıl?» Sesi bu kez gergindi, ama her zamanki gibi, Tanya bunu hiç dikkate almadı. Yıllardır ikisine de birbirinden haber taşımaya devam ediyordu. Hâlâ, eski günlerdeki gibi bir-araya gelme hayalleri vardı.

«İyi sayılır. Geçen yıl oğlu öldü. Hiçbirinin bunun üstesinden gelebildiğini sanmıyorum. Yani biraz keyifsizler.»

«Ona çok üzüldüğümü söyle.» Gerçekten de üzülmüştü. «Neden öldü? Kaza mı?»

Tanya belli belirsiz bir sesle, «Galiba,» dedi. Ona olayın intihar olduğunu söylemek istemiyordu. Bunun ne kadar özel bir konu olduğunu ve Mary Stuart'ı ne kadar üzdüğünü biliyordu. «Princeton'daydı. Henüz yirmisindeydi.»

«Çok yazık.» Sürekli ölümle iç içeydi, ama buna hâlâ alışmamıştı. Ölüm, nefret ettiği bir yenilgiydi ve bunu hiçbir zaman kolayca kabul edemeyeceğini biliyordu. Ne zaman bir hastasını kaybetse, kendini oyuna getirilmiş gibi hissedirdi.

«Biliyorum, artık gitmek zorundasın... ama mümkünse Wyoming konusunu bir düşün. Eğlenceli olur, öyle değil mi?» Çılgınca bir hayaldi, ama Tanya'yı cezbediyordu. Zoe bunun üzerine gülümsedi. Onun için bu, hayal olmaktan bile uzaktı. On bir yıldır hiç tatil yapmamıştı. «Beni ararsın.» Arkadaşı üzgün ve yalnızdı. Zoe bir an için uzanıp ona sarılabilmeyi istedi. Her

-117-

şeye sahip birinin bu kadar mutsuz ve kırılğan olması ne garipti. Onu yakından tanımayanlar şöhretin ona nelere malolduguna asla inanmazlardı.

Kapatmadan önce, «Jade'in resimlerini göndereceğim, söz veriyorum,» dedi ve kapatır kapatmaz üç hemşire içeri koşup bekleme odasındaki kalabalıktan yakınmaya başladılar. Telefona yanıt veren hemşire ise şaşkınlıkla ona bakıyordu.

«Gerçekten onun olduğuna inanamıyorum. Nasıl biri?» Bu, herkesin hep sorduğu saçma bir soruydu.

«Tanıdığım en iyi, en dürüst kadınlardan biridir. Arı gibi çalışır ve ne kadar yetenekli olduğunun kendisi bile farkında değil. Yaşamında çok daha iyi şeyler hak ediyor. Belki bir gün elde eder.» Hemşirelerin ardından ofisten çıktı. Ancak hemşire onun ne demek istediğini anlayamamıştı.

«Pek çok Grammy, Academy ödülü, platin ve altın plak filan kazandı. Üstelik bir konser turnesiyle on milyon dolar kazandığını söylüyorlar. Daha ne olsun?»

«Önemli olan daha fazlası, Annalee, inan bana. Bizim yaşamlarımızda onunkinden çok daha fazla şey var.» Tanya'nın tatile gitmek için okul arkadaşlarından birini aramak zorunda kalması çok acı bir şeydi. Zoe'nin hiç olmazsa bşbeği vardı.

Hemşire, «Hâlâ anlamıyorum,» diyerek başını sallarken Zoe muayene odasına girmişti. Bu arada, Los Angeles'da Tanya da oturmuş Zoe'nin gazetede ki resmine bakıyordu. Sonra birden Mary Stuart'ı aramaya karar verdi.

«Selam. Bil bakalım beş dakika önce kiminle konuştum?»

«Başkan'la mı?» diye şaka yaptı Mary Stuart. Arkadaşının sesini yeniden duyduğuna sevinmişti. New York'a geldiğinden beri onu özlemişti.

-118-

«Hayır, Zoe ile. San Francisco'da bir AIDS kliniği işletiyor. Bu sabahki Los Angeles Times gazetesinde onunla ilgili bir haber vardı. Bir bebeği evlat edinmiş. Kız neredeyse iki yaşındaymış, adı Jade, yarı Koreli.»

«Ne hoş.» Mary Stuart eski arkadaşı için sevinmiş gibi görünmeye çalıştı. Aradan yirmi yıldan fazla zaman geçmiş olmasına karşın, bazı eski yaralar hâlâ sızlıyordu. «Onun adına sevindim.» Bu sözleri içtenlikle söylemişti. «Tam ona göre bir iş, öyle değil mi? Yani evlat edinmeyi kastediyorum, hem de Asyalı bir çocuğu. Zoe eskiden neyse, hâlâ o. AIDS kliniği işi de beni hiç şaşırtmadı. Evlenmiş mi?»

«Hayır. Galiba o bizden daha akıllı. Bili Londra'ya gitti mi?»

«Dün gitti.» Birden suskunlaştı. Çok acı da olsa, gece yaptığı şeyi hatırlayınca, Tanya'nın da ona hak vereceğini düşündü. «Dün gece Todd'un eşyalarını kaldırdım. Sanırım, bunu çok önce yapman gerekirdi, ama hazır değildim işte.»

«Önemli değil,» dedi Tanya yumuşak bir sesle. «Yaşamak için ne yapman gerekiyorsa yapmalısın.» Sonra Mary Stuart'a Nancy'nin çocukları Wyoming'e götürmesine izin vermediğini söyledi. Müthiş bir düş kırıklığına uğramıştı. Mary

Stuart bunu onun sesinden bile adayabiliyordu. O çocukların Tanya için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Bir bakıma, onlar o evliliğin en iyi yanındı.

«Çok kötü.»

«Ne kötü değil ki? Gazetecilere hem beni, hem kendini rezil eden bir şantajcıya yarım milyon dolar ödemeye razı oldum.»

«Tanrım, bu korkunç bir şey. Neden bu kadar çok para ödüyorsun?»

-119-

«Çünkü herkes korkuyor. Avukatlarım jüriden korkuyor. Jüri önünde davayı asla kazanamayacağımızı düşünüyorlar. Davacı taraf beni para içinde yüzen bir canavar gibi gösterecek. Tersini kanıtlamak çok zor. İnsanlara göre, şöhretle pislik aynı anlama geliyor. Ya da en azından ünlü birinin şanssız, aşağılık ya da tembel insanlara para ödemek zorunda olduğuna inanıyorlar.» Bu arada, bir yandan da tostunu yiyiyordu. Onu dinleyen Mary Stuart gülümsedi. Tanya'nın üzgün olduğu belliydi, ama başına gelenler gözönüne alınırsa öyle pek de yıkılmamıştı. Oysa derdinden yataklara düşebilirdi, ama ayaktaydı. Tanya her zaman cesur olmuştu. Mary Stuart onu en çok bu nedenle takdir ediyordu. Yaşamında olup biten her şeye karşın, yeniden ayağa kalkıp yoluna devam ederek tüm kalbiyle gülümseyerek şarkı söylüyordu. «Bili gittikten sonra aradı mı?» diye sordu. Onun karısını Londra'da yanında istememesini hâlâ garip buluyordu. Arkadaşına göre Bill'in onu aldatmadığı kesindi. Yalnızca birlikte olmak istemiyordu.

«Henüz aramadı. Ama dün Alyssa aradı. Seyahatimiz iptal oldu.»

«İptal mi oldu?» Tanya şaşırılmıştı. «Neden?»

«Kızım daha iyi bir teklif almış. Bir delikanlıdan.» Gülümsedi, ama düşkünlüğü yaşadığı sesinden belliydi. «O yaşta kimi tercih edeceği belli.»

«Benim yaşımda da aynı tercih sözkonusu olabilir.» Gülmeye başladılar.
«Eee, sen ne yapacaksın?»

«Yapabileceğim fazla bir şey yok, sanırım. Şu iki ay boyunca yapacak bir şey bulamadım henüz. Bili ile gitmeden önce yine konuştuk. Oraya gitmemi kesinlikle istemiyor. Dikkatinin dağılacağını düşünüyor. Doğruyu söylemek gerekirse, eğervak-

-120-

tin varsa, ben de birkaç günlüğüne seni ziyarete gelmeyi düşünüyordum. Bir otelde kalabilirim. New York temmuz ve ağustosta hiç çekilmez. Bili bütün yaz olmayacağı için, yazlık evde de hiçbir hazırlık yapmadık.»

«Wyoming'e ne dersin?» Tanya'nın gözleri ışıltılı parlıyordu. En azından hayalinin yarısı gerçekleşebilirdi. Zoe gelmese bile, Mary Stuart ile ikisi Wyoming'e gidip iki hafta kovboyculuk oynayabilirlerdi. «Benimle gelmek ister misin? Harika bir çiftlikte büyük bir kulübe kiraladım. Western tarzında lüks bir yer. Tek başıma gitmeyi hiç düşünemiyorum. Rezervasyonumu yaptırdım. Bugün başka birine vermeyi düşünüyordum, belki sekreterime ya da yanımda çalışan başka birine.»

Mary Stuart düşünceli bir halde mutfağında oturuyordu. «Eğlenceli olmalı. Benim yapacak başka bir şeyim yok. Fazla kilolu olmamın yanısıra, artık iyi bir binici olup olmadığımdan emin değilim.»

«Saçmalama, neredeyse on kilo eksik var. Zaten hiç ata binmesek bile, ne çıkar ki? Kim bilecek? Dağlara bakıp kahve ya da şampanya içer, belki de yakışıklı kovboylar tavlarsın.»

«Harika. Sonra da gelsin paparazziler. Eğer ünümü lekele-yeceksen, seninle hiçbir yere gitmiyorum.» Bir yandan da gülüyordu. Arkadaşıyla çiftliğe gitme

fikrine bayılmıştı. Tanya daha önce sözünü ettiğinde kendisi Alyssa ile Avrupa'da buluşacak, Tanya da Tony'nin çocukları ile Wyoming'e gidecekti.

«Söz veriyorum, uslu duracağım. Yeter ki gel. Çok istiyorum.» Sevinçten gözleri parlıyordu. «Gelecek misin, Stu?»

Mary Stuart okul adını duyunca gülümsedi. «Elbette geleceğim. Ne zaman gidiyoruz?» Önünde koca bir yaz vardı.

-121 -

«Dördünden hemen sonra yola çıkarız. Gidip kendine bir çift çizme al. Benim eskiler hâlâ duruyor.»

«Bugün öğleden sonra alışverişe çıkarım. Oraya nasıl gideceğim?» Yapacak bir sürü işi vardı, en önemlisi de kovboy çizmesi almak zorundaydı. Birden kendini küçük bir çocuk gibi hissetmeye başlamıştı. Tanya ile birlikte iki hafta geçirme düşüncesi onu heyecanlandırıyordu. Tam ihtiyaç duyduğu şeydi bu.

«Neden Los Angeles'a gelmiyorsun? Birlikte benim otobüsümle gideriz. İki günde uyur, yemek yer, kitap okur, film seyredersin, rahat bir yolculuk yaparsın. Şoförüm benimle hiç konuşmaz bile. Wyoming'e gidene kadar yolda ne istiyorsan yapabilirsin.» İki odalı, mermer banyolu, mutfaklı kocaman, tam bir rock yıldızına yakışır cinsten bir otobüsü vardı.

«Orada olacağım.»

«Seni havaalanından alırım.» Tanya tarihleri verirken, Mary Stuart her şeyi dikkatle not aldı. Böyle bir gezi daha önce aklında bile yoktu, ama birden bunun özgürlüğüne giden yol için bir bilet olduğunu farketti.

Telefonu kapatır kapatmaz, BiH'e, Alyssa'nın seyahati iptal ettiğini ve Londra'ya gelmeyeceklerini açıklayan bir faks gönderdi. Onun yerine, Tanya

Thomas ile birlikte Wyoming'te iki hafta geçirecekti. Ayrıntıları öğrenince bildireceğine dair söz verdi. Ertesi hafta, dördünden hemen sonra Los Angeles'a gideceğini ve oradan yine faks çekeceğini de ekledi. Sonunda «sevgilerimle» yazdı, ama bu kez özlediğini söylemedi.

Faksı gönderdikten sonra çantasını alıp kovboy çizmelerini satın almak üzere alışverişe çıktı.

-122-

Aynı anda, Tanya da California'da seyahatin heyecanı ile yerinde duramıyordu. Mary Stuart ile birlikte çok eğleneceklerdi. Bütün gün bunu düşünerek akşamki konsere büyük bir moralle çıktı. Vücudunu sınımsız saran siyah simli elbisenin içinde muhteşemdi. Herkes hiç bu kadar başarılı bir performans göstermediğini söyleyerek ona iltifat etti.

Sahneden yorgun, ama mutlu bir ifadeyle inince Jean, «Harikaydın,» diye fısıldadı. Görkemli bir geceydi, herkes Tanya Thomas'a bir kez daha hayran olmuştu. «Senden iyisi yok!» İnsanlar peşindeydi. Kalabalıktan korkunç çığlıklar yükseliyordu. Herkes çiçekler atıyor, ona hediyeler veriyordu. Hatta birinin iç çamaşırı havada uçtu. Ona tapıyorlardı. Polis onu kalabalıktan korumaya çalışırken, Tanya yaşamın saçmalığını, şöhretin iki yüzünü düşündü. Bir yandan onu tutkuyla seviyorlar, öte yandan da ondan delice nefret ediyorlardı.

-123-

SEKİZİNCİ BOLÜM

Zoe Phillips'in gününün geri kalanı, Tanya aradıktan sonra, diğer bütün günleri gibi, bir hastadan öbürüne koşmakla geçti. Hastalarının çoğu homoseksüel erkeklerdi, ama son yıllarda pek çok kadının ve heteroseksüelin gerek seks, gerekse ilaç ve kan nakli yoluyla bu hastalığı kaptığını görüyordu.

Ama en nefret ettiği Şey, birçok hastasının ocuk olmasıydı. Gelişmemiş bir ülkede çalışıyor gibiydi. Onları iyileŐtirmek için hiçbir Şey yapamıyor, elinden çok az Şey geliyordu. Bazen lmeden önce yataklarının başucunda, yalnızca bir gülümseyiŐ ya da bir dokunuŐ. Hastalarıyla saatlerce uğraşıyordu. Yıllardır, yani seksenlerin başındaki ilk çalıŐmalarından beri yorulmak bilmeden çalışıyordu. AIDS onun en büyük düŐmanı ve tutkusu olmuştu.

Her günün sonunda tüm enerjisini tüketip bitap düŐüyordu. O haliyle hâlâ bir Şeyler verebilmeyi düşündüğü tek kişi kızıydı. Onunla mümkün olduğunca fazla zaman geçirmeye çalışıyor, hatta bazen yalnızca onu görebilmek için yemeğe eve gidiyordu. Eskiden onu da yanında işe getirir ve sepetinin içinde ofisinde tutardı. Ancak Jade yürümeye başlayınca, buna son vermişti. Tanya'nın aradığı gün, tam eve gitmeye hazırlanırken, Şu an-

-124-

daki tek nöbetçi doktoru olan Sam Warner hatırını sormak için ona uğradı. İyi bir doktor ve yakışıklı bir erkekti. Zoe onu yıllardır tanıyordu. Stanford'a giderken, tıp fakültesinde iyi arkadaş olmuşlardı. Bir süre yedikleri içtikleri ayrı gitmemişti. Gençken, Zoe, Sam'in kendisinden hoşlandığından kuŐkulanmıŐtı. Ama işiyle o kadar meşguldü ki, bunu anlamaya vakit bulamamıŐ, Sam de bu konuda hiçbir giriŐimde bulunmamıŐtı. Sonra Sam Chicago'ya taŐınınca, bir süre için birbirlerinden kopmuşlardı. Bu arada, genç adam evlenip boşanmıştı. Tekrar California'ya dönünce tesadüfen karŐılaŐmıŐlar ve dostluklarına kaldıkları yerden devam etmiŐlerdi. Ancak hepsi bu kadardı. Çok iyi arkadaştılar ve Sam onun yerine nöbet tutmaktan memnundu.

«Ne var, ne yok? Haftalardır senden hiç haber alamadım.» Zoe bazı evraklarını kaldırırken, ofisin kapısından başını uzatmıştı. İriyarı, sevimli biriydi. Karmakarışık kahverengi saçları, iri kahverengi gözleri vardı ve ne yaparsa yapsın, giysileri hep kırıŐ kırıŐtı. Ama Zoe onun ne kadar parlak bir doktor olduğunu biliyordu. Her yaŐtan, her cinsten insanla çok iyi anlaŐırdı. Sam onun güvendiği tek nöbetçi doktordu. Sam endiŐeli bir ifadeyle sordu.

«Sen hiç izin yapmaz mısın?» Birçok branş üzerine ihtisası olduğu için sürekli nöbetçi doktorluk yapıyordu. Yani kendi hastası olduğu, başka doktorların yerine nöbet tutuyordu. Özellikle de, Zoe'nin yerine nöbet tutmaktan hoşlanıyordu. Onun şimdilik olanaksızlıklarla dolu çetin bir alanda çalışarak harikalar yarattığına inanıyordu.

Zoe onun sorusuna yanıt verdi. «Yapmamaya çalışırım. Hastalarım bundan hoşlanmıyorlar.» Oysa hastalar Sam'den hoşlanıyorlardı, ama Zoe onları bırakmamayı kendine görev sa-

-125-

i

iyordu. Hastanede oradan oraya koşuşturuyor, bazen pazar günleri bile onları evlerinde ziyaret ediyordu. Sam bunu biliyordu.

Zoe beyaz önlüğünü çıkarıp sepete atarken, Sam onu azarladı. «İzne çıkman gerek. Bu senin için iyi olur, ayrıca...» Gülümsedi. «Benim de paraya ihtiyacım var.»

«Galiba sana hâlâ geçen seferden borcum var, Sam. Yeni bir sekreter aldım, kız şimdilik felaket.» Gülümsedi. Sam Warner ödeme konusunda inanılmaz derecede sabırlıydı. Tıp fakültesindeyken onun Doğulu zengin bir aileden geldiğini öğrenmişti, ama tavırlarında gösterişten eser yoktu. Eski bir araba kullanıyor, sade giysiler giyiyor, çoğunlukla kot pantolon gömlekle çalışıyor ve çok sevdiği belli olan eski çizmelerini ayağından hiç çıkarmıyordu.

«Eee, anlat bakalım.» Onun çalışmalarını izlemeye meraklıydılar. Böylece Zoe'nin yerine çalışması gerekince kolayca her şeyi kavriyordu. Bu da zaten ya Zoe hastalanırsa ya da çok önemli bir yere gitmesi gerekirse oluyordu. Ama son zamanlarda, pek dışarı çıkmıyordu. Geceleri çok yorgun, gündüzleri de çok meşgul oluyordu. Evde bebeğiyle oturmak onu mutlu ediyordu. Eğer

biriyle çıkarsa, çağrı cihazını yanına alıyor ve mecbur kalırsa, bir oyunu ya da yemeği yarıda bırakıp hastaneye koşuyordu. Bu nedenle, iyi bir flört olmasa da çok iyi bir doktordu.

«Yeni bir şey yok.» Ayakkabılarını değiştirirken ona anlatmaya devam etti. «Şu anda bir sürü yeni çocuk var, yaşları çok küçük.» AIDS hastalığını hamilelik sırasında annelerinden kapmışlardı.

«Sen gittikten sonra dolaşıp bir bakarım.» Sam'in dosyalarına bakmasına da izin verirdi. Ondan hiçbir şey gizlemezdi. «Jade'i benim için öp.»

-126-

«Teşekkürler.» Gülümseyerek ofisten çıktı. Bu gece randevusu olduğu ender gecelerden biriydi. Acele etmek zorundaydı. Ama yine de geç kaldığının farkındaydı. Saat yediye çeyrek vardı. Richard Franklin saat yedi buçukta gelip onu alacaktı. O da tanınmış bir göğüs cerrahıydı. İki yıl önce katıldıkları bir tıp kongresinde tanışmışlardı. Branşlarının arasındaki doğal rekabet Zoe'nin ilgisini çekmişti. Richard basının AIDS'e gösterdiği ilgiden rahatsız oluyor, pek çok insanın AIDS'ten çok göğüs kanserinden öldüğünü öne sürerek araştırma fonlarının kansere yönlendirilmesi gerektiğini düşünüyordu. Aralarındaki bu hararetli tartışma ilginç bir arkadaşlığın temelini oluşturmuştu. Son iki yıl içinde, özellikle son zamanlarda birkaç kez çıkmışlardı. Richard Franklin zeki bir adamdı ve Zoe onun arkadaşlığından hoşlanıyordu. Hatta bazen bunun hoşlanmaktan öte olduğunu düşünüyordu, ancak Richard insanın âşık olacağı türde erkeklerden değildi. Zoe'nin yaşamında önem verdiği başkaları da olmuştu, ama son zamanlarda kimse yoktu. Gerçekten sevdiği erkek on yıl önce kan nakli nedeniyle AIDS'e yakalanıp ölmüştü. Tüm parasını Zoe'ye bırakmış ve o da böylece bu kliniği açmıştı. Ondan sonra bir iki özel insan daha girmişti hayatına, ama hiçbirini onun kadar özel olup Zoe'de evlenme istediği uyandırmamıştı. Özellikle de Richard Franklin.

Eski Voikswagen'iyile eve doğru yol almaya başladı. Arabayı Jade'i evlat

edindiğinde almıştı. Sık sık hastaları taşımak için de kullanıyordu. Şimdi eve bir an önce ulaşmaktan başka bir şey düşünemiyordu. California Üniversite Hastanesi'ne yakın, ormanın hemen yanında güzel, eski bir ev almıştı. Arasına, ormanda Jade ile yürüyüşe çıkıyordu. Oturma odasının manzarası görülmeye değerdi. Eve gelip de kapıyı açınca Jade heye-

-127-

canla bağırdı. «Anne!» Zoe küçük kızı kollarının arasına alıp severken Jade heyecanla ona bir köpekle tavşandan söz etmeye çalışıyordu. Sözcükleri çok kolay anlaşılıyordu, ama Zoe onun ne dediğini hemen anlayabiliyordu. «Tabşan! Tabşan!» Bir yandan da ellerini çırpıyordu. Komşunun tavşanına bayılıyordu. «Anne, tabşan!»

«Biliyorum. Belki biz de bugünlerde bir tane alırız.» Çocuğu mutfağa götürüp onun akşam yemeğinden bir lokma aldı. Danimarkalı bakıcı kız İnge, Jade için hamburger ve pilav hazırlamıştı. Olağanüstü değil, ama yeterince besleyici bir yemektir. Zoe yukarı yatak odasına çıkarken, Jade bir tane çiğ havucu kemirmeye dalmıştı. Zoe bir an önce üzerini değiştirmek istiyordu. Böylece Dick Franklin ile çıkmadan önce kızıyla birlikte birkaç dakika geçirebilirdi. Bu nedenle geceleri çıkmaktan nefret ediyordu. Çıkınca kızıyla hiç vakit geçiremiyordu. Ama bu tür randevuları da izin günleri gibi çok enderdi.

Yirmi dakika sonra, üzerinde uzun, siyah, kadife bir etek ve beyaz dantel bluzuyla aşağı indiğinde eski aile portrelerindeki kadınlara benziyordu. Uzun kızıl saçlarını tarayıp yeniden örmüştü. Bu haliyle tıpkı okul günlerindeki gibiydi.

Küçük kız; «Anne güzel!» diyerek el çırpınca, Zoe gülümseyerek onu kucağına aldı. Kendini çok yorgun hissediyordu.

«Teşekkür ederim, Jade. Bugün benim tatlı kızım nasılmış?» Çocuk ona iyice sokulunca, Zoe gülümsedi ve kızına sarıldı. Yaşamın anlamı ne heyecan, ne

ün, ne para, ne de başarıydı; hele Tanya'nın sözünü ettiği şeyler hiç değildi. Hayattaki en önemli şey sağlık ve çocuklardı. İkisinin de önemini asla gözardı etmemişti. Zaten böyle bir şansı da yoktu, hastanede ona bunu sürekli anımsatan şeyler vardı.

-128-

Bir süre Jade ile birlikte büyük pembe lego bloklarıyla oynadılar, sonra kapı çaldı. Gelen Richard Franklin'di. Çok şık ve kendinden emin görünüyordu. Gri pantolon ve blazer ceket giymişti. Zoe onun pahalı bir kravat taktığını farkettili. Ayrıca yeni traş olmuş gibi saçları kısacıktı. Dr. Franklin her zaman sanki hastanede konferans verecekmiş gibi kusursuz görünürdü. Mesleğinde uzmandı ve yataktaki tavırlarına olmasa da, bilgisine hayran kalmamak olanaksızdı. Richard ve Zoe birbirlerinden son derece farklıydılar ve nedense bu farklılık onları birbirlerinin gözünde çekici kılıyordu.

Bakıcı kız onu içeri alınca, Zoe sordu. «Bu gece nasılsınız, Dr. Franklin?» Yerde oturmuş hâlâ kızıyla lego oynuyordu.

Richard aynı anda hem yakışıklı, hem de kibirli görünmeyi başararak, «Çok etkilendim,» dedi. Hep gururlu bir havası vardı. Zoe bazen onun bu özelliğini çekici bulur, kimi zamanda o azametli havasını yok etmek için dayanılmaz bir istek duyardı. Şu güne kadar en azından kontrol edebilmeyi başarmıştı. Richard onun Jade ile oynadığı oyunu kastederek, «Bunu sık sık yapar mısın?» diye sordu. Bu arada Zoe lego bloklarıyla kocaman pembe bir ev yapmıştı, ama Jade onu hemen bozdu.

Bunun Richard'ı rahatsız ettiğini çok iyi bildiği halde, dürüstçe, «Elimden geldiğince sık yaparım,» dedi. Richard çocukların yanında kendini rahat hissetmediğini ona çok önce itiraf etmişti. Hiç çocuk sahibi olmamış ve Zoe gibi hiç evlenmemişti. Doğru zamanda fırsat yakalayamamış olmaktan yakınıyordu, ama Zoe onun bu iş için fazla bencil olduğunun farkındaydı. «Sen de oynamak ister misin?» diye şaka yaptı. Onun yerde oturup bir şeylerle

oynadığını hayal bile edemiyordu. Saçı bozulabilir ya da

- 129-

Umut Çiftliği / F : 9

pantolonu kırışabilirdi. Ona göre kirli bir gömlekten daha kötü bir şey olamazdı. Öte yandan inanılmaz derecede zeki ve elli beş yaşına rağmen son derece yakışıklıydı. Görünüşte, Zoe'nin ailesinin idealindeki damat adayıydı, ancak ne yazık ki annesi de babası da yıllar önce ölmüşlerdi. Zoe, Dr. Franklin'i onlarla tanıştırmayı çok isterdi.

Richard onun Jade ile oyun oynamasından pek hoşnut olmayan bir tavırla, «Hazır mısınız?» diye sordu. Bu ortamdan sıkılması bir dakika bile sürmemişti. Üstelik Boulevard'daki rezervasyonları saat sekiz içindi. Hem uzak, hem de çok önemli doktorlar için bile masa tutamayacak kadar popüler bir yerdi.

Zoe, «Hazırım, efendim,» diyerek küçük kadife ceketini gi-yiverdi. Haziran ayında bile San Francisco geceleri serin oluyordu. Jade'i kucağına alıp öptü.

«Seni seviyorum, minik fare.» Burunlarını birbirine sürtünce küçük kız kıkırdadı. «Sonra görüşürüz.» Böyle söyleyince Jade' in alt dudağı sarktı. Zoe göz pınarlarında oluşan yaşları hemen farketmişti. Kızı bakıcıya verip el salladı. Jade tam ağlamaya başlamıştı ki, onlar kapıdan çıkmışlardı bile. Şu son bir yıl içinde, Zoe hızla ortadan kaybolma konusunda usta olmuştu.

«Bu işi çok iyi yapıyorsun,» dedi Richard hayranlıkla. Onun küçük çocuklu kadınlarla çıkması çok olağandıydı. Çoğunlukla evlenip çocuk sahibi olamayacak kadar meşgul kadınları yeğlerdi ki, tanıştıklarında Zoe de öyleydi. Ancak sonra bir bebeği evlat edinerek Richard'ı çok şaşırtmıştı. Böyle bir şeyi ondan asla beklemiyordu. Doğal olarak bu, ilişkilerini biraz değiştirmişti, ama onu hâlâ fazlasıyla çekici buluyordu. Tek sorun Zoe ile daha çok vakit geçirmek istemesiydi. Ne var ki, Dr. Phillips zamanı-

nın çoğunu işine ve şimdi de kızına adamıştı. Bu nedenle, Richard elinden geldiğince, kendisi için arta kalan vakitle yetinmeye çalışıyordu. Koyu renkli yeşil Jaguar'ına binerken, «Seni iki haftadır görmüyorum,» diye yakındı.

«Çok meşguldüm. Kötü durumda pek çok hastam var.» Hatta birkaç hastasını kaybetmişti. Bu onun için çok üzücüydü, çünkü her zaman onlarla yakınlaşıyor, sonunda da hep üzülüyordu.

Şehre doğru ilerlerken, Dr. Franklin biraz alınmış bir tavırla, «Benim de kötü durumda pek çok hastam var,» dedi.

«Evet, ama senin birlikte çalıştığın başka doktorlar var.»

«Doğru. Bunu sen de düşünmelisin. Böyle nasıl çalışabildiğini hiç anlayamıyorum. Bir gün hasta olacaksın. Kötü bir karaciğer iltihabı, hatta daha da kötüsü hastalarından AIDS bile kapabilirsin.»

«Ne hoş bir düşünce.» Başını çevirip pencereden dışarıyı seyretmeye başladı.

Ama Dr. Franklin ciddi bir tavırla devam etti. «Olabilir. Ne yaptığını bir düşünmelisin. Kahraman ya da şehit olmanın bir anlamı yok.»

«Ben bu konuyu düşündüm ve ait olduğum yer burası. Bana ihtiyaçları var, Dick.»

«Başkalarının da öyle. Örneğin, kızının da sana ihtiyacı var. Biraz izin yapmalısın.» Bu gece bu sözleri ona söyleyen ikinci kişiydi. Neden böyle söylediğini merak ederek yanındaki erkeğe dönüp baktı. Çünkü Dick kolay endişelenen insanlardan değildi. Doktor olmasına karşın, pek şefkatli de

sayılmazdı. «Yorgun görünüyorsun, Zoe.» Gülümseyerek onun elini okşadı.
«Dışarıda

-131-

güzel bir yemek sana iyi gelecek. Belki de hiç yemek bile ye-miyorsundur.» Gerçekten de Zoe o gün kahvaltı ya da öğle yemeği yiyip yemediğini bile anımsayamıyordu. Hastaneye gider gitmez koşturmaya başlıyordu. Günlerinin çoğu böyleydi.

Lokantayı görünce Dick'e hak verdi. Güzelce ışıklandırılmış çok şık bir yerdi. Masaları da öyle davetkâr duruyordu ki, Zoe bir an için onunla daha sık çıkmadığı için pişman oldu. Dr. Franklin ikisi için şarap ısmarladı ve kuzu eti yemeye karar verdiler. Tatlı olarak da sufle sipariş ettiler. Evde atıştırdığı Jade'in hamburger artıklarından ya da hastanede bulunduğu soğuk pizzadan çok farklı bir yemek olduğu kesindi.

«Her şey çok güzel,» dedi teşekkür eden bakışlarla. «Seni özledim.» Uzanıp Zoe'nin elini tutmak istedi, ama o bu gece romantik havada değildi. Dick'i fiziksel olarak çok çekici bulmasına karşın, o kibirli havası ona kapılmasına engel oluyordu. Bu gece de mum ışığı ve şaraba rağmen, yine uzak durma eğilimindeydi.

«Çok meşguldüm,» diyerek iki haftalık yokluğunu açıkladı. «Aşırı meşgulsün. Hafta sonu bir yerlere gitmeye ne dersin? Stinson Plajı'nda iki aylığına bir ev kiraladım. Hafta sonu gelir misin?»

Zoe gülümsedi. Dick'i onun sandığından daha iyi tanıyordu. «Jade ile birlikte mi?» diye sorunca biraz duraksayarak başını

salladı.

«Eğer istersen, ama onsuz olmak sana daha iyi gelir.» «Onu özlerim.» Birden

kendi kendine gülmeye başladı. «şu

anda berbat bir misafir olurum herhalde. Öyle yorgunum ki,

bütün hafta sonu uyuyabilirim.»

-132-

«Seni uyandırmak için birkaç yol düşünebilirim.» ürkütücü bir cazibeyle bardağı Zoe'ye doğru kaldırıp şarabını yudumladı.

«Bundan eminim, Dr. Franklin.» Yine gülümsedi ve sohbeta çalıştıkları hastanelerden söz ederek devam ettiler. Her zamanki gibi kendi uzmanlık alanlarıyla birkaç ilginç dedikoduyu da unutmadılar. Dr. Franklin kendi geliştirdiği yeni bir tekniği anlattı. Bu nedenle adı yine kitaplara geçecekti. İçinde çok başarılıydı ve özellikle bu konuda, pek alçakgönüllü değildi, ama Zoe buna aldırmıyordu. Böylece heyecanlı sohbetlere giriyorlardı. Üstelik onunla tıp hakkında konuşmaktan hoşlanıyordu. Ne zaman Sam'e bunlardan söz etse, o Zoe'yi yalnızca mesleğini düşünmekle sulardı. Çünkü Sam kadın doktorlarla yemeğe çıkmaktan ve yemekte karaciğer naklinden söz etmekten nefret ederdi. Zoe'nin de ufkunu genişletmesi gerektiğini düşünüyor ve ayrıca Dick Franklin'e dayanamıyordu. Onun burnu havada biri olduğunu düşünüyordu.

Zoe ve Dick suflenin ardından kahve içtiler. Bu arada saat neredeyse on bir olmuştu. Zoe açıkça söylemek istemiyordu, ama yorgunluktan tükenmişti. Masada uyumamak için kendini zor tutuyordu. Ertesi sabah saat yedide yine koşurmaya başlayacaktı. Bu da saat beş, beş buçuk gibi Jade ile birlikte uyanacağı anlamına geliyordu. Her sabah kızıyla birlikte kalkıyor ve işe gidene kadar onunla oyun oynuyordu. Kızıyla geçirdiği zaman günün en sevdiği saatleriydi.

Ancak Dick onun ne kadar yorgun olduğunu farketmemiş gibiydi. Evin önüne

gelince yine Stinson'daki hafta sonunu anımsattı. «Ayarlayabilirsen, hemen haber ver. Her zaman emrindeyim.»

-133-

-set-

iUESwiub juiBij

ISEIUEJE IJEAn}BJOqE| BOUpB aAaUEJSEU. BUO |EI| ng ||}§ILUB|§Bq

bXboi|0 >|is >)o5 nq bpjb|ublubz uos -npjOAıpassıu. un6joA V)o5 eibu,
!U|pue>| 'uiğjB^ buisboi|0 §nwnAn aoag -!i}a>|JBj nunBnp -|O ji6b bu,bp
uapu^uEiuBz jau, uj.apBr uapjjq bluv ip|B buiBbo -n>| nuo u|5| >)aauı}§!6ap
iui}v «'iBjns unıu/feıu 'EqEu,ja|Aj»

•i} >|E>j e6bAb >jbje}b ub|>)i|6i5 5uiAas aouruoB juisauuv 'npjOAı -Âos
i>ub§ >ibjbubp|ijıuj eu|pua>j !pua>j Bp uBpusA jıg -npjOAıuAo

bA uapaoaB uiıııı>)eq §ıLuuBÂn ubj ujBimB BÂEıu>|Eq Buısspo ui.

}bbs L|BqES jsajıg "npunBjoA jbpb>) >)boeAblueclbA Aa§ jıq\$ıı eBejbA
!U|pua>| uapaoıAjB 3ı;q jujBiıeoab >)bjbA uaiuaLı aoz 'bjuos
ub} iııjb|euıe|ıııııı uju.aoz ısbo aua§mo6 uapjuaA 'ui§je>j

s! >jauı§!Aas aoaB nq B|unuo ipAııJıqes >)!|a}sn 'n^oA ıwB|ue uiıBLU}B|§Eq
|Aa§ jı;q jBuBLjıaq 'ajoB auua^aoaAaujJ!} -aB nunuos 'nidp uBpuuE^Bpnp
BO|nsn dı5E uı5| unuo ıAıdB>j >|O!a 3A jııopmnA jbpb>) EAıdB>) a^HJjg «-
Luıpua^a 'ıyııdd»

-5as l)ub} jıq üı5ı nuos bublj ba

Bn Euı6ı|>jüı>j§np boziı|eA 'luıpbıııııı§b§ 5jh ">)O!a 'jıAelj 'luub>)jo><

nq u3>jjea >|aqaq 8a ioi>)Bq apA3 -jpszaiapa |nqB>] b|se nung -ipeiies
iu|§eq e5§baeA aoz blub 'npAniop jntun |i6ap a|Ao 'ap|BL|jaL| Luaoiapa eu>j!
juas uj5 §

iu|>||Ei! A3 8336 ng -}iz nq aA npjoA||!qBJE§Bq EpUB iuAe iAboi|0 ujjeu ujati
'n|5nB LU3H 'npjoAjpa aoua>j§! buo uazEq iqjB i§ijdeÂ ipuija ba jpAmq
uEpjB|uipB>| iBipUB|§oi< >jo5 U3 3oz «|uumoAiLuuES nun6np|0 -Luntu ^ad
unung» 'npinB Epuisi§JE>i ja|zç?s nq ^a>|ja >)EOuy

«|LUU!i!qB>)is iuas i>||aq '>)ESjn|o

•npjoAniq iui6bobAblub|o ^i§b SISE buo 'ui§jb>i euiselu|B iBi|§BpE>iJB
unuo aoz !P9P «'Jnpn

•npjoAuB§Bq ap j epbjb nq ba

-OB Jjq !|LU3U0 >)O5

un6oA sp u!uis!pu3

-|nB§aui >jo5 dsu, uas eluv

3|uiuas 'epainBnpjoB jsu, j

-|Aa uiu.aoz >|bouv -npJoAi>|Bq

jjg «'uaiBz nq Bp umos 'ujSijBap §bpb>|je jjq n}o>i 'jiAeh»

!|§!Luai!P jnzo ui5| n6np|O §epb>jjb j| §iuJE|§Eq aAaoiausa ua>jje>ji5
ubpb}ub^O| soz >|EOub >)aujnjig6 sujas i>|EP,s}L|B!3h oiJIOEd souo nuo
>jO|a -ipjB|JoAnj -nio spuiSj uiuEqBJE 'spunuo uwg «luijeje juas 'ssun6An ap
u|5| !Si>||» •npjoAiiiqBAEiuB nunq aoz "lloap ^sujlis nunznA \u\\d Bp bA

>)3LUJ!}§!6ap jujzaq ujSsqsq 'i^aoaAaiSj >jelu§i}jei |uua|>t!u § ub|ejuos
uapa|Bo '^aiuaiuip >)!znai lubpb apsp 'ui§je>| euisbui|O >)aqaq j]q n|sn
|npjoAjLuaiS! ^aiuja aoua>)§! buo nuos b}|BL| unjnq >)ajajn}o6 j.apBp
«'luubjos iui6eoeAbuj|B>| di|E>| nunB jszsd uiu Bp bjuos 'ujjAııaujânjoB
Bioımo^op |5ıaqou eouç»

5u\B\\ tziLU!>j§!i! sp

jb|Subj3iuo>) bpuiubA jsli bAb}sbl| zisiAes 'ipAiqEjjsso snB

3}|SJ3A!UQ 'ipjBA ILUBj6ojd J|q

A nunq Bpui|sv «'uns ^ea b|zbi el|bp 'npjoAıııq luıBıpsı§sA IAaıııB
au n|Op nzjE Bp uepubA

3A

Yediye çeyrek kala evden çıkıp yedi gibi hastaneye vardı ve hemen vizitelere başladı. Saat sekiz buçukta ofisindeydi. Burada da iki düzine hasta onu bekliyordu. Aylardır en yoğun günlerinden biriydi. Öğlene kadar laboratuvarı aramaya vakit bulamadı. Aradığında da sonuçların hazır olmadığını duyunca ilk kez öfkeden küplere bindi.

«Kahretsin, bunun için iki hafta bekledik. İnsanları bu kadar bekletmeniz haksızlık. Bu bir ölüm kalım meselesi, burada herhangi bir idrar testinden söz etmiyoruz, Tanrı aşkına! Sonuçları en erken ne zaman alabilirim?» Özür dileyerek eğer saat dörtte ararsa sonucu bildireceklerini söylediler. Ne var ki, Zoe ancak beş buçukta vakit buldu, ama hâlâ bekleyen hastaları vardı. Yine de laboratuvar kapanmadan öğrenmek istediği için işine biraz ara verip aradı. Kısa bir bekleyişten sonra sonucu bildirdiler.

Laboratuvar teknisyeni kayıtsız bir sesle, «Pozitif,» dedi. Bu büyük bir sürpriz değildi. Dr. Phillips'in hastalarının çoğunun AIDS testi pozitif çıkardı. Zaten bu

nedenle ona geliyorlardı.

«Pozitif mi?» Sanki bu sözcüğü daha önce hiç duymamış gibi soruyordu.
«Pozitif mi?» Başı dönmeye başlamıştı.

«Evet, pozitif dedim. Bu seferki sürpriz mi oldu?» Aslında sürpriz değildi. Bu test sonucu neden bu kadar yorgun ve bitkin hissettiğini, neden kilo kaybettiğini ve neden sık sık diyare olduğunu açıklıyordu. Noel'den beri, yani altı aydır bu belirtileri yaşıyordu. Hastalığı nasıl kaptığını çok iyi biliyordu. Aşağı yukarı bir yıl önce AiDS'ten ölen küçük bir kızın kan testini yaparken mikropu iğneyi kazayla kendine batırmıştı.

Laboratuvar teknisyenine teşekkür ettikten sonra telefonu usulca kapattı. Dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyordu. Has-

-136-

taları da durumlarını öğrenince tıpkı böyle hissettiklerini söylerlerdi. Adamın sözleri kulağında çınlıyordu. «Pozitif... pozitif...» AiDS'e yakalanmıştı... Jade'i ne yapacaktı?.. Nasıl çalışacaktı? Hastalanınca hastalarına kim bakacaktı?.. Şimdi ne yapacaktı? Durumun kötülüğünü düşündükçe, duygularının yoğunluğu karşısında şaşırıyor. Önce kabul etmek istememişti, ama dudağında komik bir yara çıktığından beri haftalardır şüpheleniyordu. Yara yeni geçmiş, ama şüpheleri kalmıştı. Tıp bilgisi sonunda bununla yüzleşmesi için onu zorlamış ve en sonunda test yaptırmıştı. Sürekli bu hastalıkla iç içeydi. Ancak son birkaç haftadır Dick Franklin'den uzak durmasına neden olacak kadar güçlenmişti kuşkuları. Zaten her zaman son derece dikkatli davranırdı. Sevgilisi on yıl önce AiDS'ten öldüğünden beri, her türlü tedbiri alır, yaşamına giren erkekleri bu konuda uyarırdı. Dick'e de söylemişti ve her seferinde dikkatli davranmışlardı. Zoe onu asla riske sokmamıştı. Şimdi onunla görüşmeye devam ederse söyleyecekti. Onun neyle karşı karşıya olduğunu bilmeye hakkı vardı. Ancak onu görmek ya da ona söylemek için hiçbir istek yoktu içinde. Dick'i kendisine ilgi ya da şefkat gösterirken hayal bile

edemiyordu. Branşı nedeniyle aldığı risk konusunda onu çok uyarmıştı. Bu daha önce başka doktorların da başına gelmişti, tıpkı şimdi Zoe'nin olduğu gibi. Üstelik Dick bu tehlikeye değ meyeceğini düşünüyordu.

O bir doktordu ve iyi arkadaştılar, ama insanın sorunu olunca koşacağı türden biri değildi. Güzel bir gece geçirmek için çıkılacak erkeklerdendi. Zoe eğer ona söylerse, dehşete düşeceğinden emindi. Ayrıca bunun çıkmalarının sonu olacağını da biliyordu. Belki şimdilik tıbbi kariyerinin değil, ama daha pek çok

-137-

şeyin sonuydu, özellikle de geleceğinin. Gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tutuyordu. Ağlayamazdı, çünkü hâlâ görmesi gereken hastalar vardı. Ancak artık doğru dürüst düşünemez olmuştu.

«Kimse yok mu?» Sam Warner yine kapıdan başını uzatmıştı, Zoe'nin yüzündeki ifadeyi görünce donakaldı. Sanki vurulmuş gibiydi. Aslında vurulmuş sayılırdı. Hem de büyük bir silahla. «Sen iyi misin? Korkunç görünüyorsun.»

«Galiba biraz rahatsızlanacağım.» Durumu için bir bahane bulmaya çalışıyordu. «Soğukalgınlığı, grip... ya da öyle bir şey.»

«O halde burada olmamalısın. Hastalarının senden herhangi bir mikrop kapmaları çok tehlikeli olur, bunu biliyorsun.»

«Maske takarım.» Titreyen elleriyle çekmecelerini karıştırmaya başladı. Ne kadar gizlemeye çalışsa da Sam onun nasıl titrediğini görmüştü, ama bir şey söylemedi. Endişelenmeye başlamıştı. «Ben... şey... gerçekten iyiyim... yalnızca başım ağrıyor...»

«Çok kötü görünüyorsun.» Steteskopu onun boynundan çıkarıp masanın üzerine koydu. «Eve git. Geri kalan hastalara ben bakarım. Üstelik para da

almam. Benden sana bir hediye. Bazı insanlar ne zaman durmaları gerektiğini bilmiyorlar.» Onu zorla kapının önüne koydu, ama Zoe bu kez hiç diremedi. Artık ne düşünebiliyor, ne de soluk alabiliyordu. Duyduğu şeye ina-namıyordu. AİDS'e yakalanmıştı... AİDS... tüm hastalarının katili... yaşamı sona ermişti. Aslında bu pek doğru değildi tabii, iyi bir bakımla yıllarca yaşayabilirdi, bunu biliyordu. Ama kanında virüs vardı, saatli bir bomba gibi orada bekliyordu. «Eve git,» diyordu Sam. «Yatağına yat ve orada kal. Daha sonra gelip sana bakarım.»

-138-

«Hiç gerekmez, ben iyiyim. Yerime baktığın için teşekkürler.» Sam harika bir insandı, onu çok seviyordu. Zoe'nin ölmek üzere olan hastalarına karşı inanılmaz derecede iyi davranırdı. Başına gelenleri ona anlatıp anlatmama konusunda karar veremedi. Aslında anlatması çok mantıklıydı, ama kimsenin bilmesini istemiyordu. Şimdilik, anlatmaya mecbur kalana kadar Sam'e söylemeyecekti. Arkadaşlarına söylemeyecekti. Kimseye söylemeyecekti. Hemşirelerine bile. Yalnızca Dick Franklin'e söyleyecekti. Çok tedbirli davrandığı için Dick açısından hiçbir risk olmadığını biliyordu, ama yine de AİDS virüsü taşıdığını ona söylemek zorundaydı. Onunla bir daha yatmaya niyeti yoktu, ama söylemek istiyordu. Onun dışında kötü haberi paylaşmak istediği kimse yoktu. Her şeyi olduğu gibi, bunu da kendine saklayacaktı. Zoe Phillips kimsenin omzunda ağlamazdı.

Yine de eski Volkswagen'inin içinde yol boyunca ağladı. Eve vardığında hissettiği kadar kötü görünüyordu. Bakıcı kız onu görünce neredeyse şok oldu. Hatta Jade bile bir an için ona bakakaldı. «Anne üzüldü?» Kaygılanmıştı.

«Anne seni seviyor.» Kızına sıkı sıkı sarılarak düşünmeye başladı. Bir yerini kesmemek için çok dikkat etmek zorundaydı. Eğer Jade keserse, onun yanına yanaşmayacaktı. Artık evde eldiven ve maske takıp takmaması gerektiğini düşündü, ama sonra paniğe kapılıp gülünç olduğunu farketti. Kendisi bir doktordu, bunu herkesten daha iyi biliyordu. Ancak bu durum farklıydı. Bu

onun kendi yaşamıydı. Mantıklı ve tarafsız olmak çok zordu.

Sam'in öğüdünü dinleyip yatağa girdi. Ardından Jade de yatağa tırmandı ve uzun bir süre sarmaş dolaş yattılar. Sanki küçük kız korkunç bir şey olduğunu ve annesini kaybedebileceğini hissetmişti. Artık bu bir olasılık meselesi değil, kesindi. AIDS

-139-

virüsü taşıyan herkes gibi «belki» değil, kesin olarak ölecekti, ama zamanı belli değildi. Ne yazık ki, Zoe virüsü kan yoluyla kapıldığı için biraz daha çabuk ölecekti. Bunu düşününce, Jade'i bırakacak kimsesi olmadığını farkederek yeniden paniğe kapıldı. Çok geç olmadan bir şeyler düşünmek, bazı kararlar vermek zorundaydı.

Bir saat sonra, Inge gelip Dr. Franklin'in telefonda olduğunu söyledi. Zoe bir an duraksadıktan sonra başını sallayarak Inge' den dışarıda olduğunu söylemesini istedi. Inge az sonra elinde Stinson Plajı'ndaki evin numarasıyla geri döndü. Ancak, Zoe onunla telefonda konuşmak istemiyordu. Dick'e bir not göndermeye karar vermişti. Yazmak daha kolaydı. Her seferinde son derece dikkatli davrandığını anımsıyordu. Bu nedenle onu hiçbir riske atmadığından emindi. Yine de ona söylemek zorunda olduğunu hissediyor ve bunu gizli tutması konusunda ona güvenebilmeyi umuyordu. Tıp çevresi çok küçük ve dedikoducuydu. Çok hastalanıp da, haberi herkes duyana kadar, şimdilik kimsenin bilmesini istemiyordu. Meslektaşlarının onun hakkında dedikodu yapmasına dayanamazdı. AIDS virüsü taşıması kimseyi ilgilendirmezdi. Kendini Dick'e yakın hissetmese de, ona doğruyu söylemekten başka seçeneği olmadığını biliyordu. Bu işten bir an önce kurtulmak için kalkıp ona hemen bir mektup yazdı. Mektupta, ne açıklaması gerekiyorsa kısaca anlattı. Test yaptırdığını ve onun da bilmesi gerektiğini düşündüğünü söyleyerek birlikte olurlarken hiçbir riske girmediklerini bir kez daha anımsattı. Ayrıca bir süre yalnız kalmak istediğini ve ayrılımlarının şu anda yapacakları en iyi şey olacağını da ekledi. Dr. Franklin'i çok yumuşak ve nazik bir biçimde bırakmıştı.

Notu tekrar okuyup onun bir daha arayıp aramayacağını merak etti. Dr.

-140-

Franklin ilginç ve zeki biriydi, ama hiç sıcak değildi. Zoe onun kendisini arayıp hatırını soracağını ya da Jade konusunda herhangi bir yardım önereceğini hayal bile edemiyordu. Dick akşam yemeği, tiyatro ya da operaya eşlik edecek biriydi; kısacası iyi gün dostuydu, kötü değil. Zaten Zoe'nin de ondan hiçbir beklentisi yoktu. Tek istediği üniversite hastanesindeki herkese bu haberi yaymamasıydı. Bu da çok şey sayılmazdı herhalde.

Mektubu bitirdikten sonra yatağa dönüp yine kızına sarıldı. Az sonra Inge, Jade'e yemek yedirmek için onu almaya geldi. Patronuna kaygıyla bakıyordu, onu daha önce hiç bu kadar cansız ve yorgun görmemişti. Zaten Zoe de okul arkadaşları öldüğü zaman dışında kendini hiç böyle kötü hissetmemişti. Hasta değildi, korkuyordu. Yapmak istediği tek şey, koşup saklanmak ve birilerine tutunmaktı, ama tutunabileceği kimse yoktu.

Işıkları açma zahmetine girmede, akşam olmasına karşın, dışarı hâlâ aydınlıktı. Yan odada Inge ile oynayan Jade'in sesini duyabiliyordu. Bu rahatlatıcı sesler arasında uykuya daldı ve başucunda bir ses duyana kadar uyudu. Bu Sam Warner'di. Zoe'nin ateşine bakıyordu.

«Kendini nasıl hissediyorsun?» Ona hiç şu anda olduğu kadar minnettar olmamıştı. Hastalarının onu neden sevdiğini an-layabiliyordu. Sam iyi kalpli, sevecen biriydi. Bazen bu, doktor olmaktan daha önemliydi.

«Ben iyiyim.» Gerçekten de şu anda iyiydi, ama korkudan kendini hasta gibi hissediyordu. Ayrıca bu kadar ödlele olduğu için kendine kızılıyordu.

«Hayır, iyi değilsin.» Dikkatle yatağın kenarına oturup gözlerine ve rengine baktı. Şaşırılmıştı. «Ateşin yok, ama berbat görünüyorsun.» Belki de Zoe bir şeye çok üzölmüştü. Sonra birden aklına geldi. «Hamile olabilir misin?» Zoe

gölümsedi.

-141 -

«Korkarım, hayır, ama güzel bir düşünce. Keşke olsaydım.»

«Eğer seni neşelendirecekse, ben bu konuda seve seve yardımcı olabilirim.» Zoe bu sözlere güldü. «Biliyorum, iş istediğimi düşüneceksin, ama konu bu değil.» Zoe onun başka bir doktorun yerine nöbet tuttuğu için çok meşgul olduğunu biliyordu. Yani Sam'in işe pek ihtiyacı olmazdı. «Hayatım, senin dinlenmeye ihtiyacın var. Canını sıkan şeyin ne olduğunu bilmiyorum.» Bunun fiziksel değil de, duygusal bir rahatsızlık olduğunu düşünmeye başlamıştı. «Ama bir süre işten uzak olman gerek. Sürekli yüzde dört yüzünü işe veremezsin. Neden bir süre dinlenmeyi denemiyorsun?» Zoe, Dr. Franklin'in önceki geceki davetini düşündü, fakat bu artık pek uygun değildi, üstelik istemiyordu da. Öte yandan, Sam'e hak veriyordu. Kendine zaman ayırmaya ihtiyacı vardı. Eğer yaşamı için savaşmak zorunda kalacaksa, bunu yapmalıydı. Şimdi biraz ara verip dinlenirse, belki gücünü toplayabilirdi.

«Bunu düşüneceğim.»

«Hayır, düşünmeyeceksin. Seni tanıyorum. Yarın sabah yedide, hastanede viziteye çıkıyor olacaksın. Neden, hiç olmazsa, birkaç gün senin için bunu yapmama izin vermiyorsun? Sen de saat dokuzda, medeni bir insan gibi muayenehanene gelebilirsin.» Parlak bir teklifti. Zoe ona ne diyeceğini bilemiyordu. Hiçbir şey olmasa bile, yalnızca bu akşam yerine bakıp uyuyabilmesini sağladığı için minnettardı ona.

«Bu gece ve yarın sabah benim yerime çalışır mısınız?» Yine kendini çok yorgun hissediyordu. Bunun taşıdığı hastalıktan mı, yoksa duyduğu üzüntüden mi olduğunu bilemiyordu.

-142-

Sam yumuşacık bir sesle, «Sen ne istersen yaparım,» deyince, Zoe yüreğinin sızladığını hissetti. Bir an için ona söylemeyi düşündü, ama şu aşamada kimseye, Sam'e bile söylemek istemiyordu. Daha sonra ona ihtiyacı olacaktı. Sonunda, işini bırakmak zorunda kalacaktı. Belki Sam bir süre ona eşlik edebilirdi, ama bunu sormak için henüz çok erkendi. Bunu düşünmek bile canını sıkıyordu.

«Gerçekten çok sevinirim.»

«Şimdi çeneni kapat ve biraz uyu. Yarın sabah kalkınca, belki de kendini çok daha iyi hissedeceksin, ama seni hastanede görmek istemiyorum. Neden saat on gibi gelmiyorsun?»

«Beni tembelleştireceksin, Sam.» Kapıda duran dostuna gülümseyerek baktı.

«Bunu kimsenin başarabileceğini sanmıyorum.» Birbirlerine gülümsediler. Sam'in Zoe'ye saygı, arkadaşlık ve paylaştıkları iş ilişkisi hakkında söylemek istediği pek çok şey vardı, ama uygun zamanı hiç bulamamıştı. San Francisco'ya döndüğünden beri, onunla çıkmak istiyordu, ancak Zoe hep uzak durmuştu. Üstelik birkaç kez onu ünlü Dr. Franklin ile birlikte görmüştü. Aralarında ciddi bir şey olduğunu sanmıyor, ama böyle bir teklifte bulunmanın da doğru olmayacağını düşünüyordu. Dostlukları eski olmasına karşın, Zoe özel yaşamı hakkında pek konuşmazdı. Yine de onun sıcaklığına ve şefkatine karşılık vermemesi çok zordu. Zoe'yi fazlasıyla beğeniyordu ve onun için her şeyi yapardı.

Zoe, «Teşekkürler, Sam,» dedikten sonra, Sam el sallayarak kapıyı ardından usulca kapattı. Zoe uzun bir süre yatağında kalıp düşünceleri arasında kayboldu. Düşünmesi gereken pek çok şey vardı: işi, kızı, sağlığı, gelecekleri. Hepsi kafasında bir-

birine karışınca, gözlerini kapattı ve birden aklına Tanya geldi. Bu, hastalarına tavsiye edebileceği ideal bir tatildi. Bir kez daha düşündükten sonra kendi iyiliği için aramaya karar verdi.

Telefon defterine bakıp numarayı çevirdi. Bunun Tanya'nın evinde özel bir numara olduğunu biliyordu. İlk önce orada olmadığını sandı, ama dördüncü çalışta arkadaşı yanıt verdi. Soluk soluğaydı, arkadan müzik sesi geliyordu. O saatte evde yalnızdı ve havuz başında egzersiz yapıyordu.

«Alo?» Sesi tıpkı okuldaki gibiydi. Bazı şeyler hiç değişmezken, bazılarının bütünüyle değişmesi ne kadar garipti.

«Tanny?» Zoe çok yumuşak ve yorgun bir sesle konuşuyordu. Bir an için kendini arkadaşının kollarına atıp ağlamak istedi. Ama güçlü olmaya çabalayarak konuştu. Tanya onun hasta ya da üzgün olduğundan kuşkulandı bile.

«Bu kadar çabuk arayacağını hiç beklemiyordum.» Tanya şaşırmış, ama bir o kadar da sevinmişti. İki uzun yıldan sonra, daha önceki gün konuşmuşlardı. Zoe'den hemen karşılık almak Tanya'yı şaşırtmıştı. «Ne var, ne yok?»

«Bugün çılgınca bir şey oldu.» Hem de çok çılgınca, ama bunu ona söylemedi. «Bazen benim yerime nöbet tutan bir doktor arkadaşım var. Birkaç günlüğüne beni kovuyor. İşe ihtiyacı varmış.»

«Ciddi misin?» Tanya hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamadığı için arkadaşının neden aradığını anlamamıştı.

«Ben... şey düşündüm de... sözünü ettiğin tatil... yani Wyoming... seni rahatsız etmek istemem, tabii... biriyle gidiyor musun? Aslında ben de...» Tanya onun neden aradığını şimdi anlamıştı. Hep birlikte olmak için bulunmaz bir fırsattı. Ama Mary

Stuart'ın geldiğini duyarsa, Zoe'nin vazgeçebileceğini biliyordu. Nasıl olsa oraya varınca açıklayacak bol vakti olacaktı. Eğer bu kadarını başarabilirse, sonunda her şeyin hallolacağından emindi.

«Hayır, yalnız gidiyorum,» diye yalan söyledi. Çabucak ona tüm ayrıntıları vererek uçakla gelmesini önerdi. Zoe de Los Angeles'a gelip hep birlikte gitmeye kalksalar, Mary Stuart'ın otobüse binmeyi reddetmesinden korkuyordu. Oysa çiftliğe vardıklarında, çok güzel kaynaşacakları kanısındaydı. Ama daha gitmeden ikisine de vazgeçmeleri için fırsat vermek istemiyordu.

«Yalnızca bir hafta için gelebilirim.» İşini bırakma düşüncesi onu şimdiden korkutuyordu. Ancak sağlığını korumak istiyorsa, bunu şimdi yapmak zorundaydı. Ne olursa olsun, bir hafta yeterince uzundu.

«Olur. Belki oraya gelince ikinci hafta için de seni ikna ederiz.» Tanya iki eski okul arkadaşıyla birlikte tatile gitmekten daha güzel bir şey düşünemiyordu.

«Erkek arkadaş filan getirmiyorsun, değil mi?» Onun birinci çoğul şahısla konuştuğunu duymuştu, ama herhalde Tanya lafın gelişi böyle demişti. Yoksa onun Mary Stuart'ı davet ettiği aklına bile gelmiyordu.

«Ya bebeğin?» Tanya açıkça sordu. Çünkü ona göre hazırlıklar yaptırması gerekecekti. Bu soru üzerine, Zoe uzun bir süre düşündükten sonra yavaşça başını salladı.

«Sanmıyorum, Tan. Şu anda çok küçük. Bu yaşta orada eğlenemeyecektir. Üstelik bir süre başımı dinlemek benim için daha iyi olabilir.» Bir bakıma bundan nefret ediyordu. Bebeğini ve hastalarını bırakmaya gönlü hiç razı değildi.

-145-

Umut iftliği / F : 10

«Sen iyisin, değil mi?» Zoe'nin sesi nedense Tanya'yı kaygılandırmıştı, ama neler olduğu tahmin edebileceği bir şey değildi. Ayrıca Zoe herhangi bir sorun olmadığı konusunda ısrar ediyordu. Yine de arkadaşının sesinde bir şeyler Tanya'ya El-lie'nin ölümünü, Zoe'nin o zamanki halini ağrıştırmıştı. Ama uzun zamandır görüşmedikleri için, Tanya baskı yapmaya ya da onu yalancılıkla suçlamaya cesaret edemedi.

«Ben iyiyim ve seni görmek için sabırsızlanıyorum.» Zoe iyi bir binici ve iyi bir arkadaştı. Tanya daha ilk geceden onların barışmasını umuyordu. Böylece tıpkı eski günlerdeki gibi hep birlikte olacaklardı.

«iftlikte görüşürüz.» Zoe'nin aramasına çok sevinmişti.

«Görüşürüz.» Zoe de gülümseyerek telefonu kapattı. Her şeyi birdenbire bırakıvermek hiç tarzı değildi, ama buna mecbur olduğunu biliyordu. Artık yaşamını uzatmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Yaşamı eskiden de değerli bulurdu, ama kk Jade'i düşünmesi gerektiği için, artık daha da değerliydi. Bundan sonra savaşacağı şeyi düşününce, Wyoming birden çok önemli oluvermişti.

-146-

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sam sonraki hafta Zoe'nin yeni hastalarını tanımak için birkaç saat onunla birlikte çalıştı. Bazılarını onun için nöbet tuttuğu gece görmüştü. Dosyaları gözden geçirince, Zoe'nin ne kadar çok hastayla ilgilendiğini görüp şok oldu. Neredeyse elli tane sürekli hastası vardı ve her gün, hatta her gece yenileri

kapısında beliriveriyordu.

Bazılarını arkadaşları, akrabaları getiriyor, bazıları da onun ününü duyarak geliyorlardı. Hepsi de çok hastaydı, kimisi AIDS taşıyordu, kimisi değil. Zoe hepsiyle ilgileniyordu. Sam özellikle hasta çocuklardan çok etkileniyordu. Pek çok AIDS'li küçük çocuk vardı. Onları gördükçe, her sağlıklı çocuk için şükrediyordu insan. Sam, Zoe'nin kızıyla neden böylesine gurur duyduğunu anlayabiliyordu. Jade gerçekten harika bir bebektir ve çok da sağlıklıydı.

Bir gün öğleden sonra konuşurken Sam, «Her gün baktığın hasta sayısına inanmıyorum,» dedi. «Bu insanüstü bir olay. Sürekli bu kadar yorgun olmana şaşmamalı.» Ona AIDS olduğunu o an söyleyebilirdi, ama bu, Sam'in sorunu değildi. Elinden geldiğince, kimseye yük olmamaya kararlıydı. Kendi bakımı için

-147-

kenara bir miktar para ayırmayı planlıyordu. Şu anda önemli tek sorunu Jade'di. Ölünce ona ne olacağını bilemiyordu. Bunu düşünmek bile korkunç bir şeydi, ama buna mecburdu. Yüreğinin bir parçası hâlâ direniyordu, başka bir parçasıysa kaderini çoktan kabul etmişti. Parlak bir kariyer için inanılmaz bir sondu bu. Kendini tutmasa, kötü kaderi için ağlayabilirdi, ama bunu yapmak istemiyordu. Yalnızca kalan ömrünü güzel geçirmek istiyordu. Önünde yıllar, hatta bir on yıl olabilirdi, aslında bu pek ender görülen bir şeydi, ama yine de bunun gerçekleşmesi için elinden geleni yapacaktı. Wyoming tatili de bunun bir parçasıydı. Dinlenmek, manzara, temiz hava, eski arkadaşı Tanya'yı görmenin vereceği rahatlık, hepsi tedavinin bir parçasıydı.

Sam onun düşüncelerini böldü. «Şunu açıklayabilir misin?» Elinde çok hasta olan genç bir AIDS'linin dosyası vardı. Delikanlı hastalığın son evresinde gelmişti. Zoe onun daha fazla yaşabileceğini sanmıyordu. Hastalığa karşı aylarca direnmişti, ama artık Zoe'nin onu rahatlatıp sevgilisini avutmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Onu her gün ziyaret ediyordu. Durumu tüm

ayrıntılılarıyla açıklayınca, Sam başını salladı. Zoe çalıştığı hiçbir doktora benzemiyordu. Çok yaratıcı ve şefkatliydi. Yeni antibiyotikler, ilaçlar, ağrı ve enfeksiyonu önlemek için yeni yöntemler aramaktan asla bıkmazdı. Hastalığı yenmek, acıyı dindirmek ve son geldiğinde hastasını rahatlatmak için elinden gelen her şeyi yapardı.

«Bir gün şansımız dönecek,» dedi mutsuz bir ifadeyle. Ama o güne daha vardı. Kendisi bunu göremeyecekti.

«Bence bu hastaların seni bulmaları da bir şans.» Onu her geçen gün çok takdir ediyordu. Zoe'den hep hoşlanmıştı, ama artık daha fazla hoşlanıyordu. Bir doktorda olması gereken tüm

-148-

özelliklere sahipti, ancak özel yaşamına girmek biraz zordu. Sam bunun Zoe'nin yıllar önce AiDS'ten ölen sevgilisiyle ilgili olduğunu sanıyordu. Ondan sonra kimseye âşık olup olmadığını merak ediyordu. Herhalde olmamıştı. En azından Dick Franklin'e âşık olmadığı kesindi. Aslında Sam ona daha yakın olmak isterdi. Zoe her zaman çok açık ve dostça davranıyordu, ancak dostluk ve iş arkadaşlığından öte herhangi bir ilişki istediğine dair hiçbir ipucu vermemişti.

Özellikle son zamanlarda Zoe kimseye yakın olmama konusunda dikkatli davranıyordu. Tıp fakültesinden beri tanıdığı Sam dahil, tüm dünyayla arasında güvenli bir mesafe koymaya özen gösteriyordu. Sam'in ya da başka birinin yakınlığını yanlış anlamasını istemiyordu. Herkese bir kadından çok bir doktor olduğunu gösterme çabasıındaydı. Durumunu idare edebilmek için tek yol buydu. Hatta bir ara ucuz bir alyans alıp takmayı bile düşünmüştü. Tek başına göğüslemek zorunda olduğu güçlükleri aklına getirmemeye çalışıyordu.

Son dosyaların üzerinde çalışırken, Sam ona bir kez daha bakıp yemeğe

çıkmayı teklif etmeyi düşündü. Hâlâ konuşacak pek çok şey vardı ve eve gitmek için acelesi yoktu. «Kalanını yemekte konuşabilir miyiz? Yakında çok iyi bir pizzacı var. Gitmek ister misin?» Soluğunu tutup Zoe'nin yanıtını beklerken kendini aptal yerine koyduğunu düşünüyordu. Onun yanında kendini bazen küçük bir çocuk gibi hissediyordu, ama bu hoşuna gidiyordu. Zoe ile ilgili her şeyden hoşlanıyordu. Hep hoşlanmıştı. Yıllar geçtikçe ona duyduğu hayranlık gitgide artmıştı.

«İyi olur.» Yine hiçbir ipucu vermemişti. Bu hali Sam'e daha da çekici geliyordu. Aslında Zoe de ona tatile çıkma fırsatı ver-

-149-

diği için teşekkür etmek, onu yemeğe çıkarmak istiyordu. Bu arada, Jade'i bıraktığı için biraz suçluluk duyuyordu, ama Sam ona da gözkulak olmaya söz vermişti. Muayenehaneden çıkınca eve uğrayıp bakıcıyla Jade'e bir göz atacaktı.

Küçük İtalyan lokantasına girerken Zoe, «Çok yönlü bir nöbetçi doktorsun,» diye ona takıldı. Buraya eskiden beri gelir ve çok severdi. Sakin bir yerdi, yemekleri de çok güzeldi. Sam ile tıp fakültesinden beri ilk kez yemeğe çıkıyorlardı. Aradan ne kadar uzun zaman geçtiğini düşünerek güldüler. On sekiz yıldır sık sık birarada olmalarına karşın, hiç baş başa kalmamışlardı. Hep çalışıyorlardı.

İkisi de ravyoli sipariş ettiler. Sam şarap içmeyi önerdi, ama Zoe istemedi. Sonra yine işten söz etmeye başladılar. Yemeğin yarısına gelmişlerdi ki, Sam küçük bir çocuk gibi sırtarak ona baktı. Gözlerindeki sıcaklık Zoe'nin kendini birden çok rahat hissetmesine neden oldu. Kendini hiç böyle hissetmemişti.

«Sen işten başka bir şey bilmez misin?» diye sordu Sam. Zoe'yi takdir etmekle birlikte, onun için üzülüyordu. Birçok insan için canla başla çalışıyordu. Sam bunun ne kadar yorucu olduğunu biliyordu. Ancak kimse Zoe

için bir şey yapmıyordu. Dick Franklin ya da onun gibi herhangi birinin Zoe'yi rahatlatabileceğini hayal bile edemiyordu.

«Son zamanlarda, hayır. Ama artık Jade var.» Bu yanıt üzerine Sam birden bir şeyi merak etti.

«Hiç evlendin mi?» Sanmıyordu, yine de sormak istemişti. Zoe başını sallayınca haklı olduğunu anladı.

«Hayır.» Yaşamından memnundu ve kızıyla mutluydu. Zamanı fazlasıyla dolu geçiyordu.

-150-

Ancak Sam merak etti. «Neden? Merakımı bağışla.»

Zoe gülümsedi. Elbette bağışlardı. Hastalığı dışında, ondan hiçbir şey gizlemiyordu. «Gençken hiç istemedim. Evlenebileceğim tek erkek on yıl önce öldü. Kan nakli sırasında AIDS kaptı. Onun sayesinde kliniği açtım. Araştırmacı ve çok zeki biriydi. Kırk iki yaşında bypass ameliyatı geçirdi ve sonunda bu onu öldürdü. Kan naklinden sonra bir yıl bile yaşamadı. Ben de onunla araştırmalara başladım. Çözülmemiş sırlar ve çaresiz hastalıklar hep ilgimi çekmiştir. Sonra AIDS çıktı karşıma ve araştırmadan çok, tedavi çalışmalarına kendimi kaptırdım.»

«Eğer başka bir iş yapmış olsaydın pek çok insan için büyük bir kayıp olurdu.» Bunları içtenlikle söylüyordu. Zoe olağanüstü bir doktordu. Ölen doktor sevgilisini de başkalarından duymuştu. Zoe ondan söz ederken ağlamıyordu, ama üzgündü. Onun kadar değer verdiği kimseyi bulamadığı belliydi, ancak bu acıyı atlattığı da kesindi. «AIDS'ten önce, şeker hastası çocuklarla çok ilgileniyordum. O da, AIDS kadar olmasa da başka bir musibet.»

«O konu benim de hep ilgimi çekmiştir. Ben başka doktorların hastalarını ziyaret ederek, ordan burdan bir şeyler öğrenerek, elimden geldiğince sorunları çözerek kendi yolumda gitmekten hoşlanıyorum. Belki sorumsuzluk gibi gelecek, ama kendi hastalarım olmasını hiç istemedim. Sabit bir yerde çalışınca pek çok kırtasiye işiyle uğraşmak gerekiyor. Tıpla ve hastalarla ilgisiz o kadar çok ayrıntı var ki. Ben doktorların uğraşmak zorunda oldukları bu tür işlerle oyalanmak istemiyorum. Belki daha büyümedim. Bekliyorum, belki de bugünlerde bir gün, bir grup doktorla birlikte çalışmak isteyeceğim. Ama bu

-151 -

şimdiye kadar hiç olmadı. Böyle çalışarak, ben işin kaymağını yiyorum.»

Zoe bu sözlere gülümsedi. Bu acil bölümünde çalışan doktorların felsefesine benziyordu biraz. Onlar da kırtasiye işleri ve sorunlarla değil, yalnızca hastalarla uğraşmak isterlerdi. Oysa kendisi uzun süreli ilişkilerden yanaydı. «Bana Yalnız Kovboy'u anımsattın,» dedi gülümseyerek. «Hastalarım seni çok seviyor. Harika bir iş yapıyorsun. Sıradan bir doktorun uğraşmak zorunda olduğu saçmalıklardan kaçtığın için seni pek suçlayamam. Benim ortak çalıştığım herhangi bir doktor olmadığı için işler hep benim üzerimde. Öte yandan, onun beraberinde getireceği tartışmalar, kıskançlıklar ve sorunlardan da hiç hoşlanmam. Arkadaşım Adam öldükten sonra onun sayesinde istediğim gibi bir klinik kurabildim ve onu dilediğim şekilde işletiyorum. Ancak yine de yardım görmeden çalışmak biraz zor oluyor, tabii özel zamanlar dışında.» Yine gülümsedi. Bu arada Sam onun Dick Franklin ile nasıl bir ilişki içinde olduğunu merak etmeye başlamıştı, ama sormaya korkuyordu.

«Arkadaşın hastalanmadan önce evlenmeyi düşünüyor muydunuz?» Zoe'yi, Adam'la olan ilişkisini, evlat edindiği bebeği ve yalnız başına nasıl bu kadar rahat olabildiğini merak ediyordu. Zoe çok ilginç bir kadındı.

«Pek düşünmüyorduk. Belki sonunda evlenebilirdik, fakat bu konuda konuşmazdık. Adam evliydi ve çocukları vardı. Ben de dahiliye uzmanı olarak

bir yer edinmekle meşguldüm. O sırada, başka iki doktorla birlikte çalışıyordum, ama kliniği kurunca bıraktım. Kendimi hiçbir zaman biriyle evlenmek ya da sonsuza kadar birlikte olmak zorunda hissetmedim. Birbirimizi sık sık gö-

-152-

rüyorduk ve çok yakındık, ama onun hastalığı ağırlaşana kadar birlikte yaşamadık. İşten üç ay izin alıp ona baktım. Çok üzücüydü.» Zoe onun ölümünü kabullenmişe benziyordu; hâlâ kaybın acısını duyuyor ama yas tutmuyordu artık. Adam öleli çok uzun zaman oluyordu ve bu arada pek çok şey olmuştu. Onun çocuklarını hâlâ arasına görüyorsa da, hiçbir zaman onlarla çok yakın olmamıştı. Çocuk sahibi olmanın zevkini ancak Jade'i evlat edindikten sonra anlayabilmişti. Sam bu konuyu da sorunca anlattı. Jade'in annesi on dokuz yaşındaydı, bekârdı ve bebeğe bakmaya hiç hevesli değildi. Ailesi de bebeğin Asyalı olduğunu öğrenince ona bakmayı reddetmişti.

«Jade hayatımdaki en güzel şey.» Artık sıra Sam'e gelmişti. «Eee, sen anlat bakalım.» Onun Chicago'da başından kısa bir evlilik geçtiğini biliyordu. «Evliliğine ne oldu?» Zorunlu hizmetleri sırasında birbirlerinden haber almamışlardı. Sam, San Francisco'ya döndüğünde evliliği sona ermişti ve bu konuda pek konuşmazdı. Ayrıca, Sam ile Zoe böyle yalnızca konuşmak için çıkmaya hiç fırsat bulamamışlardı.

«Evliliğim iki berbat yıl sürdü. Ben o sırada zorunlu hizmet yapıyordum.» Düşünceli görünüyordu. «Zavallı kızcağız, onu hiç görmüyordum. Nasıl olduğunu bilirsin. Bundan nefret ediyordu. Bir daha asla bir doktorla birlikte olmayacağını söylüyordu. Ama genetik olarak buna mahkûmdu. Babası büyük bir kalp cerrahıydı, ağabeyi de dahiliye uzmanı. O da benden sonra bir plastik cerrahla evlendi. Üç çocuğu var, Milwaukee'de yaşıyorlar ve sanırım çok mutlu. Onu yıllardır görmüyorum. California'ya döndüğümde, birkaç yıl bir kadınla birlikte yaşadım, ama evlenmeye niyetimiz yoktu, ikimizin de birer deneyimi olmuştu ve henüz

hazır değildik. Aslında bana biraz onu anımsatıyorsun. O da senin gibi bir azizeydi. Dünyada bir şeyleri değiştirmek istiyor ve beni de buna zorluyordu. Sonunda, ayrıldık o gitti, ben kaldım. Bostwana'da cüzzamlı hastalar için pratisyen hemşirelik yapıyor.» Zoe sanki onunla ilgili bir şeyler duyduğunu hayal meyal anımsıyordu, ama bu, Sam ile birlikte çalışmaya başlamadan önceydi ve kadınla hiç karşılaşmamıştı.

«Vay, ciddi bir iş.» Duyduklarından etkilenmişti. «Seni de kendisiyle gitmen için ikna edemedi mi?» Bu iş Zoe'ye ilginç gelebilirdi, ama Sam'in hiç ilgisini çekmediği kesindi. Dehşet dolu bakışlarla başını salladı.

«Asla.» Gülümsedi. «Onu ne kadar sevsem de, yılanlardan ve böceklerden nefret ederim. Küçükken hiç izci olmadım ve kamp yolculuklarıyla uyku tulumlarının işkence olduğunu düşünüyorum. Ormanlarda yaşamak için yaratılmadığım kesin. Ben gece rahat yatağımı, güzel bir yemeği, sıcak bir restorani ve bir bardak şarabı tercih ederim. Görmek isteyeceğim en fazla bitki de bir hafta sonu Golden Gate Park'ındaki yeşilliktir. Rachel yılda bir kez buraya gelir, onun için hâlâ deli oluyorum, ama artık yalnızca arkadaşız. Cüzzam kolonisinin başkanıyla birlikte yaşıyor ve bir bebekleri var. Afrika'yı çok seviyor ve bana neler kaçırdığımı bilmediğimi söylüyor.»

«Çocuk sahibi olmamakla mı yoksa orada yaşamamakla mı?» Zoe gülüyordu, ilginç bir öyküydü.

«İkisini de kastediyor. Afrika'dan asla ayrılmayacağını söylüyor. Ama böyle şeyler hiç belli olmaz. Oradaki politik durum oldukça korkutucu. Bana göre olmadığı kesin. Neyse, o harika biri ve doğru olanı yaptı. Beş yıl önce gitti ve zaman çabucak ge-

çiveriyor. Şimdi kırk altı yaşındayım ve sanırım evlenmeyi unu-tuverdim.»

«Ben de öyle.» Gülüyordu. «Anneler bu yüzden çıldırmak üzereydiler. İkisi de birkaç yıl önce öldüler, bu nedenle artık bu konuda başımın etini yiyen kimse yok. Bundan sonra kesinlikle evlenemeyeceğini de biliyordu.

«Ya Dr. Franklin?» Sam sonunda merakını yenemeyip bu soruyu çekinerek de olsa sormuştu. Zoe davetlere açık olmadığını açıkça belli etmişti. Yine de Sam bunun Dick Franklin yüzünden mi, yoksa başka bir nedenden dolayı mı olduğunu bilmek istiyordu. Belki de hiç bilmediği başka biri vardı. Zoe gibi bir kadının yalnızca işi ve bebeğiyle yetindiğine inanmak zordu.

«Dick mi?» Zoe şaşırılmıştı. «Biz iyi arkadaşız, hepsi bu. Dick ilginç bir erkektir.» Sam daha fazlasının olup olmadığını anlamak için onun gözlerinin içine bakıyordu.

«Pek sır vermiyorsun, öyle değil mi?» diye sorunca Zoe gülümsemeye başladı.

«Tam olarak ne öğrenmek istiyorsunuz, Dr. Warner? Ne kadar ciddi olduğumuzu mu? Ciddi filan değiliz. Hatta, doğruyu söylemek gerekirse, artık onunla görüşmüyoruz. Kimseyle görüşmüyorum ve bu durumu değiştirmeye de hiç niyetim yok.» Bu sözleri söylerken sesinde öyle katı bir şey vardı ki, Sam şaşırıldı. Onun ne söylemek istediğini anlayamıyordu. Ama gizli bir mesaj olduğu kesindi.

«Yakında bir manastıra girmeyi filan mı planlıyorsun?» Şaka yapıyordu. «Yoksa özgür mü takılacaksın?» Ona bakınca Zoe' nin içinden gülmek geldi. Bu onun için çok yeniydi ve hastalarından öğrenebileceği pek çok şey olduğunu farketti. Onlar nasıl

idare ediyorlardı? Ne söylüyorlardı? Çoğunun herhangi biriyle ilişkiye girmeden önce AIDS olduğunu söylediğini biliyordu, ama o böyle yapmak istemiyordu. Bunu kendine saklamak ve Jade ile birlikte yaşamın tadını çıkarmak istiyordu. Yaşamında biri olsaydı, belki daha farklı olurdu, ancak olmadığı için artık bütün kapılar kapalıydı.

Kayıtsız bir tavırla, «Bir ilişki için vaktim yok,» deyince Sam şaşırıldı. Bu kadar kesin bir ifadeyle konuşmak pek Zoe'nin tarzı değildi. Çok sıcak ve sevgi dolu bir insandı. Onun gibi bir kadının erkeksiz olması çok yazıktı. Bu Sam'i gerçekten rahatsız ediyordu.

«Bu yaşta böyle kesin bir karara vardığını mı söylüyorsun?» Neredeyse dehşete düşmüştü.

«Öyle sayılır.» Tehlikeli konulara yaklaştıkları için fazla ayrıntıya girmek istemiyordu. Ne çare ki, Sam inatla konuyu eşelemeye kararlıydı. «Ben kimseye bir şey veremem, Sam. İşim ve kızım beni fazlasıyla meşgul ediyor.» Bu bir mazeretti, ama Sam onun ciddi olduğuna inanmıştı.

«Zoe, bu saçmalık, kimseye bir şey veremeyeceğini düşünüyorsan, hata ediyorsun. Hayatta, insanın kendini işine ve çocuğuna adanmasından başka şeyler de var.» Onun neden yalnız kalmaya kararlı olduğunu merak ediyordu. Dick Franklin ile çıktığına göre, eski sevgilisi için yas tutuyor olamazdı. O halde, neden kimseyle ilişkiye girmiyordu? Neden saklanıyordu? Çocuğuna ve işine o kadar tutkun olamazdı, yoksa öyle miydi? «Yaşamında bir ilişkiye kapıları kapatmak için çok gençsin, Zoe. Bunu bir kez daha düşünmelisin.» Ama Zoe'ye bakınca onun ne kadar ciddi olduğunu anlayan Sam kişisel bir kayıp duygusuna kapıldı.

Sam'in söyledikleri Zoe'yi etkilememiş gibiydi. «Babam gibi konuşuyorsun. Bana hep yüksek eğitimli kadınların erkekleri korkuttuğunu ve Stanford'a gitmekle büyük bir hata yaptığımı söylerdi. Üniversite tamamdı, ama tıp fakültesi biraz fazlaydı. Babama göre hemşirelik okuluna gidip onu benim için para harcamaktan kurtarabilirdim.» Zoe gülerken Sam başını salladı. Onun gibi insanları bilirdi. Annesi dahil ailesindeki herkes doktordu.

«Doktor olmak böyle saçma bir karar vermene neden oluyorsa, belki de hemşirelik okuluna gitmeliydin. Zoe, bu gerçekten çok aptalca.» Onun kötü bir deneyim yaşadığından kuşkulananmaya başlamıştı. Belki tecavüze uğramıştı, belki de Franklin onu üzecek bir şey yapmıştı. Ya da evli biriyle gizli bir ilişkisi olabilirdi. Veya Sam'e kibarca onunla ilgilenmediğini söylüyordu. Nedenin bu olmaması için içinden dua etti. Zoe'nin bu konuda böyle katı olmasını anlayamıyordu.

Zoe konuyu değiştirdi, Sam iyice düşkünlüğüne uğradı. Ama konuştukça, düşündüğünden daha fazla ortak noktaları olduğunu farketti. İnsanlar, planlar ve tıp hakkında aynı fikirleri paylaşıyorlardı. İşin kötüsü, Zoe'den sandığından fazla hoşlanıyordu. Müthiş bir espri yeteneği ve kıvrak bir zekâsı vardı. Son derece dürüst ve gerçekçiydi. Hastaları hakkında konuşurken onları ne kadar sevdiği belliydi. Zoe uzun zamandır birlikte olmak için çıldırdığı ilk kadındı. Ondan yıllarca hoşlanmış, ama bu konuda bir şey yapmaktan hep çekinmişti. Bu akşam birlikte yemeğe çıkıp pek çok konuda sohbet edince Zoe'ye duyduğu hayranlık daha da artmıştı. Üstelik hiçbir erkekle ilişkiye girmeme konusunda kararlı oluşu Sam'i fazlasıyla etkiliyordu. İşin içinde başka bir şey olduğundan emindi. Büyük bir olasılıkla Zoe'nin bi-

-157-

riyle ilişkisi vardı. Sam düşündükçe bunun evli bir sevgili olduğuna inanıyordu. Öte yandan, Zoe'nin bunu ona söyleyebileceğini düşünüyordu. İşine çok vakit ayırmasına ve evlenmek istemediğini söylemesine bakılırsa, bir ilişkisi vardı,

ama bunu kabul etmek istemiyordu. Bu durumu öğrenmek Sam'i çok üzmüştü.

Zoe de yemeğin üzerine kahve içerlerken ondan çok hoşlandığını farkettiler. Hep görüldüğü gibi, sevecen, zeki, nazik ve insanın gerçekten güvenebileceği biriydi. Üstelik Zoe'nin kliniğini en az onun kadar seviyordu. Bunun inanılmaz bir başarı olduğunu düşünüyor ve Zoe'yi çok takdir ediyordu.

«Şimdiye kadar gördüğüm çalışmalar arasında en çok hoşuma giden ve saygı duyduğum seninki. Hastalarla ilgilenme tarzını çok beğeniyorum, özellikle de hastalarına evde bakım sağlamanı.»

«İşin en zor yanı buydu, sürekli kontrol etmeden güvenebileceğin insanları bulmak. Onları yakından gözlüyorum, ama hâlâ bazı eksikleri var. Tabii, bu işte hastalar da büyük sorumluluk alıyorlar.» Pek çok hastası sevgilileri ya da aileleri tarafından herhangi bir profesyonel yardım almadan bakılıyordu, ancak en sonunda hastane görevlilerinden yardım alıyorlardı. AIDS'ten ölmek kolay bir iş değildi.

Bir süre daha, Zoe yokken neler yapması gerektiğinden söz ettiler. Sam onu dinlerken gülümsüyordu. Hastalarını bırakmanın onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu. Sam hepsine iyi bakacağı konusunda onu ikna etmeye çalıştı. Zoe ona güveniyordu.

İkinci fincan kahvelerini içerken sevimli bir ifadeyle sordu. «Haydi, Wyoming'i anlat.» O anda, Zoe'nin ne kadar yorgun gö-

-158-

ründüğünü farkettiler. Son zamanlarda birkaç kez daha onu böyle görmüş, ama üzerinde durmamıştı. İş öyle yorucuydu ki, solgun olmasına şaşmamalıydı. Ancak bu kadar zayıfladığını farketme-mişti. Zoe'nin ciddi bir biçimde tatile ihtiyacı vardı. Sam onu gitmeye ikna edebildiği için seviniyordu. «Kiminle gidiyorsun? Kamp yapmayacaksın değil mi?» Bir an için aklına delice bir

düşünce geldi ve onunla birlikte gidebilmeyi istedi.

Zoe bu soruya güldü. «Sanmıyorum. Aslında okuldan eski bir arkadaşımın gidiyorum. İnanılmaz bir kadın. Bir süredir görüşmemiştik, önceki gün arayıp beni davet etti. Önce kabul etmedim, ama kendimi çok kötü hissedince gitmeye karar verdim. Ve bir şeyden eminim, bunu arkadaşımı iyi tanıdığım için söylüyorum, kesinlikle bir kamp olmayacak. O benden çok daha fazla rahatına düşkündür.» Zoe de kamp hayranı değildi ve hiç olmamıştı. Sam gibi, o da böceklerden, yılanlardan ve her türlü sürüngenlerden nefret ederdi. «Los Angeles'ta yaşıyor ve eğer bulabildiyse, Hollywood tarzında bir çiftliğe gideceğimizden eminim.»

«Kim bu?» diye sorarken bir yandan da hesabı ödemek için cüzdanını çıkarıyordu. «Doktor mu?»

Zoe yanıt vermeden önce güldü. «Pek sayılmaz. O bir şarkıcı. Okuldan beri arkadaşız, belki kimse inanmaz, ama o hiç değişmedi. Medya ona çok zarar veriyor, bu gerçekten haksızlık.» Bunları söylerken düşünceli görünüyordu. «İnsanlara onun kim olduğunu söylemekten neredeyse nefret eder oldum, çünkü hemen yalan yanlış yorumlar yapıyorlar.»

«Çok ilginç.» Garson parayı alıp giderken Zoe'nin gözlerinin içine bakıyordu. Bu kadından, o yemyeşil gözlerden ve o gözlerdeki anlamdan çok etkileniyordu. «Söylesene, kim bu?»

-159-

«Tanya Thomas,» dedi Zoe usulca. Ona göre, bu yalnızca bir isimdi; başkalarına göreyse, bir sürü yalan, altın bir ses, değişik imajlar ve bir efsaneydi. Sam de herkesin gösterdiği tepkiyi gösterdi. Ağzı bir karış açılmış, gözleri yuvalarından fırlamıştı. Sonra kendini aptal gibi hissederek bu refleksine güldü. «İnanmıyorum. Onu tanıyor musun?» «Okulda en iyi arkadaşımın. Hatta oda arkadaşımızdık. Onu bütün arkadaşlarımdan daha çok

severim. Pek görüşemiyoruz, ama ne zaman biraraya gelsek, dostluğumuz hep aynıdır. Belki şaşırtıcı, fakat başımıza ne gelirse gelsin hiçbir şey değişmez. Olağanüstü bir kadındır.»

«Vay vay vay! Çok etkilendim.» Sözcükler ağzından kendiliğinden çıkıvermişti ama bunları içtenlikle söylemişti. «Biliyorum, aptalca, ama bazılarının onun gibi insanları tanınması beni hep şaşırtmıştır. Oysa onlar da bizler gibi oturup pizza yiyor, kahve içiyorlar, saçlarını yıkayıp pijama giyiyorlar. Yine de onları gerçek insan olarak düşünmek çok zor.»

«İşte Tanya bu yüzden çok acı çekti. Öğrendiğime göre, tekrar boşanıyormuş. Yaşadığı baskılarla normal bir hayat sürmesi olanaksız olmalı. Okuldan mezun olunca, çok iyi bir gençle evlenmişti, genç kızlık aşkıyla. Ancak bir yıl sonra yıldız oldu, altın plak aldı ve böylece evliliği sona erdi. Zavallı Bobby Joe ne olduğunu bile anlayamadı, tabii Tanya da öyle. Ardından gerçek bir pislikle, menajeriyle evlendi. Adam onu soydu ve tam bir pislik gibi davrandı. Belki çok tipik bir Hollywood öyküsü, ama Tanya için kötü bir darbeydi. Üç yıl önce Los Angeles'ta biriyle evlendi, galiba bir müteahhit. Bu kez yürüyeceğini düşünmüştüm, ama şimdi ayrılıyorlar. Üstelik adam onun üvey çocuklarını Wyo-

-160-

ming'e götürmesine izin veriyor. Bu nedenle Tanya da beni davet etti.» Sanki çok sıradan bir şey gibi anlatıyordu. Bu arkadaşlık Sam'in hoşuna gitmişti.

«Çok şanslısın! Ne eğlence!»

«Evet,. Tanya'yı görmek her şeyden daha eğlenceli olacak. İkimiz de atlardan pek hoşlanmayız.» Güldü. «Aslında, benim tek istediğim bütün hafta uyumak.»

«Sana iyi gelebilir.» Sonra birden ona endişeyle baktı. «Sen iyisin, Zoe, öyle

değil mi? Çok yorgun görünüyorsun ve geçen hafta hiç de iyi değildin. Sanırım, kendini fazla zorluyorsun.» Sam'in bu nazik ilgisi Zoe'yi duygulandırmıştı. İnsanlarla ilgilenmeye o kadar alışmıştı ki, birinin kendisiyle ilgilenmesi ona şaşırtıyordu.

«İyiyim. Gerçekten.» Sam'in neden birden böyle söylediğini merak ediyordu. Acaba hasta mı görünüyordu? Yorgundu, ama aynaya bakınca kendinde hiçbir fark göremiyordu. Herhangi bir yara ya da iz yoktu. AIDS olduğuna dair hiçbir belirti de. Uzun bir süre olmayabilir veya her an bir sürü yara çıkabilirdi. En büyük risk enfeksiyondur. Kendini korumak için neler yapmak zorunda olduğunu biliyor ve çok dikkatli davranıyordu. «Böyle ilgilenmen çok hoş.» Tam o sırada Sam uzanıp elini tutunca şaşırdı. Bunu hiç beklemiyordu.

«Sana değer veriyorum ve yardım etmek istiyorum, ama çoğu zaman fazlasıyla inatçı oluyorsun.» Bu sözler üzerine karşısındaki erkeğin gözlerinin içine baktı. O koyu kahverengi gözler son derece yumuşak bakıyordu.

«Teşekkür ederim, Sam...» Bir an için duygusallaşınca, bakışlarını başka yöne çevirip sonra da elini usulca çekti. Bunu ya-

-161 -

Umut Çiftliği / F : 11

pamazdı. Sam ne kadar nazik ve çekici olursa olsun, buna izin veremezdi.

Dick ile çıkarken kolay olmuştu. Yalnızca arkadaşlıklar ve arasına biraz ileri gitseler bile o işi kazasız belasız bitirmişti. Dick'in duyguları konusunda hiçbir hayali olmamıştı. O, arada bir birlikte tiyatroya, baleye, konsere ya da pahalı bir yemeğe gidebileceği birini istiyordu. Yani Zoe'nin vermek istediğinden fazlasını talep etmiyordu. Hatta, Zoe ona fazlasını verseydi, bu onu korkutabilirdi. Dick ilişkilerindeki mesafeyi biliyor ve bunu dikkatle koruyordu. Aslında Zoe biriyle ciddi bir ilişkiye girmek isterdi, ancak yıllardır ona

gerçekten çekici gelen kimse olmamıştı ve ucuz taklitlerden uzak durmak daha kolaydı. Şimdi yaşamı bütünüyle değişmişken, Sam Warner'in bir zamanlar onun için önemli olabileceğini keşfetmek büyük şansızlıktı. Onun bu kadar duygusal, nazik, şefkatli ve yaptığı işle bu kadar uyumlu olduğunu daha önce hiç farketmemişti. Sam'i hep iyi bir doktor ve iyi bir arkadaş olarak görmüştü. Oysa şimdi, onda daha fazlasının olduğunu, onun için farklı şeyler hissettiğini keşfetmişti. Ancak bunu ileri götürmeye hiç hakkı yoktu. Yaşamının o kısmına açılan kapı sonsuza dek kapalıydı. Artık birine ne verebilirdi? Birkaç ay mı? Bir kaç yıl mı? Beş ya da on yıl bile olsa, bu onlara karşı haksızlık olurdu. Üstelik, uzak bir olasılıktı, ama onlar için de potansiyel bir hastalık riski vardı. Bunların hepsini Adam ile yaşamıştı. Bunu kimseye yapamazdı. Hele Sam'e yapmaya hiç niyeti yoktu. Onun kendisine yaklaşmasına hiçbir şekilde izin vermeyecekti. Meslektaş ve arkadaşılar, hepsi o kadar. Bu sınırları aşmasına asla izin vermeyecekti. Bunu Sam de hissetmişti. Lokantadan çıkarken üzgündü. Zoe'den çok hoşlanma-

-162-

sına karşın, onun uzak durduğunu hissedebiliyordu. Nedenini bilmiyor ve bundan hoşlanmıyordu. Ne var ki, bu konuda hiçbir şey yapamayacağını farkındaydı.

Dışarıda arabaya binince, uzun bir süre Zoe'nin yüzüne baktı ve dürüstçe, «Bu gece harika vakit geçirdim,» dedi.

«Ben de, Sam.»

«Wyoming'te de iyi vakit geçirmeni istiyorum.» Gözlerinin içine bakarken, Zoe sanki onun düşüncelerini hissedebildiğini farkettiler, ama bunu istemiyordu. Sam'in yüreğini açmasını ya da daha kötüsü, ona her şeyi açıklamak zorunda kalmayı hiç istemiyordu. Kimsenin bunu öğrenmeye hakkı yoktu.

«Yerime baktığın için teşekkür ederim. Duyguları değil de, iş hakkında

konuşmak çok rahatlatıcıydı. Sam ile tehlikeli bir noktaya geldiğini görebiliyordu. Siyah ceket ve gri gömleğiyle karşısında duran erkeğe baktıkça ona kapılmamak için kendini zor tutuyordu, ama bu hiç kolay değildi.

«Biliyorsun, ne zaman istersen, senin yerine bakarım.» Hâlâ arabayı çalıştırmıyordu. Zoe'ye söylemek istediği bir şey vardı, ama nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. «Döndüğünde, seninle konuşmak istiyorum.» Zoe neden diye sormaya cesaret edemedi. Bu kadar zaman sonra Sam'in onu birden zorlamaya başlamasından korkuyordu. Bunun şimdi olması haksızlıktı. Birbirlerine duydukları ilgiyi daha önce keşfetmemiş olmaları çok kötüydü. Gerçekten çok yakışıklı olmasına karşın, Sam'in duygularına karşı hep kör gibi davranmıştı. «Sanırım, bu gece konuştuklarımızın bazıları biraz daha konuşmamızı hak ediyor.» Çok kesin ve biraz da ürkütücü bir ifadeyle konuşuyordu.

-163-

«Bunun o kadar iyi bir fikir olduğundan emin değilim.» Hüzün dolu gözlerle bakınca, erkek onu kollarının arasına almamak için kendini zor tuttu, Zoe'nin en azından şimdilik bunu istemediğini biliyordu. «Bazı şeyleri hiç konuşmamak daha iyidir, Sam.»

«Sana katılmıyorum.» Dinlemesi için ona yalvaran gözlerle bakıyordu. «Sen cesur bir kadınsın. Pek çok kez gözlerinde ölümü gördüm ama sen buna hep meydan okudun. Şimdi kendi yaşamın konusunda bu kadar korkakça davranamazsın.» Böyle söylemesi Zoe'ye garip gelmişti, bir an için onun ne düşündüğünü merak ederek paniğe kapıldı. Ama sırrını keşfetmiş olamazdı. Laboratuvar sonuçlarında isim yok, yalnızca numara vardı.

«Kendi yaşamım konusunda korkakça davrandığımı zannetmiyorum. Kendim için bazı tercihler yaptım, bu korkaklık değil, akıllılık.»

«Hayır, aptallık.» Ürkütecek kadar yaklaşınca, Zoe başını çevirip pencereden

dışarı baktı.

«Sam, lütfen... yapamam.» Gözlerinde yaşlar vardı, ama erkek bunları farketmemişti.

«Yalnızca bir tek şey söyle,» Şu anda onu kollarına alıp öpmek için yanıp tutuşuyordu, ama ona duyduğu saygıdan ve onun saçma fikrinden dolayı bunu yapmadı. «Başka biri mi var? Doğruyu söyle. Bilmek istiyorum.»

Zoe uzun bir süre duraksadı. Harika bir kaçış olurdu. Yapması gereken tek şey başka biriyle ilişkisi olduğunu söylemekti, ancak bunu yapamayacak kadar dürüsttü. Daha önce planladığı alyansı bile almamıştı. Başını sallayarak ona döndü. «Hayır, yok, fakat bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bunu anlamak zorundasın.»

-164-

Arkadaşın olabilirim, Sam, ama sana bundan daha fazlasını veremem. Bu kadar basit.»

«Anlayamıyorum.» Öfkelendiğini ve düşkünlüğüne uğradığını belli etmemeye çalışıyordu. «Senden bana bir söz vermeni istemiyorum. Yalnızca açık olmanı istiyorum, hepsi bu. Sana çekici gelmiyorsa, anlarım, ama bana yaşamının o kısmına açılan kapının kapalı olduğunu söylüyorsun. Ben bunu anlamıyorum. Ölen sevgilin yüzünden mi? Hâlâ onun için yas mı tutuyorsun?» On bir yıl sonra bu ona pek mantıklı gelmiyordu, ama o kim oluyor da karar veriyordu? Zoe yine başını salladı.

«Hayır, Adam'ın ölümüne uzun zaman önce alıştım. Sam, güven bana, arkadaş olalım. Üstelik...» Gülümseyerek erkeğin eline dokundu. «İnan bana, benimle geçinmek çok zordur.»

«Kesinlikle inanıyorum,» diyerek arabayı çalıştırdı. Zoe onu fazlasıyla

düşkırıklığına uğratmıştı, oysa bunu hiç beklemiyordu. Ondan yıllardır hoşlanıyordu, ama duygularını hep kontrol altında tutmuş ve yalnızca arkadaş kalmıştı. Zoe'ye birden bu kadar kapılacağı, sonra da onun yüreğinin kapısını sonsuza dek kilitli ve mühürlü bulacağı hiç aklına gelmemişti. Bunun düşüncesi bile onu çıldırtıyordu. Eve doğru yol alırlarken, sık sık dönüp Zoe'ye baktı, o kadar güzel ve sakin görünüyordu ki. Genç bir azizeye benziyordu. Altın gibi bir yüreği olduğu daha ilk bakışta belliydi. İçinden kendi kendine sürekli, hayatta her şeyi elde edemeyeceğini anımsatıyordu, ama Zoe'yi düşündükçe bunun büyük haksızlık olduğuna inanıyordu. Evin önüne geldiklerinde, Sam inip ona arabanın kapısını açtı. İnmesine yardım ederken Zoe neredeyse zavallı bir çocuk gibi görünüyordu.

-165-

«Çiftlikte biraz şişmanlamaya çalış,» dedi endişeyle. «Buna ihtiyacın var.»

«Peki, doktor.» Şefkatle karşısındaki yakışıklı erkeğe baktı. Keşke her şey daha farklı olabilseydi. «Harika vakit geçirdim. Çiftlikten dönünce bir akşam gelip Jade ve benimle yemek yiyeceksin. Çok güzel sosisli sandviç yaparım.»

«Galiba ikinizi yemeğe çıkarsam, daha iyi olacak.» Onu kalesinden çekip çıkarabilmeyi umarak gülümsedi. Zoe'nin bir şeylerden saklandığından emindi. Nedenini bilmiyordu, ama bunu onun gözlerinden okuyabiliyordu. Üstelik onu korkuttuğunu da farketmişti.

«Çok güzel bir geceydi. Teşekkürler, Sam.» «Ben teşekkür ederim, Zoe... ve eğer seni sıktıysam özür dilerim.» Onun daha da saklanmasına neden olmaktan korkuyordu.

«Önemli değil. Anlıyorum.» İstemese de anlıyordu. Aslında Sam'in sözleri hoşuna gitmiş, gururunu okşamıştı, ancak kararı hâlâ kesindi.

«Anladığından pek emin değilim. Kendim de anlamış değilim,» dedi üzgün bir

sesle. «Bunu yapmayı uzun zamandır istiyordum. Hatta tıp fakültesinden beri. Belki de çok fazla bekledim.»

«Kaygılanma, Sam. Önemli değil.» Ağır adımlarla kapıya doğru yürüdüler. Sam onu öpmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Ertesi gün kliniğe gelmeyecekti, ama Zoe yola çıkmadan önce onu görebileceğini bildiği için rahattı. Başka hiçbir şey olmasa bile, hiç olmazsa bazen birlikte çalışabilirlerdi.

-166-

Sam, «Birkaç gün sonra görüşürüz,» diyerek onu alnından öptü ve hemen arabasına dönüp Zoe'nin içeri girişini seyretti. Gözleri son bir kez daha buluştuktan sonra Zoe el sallayarak içeri girdi, ardından da arabanın gittiğini duydu. Sam duygularından dolayı şaşkınlık içindeydi. Bu gecenin böyle geçeceği hiç aklına gelmemişti. Tabii Zoe'nin de. Sam'in onun için hissettiklerine ve eski arkadaşlıklarına karşın, Zoe şimdi her zamankinden çok daha gizemliydi.

-167-

ONUNCU BÖLÜM

Mary Stuart New York'tan ayrılacağı gün, oturma odasında durup evine son kez baktı. Panjurlar kapanmış, perdeler çekilmiş, klima kapatılmıştı. Geçen hafta müthiş bir sıcak hava dalgası geldiğinden klimayı kapatınca ev hemen ısınmaya başlamıştı. Önceki gece Alyssa ile Hollanda'dan görüşmüştü. Beş arkadaşıyla birlikte seyahat ederek harika vakit geçiriyordu. Mary Stuart onun ilk ciddi aşkını yaşadığından kuşkulanıyordu. Kızı için seviniyor, ama bir yandan da hâlâ birlikte Avrupa'da seyahat etme fırsatını kaçırdığı için üzülüyordu.

Bill'le birkaç kez konuşmuştu. Londra'da çok çalışıyordu ve Wyoming konusunu duyunca oldukça şaşırılmıştı. Oraya neden gittiğini anlamıyor ve

Wyoming yerine Dört Temmuz'da hep yaptığı gibi yine ortak arkadaşlarıyla yazlığa ya da başka bir yere gitmesi gerektiğini düşünüyordu. Karısının Tanya Thomas ile arkadaşlığını hiçbir zaman onaylamamıştı. Onunla öyle sosyetik bir çiftliğe neden gitmek istediğini bir türlü anlayamıyordu. Mary Stuart'ın atlara karşı özel bir merakı olmadığını biliyordu. Onu vazgeçirmek için pek çok şey söyledi. Eskiden olsa, Mary Stuart durup bir daha düşünürdü, ama bu kez hiç etkilenmedi. Tanya ile birlikte çiftlikte iki hafta geçirmek eski arkadaşıyla birarada

-168-

olup sohbet etmek ve sabahları dağları seyretmek istiyordu. Her şeyden uzaklaşıp yaşamını yeniden gözden geçirmeye ihtiyaç duyduğunu şimdiye dek farketmemişti. Eğer Bili bunu anlamıyor-sa, bu onun sorunuydu. İki aylığına Londra'ya gitmiş ve karısını yanında istememişti. O halde şimdi ona karışmaya hiç hakkı yoktu. Londra'da yanında olmasını istemediğini söyleyerek hakkını kaybetmişti. Ayrıca o yıl daha pek çok şeyden vazgeçmişti, üstelik bunu kasten yapmıştı. Bu nedenle Mary Stuart her şeyi ciddi bir biçimde düşünmek istiyordu. İlişkilerinin eski haline döneceğini hayal bile edemiyordu. Bill'in yarattığı bu havasız, sevgisiz ve neşesiz ortamda daha fazla yaşayamazdı. Londra'ya gitmeden bir gece önce bile, yaz sonunda ilişkilerinin düzelmesi için çaba göstereceğine dair hiçbir söz vermemişti. Belki de asla düzelmeyecekti.

Mary Stuart eski ilişkilerinin büyük bir olasılıkla sonsuza dek geri gelmeyeceğini anlamaya başlıyordu. Ve onun yerinde geriye kayda değer bir şey kalıp kalmadığından emin değildi. Bill'e geri dönmeyi, hiç konuşmadan, dokunmadan onunla yine öyle yaşamayı artık düşünemiyordu. Todd'un ölümüyle hayallerini de, yaşamlarını da yitirmişlerdi. Wyoming'e gitmek, bir bakıma olanları gözden geçirip kocasıyla arasındaki ilişkinin ne olacağını düşünmesi için bir fırsattı. Bir an için, çevresine bakınır-ken sanki eski yaşamlarını sonsuza dek terk ediyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Artık hiçbir şey aynı olamazdı. Kendisini son bir yıldır yüzüstü bırakan erkeğe asla geri

dönmeyecekti/Ya eskiden tanıyıp sevdiği erkeğe dönecek ya da hiç dönmeyecekti. Her iki durumda Bill'e evi satmasını söyleyip söylememe konusunda düşünmek istiyordu. Şu son bir yıldan sonra, hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını biliyordu.

-169-

Bu yaşta bir başına olduğunu düşünmek ürkütücüydü. Öte yandan, Bill'in ikisi için yarattığı mezarda onunla birlikte olup yine de yalnız kalmak daha kötüydü. Koridoru geçip uzun bir süre Todd'un eski odasının önünde durdu. Perdeleri kaldırmış, yatak örtüsünü de temizleyiciye göndermişti. Eşyaları kaldırdığı için ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ama o hâlâ yüreğinde ve anılarında yaşıyordu. Oğlu şimdi özgürdü.

Bavulunu alıp koridorda ağır adımlarla yürürken Todd'u... BİH'İ... ve Alyssa'yı, bir zamanlar ne kadar mutlu olduklarını ve artık her şeyin bütünüyle değiştiğini düşündü. Kaderin acımasız eli, hızlı bir bilek darbesiyle her şeyi mahvetmişti. Hepsi çabucak sona ermişti. Şimdi bunu düşünmek garip geliyordu. Sanki uzun bir süredir buzlu sularda boğulmak üzereydi, ama yaralı, soğuktan buz kesmiş bir halde yüzmeye devam ediyordu ve artık kurtulabileceğini düşünmeye başlamıştı. Ufacık da olsa, bir şansı vardı. Elinde anahtarıyla kapıda durup veda etmek istedi... kocasına... çocuğuna... bir zamanlar burada paylaştıkları yaşama. Boş eve usulca, «Seni seviyorum,» derken hangisini kastettiğini bilmiyordu... Bill'i mi?.. Todd'u mu?.. Yoksa o eski yaşamı mı? Son bir kez baktıktan sonra kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

Kapıcı onu bir taksiye yerleştirdi ve bir saat sonra Kennedy Havaalanı'ndaydı. Los Angeles'a yolculuğu iyi geçti.

Tanya evden çıkarken telaş içindeydi. Altı bavul yapmıştı. Ayrıca iki kutu dolusu şapka ve timsah derisinden farklı renklerde dokuz çift kovboy şapkası götürüyordu. Hizmetçisi yiyecek paketlerini otobüse yüklemiş, yol boyunca seyretmeleri için bir düzine yeni video filmi almıştı. Tanya'ya bunun uzun ve

sıkıcı bir yolculuk olacağını söylemişlerdi. Hatta yanına okumak için

-170-

yarım düzine senaryo almıştı. Son günlerde pek çok film teklifi gelmeye başlamıştı.

Saat on birdi ve Mary Stuart'ın uçağının yarımında inmesi gerekiyordu. Havaalanına gitmeden önce yolda biraz daha yiyecek almak istiyordu. Otobüs tika basa yiyecek doluydu, ama biraz şeker ve çikolata alacaktı.

Şoför sabırla dışarıda beklerken, Tanya köpeğini öptü, hizmetçisine teşekkür edip güvenlik konusunu anımsattı; şapkasını, çantasını ve telefon defterini alarak koşar adımlarla otobüsün merdivenlerini çıktı. Üzerinde beyaz tişörtü, daracık kot pantolonu, parlak sarı renkli eski kovboy çizmeleri ve açık bıraktığı saçlarıyla harika görünüyordu. O kovboy çizmelerini on altıncı yaş gününde Teksas'tan almıştı ve neredeyse okul boyunca hiç ayağından çıkarmamıştı. Herkes onun bu çizmeleri ne kadar sevdiğini bilirdi.

Otobüse binince şoföre el salladı. «Teşekkürler, Tom.» Adam dev araca yavaşça manevra yaptırarak yola koyuldu. Otobüs iki büyük odaya bölünmüş kocaman bir araçtı. Oturma odası ağaç mobilyalar ve lacivert kadife kumaşla dekore edilmişti. İki kanepeli, sekiz kişilik uzun bir masa ve birkaç tane rahat koltuk vardı. Arka oda ise, yeşil renkte döşenmişti. Bu da oturma odasıydı, ama kolayca yatak odasına dönüşebiliyordu. İki oda arasında kocaman kullanışlı bir mutfakla beyaz mermerden bir banyo vardı. Tanya bu otobüsü yıllar önce ilk platin plağını kazandığında almıştı. Tıpkı bir yata ya da büyük özel bir uçağa benziyordu ve neredeyse onun kadar pahalıya malolmuştu.

Yol boyunca Mary Stuart ile birlikte bu yatak odasında uyuyacaklar ve bir motelin önüne park edip Tom için de bir oda tu-

-171 -

tacaklardı. Olağanüstü bir alarm sistemi sayesinde güvenlikte olacaklardı. Bazı durumlarda, Tanya yanına koruma görevlilerini de alırdı, ama bu kez pek ihtiyacı olacağını sanmıyordu. Bu yolculuğu ipe çekiyordu. İki koca gün Mary Stuart ile çene çalacaklardı. Günde on saat yol alarak ertesi gün akşam yemeği saatinde çiftliğe varabileceklerdi.

Mary Stuart'ın uçağından on dakika önce havaalanına vardılar. Arkadaşı üzerinde kot pantolonu, blazer ceket ve elinde Vuitton çantasıyla uçaktan indiğinde, Tanya koyu renk gözlükler ve siyah kovboy şapkasıyla onu bekliyordu. Mary Stuart her zamanki gibi kusursuz görünüyordu. Sanki uçakta ceketini ütüle-miş ve saçlarını yaptırmıştı.

«Şunu nasıl başarabildiğini bir bilsem,» diyen Tanya gülümseyerek ona sarıldı. «Her zaman fazlasıyla temiz pak görünüyorsun.»

«Bu doğuştan gelen bir özellik. Çocuklarım bundan nefret eder. Todd hep 'normal' görünebilmem için benim üstümü başımı dağıtmaya çalışırdı.» Kol kola bagaj bölümüne doğru yürüdüler. Tanya'nın şoförü yardım etmek için onları orada bekliyordu. Geleli henüz bir dakika bile olmamıştı ki, başlar onlara doğru dönmeye başlamıştı. Bazıları fısıldıyor, bazıları da utangaç bir ifadeyle gülümsüyordu. Beş dakika sonra bir grup genç ellerinde kalem kâğıtlarla yanlarına geldi.

«Bir imzanızı alabilir miyiz, Bayan Thomas?» Gülüşerek itişiyorlardı. Tanya buna alışkındı, ne zaman imza isteseler verirdi. Ancak ellerini çabuk tutamazlarsa, beş dakikaya kalmadan çevrelerinin hayranları tarafından sarılacağını biliyordu. Kalabalığın oluşmasının yalnızca birkaç dakika alacağını deneyimlerinden

-172-

biliyordu. Son kâğıdı imzalarırken Mary Stuart'a fısıldadı. «Gitmeliyiz... bir

dakika sonra kalabalıktan çıkamayız.» Tom'a bir şey söyledi ve Mary Stuart ona bagaj fişini verip bavulunu tarif etti. Tanya onu çıkışa doğru koşturuyordu. O arada kadın ve genç kızlardan oluşan başka bir grup onlara doğru yaklaşıyordu. Aralarında kaba saba görünüşlü iki de erkek vardı. Biri Tanya'yı kolundan tuttu.

«Hey, Tanya, benim için bir şey imzalamaya ne dersin? Hadi, sevgilim, örneğin sutyenini.» Çok komik olduklarını düşünerek kahkahalarla gülüyorlardı. Bunun üzerine, otobüs şoförü Tom yanlarına geldi.

«Teşekkürler çocuklar, başka zaman... görüşürüz...» Onları seyreden Mary Stuart daha ne olduğunu bile anlayamadan adamlar kaldırımın üzerine uçuvermişlerdi. Bu arada iki kadın Tanya'nın resmini çekmeye çalışıyordu. Tom aceleyle onları otobüse götürdü ve içeri girer girmez kapı arkalarından kilitleti. Artık güvendeydiler, ama soluk soluğa kalmışlardı. O anda, Mary Stuart, Tanya'nın yaşamının ne kadar zor olduğunu bir kez daha farketti. Bunu neredeyse unutmuştu. Her yerde aynı şey oluyordu. Süpermarkette, hastanede, sinemada. Dikkatleri üzerine çekmeden hiçbir yere gidemiyordu. Gizlenmek için ne yaparsa yapsın, onu hep buluyorlardı.

«Korkunçtu,» dedi Mary Stuart kısaca. Bu arada Tanya mutfaktaki buzdolabından iki kutu kola çıkarıp birini ona uzatırken şoföre de gülümsedi.

«Buna alışıyorsun, Tom... Teşekkürler. Çok iyi hareketti.»

«Her zaman emrinizdeyim.» Mary Stuart'ın bavulları için tekrar gideceğini söyleyerek kapıyı arkasından kilitlemelerini istedi.

-173-

«Yok canım, bence açık tutup herkesi davet edelim.» Gü-lümsüyordu. Şapkası ve çizmeleriyle tam bir Teksas'lı gibiydi.

Şoför, «Dikkatli olun,» diye onları bir kez daha uyardıktan sonra gitti. İki kadın kaldırımında oluşan küçük kalabalığı görebiliyordu. İnsanlar otobüsü işaret ederek içerisi görünmediği halde fotoğraf çekiyorlardı. Oysa üzerinde hiçbir işaret olmayan büyük, siyah sıradan bir otobüstü. Ama biliyorlardı. Haber yayılmıştı. Onu görmüşlerdi. Tom geri döndüğünde dışarıda birbirleriyle itişip kakışan en az elli kişi vardı. Onu durdurmaya çalıştılar, ama güçlü biri olduğu için Mary Stuart'ın bavullarıyla kazasız belasız içeri girip kimseyi yaklaştırmadan kapıyı yeniden kilitledi.

«Tanrım, yerliler bugün çok saldırgan, öyle değil mi?» Tanya dışarıdaki kalabalığı seyrediyordu. Bu onu bazen hâlâ korkutuyordu. Böyle takip edilmek, itilip kakılmak ürkütücü bir şeydi. Mary Stuart onun yüzüne bakınca neredeyse acımıştı.

«Buna nasıl dayanabildiğim anlamıyorum.» Oturdular ve otobüs yola çıktı.

«Ben de anlamıyorum,» Elindeki kola kutusunu beyaz mermer masasının üzerine koydu. «Ama galiba insan alışıyor. O mikrofonu eline alıp ilk kez şarkı söylemeye başladığında kimse sana bunu anlatmıyor. Önce sen ve müziğin var sanıyorsun. Gelgelelim öyle değil. Onu istediğin zaman, istediğin yerde yaşayabilirsin; kırlarda, banyoda, nerede istersen... ama sonra başka şeyler başlıyor. Eğer izin verirsen, seni yiyip bitirirler. Sana her şeyi veriyorlar; yüreklerini, kafalarını, ruhlarını ve eğer istersen vücutlarını. Sonra senin elindekileri alıyorlar, her şeyini ve eğer dikkatli olmazsan hiçbirini bir daha geri alamıyorsun.» Bunu çok iyi biliyordu. Bulunduğu yere gelebilmek için canla başla çalışmış, yüksek bir bedel ödemiş ve artık geri alamayacağı

-174-

bazı parçalarından fedakârlık etmişti. Güvenini, ilgisini ve sevgisini vermiş, üstelik Mary Stuart'ın tanıdığı pek çok kişiden daha fazla çalışmıştı. Ne var ki, sonunda, dağın tepesinde yalnız başına kalmıştı. O tepede durmak kolay değildi. Mary Stuart bunu yalnızca tahmin edebiliyordu. Ama Tanya biliyordu.

«Eee, ne var, ne yok?.. Uçuş nasıldı?.. Alyssa nasıl?» Tanya, Nevada'ya varınca uyuyacakları büyük kanepelerden birine yayılmıştı.

«Alyssa iyi. Hollanda'da ve âşık. Öyle mutlu ki, sesinden belli oluyor. Bili de iyi.» Ama ondan söz edince birden suratı asılmıştı. «Çok meşgul.» Ve karısını yanında istemiyor, diye geçirdi içinden. Ona göre, bu her şeyi açıklıyordu. Başka bir şey söylemedi, ama mutsuz olduğu belliydi.

«Aranız nasıl, sorabilir miyim?»

«Emin değilim.» Pencereden bakarak uzun bir süre durak-sadı. «Çok düşündüm.» Sonra arkadaşının gözlerine bakınca, Berkeley'deki sohbetlerini, saatlerce yaşamları ve hayalleri hakkında konuştuklarını anımsadı. Tanya'nın tek istediği Bobby Joe ile evlenmekti. Mary Stuart bir iş, iyi bir koca ve güzel çocuklar istiyordu. Mezuniyetten iki ay sonra, Bili ile evlenmiş ve bir süre için istediklerini elde etmişti. Ama bundan artık emin değildi. «Yazdan sonra dönmek isteyip istemeyeceğimi bilemiyorum,» deyince Tanya şaşırıldı.

«New York'a mı?» Mary Stuart'ı California'da yaşarken düşünemiyordu. Tanya oradaki tek arkadaşıydı ve doğudan başka bir yerde yaşayamazdı. Bu çok cesurca bir karar olurdu, ancak Mary Stuart başını salladı. Bu kez yanıtı Tanya'yı daha da şaşırttı.

-175-

«Hayır, BilPe. Bilmiyorum. O gidince bir şey oldu. Sanki artık ne isterse yapabileceğini düşünüyor. Ben de onunla gidecekken, Londra'ya tek başına gitmeye karar veriyor ve gidiyor. Hatta benim masraflarımı şirket bile karşılayabilirdi, ama o beni istemedi. Yine de, benden evde oturup onun mesajlarını almam ve yemeğini pişirmem bekleniyor. Ama o artık benimle konuşmak, benimle ilgilenmek ya da beni bir yere götürmek zorunda değil. Beni sessizce Todd'u öldürmekle ya da en azından onu durdurmamakla

suçluyor. Ayrıca artık benimle evli değilmiş gibi davranıyor. Beni böyle cezalandırıyor. Ben evliyim, o değil, Ben de kendimi suçlu hissettiğim için beni cezalandırmasına izin veriyordum. Ancak Todd'un eşyalarını kaldırıncaya, garip bir şey oldu. Özgürlüğüme kavuştum. Üzülüyorum, acı çekiyorum, hatta bazen hâlâ çıldırarak gibi oluyorum.» Önceki gece yine onun için ağlamıştı, tabii onunla birlikte evliliği için de. Yola çıkmadan önce o eve bir daha eskisi gibi dönemeyeceğini hissetmişti. «Ama suçluluk duymuyorum. Bu benim hatam değildi. Korkunçtu. Ancak Todd'un yaptığı bir şeydi. Ne kadar kötü ya da aptalca olursa olsun, ben annesi bile olsam, onu durduramazdım.»

«Buna gerçekten inanıyor musun?» Tanya bunu sorarken rahatlamıştı. Ona anlatmaya çalıştığı şey buydu işte. Ne var ki, Mary Stuart o sırada bunu duymaya hazır değildi. Belki de hareketi onun için Tanya başlatmıştı. Arkadaşını dinlerken öyle olduğunu umuyordu.

«Artık inanıyorum, ama Bill'in inandığını sanmıyorum. Galiba beni cezalandırmaya sonsuza kadar devam edecek.» Sonra pencereden dışarı bakarak kocasını düşündü. «Biz artık birbirimizle evli değiliz, Tan. Her şey bitti. Şimdi ona sorsam, bunu

-176-

kabul edeceğini hiç sanmıyorum. Oysa hiçbir şey kalmadı ve bence bunu o da biliyor. Eğer kalsaydı, şimdi onunla birlikte Londra'da olurum.»

«Belki henüz seninle yüzleşmiyordur.» Ancak Mary Stuart' in haklı olduğunu tahmin ediyordu. New York'tayken anlattıkları bir kâbustan farksızdı. Suskunluk, yalnızlık, olanları kabul edememenin neden olduğu öfke. Bill'in karısını Londra'da yanında istememesi, Tanya için bile yeterince açık bir mesajdı.

«Artık geri dönmek için hiçbir neden olmadığını düşünüyorum. Bu gerçeğe yüzleşmem uzun zaman aldı... benim için özellikle zor oldu, çünkü harika bir

evliliğimiz olduğunu sanıyordum. Yirmi yıl fena sayılmaz. Üstelik iyi zamanlarımız gerçekten çok iyiydi. Hep çok mutlu ve çok yakın olduğumuzu düşünüyordum. Öyle bir darbenin her şeyi bitirebilmesi ne garip. Oysa bunun bizi birbirimize daha yakınlaştıracığını düşünemilirsın.»

Tanya dürüstçe, «Öyle olduğunu sanmıyorum,» dedi. «Çoğu evli çiftler çocuklarının ölümünü atlatamazlar. İnsanlar ya birbirlerini suçlar ya da acılarını içlerine atarlar. Bilmiyorum, ama bu konuda çok şey okudum. Yani başınıza gelenlerin şaşırtıcı olduğunu düşünmüyorum.»

«Sanki daha önceki yılların hiç önemi yok. Bence bu, parayı bankaya yatırmak gibi. İhtiyacın olunca kullanmak üzere birikim yaparsın, sonra çatı yıkılınca bir de bakarsın kumbaran bomboş.» Acı dolu bir ifadeyle gülümsedi, ama son birkaç hafta içinde bu acıyı atlatmaya başlamıştı. Ayrıca Bili Londra'ya gittiğinden beri düşünecek çok vakti olmuştu. «Geçen yılki gibi bir ilişkiye geri dönemem ve bunu düzeltebileceğimizi de hiç sanmıyorum.»

-177-

Umut Çiftliği / F : 12

«Bill senden bunu isteyecek olsa, dener misin?» Tanya merak ediyordu. Mary Stuart gibi o da onların hep harika bir evlilikleri olduğunu düşünmüştü.

«Emin değilim. Şu anda bilemiyorum. Öyle acı günler geçirdik ki, geri dönmek istemiyorum, yalnızca ileri gitmek istiyorum.» San Bernardino Dağları'na doğru ilerlerken, birkaç dakika hiç konuşmadan sessizce oturdular. Sonra Mary Stuart sessizliği bozdu. İkisi de kanepelerine yayılmışlardı. Tanya şapkasıyla çizmelerini çıkarmıştı. Böyle yolculuk etmek çok zevkliydi. «Tony konusunda ne var, ne yok?»

«Pek bir şey yok. Bir avukat tuttu. Benimki de işleri benim adıma hallediyor. Durum oldukça açık ve biraz da çirkin. Malibu' daki evi istiyor, ama

vermeyeceğim. Orayı ben aldım ve pek çok şeyini de kendi paramla yaptırdım. Sonunda herhalde ona bir tomar para vermem gerekecek. Ve daha bir sürü şey. Rolls Royce'u aldı. Ayrıca nafaka istiyor ve galiba alacak. Benim yaşam tarzımın ona acı ve zarar verdiğini söylüyor, bunun için para istiyor.» Kayıtsız bir tavırla omuzlarını silkti, ama Mary Stuart kulaklarına inanamıyordu.

«Bundan utanmayacak mı?» Kaşlarını çattı. İnsanların Tanya'ya yaptıklarından hep nefret etmişti. O Tanya Thomas olduğu için, sanki yaptıkları onlara hiç yanlış gelmiyor gibiydi. Sonunda, Tony bile o kervana katılmıştı. Hiç kimse onun da bir insan olduğunu düşünemiyor, yalnızca ondan bir şeyler koparmaya bakıyorlardı.

Tanya da bu durumdan nefret ediyordu, ama bunu çok uzun zaman önce anlayıp kanıksamıştı. İnsan o kadar ünlü olunca, başına bunlar geliyordu işte.

-178-

«O da, başkaları da bu tür şeyler için pek utanmazlar. Yaşam böyle. Bazen alıştığımı düşünüyorum, bazen de çıldırarak gibi oluyorum. Avukatım bana sürekli konunun yalnızca para olduğunu, bunun için kendimi üzmememi söylüyor. Ama bu benim param, benim yaşamım. Ben bunun için köpek gibi çalıştım. Birinin gelip bir süre seninle yatıp sonra da elindeki yarısını nasıl alabildiğini anlamıyorum. Birkaç yıl birlikte olup sonunda seni aldatan birine dünya kadar para vermek niye? Ya onun bana verdiği 'acı ve zarar'? Sanırım, bu önemli değil. Gelecek ay mahkemeye çıkacağız. Medya buna bayılacak.»

«Onlar da orada olacak mı?» Mary Stuart dehşete düşmüştü. Bunu ona nasıl yapabilirlerdi? Ama yapacaklardı, yapmışlardı ve neredeyse yirmi yıldır yapıyorlardı.

«Elbette olacaklar. Mahkeme salonları basına ve televizyonlara açıktır. Birinci Madde, anımsamıyor musun?» Dalga geçiyordu, ama yaptığı için

dikenlerinden biriydi bu.

«Bu Birinci Madde filan değil, saçmalık, bunu biliyorsun.»

«Gel de, bunu hakime anlat.» Bağdaş kurup oturdu. Bu haliyle muhteşem görünüyordu, ama orada onu görecektense kimse yoktu. Bu, sahip olduğu ender özel anlardan biriydi. Tom'a güveniyordu. Yıllardır Tanya'nın şoförlüğünü yapıyordu ve ağzı çok sıkıydı. Karısı ve dört çocuğu vardı. Patronunun kim olduğunu bile kimseye söylememişti. Tanya'yı çok takdir eder, onu korumak için her şeyi yapardı.

«Yaşamındaki bu pisliklere nasıl dayanabildiğini anlamıyorum. Ben olsam herhalde iki günde aklımı oynatırdım.»

«Hayır, oynatmazdın. Alışırıydın, tıpkı benim gibi. İlk önce ne olduğunu anlamıyorsun, anlayınca da kurtulmak için geç kalmış oluyorsun ve battı balık yan gider diyerek katlanıyorsun. Yine

-179-

de hâlâ değip değmediğinden emin değilim. Bazen değmediğini düşünüyorum. Bazen de çok seviyorum.» Basından ve kendisine atılan çamurlardan nefret ediyordu. Öte yandan, yaptığı işi seviyor ve çoğu zaman müziğı için tüm bunlara katlanıyordu. Geri kalan zamanda ise, neden katlandığını bilmiyordu bile.

Bir süre daha sessizce yol aldıktan sonra Tanya mutfağına gidip mısır patlattı. Daha sonra, sandviç yaptılar ve Tanya bir fincan kahveyle bir sandviçi şoföre götürdü. Tom'un dinlenmesi için yalnızca bir kez mola verdiler ve geri kalan yol boyunca sohbet ettiler, kitap okudular; Tanya bir video filmi seyrederken Mary Stuart uyudu. New York'tan ayrılırken yaşadığı yoğun duygu karmaşası nedeniyle aşırı yorgun düşmüştü. Bili gittiğinden beri yaşamlarıyla ilgili bir karar vermeye çalışıyor ve artık kararını verdiğini düşünüyordu. Üzülmele

birlikte, bir bakıma rahatlamıştı. Kayıplarına bir son vermenin zamanı gelmişti. Tanya da onunla aynı fikirdeydi. Ama Alyssa'nın öğrenince üzüleceğinden emindi. Bill'in ise nasıl tepki göstereceğini bilemiyordu. Belki o da rahatlayacaktı. Belki de bir yıldır istediği buydu ve bunu karısına söyleme cesaretini gösterememişti. Mary Stuart onun ağustos sonunda ya da eylülde Londra'dan dönmesini bekleyecek ve o zaman söyleyecekti. Bu arada kendi geleceğiyle ilgili planlar yapacaktı. Çiftlikte iki hafta geçirdikten sonra Tanya ile Los Angeles'a gelip bir hafta kalacak, ardından da şehirden kurtulmak için birkaç haftalığına East Hampton'a gidecekti. Orada pek çok arkadaşı vardı. İlginç bir yaz olacaktı.

Biraz şekerleme yaptıktan sonra uyandığında, Tanya ona gülümsüyordu. O sırada California'yı geride bırakmış, Nevada' yi geçiyorlardı.

-180-

Mary Stuart çevresine bakınıp sordu. «Neredeyiz?» O yarı uykulu haliyle bile oldukça derli toplu görünüyordu. Tanya tıpkı okuldayken yaptığı gibi uzanıp onun saçlarını dağıtınca, gülmeye başladılar.

«On iki yaşında gibi duruyorsun, Stu. Senden nefret ediyorum. Ben yaşamımın yarısını estetik ameliyatlarda harcadım, ama sen doğal halinle genç görünüyorsun. İğrençsin.» İkisi de yaşlarından çok daha genç görünüyorlardı. «Aklıma gelmişken, geçen hafta yine Zoe ile konuştum.» Sıradan bir şey gibi anlatıyordu. «San Francisco'daki AIDS kliniğinde gerçekten inanılmaz işler başarıyor.» İkisi de bunun tipik Zoe olduğunu konusunda hemfikirdiler. Tanya onun hiç evlenmemiş olmasına üzüldüğünü söyledi.

«Ben nedense onun evleneceğini hiç düşünmemiştim zaten.»

«Neden evlenmediğini bilmiyorum. Pek çok erkek arkadaşı vardı.»

«Evet, ama o Kamboçya'daki yetimlerle, Etiyopya'da açlıktan ölen çocuklarla ve gelişmemiş ülkelerdeki mültecilerle daha ilgiliydi. Bu nedenle, onun AIDS kliniği beni hiç şaşırtmıyor. Tam ona göre bir iş. Beni tek şaşırtan evlat edindiği bebek. Onun çocuğu olacağını da hiç düşünmemiştim. Fazla idealist biri. Onun ilgilendiği bir iş uğruna öleceğini bile düşünebilirim, ama kustumuk temizleyeceğini asla.» Tanya bu söz üzerine kendini tutamayıp güldü. Mary Stuart çok haklıydı. Okuldayken paylaştıkları daireyi Mary Stuart ile Elenor temizlerdi. Zoe hep dışarıda yürüyüşlere katılmakla meşgul olur, Tanya ise ya Bobby Joe ile telefonda konuşur ya da müzik kulübünün konserleri için prova yapardı. Ev işleri hiç ilgisini çekmezdi.

-181-

Mary Stuart'ın tepkisini ölçmek için konunun yönünü biraz değiştirdi. Bu arada fazla tepki vermemesi için dua ediyordu. «Onu görmeyi çok isterim.» İkisinden biri çiftlikte kalmayı reddederse gerçekten çok üzülecekti. Öyle bir şey olacaksa, gidenin Zoe değil de, Mary Stuart olacağını tahmin ediyordu. Sonuçta, Zoe'nin sözleri yüzünden kırılan Mary Stuart'tı.

Ancak Tanya'nın Zoe'yi görmek istediğinden söz etmesi üzerine Mary Stuart hiç yanıt vermedi. Olanları anımsayarak pencereden dışarı bakıyordu. Mezuniyetten hemen önce, hepsi için trajik bir olay olmuştu. Ve ondan sonra bir daha hiç biraraya gelmemişlerdi. Mary Stuart arasına Zoe'yi düşünmesine karşın onu bir daha hiç görmemişti. Tanya ikisiyle de ayrı ayrı görüşüyordu.

Ondan sonraki birkaç saat boyunca okuyarak oyalandılar. Mary Stuart yanında bir dizi kitap getirmişti. Tanya ise dergilere göz gezdiriyor, kendisiyle ilgili bir haber görmedikçe seviniyordu. Saat dokuzda, Winnemucca'ya vardılar. Burası lokanta ve kumarhanelerle dolu küçük bir kasabaydı. Tom oda ayırttığı otelin önünde otobüsü park etti. Tanya, Mary Stuart'la baş başa otobüste kalmaktan çok memnundu, ama bir lokantada yemek yiyip kumar makinelerinde biraz oyun oynamak istiyordu. Gidecekleri yer, bir lokantadan çok kafeye benziyordu, ama elli altmış tane kumar makinesiyle birkaç yirmibir

masası vardı.

Tanya çizmelerini giyip kovboy şapkasıyla yine koyu renk gözlüklerini taktı. Yanında siyah kısa bir peruk da getirmişti, ama hava sıcaktı ve peruk kaşındırıldığı için mecbur kalmadıkça takmak istemiyordu. Birlikte mermer banyoya girdiler ve yüzlerini yıkayıp ruj sürdüler. Mary Stuart biraz rahatlamış görünüyor-

-182-

du. Winnemucca'da kumar oynamaya gideceklerini düşününce birden gülmeye başladılar.

«Dinle hayatım, bu ciddi bir iş. Bu gece büyük paralar kazanabiliriz. Ancak Tony'ye sakın söyleme.» Tanya böyle söyleyerek göz kırptı. Tony'nin yaşamından bu kadar çabuk çıkabilmesine ve aralarındaki duyguların bir anda bitivermesine hâlâ şaşıyordu. Sanki birbirlerini hiç tanımamışlardı. Üstelik son günlerde Tanya'yı o kadar kızdırmıştı ki, onu artık özlemiyordu bile. Arasına birlikte yaptıkları bazı şeyleri anımsıyordu, ama bir dakika sonra madalyonun öbür yüzünü düşününce, hemen aklından çıkarıveriyordu. Bir hata yapmıştı, onunla birlikteliği yalnızca bir ilişki olarak kalmalıydı, evlilik olmamalıydı. Biraz acı çekiyordu, ama Tony kendisini terkettiği zaman korktuğu kadar değil. Bu da onu şaşırtıyordu. Artık duyguları mı körelmişti, yoksa ilişkileri yalnızca onun bir hayal ürünü müydü, bilemiyordu. Birkaç yıllık bir ilişkinin hiç varolmamış gibi sanki havaya karışması çok garipti. Şu anda tek özlediği şey, onun çocuklarıydı.

Otobüsten inerken Tom onları gözlüyordu. Tanya ona merak etmemesini söyledi. Dinlenebilir, kumar oynayabilir ya da ne istiyorsa yapabilirdi. Bunun üzerine, şoför otele girip yemek yemeye karar verdi. Tanya ile Mary Stuart ellerindeki iki elli dolarlık banknotu jetona çevirmek için içeri girdiler ve jetonları bir kovaya koydular. Makinelerde oynayıp arasıra birkaç dolar kazanarak çok iyi vakit geçirdiler. Burada insanları incelemek de oldukça

zevkliydi. Rüküş giysiler giymiş mavi saçlı pek çok kadın vardı. Erkekler içki ve sigara içip yirmibir oynuyordu. Kumar makinelerinde oynayan erkekler de vardı, ama onlar daha çok poker ve yirmibir masalarını tercih ederken, kadınlar makinele-

-183-

re rağbet ediyordu. Tanya bir makineden birkaç dolar kazanınca ellerini çırpı. O sırada, yakınındaki makinede oynayan bir erkek ona sırtmaya başladı ve bir dakika geçmemiştir ki, Tanya'nın yanına damladı. Yüzünde iki günlük sakal, kaba saba elleri ve tıpkı Tanya'nınki gibi bir şapkası vardı.

«Ne kadar kazandın?» Sohbet etmek istiyordu. Mary Stuart telaşla arkadaşına baktı. Winnemucca'da bir sarhoşu peşlerine takmaya hiç niyeti yoktu.

Tanya, «Birkaç dolar,» dedi. Kaşlarını çatmış, tüm dikkatini oynadığı makineye vermiş gibi duruyordu.

«Daha önce hiç kimse söyledi mi, tıpkı Tanya Thomas'a benziyorsun. Tek fark sen daha uzun ve gençsin.»

«Evet, teşekkürler.» Adamla göz göze gelmemeye çalışıyordu. Cher bir kez ona, «Göz göze gelmezsen seni tanımazlar,» demiştir. Bazen gerçekten işe yarıyordu ama yaramadığı zamanlar da oluyordu. Tanya bu kez işe yaramasını umuyordu. «Herkes bana böyle söyler. Galiba o gerçekten oldukça kısa boyluymuş.»

«Ben de öyle dedim ya. Sen daha uzunsun. İyi şarkıcı ama. Şarkılarını sever misin?»

«Fena sayılmaz.» Eski Teksas aksanıyla konuşurken, Mary Stuart gülmek için kendini zor tutuyordu. «Ama söylediği şarkılar biraz aptalca.» Artık şansını

zorlamaya başlamıştı.

«Yoo, bence çok iyi,» diyerek adam karşı çıktı. «Ben onu çok beğeniyorum.» Tanya omuzlarını silkince adam birkaç dakika sonra yirmibir masasına gitti.

Ardından Mary Stuart arkadaşının yanına koştu. «Çok cesur ve numaracısın.» Tanya o sırada yirmi dolar kazanınca gül-

-184-

dü. Şu ana kadar neredeyse başa baştılar. Otobüsten inmeden önce yüz doları bitirince bırakmayı kararlaştırmışlardı. Jetonları bitene kadar oynayacaklardı.

«Bu işin tek yolu bu,» diye kıkırdadı, ama az sonra bir kadının, «Bakın, bu Tanya Thomas,» diye bağırdığını duydular. Bereket versin, onunla konuşan adam yalnızca benzediğini, Tanya Thomas'ın çok daha kısa boylu olduğunu söyleyince, kadın hemen kabul etti ve konu kapandı. Artık elli dolarları kalmıştı. Saat on gibi, birer hamburger yemek için kafeteryaya girdiler. Birkaç kişi onlara baktıysa da, Tanya bu bakışları farketmemiş gibi davrandı. Garson kız da dikkatle onları süzüyordu, ama pek emin değildi ve sormaya da cesaret edemiyordu. Böylece huzur içinde yemeklerini yediler ki, bu Tanya için sıradan bir olay değildi. Sonra yine kumar makinelerine dönüp neredeyse gece yarısına kadar oynadılar. En sonunda kırk dolarları kalmıştı. Bunu aralarında bölüştüler.

Otobüse binip kapıyı arkalarından kilitledikten sonra, Mary Stuart mutlu bir ifadeyle, «Hey! Kırk dolar kazandık!» dedi.

«Hayır, salak.» Tanya güldü. «Altmış dolar kaybettik. Yüz dolarla başlamıştık. Hatırladın mı?»

«Yaaa!» Mary Stuart bir an için düşkırıklığına uğramıştı, ama sonra üstlerini

çıkartırken çocuklar gibi gülmeye başladılar. Yeşil oturma odasındaki uzun kanepeler yatağa dönüştü ve yatmaya hazırlandılar.

Tanya banyoda uzun sarı saçlarını fırçalarken Mary Stuart ona takıldı. «Biliyor musun, tıpkı Tanya Thomas'a benziyorsun!» Yeniden, okuldaki gibi oda arkadaşı olmuşlardı sanki. Tanya çenesini kaldırdı, altındaki yağları aldırıldığı için genç bir kadının boynuna sahipti.

-185-

«Ama daha uzun ve daha genç!» diye bir ağızdan söyleyerek gülüştüler.

Tanya, «Daha genç kısmını sakın unutma,» diye hatırlattı. «Bu hale gelebilmek için bir servet harcadım.»

«İnanamıyorum.» Mary Stuart gülerek geceliğini giyiyordu. Yıllardır hiç bu kadar eğlenmemişti ve aylardır ilk kez Bill'i hiç özlemiyordu. Birdenbire kendine ait bir yaşamı oluvermişti. Bili' in onu istemeyişi hâlâ üzücü, ama daha az önemli geliyordu. Tanya'ya aynada dikkatle bakarak, «Eskisinden hiç farklı gör-rünmüyorsun,» dedi. Aslında, kendisi için de durum aynıydı. Üstelik bunun için hiçbir şey yapmamıştı.

«Önemli olan bu zaten, ama benim anlayamadığım, sen nasıl hiç değişmiyorsun? Üstelik hiçbir şey yapmadığını iddia ediyorsun. Bence yalan söylüyorsun.» Şaka yapıyordu, çünkü Mary Stuart'm harika bir yüzü ve kemik yapısı olduğunu biliyordu. O çok güzel bir kadındı. Yani ikisi de öyleydi.

Yatağa yattıktan sonra ışıkları kapatıp sabahın ikisine kadar genç kızlar gibi çene çaldılar ve sonunda uykuya dalıp ertesi sabah dokuza kadar uyanmadılar. Hazır olunca Tom'u arayacaklardı.

Mary Stuart duş alırken, Tanya mutfakta kahve yapıp mik-rodalgada kurabiye ısıttı. Sonra Tanya da duş aldı. Saat dokuz buçukta kot pantolonları ve kovboy

çizmeleriyle hazırıldılar. Makyaj yapma zahmetine katlanmamışlardı.

Tanya aynaya bakarak şaşkınlıkla itiraf etti. «Biliyor musun, bunu hiç yapmam.» Los Angeles'ta asla böyle dışarı çıkmazdı, ama burada önemli değildi. Bunu yapacak kadar özgür olması onun için gerçek bir lükstü. «Bir yerlerde bir fotoğrafçı ya da ga-

-186-

zeteciyle karşılaşmaktan korkarım. Ama burada, kimin umurunda.» Yalnızca orada olmak bile kendini daha iyi hissetmesi için bir nedendi. Aynı durum Mary Stuart için de sözkonusuydu. İkisi de ağır yüklerinden kurtulmuşçasına rahattı.

Birkaç dakika sonra yine kumarhaneye gittiler. Tanya, Tom'u arayıp hazır olduklarını söylemişti. Yataklarını kapatmışlardı. Şoför onlar makinelerde yirmi dolar daha harcarken, ortalığı temizleyip benzin alacaktı. Bu kez paralarını ikiye katladılar. Dün geceki adam yoktu, ama onun yerine, tıpkı ona benzeyen bir düzine erkek vardı. Kimse Tanya'ya dikkat etmeyince, Mary Stuart şaşırıldı.

«Belki de daha sık makyajsız dolaşmalısın.» Sonra otobüse bindiler. Tom kahve hazırlamış onları bekliyordu.

Tanya otobüsün ne kadar temiz ve düzenli olduğunu görünce, «Teşekkürler, Tom,» dedi. Mary Stuart da onunla aynı fikirdeydi. Yolculuk etmenin en güzel şekli buydu. Bayılmıştı buna, Tom'un neden kara yatı dediğini şimdi anlıyordu.

Saat onu biraz geçerken, Winnemucca'dan ayrılıp gün boyunca Nevada'da yol aldılar. Idaho'ya varınca çevre birdenbire daha yeşil görünmeye başlamıştı. Çöl inanılmaz derecede kıraçtı. Ama Idaho daha güzeldi. Yine yol boyunca okudular, uyudular, konuştular. Tanya ofisini arayıp birkaç telefon görüşmesi yaptı. Garipti, ama ilk kez hiçbir kriz yaşanmıyordu. Kimse ondan bir şey istemiyordu. Yeni bir darbe ya da dava da yoktu.

Ona rapor veren Jean'e, «Ne kadar sıkıcı,» diye takıldı. Zoe uçak saatini bildiren bir mesaj bırakmıştı. Çiftliğe onlardan hemen sonra varacaktı. Onu havaalanındaki otelin bir arabası karşılayacaktı. Tanya'nın hesabına göre, beş buçuk gibi çiftliğe va-

-187-

racaklar ve üzerlerini değiştirip yemek yemek için ancak zamanları olacaktı. Mary Stuart'a Zoe'nin mesajıyla ilgili hiçbir şey söylememesine karşın, onu uyarıp uyarmama konusunda karar veremiyordu. Mary Stuart bu yolculukta o kadar rahatlamıştı ki, onun keyfini bozmamak için sesini çıkarmamaya karar verdi. Yolculuğun son saatlerinde ikisi de uyudular ve uyandıklarında dağları görüp şaşırdılar. İkisinin de gördüğü en muhteşem dağlardı. Mary Stuart manzaraya bakakalmış, Tanya ise farkında olmadan kendi kendine şarkı söylemeye başlamıştı.

Bu, ömürleri boyunca unutamayacakları bir andı. El ele verip Wyoming'e doğru yol boyunca birlikte şarkı söylediler.

-188-

ON BİRİNCİ BOLUM

Sam bavullarını bagaj bölümüne verirken, Zoe onu uyardı. «İlaç stokumuzu sürekli kontrol etmen gerek. Ne kadar çabuk bittiğine inanamazsın. Ben elimden geldiğince ücretsiz numune vermeye çalışırım. Çünkü ilaçlar çok pahalı.» Bagaj fişini aldı. «Ayrıca laboratuvarı da sürekli dürtüklemen gerek. Sen aramazsan, hiç iş yapmazlar. Özellikle çocuklar konusunda, bu bir faciaya neden olabilir. Akyuvarlarında neler olup bittiğini elinden geldiğince çabuk öğrenmelisin.» Uçuş kapısına doğru yürürlerken telaşla hiç durmadan konuşuyordu. Birden durup kaşlarını çatarak ona hatırlatmak istediği son ayrıntıları düşündü.

«Belki şaşıracaksın, ama ben tıp fakültesine gittim,» dedi Sam. Metal detektörden geçtiler. «Diplomam var, çalışma iznim var. Doğru söylüyorum. Yemin ederim.» Yemin etmek için elini kaldırıncı Zoe dayanamayıp güldü.

«Biliyorum, Sam. Özür dilerim. Elimde değil.»

«Elinde olmadığını biliyorum. Ama rahatlamaya çalışmalısın, yoksa burada kalp krizi geçirecek ve Wyoming'e asla gidemeyeceksin. Böyle yerlerde tedavi yapmaktan hiç hoşlanmam.» Şaka yaparak onu rahatlatmaya çalışıyordu. Zoe de rahatlamak istiyor, ama yapamıyordu. Hastalarını ve Jade'i bıraktığı için suçluluk duyuyordu. Hatta gitmekten vazgeçmeyi bile düşün-

-189-

müştü. Ama Tanya'ya söz etmişti ve dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Yoksa evde kalıp işe giderdi. Aynı telaşı evde Jade konusunda Inge ile de yaşamıştı. Küçük kız ağlamaya başlayınca, Sam, Zoe'yi neredeyse çantalarıyla birlikte aşağı sürüklemişti.

«Neden hiçbir yere gidemediğini şimdi anlıyorum.» Oturmuş, uçağı bekliyorlardı. Sam, Zoe'yi yine solgun görünce, hastalıktan mı, yoksa yalnızca stresten mi olduğunu merak etti. Belki ikisi de doğruydu. Zoe tatile çıktığı için seviniyordu, üstelik onun yerine nöbet tutmak hoşuna gidiyordu. Bir süre için ondan uzak kalmaya razıydı, çünkü onun iyi bir dinlenmeye ihtiyacı olduğu açıkça belliydi.

Özel yaşamı hakkında bir daha konuşmadılar. Dışarı çıktıkları o geceden beri, Zoe sohbetlerini hep iş çevresinde tutmuştu. Öte yandan, Sam hâlâ pes etmemişti. Wyoming'den dönünce Jade ile ikisi için yemek pişirmeye söz vermiş ve Zoe de en azından kabul etmişti. Bunu Sam ile dostluğunu devam ettirmek için bir fırsat olarak görüyordu. Oysa Sam onunla aynı fikirde değildi.

«Quinn Morrison'ı kontrol etmeyi unutmayacaksın, değil mi? Her akşam işten

sonra ona uğrayacağına söz verdim.» En sevdiği hastalarından biriydi. Prostat ameliyatından sonra AİDS kapmış, yetmiş yaşlarında tonton bir ihtiyardı. Ne yazık ki, durumu oldukça ağırdı.

«Yemin ediyorum.» Muayenehaneden çıkmadan önce de binlerce direktif vermişti. Sam tatlı bir gülümseyişle kolunu onun omzuna koydu. «Kızına da gözkulak olacağım. Bakıcının onu dövmediğinden ve Jade Susam Sokağı'nı seyrederken onun yatak odasında erkek arkadaşıyla sevişmediğinden emin olacağım.»

-190-

«Tanrım, böyle şeyler söyleme.» Zoe bu sözler üzerine dehşete düştü. Inge'nin böyle şeyler yapabileceği aklına bile gelmemişti. Onun tepkisini gören Sam güldü.

«Eğer kesmezsen, sana bir sakinleştirici vereceğim.»

«Ne güzel bir fikir.» O hafta tedbir amacıyla ilaca başlamıştı. Bunun yararına inanıyor ve bütün hastalarına aynı şeyi öneriyordu. Sam'e de herhangi yeni bir hasta gelirse, belirtiler henüz ortaya çıkmamış bile olsa, bu ilaca başlamasını söylemişti. «Aslında bu yolculuğa hiç çıkmamalıydım.» Kendine böyle işkence etmeyi sürdürünce, Sam gidip birer fincan kahve içmeyi önerdi.

«Tatili senden daha çok hak eden başka hiçbir insan tanımıyorum,» diyerek iki kahve ısmarladı. «Ben yalnızca bir hafta yerine iki hafta kalmamana üzülüyorum.» Ama Zoe'nin asla böyle bir şey yapamayacağını ikisi de biliyordu.

«Belki gelecek yıl.»

«Deme! Gerçekten bunu tekrar yapabileceğini düşünüyor musun? Ben böyle bir şey hayatta bir kez olur sanıyordum.» Söyledikleri belki de doğrudu, ama

düşündüğü nedenlerden dolayı değil, tabii. Bunu ona söylemedi.

«Göreceğiz.» Utangaç bir ifadeyle karşısındaki erkeğe baktı. «Bu, tatilden ne kadar hoşlanacağıma bağlı.»

«Hoşlanmayacak ne var ki?» Sam bir seferinde tatil için gittiği Yellowstone Park'ına bayılmıştı.

«Kovboyların ne kadar yakışıklı olduğuna bağlı.» Şaka yapıyordu, ama Sam bu şakadan hoşlanmadı.

«Yaa, harika. Daha geçen gün bana rahibe olacağını söylüyordun, şimdiyse kovboyların peşinden koşmak için Wyoming'e gidiyorsun. Çok güzel. Bak bakalım, bir daha senin yerine çalışır mıyım. Belki de, hastalarını zehirlerim.»

-191-

«Sakın0ha!» Gülüyordu.

«Biliyorsun, ben de kovboy çizmesi giyerim. Eğer sana çekici geliyorsa, o aptal şapkalardan da bir tane alabilirim. Aslında komik, ama Dick Franklin'i kovboyculuk oynarken düşünemiyorum.» Zoe bunun üzerine daha çok gülmeye başladı. Sam, Dr. Franklin'den gerçekten hoşlanmıyor, onun burnu kaf dağında züppenin teki olduğunu düşünüyordu. Los Angeles'taki bir tıp toplantısında, göğüs kanserinin ameliyatla tedavisi konusunda birbirlerine zıt düşmüşler ve Franklin, Sam'e acemi çaylak muamelesi yapmıştı. Oysa Sam cerrah olmadığı halde, çok doğru fikirler üretti. Gelgelelim Dick Franklin böyle düşünmüyordu.

Zoe, «Gelirken sana bir kovboy şapkası getireceğim,» diye söz verince Sam gülümsedi. Zoe bekârlığının kalıcı olacağına dair onu hâlâ ikna edememişti. Sam her fırsatta onu bu konuda rahatsız etmeye kararlıydı.

«Eve bir kovboy getirme sakın.»

«Seni arayacağım.» Önce Salt Lake City'ye uçacak, oradan da küçük bir uçakla Wyoming'e geçecekti. Aşağı yukarı Tanya ile aynı zamanda varmak için kusursuz bir plan yapmıştı. «Arkadaşına benden selam söyle. Bir ara onunla tanışmak isterim.»

«Seni aramasını söylerim.» Dünyadaki herkes Tanya ile tanışmak istiyordu. Herkesin hayalindeki kadındı. Zoe uçağa gitmek üzere hazırlanınca, Sam birden ciddileşti. «Kendine iyi bak. Dinlenmeye ihtiyacın var, Bayan Z. Tatilin tadını çıkar. Bunu hak ettin.» Zoe başını salladı. Erkeğin bakışlarından etkilenmişti, ama ona karşılık vermesi olanaksızdı. Sonra Sam gözlerini kısıp kaygı dolu bir ifadeyle sordu. «Aklıma bir şey geldi. Doktor çantan yanında mı?»

-192-

«Evet. Neden? Bavuluma bir tane koydum. Sana mı gerekli?» Çevresine bakındı, belki de Sam onun görmediği bir şey görmüştü. Genellikle tıbbi yardım yapma konusunda dikkatli davranırdı, ama ihtiyaç duyulursa her zaman yardıma hazırdı. «Biri mi yaralandı?»

«Evet. Sen. Ayakkabımla kafana vuracağım. Tatile gidiyorsun, akıllı. Daha doğrusu ben öyle sanıyordum. Onu bavulundan çıkarmanı istiyorum.»

«Ben de elimde çantayla çiftlikte dolaşmayı düşünmüyordum, herhalde. Yalnızca ihtiyaç olabilir düşüncesiyle bavula koydum.» Israrlı gözlerle Sam'e bakarak sordu. «Yani, şimdi sen bana bir yere giderken çantanı almadığını mı söylüyorsun? Ben o çanta olmadan kapıdan çıkmam.» Sam'in de aynı şekilde davrandığını biliyordu. Bütün doktorlar böyle yapardı.

«O başka. Ben nöbetçi doktorum.» Biraz utanmıştı. Zoe gülmeye başlayınca sarılıp onu kendine çekti, ama öpmesine izin vermeyeceğini biliyordu.

«Kendine bir iyilik yap. Mümkünse, hepimizi unut. Eğer gerçekten sana ihtiyacım olursa, ararım.»

«Söz m? Arayacak mısın?» Sam onu daha fazla kaygılandırmamak için başını salladı. Zoe bu nedenle yerine yalnızca Sam'i bırakabiliyordu, çünkü o dinliyor, nemliyor ve söylediklerini harfi harfine yerine getiriyordu. Nöbeti sırasında, Amerika'yı yeniden keşfetmeye çalışmıyordu. Üstelik gerçekten çok iyi bir doktordu. Zoe bunu bildiği için onun nöbetçi doktorlukla yetinmesini hep aptalca bulmuştu.

«Söz veriyorum, bir sorun çıkarsa, seni arayacağım.» Sevdii kadını rahatlatmaya çalışıyordu. «Sen de tüm zamanını kovboyların peşinde geçersen bile, buraya pembe yanaklı, biraz daha tombul bir kız olarak döneceğine söz ver. Ayrıca bir parça gneşlen ve bol bol uyu.»

- 193-

Umut iftliği / F : 13

«Peki, doktor.» Gülümseyerek tekrar teşekkür ettikten sonra ağır adımlarla uçuş kapısına doğru yürürken Sam gözden kaybolana kadar ona el salladı.

Uçak havalandıktan sonra geri döndü. Daha kapıya varmamıştı ki, ağrı cihazı çalınca hemen bir telefona koştu. Zoe'nin hastalarından biri onu çağırıyordu. Hiç vakit kaybetmeden arabasına atlayıp yola koyuldu. Aynı anda, Zoe de Wyoming'e doğru yola çıkmıştı.

Salt Lake'e uçuş iki saatten fazla sürdü ve bir sonraki uçağı da iki saat sonraydı. Bir ara Jade'i aramayı düşündü, ama bu kadar erken sesini duyunca huysuzlaşabileceğini düşünerek vazgeçti. En azından çiftliğe gidene kadar bekleyecekti. Onun yerine, havaalanında oturup kahve ve gazeteyle düşüncelere daldı. Bunu yapmak için pek vakit bulamazdı. nceki gün Dick Franklin'in aramasına çok şaşırmıştı. Stinson'dan döndüğünde, Zoe'nin notunu

bulan Dr. Franklin dehşete düşmüştü. Zoe yeniden görüşmek istemiyor, ama ihtiyacı olursa aramasını yazıyordu. Zoe'nin dürüstlüğünü çok takdir etmiş ve sırrını saklayacağına söz vermişti. Kendisi için kaygılanmıyordu; ona hastalığı nasıl kaptığını sordu ve Zoe durumu açıklayınca hiç şaşırmadı. Telefonu kapadıktan sonra, Zoe onun artık bir daha aramayacağından emindi. Zaten böylesi bir bakıma daha iyiydi. Yaşamında ne o, ne de başka bir erkek için yer vardı artık.

Uçakta telefonlar, çağrı cihazları, hastalar ve ondan bir şeyler isteyen insanlar olmadan öylece oturmak büyük bir lükstü. İşini çok sevmesine karşın, tatilden hoşlanacağından emindi. Üstelik güç ve enerji toplamak istiyordu. Buna ihtiyacı olacaktı. İşine son ana kadar devam edebilmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Hastalarına vermesi gereken her şeyi verecekti,

-194-

tâ ki elinde hiçbir şey kalmayana kadar. Tabii Jade'e de. Bu arada kız konusunda bir karara varmak zorundaydı. Onu bırakacak bir ailesi ya da yeterince sorumlu dostları yoktu. Sevdiği pek çok insan ise çocuklar konusunda başarılı değildi. Tanya ile konuşmayı düşünüyordu, ama onun bu konuda ne diyeceğini kestiremiyordu. Yine de bir olasılıktı. Sonunda, bir şeyler yapmak zorunda kalacağını biliyordu.

Wyoming'e uçağı vaktinde kalktı ve tam beş buçukta indi. O sırada, Tanya'nın nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu, yalnızca öğleden sonra otobüsüyle geleceğini biliyordu. Onu çiftliğe varınca arayacaktı ve otel kendisine bir araba gönderiyordu. Bavulları hemen çıktı, şoför onu bekliyordu. Şimdilik her şey yolundaydı.

Arabayı kullanan genç adam kot pantolon ve çizme giymiş, kovboy şapkası takmıştı. Yani Wyoming'deki herkes gibiydi. İnce, uzun boylu ve sarışındı. Adı Tim'di ve Mississippi'liydi. Wyoming Koleji'nde okuyor, yazları da çiftlikte çalışıyordu. Atları çok sevdiği için bu işe bayılıyordu. Yol boyunca, Zoe'ye

bundan söz etti. Ancak Zoe onu pek dinleyemiyordu. Dağların görünümünden büyülenmişti. Bu şimdiye kadar gördüğü en güzel manzaraydı. Akşam güneşi masmavi gökyüzünde, dağların arasında pembe ışıklar saçıyordu. Dağların tepesinde de kar vardı. Zoe bunları İsviçre Alpleri'ne benzetti. Böyle bir şey hiç görmemişti.

«Harika, değil mi hanımefendi? İnsanın soluğunu kesiyorlar.» Zoe de kesinlikle aynı fikirdeydi. Çiftliğe varana kadar, yarım saat daha gevezelik etmesine izin verdi. Delikanlının da dayısı doktordu. Bir ortopedistti ve küçükken Tim'in kırılan kolunu tedavi etmişti. Çok iyi tedavi etmiş olmalıydı ki, geçen yıl katıldığı rodeoda o kolundan hiç rahatsızlık duymamış, ama bu

-195-

kez de diğer koluyla bacağını kırmıştı. Bu yıl yine rodeoya katılıyordu.

«Burada rodeo mu var?» diye ilgiyle sordu Zoe.

«Evet, efendim. Çarşamba ve cumartesileri. At yarışları, boğa yarışları. Çocuklar da küçük boğalara binerler. Daha önce hiç rodeo gördünüz mü?»

«Henüz, hayır.» Gülümsedi, Tanya'nın bunu görmek isteyeceğinden emindi. Eskiden Teksas'taki rodeolardan söz ederdi. «Arkadaşım Teksas'lıdır.»

«Biliyorum.» Biraz utanmış gibiydi. «Onun kim olduğunu biliyorum, ama çiftlikte bu konuda konuşmamamız gerekiyor. Eğer ünlüleri rahatsız edersek, Bayan Collins küplere biner, ara-sıra burada ünlüleri misafir ederiz, biliyor musunuz? Ben çalışmaya başladığımdan beri çok önemli insanlar gördüm.» İşine sadık olduğu belliydi. Zoe, Tanya'nın neden burayı seçtiğini anlayabiliyordu. «Kimseye hiçbir bilgi vermeyiz.»

«Bunu çok takdir edeceğinden eminim.»

«Otobüsle şu sıralarda gelmeleri gerek.» Zoe onun neden çoğul konuştuğunu anlayamamıştı, ama herhalde otobüs şoförünü kastediyordu, yine de bir şey sormadı. Beş dakika sonra anayoldan çıkıp büyük kapıların ardından dar bir yola girdiler. On dakika daha yol aldıktan sonra, Zoe dağın eteğine yerleştirilmiş bir düzine binayla büyük bir ahır gördü. Yemyeşil ağaçlar, aralarında kusursuz bir biçimde dizilmiş binalar ve muhteşem dağlarla olağanüstü bir manzaraydı.

Tim onu kayıt yaptırması için içeri götürdü. Resepsiyondaki görevli Bayan Thomas'ın henüz gelmediğini söyledi, ama Zoe'yi çok sıcak karşıladı. Çiftlik evi eski görünümlü, çok güzel bir bi-

-196-

neydi. Duvarda geyik ve buffalo başları, yerde hayvan postları vardı. Pencereden bakınca heybetli dağlar olağanüstü bir manzara oluşturuyordu. Ayrıca içeride uzun boylu bir insanın girebileceği büyüklükte dev bir şömine vardı. Uzun kış gecelerini geçirmek için harika bir yere benziyordu. Köşede birkaç misafir alçak sesle sohbet ediyordu. Resepsiyondaki görevli Zoe'ye misafirlerin çoğunun bu saatte üzerlerini değiştirmek için kulübelerinde olduğunu söyledi. Akşam yemeği saat yedideydi.

Kendisine birkaç tane açıklayıcı broşür verdiler ve Tim onu kulübesine götürdü. Burası herhangi bir şehrin banliyölerinde beş kişilik bir ailenin yaşayacağı çok şık bir evdi. İçinde büyük bir sobayla şömine ve küçük mutfak bölümü olan kocaman, sevimli bir oturma odası vardı. Koltuklar çok şirin, desenli kumaşlarla kaplıydı. Oda da bir güneybatı havası sezilse de, dekorasyon dergilerinden fırlamış gibiydi. Ayrıca her biri olağanüstü manzaraya sahip üç yatak odası vardı.

Her şey gerçekten mükemmeldi. Zoe şımarıldığını hissediyordu. Tim ona hangi yatak odasını tercih ettiğini sordu, ama o, seçimi Tanya'nın yapmasını istiyordu. Odalardan biri diğer ikisinden biraz daha büyüktü, hepsinde

kocaman karyolalar, kaliteli mobilyalar ve şömine vardı. Zoe, Tim gittikten sonra küçük bir çocuk gibi yatakların üzerinde zıplayarak sevinçten haykırmak istedi. Birkaç dakika odaları gezdikten sonra masanın üzerindeki meyve sepetinden bir şeftali aldı. Büyük bir kavanoz dolusu taze kurabiye ve kocaman bir kutu çikolata da vardı. Otel görevlileri Tanya'nın sekreterine süperstarın tercihlerini sorarak kulübeyi buna göre donatmışlar, her yeri çiçeklerle bezemişlerdi; buzdolabında Tanya'nın en sevdiği soda ve biralar, kahvaltıda yediği kraker ve yoğurt vardı. Ayrıca bütün odalara bol havlu ve üç banyoya da onun en sevdiği marka sabundan koymuşlardı.

-197-

Zoe elinde olmadan yüksek sesle, «Vay canına!» dedi. Sonra da kanepeye oturup beklerken televizyonda haberleri seyretti. Tam kendine bir diyet kola açmak için kalmıştı ki, otobüsün sesini duydu. Kusursuz bir zamanlamaydı. Zoe kapıya çıkıp evin sahibesi gibi Tanya'yı karşılamak istedi. Birbirlerini görür görmez koşup sarıldılar. İşte öyle sarmaş dolaş dururken Zoe birden onun omzunun üzerinden birinin daha otobüsten indiğini gördü. Şaşkınlıkla irkildi, ama bu, Mary Stuart'ın şaşkınlığı yanında hiçti. Mary Stuart sanki olduğu yere çakılıvermişti. Tekrar otobüse binsin mi, insin mi karar veremiyordu. Yalnızca orada öylece durmuş dik dik Tanya'ya bakıyordu. Diğer ikisi bir adım gerileyince, bu kez gözleri öfkeyle ikisi arasında gelip gitti.

«Bunu yaptığınıza inanamıyorum.» İkisine de kızmıştı, ama kabul etmek zorundaydı ki, Zoe de onu görünce şaşırılmıştı. Onun da hiçbir şeyden haberi olmadığı belliydi.

Tanya hemen atıldı. «Bu onun hatası değil, benim hatam. İzin ver de, olanları açıklayayım.» Tom bavulları otobüsten indirmeye başlamıştı.

«Hiç zahmet etme,» dedi Mary Stuart sert bir sesle. «Ben gidiyorum.» Tom şaşırılmıştı, soru soran gözlerle Tanya'ya baktı. Ancak Tanya arkadaşıyla uğraşmaktan yanıt veremeyecek kadar meşguldü.

«Öyle şey olmaz, Mary Stuart. Hiç olmazsa, bir fırsat ver. Uzun zamandır biraraya gelmedik... ben de düşündüm...»

«Düşünmemeliydin. Hele geçirdiğim şu son yıldan sonra bunu bana nasıl yapabildiğini anlayamıyorum. Yaptığın çok yanlış, bunu sen de biliyorsun.» Tanya bu sözler üzerine, bencillik yaptığını farkedince gözleri doldu. Oysa yalnızca ikisini biraraya getirmek istemişti. Üzerinden yirmi iki yıldan fazla zaman geçtiği için eski yaraların kapandığını sanmıştı.

-198-

Zoe usulca, «Özür dilerim, Mary Stuart,» dedi. «Aslında ben hiç gelmemeliydim. San Francisco'da hem çok işim, hem de küçük bir çocuğum var. Benim dönmem daha doğru olur. Dedim ya, hiç gelmemeliydim. Yemekten sonra bir uçak bulabilirim.» Çok yumuşak ve sakin bir sesle konuşuyordu, son yirmi yıldır çok hasta, mutsuz ve öfkeli insanlarla konuşa konuşa bunu öğrenmişti.

Mary Stuart birden saygısızca davrandığını hissederek kendini toparlamaya çalıştı. «Bunu yapmak zorunda değilsin.» Ama onu görünce hayretten donakalmıştı. «Ben sabahleyin seve seve New York'a dönebilirim.» Oysa düşkünlüğüne uğradığını itiraf etmeliydi.

Tanya neredeyse gözyaşları içinde, «İkiniz de birer aptalsınız,» dedi. «Yirmi yıldan fazla zaman geçmesine rağmen, bu saçmalığı sürdürmenize inanamıyorum. Tanrı aşkına, neredeyse kırk beş yaşındayız. Çocukken olanlara küsmekten başka yapacak işiniz yok mu sizin? Ben her gün onca pislikle uğraşıyorum, bırak yirmi yıl öncesini, geçen haftayı bile anımsayamıyorum. Bana biraz izin verin, kızlar.» Mary Stuart ve Zoe birbirlerine baktılar. Bu arada Tom bavullarını kulübeye taşıyordu. Yakında bir otelde kalacak ve Tanya'nın emirlerini bekleyecekti. Ama şu andaki durum, onu da kaygılandırmıştı. «Hiç olmazsa içeri girip bu konuyu orada tartışamaz

mıyız7» Tanya hem öfkeli, hem de üzgündü. Hep birlikte içeri girdiler. Tom da yiyecekleri mutfağa koyduktan sonra gitti.

Üç kadın garip bir halde oturma odasında dururken Tanya ne yapacağını düşünüyordu. «En azından oturur musunuz? İkiniz de beni sinirlendiriyorsunuz.» Odanın içinde hızlı adımlarla yürüyordu. Mary Stuart ile Tanya aynı yaşıydılar, Zoe ise onlardan tam bir yaş büyüktü, ikisi oturunca, Tanya devam etti,

-199-

- 1-02 -

!nıŞnw|nunŞnp 3|iç

LU}a|Ş! jjq !|aounŞnp jepE>| ng -Şn>) uepung «^nm JoAnjoB jAaiawBnw iuAb sa>|jau. bs>joa» -907 npjos eAjp «iubi 'JB|joAideA ilu u|5| ujuas boziu|bA nung»

•jai!pji>!jujaL) Epunsnuo>) nBnp

-|o \A\ Bp uBpuo as; U!uua|aqn|n>i '>)iŞ >|o5 ujBjujü 'bubA j|q >)i|ui>) -ŞbŞ iBihbjbA uiubwŞb|iŞje» JB|ip|i}B>| buo ap uaueBjp za>j nq ua>)jap «'LuippABq BABjng» ^ajaAasoinino !|}Ş!LuaujjpB jaA j|q a|Agq aouo bljbp a|iç bAubi !n}Şnui|nunŞnp jbp>) buisijuijAb ao -u| ua 3A jbljej 's^ni >jo5 AaŞ jbh 'ipjBA JB^n|jnLu6BA iŞje>) eui6 -i|isb|o jnuiBEA ba ja|uaA|p|a 'jE|UBqB>| u|5\ jBaoaiiqBio uuas ijb| -L|EqBS 'ipjEA AsŞ jay ua|>|aoa|!qaAaiS! EpjE|Epo «^

IBUBLJ LUj»» TipjOS>1BJB}B|JIJBAl>jSE dIJE>)I5 IUISB>|dEŞ

!|pji|!qB|o azioniu jjq jBpe>) Bi^BqBs \y\|aq

3A u5ı6uB|Şeq J|ç ng -ipjB|JoAıojBL) EŞoç jAsoao -jiSsBzea uei ->|BLUŞiyB}

bAubi aoujAap «'oiuauop ua6 uubA uag» 'aoz

npjoAjnq Bp nunBnpio uuap jbpes) au uu -E|BjeA !>|sa blue 'npjoAnunânp
luiŞıpuBJABp zis>ji}ublu ui.yEnıs Aje|aj ;i}Şiuizi>) aujx «ujpjaA zps
aujBaoajjSaö b^blı jjq B},sa|a6 -uv sen aitujuag» 'bAuej, ip|iıB eAjp
«'ujszaiuaııçp 'jiAeh»

«•uiuauQp b,>|joa M3N mAainEqES» -npjoAuaiso6 uazo EABuiŞnuo>| JEeq|>|
za>| nq }JBn;s Ajbiaj «-JEAn B|B>)ad

-E|Şsq BABLuuE||n>i luuaiLUjS! In>|0 !>)sa uaoiaH «^nis 'ilu JBAn bu -es ng»
-i^Bq E^Enjs Ajeiaj >|BJEABS>jEjnp bjuos uaw!pasmn|n6 eA.eAubi «-
zbluiiAbs iue|BEaeh Apauua>j isBjng -LunjoAiLUnq a|iq iui6ipEoi|o dn|O
>)B5n aoa6 nq 3a jbjqs unzn >j3Luuop usq uis -i|>|el| U3S -luiBeoeib^ 3036
nq usg» -np-ioAiuuiAE !uu3|zgB usp

-ıpB|ŞBq

- 002 -

!il>(B0E|O >)izeA vjBLUEOJELj ||!}Ei nq 3A jpjsA jjq |3ZQ9 «unio ioı>|

ıs >)oö uun!6ap >(E0E|B>i BOiiŞEq ->|e\ Epsjnq b}}BL| \}\ -aiuspıB ap

usq usujez o 'Lunöns oijuaq nq bs|O ap au 'oiuapa |nqe^ zjues

-J81S! >jelulijAb uEpEjnq sp zju^j ja63 !luiBeoeAeluŞijb>) uag ziu

-JSJU3A JEJE>| aziUIŞipSIS! >jELUdEA 3U EJUOS UBPUO 6znj0^IUJIEil

epEjnq soaB nq uapsN» MpjEiJoAnunSrip iuuB|>)BOEdBA 3|s| 'anq

J3|ip3LU3SUjn|n6 3p ISW BLUB 111Ş|ıb5 BABUIdba E>(EŞ 3Aip «'ZJüB

-sp >jnoo5 >|iije 'es|0 ap aN 'znunBjoA zituidsH 'unsjoAnunjoB unB -joA
'uipjiiâBsp >jB5n i>j! 3p uss» 'Opuop aA.aoz bjuos 'npjoAjp -3ise>i i.^Enis
Ajb[A] 3|AiS!pu3>| «-znunBjoA >)o5 ap zilui^! 3a >)ip -AepioA unB uning
^ziui.sjap au eAblu|b>| aoaB nq boziu|Ea>»

•ipAi|ELUEUJ|idE>i auua||EAEq ao|aB BABJBjiq djpa ;3ABp juu -|q uspuis^j
•i}§iuiE|ue nunBnpio M}\\\ Jiq EO|BjdE uap)a5je6 vji^ib unung -jjaiLuaLuunanp
(ui.BaoaAsısı ^sunıB bljbsi sp uiujs^! blue

'!}§!LU}a UjLULIE} IUU3IM303J31SOB j^dSJ UELUBZ IJEMI}§B|I§JE» 'ip

-EjBn Eui6i|>jui>|§np soiAj bAuei eouiAb||es iui§Bq e'uisbojb|Abuo söz «'Jn|o
Elibl) n\\ Jjq joz >jo5 '>jesjile^ ex>\\i\q zniunön jaŞg •nq umos 'uei
'zmoAiLUAas jZjLuuiqjiq z;q bluv» '!U3 LUBAap HEnis Ajeiaj ua>jJ3sujn|n6
aoz «"M!P9LU19B u|5| jB|AoqAO>) 3a bjez -ublu eoziuibA EAEjng -ipzELUio
BpBjnq bs^oA jnpioAjAas ap boz

LUIUI.LU3 'LUnJOAjASS U3q UBPUIZE U3 Bp BA» 1!}§!|e5 BAELUE|dO}

juipua^ uspjusA pBnis Ajbıaj «!zoioAiass juas ap zjlu^j»

«!Lui.paiS! >jauJ3uap uBpuiZB ua blub ""ip -Aao||3p !>i|3q ""nq jsdsq -
"LUjpsiS! izilublulo iqjB js^ss ""ziuis

-JBA ZIS BOZIU|BA ->|OA 3|iq LUUB|>|nOO5 A3AQ >|IPB BUBLI '>)OA
LUIJB|

->)noo5 'yoA luboo>| -asuJ!>| 5|L| 'joAiuiBSJEwn iuaq asuj!>) E>|§Eq
EpsAunp ng ->pA Lumsop B^§Bq !q|6 uızı.s 'LUjpaizo |Z|S 'Lunpunâ -np
!Z!LU!6aoa!qE|o a}>i!|J!q !q|6 isimse au|A elue 'lpA3§ Jiq EO|E}dB 3A
B5>|nooö -Luuaııp jnzö 'LuipAi|BLUELudBA !>i|3q nunq 'm>|Eg»

«Herhalde bütün kulübeler böyledir.» Kendine bir bira açtı. «Geçen hafta sekreterimi arayıp ne yiyip ne içmekten hoşlandığımı, ne okumak istediğimi, hangi sabunu tercih ettiğimi, kaç tane havlu ve yastık gerektiğini, ne tür video kasetler seyretmek isteyeceğimi, odada bir faks ya da ikinci bir telefon hattı isteyip istemediğimi sordular. Tek telefon hattının yeterli olduğunu, ama bir faks ve üç video istediğimi söyledim. Sizin hoşlanacağınız yiyecek ve içecekleri de tahmin ettim. Eğer istediğiniz herhangi bir şey varsa, söyleyin yeter.»

«Burası olağanüstü bir yer.» Mary Stuart biraz ılımlı olmaya başlamıştı. Sonra gidip yatak odalarına baktı. Döndüğünde neredeyse Zoe'yle çarpışacaklardı.

«Nasılsın, Stu?» Zoe onun gözlerindeki bakışı farketmesi için kaygılanmıştı. O kahverengi gözlerde çok fazla acı ve hüznü vardı.

«İyiyim.» O da Zoe'ye yirmi yıldır neler yaptığını sormak istiyordu, ama Tanya'dan kliniği öğrenmişti zaten.

«Oğlun için çok üzuldüm.» İçgüdüsel olarak eski arkadaşının koluna dokundu. «Tanya söyledi... büyük haksızlık... hep hastalarla uğraşıyorum, ama bir türlü alışamadım... hele o yaşta. Gerçekten çok üzuldüm.»

«Teşekkürler, Zoe.» Gözleri yaşlarla doluğu için başını çevirdi. Onun bunu görmesini istemiyordu, ama Zoe hemen hissetmişti. Mary Stuart'ı üzmemek için uzaklaştı.

«Kimin hangi odayı alacağına karar verildi mi?» Tanya oturma odasına geri dönmüştü. Mary Stuart'ın ağladığını fark edince kavga ettiklerinden korktu, ama ikisi de öfkeli görünmüyordu. Sonra konunun Todd olabileceğini düşünerek Zoe'ye baktı. Bunu farkedene arkadaşı başını salladı.

Sonunda odalarını seçtiler. En büyük odanın banyosunda jakuzi vardı. Zoe ile Mary Stuart burada Tanya'nın kalması için ısrar ettiler, oysa onun için hiç farketmiyordu. İsrar üzerine kabul etti, ama istedikleri zaman jakuziyi kullanmalarını söyledi. Ne var ki, ikisi de sabahleyin gideceklerini hatırlattılar. Tanya ikisinin de korkunç derecede inatçı olduğunu düşünüyordu, ama sesini çıkarmadı. Bir dakika sonra hepsi akşam yemeği için giyinmek üzere odalarına çekildiler.

Zoe odasından evi aradı. Her şey yolundaydı. Aradığında kızı yemeğini yiyordu. Inge hiçbir sorun olmadığını söyleyerek telefonu Jade'e verdi. Küçük kız annesinin sesini duyunca ağlamadı, anlaşılabilir keyfi yerindeydi. Ardından Sam'in çağrısına mesaj bırakmayı düşündü, ama sonra vazgeçti. Hastalarla meşgul olabileceği için rahatsız etmek istemedi.

Saat yediye birkaç dakika kala hepsi oturma odasında buluştular. Tanya siyah daracık süet pantolonla boncuklu bir kovboy gömleği ve uzun, siyah süet kovboy çizmeleri giymiş, sarı saçlarını da siyah bir kurdeleyle gevşekçe toplanmıştı. Zoe kot pantolon, uçuk mavi bir kazak ve dağ botları giymişti. Mary Stuart ise gri pantolon, bej kazak ve Chanel loafer ayakkabı giymişti. Hepsinin her zamanki haliydi, birbirlerinden çok farklı, ama bir o kadar da uyumluydular. Aralarında görünmeyen bir bağ var gibiydi. Şu anda, ikisinin arasındaki soğukluğa rağmen bile bu bağ farkediliyordu. Tanya dürüst davranışlar, ikisinin de bunu kabul edeceğini biliyordu. Kendisi hissediyordu, görünmeyen bir bağ onları gitgide birbirlerine yakınlaştırıyordu. Oturma odasına girdiğinde, Mary Stuart, Zoe'ye kliniğiyle ilgili sorular soruyor ve onun heyecanla anlattıklarını can kulağıyla dinliyordu.

«Ne büyük bir çaba,» dedi Mary Stuart. Yemek salonuna giderken ikisi de sustular, birbiriyle konuşmamaları gerektiğini

-203-

anımsamış gibiydiler. Ancak masaya oturunca sohbet yeniden koyulaştı.

Tanya uzun uzun sonraki konser turnesini ve anlaşmak üzere olduğu filmi anlattı. Mary Stuart ile Zoe onun adına sevinmişlerdi. Onu gerçekten sevdikleri ve korumak istedikleri belliydi. Kendilerine köşede bir masa ayrılmıştı. Bazı başlar yine onlara döndü, ama imza ya da resim isteyen kimse gelmedi. Yalnızca çiftliğin müdiresi, Charlotte Collins yemeğin sonuna doğru uğrayıp bir ihtiyaçları olup olmadığını sordu.

Mavi gözlü, güleryüzlü güzel bir kadındı. Oteldeki her şey kontrolü altındaydı. Hangi elemanın ne zaman ne yaptığını ve hangi misafirin neye ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Her nasılsa her iki tarafı da mükemmel bir biçimde idare edebiliyordu. Tanya da diğerleri gibi, işletmenin çalışma şekline hayran kalmıştı. Bunu Bayan Collins'e de bildirdi.

«Umarız, buradaki tatilinizden memnun kalırsınız. Bu bizim için çok önemli.» İçtenlikle konuştuğu belli oluyordu. Bu arada, ne Zoe, ne de Mary Stuart uçak saatlerini sormaya ya da yarın sabah gideceklerini söylemeye cesaret edebildiler.

Mary Stuart, Charlotte Collins gittikten sonra, «Sabah kahvaltıdan sonra resepsiyona sorarım,» dedi. Los Angeles'a uçup geceyi orada geçirebilirdi. Ya da Denver'da. Zoe'nin dönüşü daha kolaydı. Geldiği gibi iki uçakla geri dönecekti.

Tanya sert bir sesle, «Bu konuyu şimdi konuşmak istemiyorum,» dedi. «İkinizin de yaptığınız şeyi düşünmenizi istiyorum. Bu kadar yakın bir arkadaşınızı kaybetmeyi göze alacak kadar çok mu arkadaşınız var sizin?» Ama onları ayrı düşüren şeyin çok acı bir olay olduğunu biliyordu. Öte yândan, bunun sonsuza kadar sürmesini de istemiyordu. Bu dostluktan kolayca vazgeçemeyecek kadar ihtiyaçları vardı birbirlerine.

-204-

Bundan sonra başka konulardan konuştular. Alyssa ile Ja-de'den söz ettiler,

ama Todd konusunu hiç açmadılar. Ne Tanya, ne de Mary Stuart kocalarıyla ilgili bir şey söylediler. Seyahatlerden, müzikten, dostlardan, kitaplardan ve Zoe'nin kliniğinden söz ettikten sonra eski okul günlerini anmaya başladılar. Sevdikleri, sevmedikleri, ayılıp bayıldıkları herkesin kulaklarını çınlattılar. Okuldan tanıdıkları birkaç kişi barış sağlanmadan önce Vietnam'da ölmüştü. Özellikle o zamanlarda arkadaşları kaybetmek çok acı vermişti, ama olmuştu işte. Ondan sonra başkaları da ölmüştü. Sınıf arkadaşlarından bazıları kanserden ölmüştü. Zoe bunu doktor arkadaşlarından öğrenmişti. Zaten sınıf arkadaşlarının çoğu hâlâ San Francisco'da yaşıyordu. Berkeley' den şehre geçivermişlerdi. Tüm bu konuşmalar arasında, Ellie' den hiç söz etmediler. Kulübeye döndüklerinde, hâlâ başka arkadaşlarını konuşuyordu. Sonunda ^oturma odasında oturunca, Tanya konuyu açtı. Diğerlerinin de Ellie'yi düşündüğünü biliyordu. Birinin onu anması gerektiği için aklından geçeni söyleyiverdi.

«Biliyor musunuz, bu kadar yıl sonra bile, onu hâlâ özlüyorum.» Uzun bir sessizlikten sonra Mary Stuart başını salladı.

«Ben de,» diye itiraf etti. Ellie grubun yüreği gibiydi. Her zaman en yumuşağı o olmuştu. Ama sık sık grubun neşe kaynağı olmaktan da geri kalmamıştı. Gülmek için her şeyi yapabilecek komik bir kızdı. Hatta bir kez bir partiye üzerinde yalnızca beyaz boyayla gelmişti. Bir kez de kiliseye giderken başına abajur başlığı takmıştı. Saçma sapan şeyler yaparak onları hep güldürürdü, ama en sonunda ağlatmıştı. Ölümü herkesin, özellikle de Mary Stuart'ın yüreğini parçalamıştı. Çok iyi arkadaşları. Hepsi oturmuş onu düşünürken sessizliği bozan Zoe oldu.

205

«Keşke şimdi bildiklerimi o zaman da bilseydim.» Mary Stuart'a bakarak konuşuyordu. «Sana söylediğim şeyleri söylemeye hiç hakkım yoktu. Ne kadar genç ve aptal olduğuma inanamıyorum. Bunu sık sık düşündüm. Hatta ilk hastam intihar ettiği zaman sana bir mektup yazacaktım. Sana karşı çok

zalimce davrandığım için Tanrı'nın bana verdiği bir ceza gibiydi. Sanki Ellie ile öğrenemediğim her şeyi bana öğretmeye çalışıyordu. Bunun kimsenin hatası olmadığını, ne kadar istesek de onu yalnızca bir süre için durdurabileceğimizi, sonunda yine istediğini yapacağını öğrendim. Gençken çok cahildim, birimizin olanları görmesi gerektiğini düşünüyordum. Tabii ona en yakın sen olduğun için sana yüklendim. Onun içkiye ve uyuşturucuya alıştığını nasıl olup da bilmediğini anlamıyordum. Buna aylar önce alışmış olmalıydı, sonunda da kendini kaybetti işte.» Mary Stuart onu dinlerken ağlamaya başladı. Zoe sanki Ellie değil de Todd hakkında konuşuyordu, ama bunun farkında değildi. «Sana o mektubu yazmalıydım, Stu.» Onun da gözleri dolmuştu. «Sana söylediklerim için kendimi asla affetmedim. Bu yüzden seni suç-layamam.» Bu olay grubu parçalayıvermişti. Zoe, Mary Stuart'a günlerce kızmış, hatta cenazede bile onun yanında oturmayı reddetmişti. Ellie'yi durdurmadığı için Mary Stuart'ı suçlamıştı. Sonunda, o da bu suçlamalara inanmıştı. Arkadaşının yaşamını kurtaramadığı düşüncesinden kurtulabilmek yıllarını almıştı. Sanki Ellie'yi o öldürmüştü. Sonra da aynı duygular Todd ile yeniden alevlenmişti. Kısacası bu dehşet hiç sona ermemişti. Ancak bu kez durum daha kötüydü, çünkü şimdi onu suçlayan Zoe değil, Bill'di. «Özür dilerim.» Zoe gidip Mary Stuart'ın yanına oturdu. «Bütün gece sana bunu söylemek istedim. Yarın sabah ikimiz de gidersek, sana ne kadar aptalca ve hatalı davrandığımı söyleyemezsem, kendimi asla bağışlayamam. Bu kadar yıl ben-

- 206 -

den nefret etmekte haklısın. Gerçekten çok üzgünüm.» Artık kendini tutamayıp ağlıyordu. Şimdi günah çıkarıp incittiği insanlarla barışmak onun için çok önemliydi. Gerçekte incittiği çok fazla insan da yoktu.

«Böyle söylediğin için teşekkür ederim.» Mary Stuart hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak ona sarıldı. «Ama ben hep haklı olduğumu düşündüm. Onun içinde bulunduğu durumu nasıl görmedim? Nasıl bu kadar kör olabildim?» Oğlunun ölümünden sonra kendine yine aynı soruları sormuştu. Todd'un ölümü bazı yönlerden Ellie'ninkine çok benziyordu. Aynı kâbusu tekrar görmek gibiydi. Tek fark, bu

kâbustan uyanmak olanaksızdı. Sonsuza kadar sürecekti.

«Ellie çok kurnazdı ve ölmek istiyordu,» diye açıkladı Zoe. Mesleği son yirmi yılda ona pek çok şey öğretmişti. «Onu durduramazdın.»

«Keşke buna inanabilsem.» Aklı karışmıştı. Eski oda arkadaşlarından mı yoksa oğlundan mı söz ediyorlardı, farkında değildi.

Zoe ısrar etti. «Ben biliyorum.» Eskiden de tam tersi konusunda ısrar etmişti. «Sana hiçbir şey belli etmek istemedi. Belli etseydi, onu durdurabilirdin, ama durduramadın.»

«Keşke durdurabilseydim.» Gözlerini kucağında kavuşturduğu ellerinden ayırmıyordu. «Keşke ikisinin de durumunu fark-edebilseydim.» Başını kaldırıncaya arkadaşları onun gözlerindeki acıyı gördüler.

«İkisi mi?» Bu kez aklı karışan Zoe'ydi. Mary Stuart hiç yanıt vermedi. «Mary Stuart?» Zoe arkadaşının gözlerine bakınca onun ikisi için de ölebilmeyi istediğini farketmişti. Zavallı Mary Stuart'ın ne acılar çektiğini ancak şimdi anlıyordu. Özellikle de Ellie' nin acısının üstüne aynı acıyı bir kez daha, ama bu kez daha

- 207 -

yoğun yaşamıştı. Zoe olanları düşününce kendini tutamayıp ağlamaya başladı. «Aman Tanrım!» Birbirlerine sarılarak hıçkırarak hıçkırarak ağladılar. «Tanrım... Stu... çok üzgünüm...»

«Korkunç bir şeydi, çok korkunç... Bili de senin söylediklerini, hatta daha kötüsünü söyledi.» Yüreği parçalanırcasına ağlıyordu. Oysa o yürek çok daha önce paramparça olduğu için artık önemli değildi. «Hâlâ beni suçluyor. Benden nefret ediyor. Şu anda bensiz Londra'da, çünkü beni görmeye bile dayanamıyor. Onu suçlamıyorum. Oğlumuzu öldürdüğümü ya da en azından

ölmesine izin verdiğimi düşünüyor... tıpkı... tıpkı senin Ellie için düşündüğün gibi.»

«Aptallık ettim.» Hâlâ Mary Stuart'ı kollarında tutuyordu. «Yirmi iki yaşında, cahilin tekiydim. Bili daha iyi düşünmeli.»

«O Todd'u durdurabileceğime inanıyor.»

«O halde birinin ona intiharlarla ilgili gerçeği öğretmesi gerek. Stu, eğer Todd gerçekten istediye, gökten melek bile inse onu durduramazdı. Eğer gerçekten istediye, size asla bir şey belli etmezdi.»

«Etmedi.» Tanya'nın uzattığı mendile burnunu sildi.

«Kendini suçlayamazsın. Olanları kabullenmeye çalışmalısın. Ne kadar kötü olursa olsun, bunu değiştiremezsin. Şimdi yapabileceğin tek şey, yaşamaya devam etmek, yoksa kendini de, çevredeki her şeyi de mahvedersin.»

«Aslında bunda çok başarılıyız.» Yine burnunu silerek gözyaşları arasında gülümsedi. «Evliliğimizden geriye hiçbir şey kalmadı. Hiçbir şey.»

«Seni suçlarsa, kalmaz tabii. Birinin onunla konuşması gerek.»

«Bu herhalde avukatım olacak.» Birbirlerine gülümsediler. «Pes etmeye karar verdim. Londra'dan döndüğünde ona söyleyeceğim.»

-208-

«Orada ne yapıyor?» Zoe meraklanmıştı.

«Şu iki, üç ay boyunca orada büyük bir davası var, ama onunla gitmeme izin vermedi.»

Zoe bunu duyunca yine o eski sert haline büründü. Son yirmi yıl içinde çok yumuşamasına karşın, içinde hâlâ bazı kırıntılar vardı. «Biriyle ilişkisi mi var?»

«Aslında, öyle olduğunu sanmıyorum. Bir yıldır, yani Todd' un öldüğü gecedan beri hiç sevişmedik. O zamandan beri bana dokunmuyor. Beni cezalandırıyor. Ama yine de başka biri olduğuna inanmıyorum. Öyle olsa, daha kolay anlayabilirdim.»

«Bu pek doğru değil.» Zoe bir doktor tavrıyla konuşuyordu. «Bazı insanlar böyle travmalardan sonra duygusuzlaşırlar. Çok tipik bir olaydır. Daha önce de duydum. Bir evlilik için pek olumlu bir durum değil, tabii.»

«Pek sayılmaz.» Gülümsedi. «Sonunda neye ihtiyacım olduğunu buldum. Nasıl olsa beni hiçbir zaman affetmeyecek. Ancak böyle kurtulabilirim. Onunla yaşamak, her gün bu suçla yaşamak gibi. Daha fazla dayanamayacağım.»

«Haklısın, ya bunu dürüstçe halletmedi ya da uzaklaşmalısın. Bence doğru olanı yapıyorsun. Ya kızın?»

Mary Stuart yanıt vermeden önce derin bir iç çekti. «Herhalde boşanacağım için beni suçlayacaktır. Babasının bana karşı ne kadar acımasız olduğunun farkında değil. Önceleri, ben de değildim. Ama Bili bana duygularını açıkça ifade etti. Yalnızca Alyssa ya da Bili için orada kalamam artık. Artık onun karısı bile değilim. Konuşmuyoruz, hiçbir yere gitmiyoruz, benimle birlikte olmak istemiyor. Hatta bana bakışları bile döver gibi.»

«O halde ayrıl.» Zoe kesin konuştu. Birbirlerini en az yirmi yıldır görmemişlerdi, ama sanki birdenbire zamanı geriye, en başa almışlardı.

«Seni huzursuz ediyorsa, ayrılman daha iyi olur.» Tanya da aynı kanıdaydı. «Ben bunu atlattım. Sen de atlatırsın. Hepimiz atlatıyoruz.»

«Yirmi iki yıldır evliyiz. Bu evliliğin bir anda pencereden uçup gideceğine inanamıyorum.»

Zoe, «Görünüşe göre, bu çoktan olmuş,» deyince Tanya başını salladı. Mary Stuart da bunun farkındaydı. Bili Londra'ya gittiğinden beri hiç aramamıştı. Konuştukları zaman-da, hep telefonda bir an önce kurtulmak istercesine acele ediyordu. Son zamanlarda, Mary Stuart ona faks çekmeye başlamıştı. Önceki gece de geldiğini bildirmek için aynı şeyi yapmış, o zaman bile hiçbir karşılık alamamıştı.

«Hâlâ gençsin.» Tanya ona cesaret vermek istedi. «Karşına başka biri çıkabilir. Seninle birlikte olmak isteyecek biriyle yeni bir yaşam kurabilirsin.» Mary Stuart ona inanmak ister gibi başını salladı. Bill'in yaptıklarından sonra kendisiyle yeniden birlikte olmak isteyecek birini pek hayal edemiyordu.

«Bence de, artık kendine bir yol çizme zamanın gelmiş,» diye Zoe de onaylayınca Mary Stuart bu fikre karşı çıkmadı. Ancak bu kadar yıl sonra bu duruma gelmekten nefret ediyordu. Bill'e söylemekten, sonra eşyalarını toplayıp boşanacaklarını Alyssa'ya bildirmekten korkuyordu. Hepsi çok zordu. Hele başka biriyle çıkma düşüncesi onu ürpertiyordu. Buna hiç dayanamıyordu. Ne var ki, Tanya da aynı durumdaydı, tabii tek fark, o Tanya Thomas'dı. Böyle söyleyince, Tanya hemen atıldı. «Şaka mı yapıyorsun? Tony gittiğinden beri kimseyle çıkmadım. Herkes benden deli gibi korkuyor. Kimse bana teklifte bulunmaz. Ancak benimle çıktığını söyleyerek hava atmak isteyen salak bir kuaför olabilir. Tıpkı Everest gibiyim. Kimse orada yaşamak is-

-210-

temez, ama herkes oraya tırmandığını söylemek ister.» Bu sözler üzerine hep

birlikte gülmeye başladılar. Mary Stuart kendini daha mı iyi, yoksa daha mı kötü hissettiğinden emin değildi. Yalnızca planlarından söz etmek bile her şeyin bittiğini gösteriyordu. Öte yandan, henüz Bill'e hiçbir şey söylemediği için kendini onu aldatmış gibi hissediyordu. Yine de yapabileceği başka bir şey yoktu. Hissettikleri ve düşündükleri gerçektir. En azından o Londra'dan dönene kadar düşünecek vakti vardı.

Uzun bir süre daha oturup konuştular. Hiçbir sorun çözülmemiş, ama arkadaşlıkları yeniden güçlenmişti. Artık sabah gitme konusunu da kapatmışlardı. Zoe'nin özür dilemesi Mary Stuart için çok şey ifade etmişti. Zoe ise, söyledikleri yüzünden onun bunca yıl acı çektiğini ve oğlunu da tıpkı Ellie gibi kaybettiğini öğrenince çok etkilenmişti. Yaşam bazen çok acımasız oluyordu. Bu onu hep ürkütmüştü, ama bazılarına karşı da çok iyiydi. Ertesi sabah, saat altıda telefon çalınca, yanıt veren Zoe' ydi. Geceleri telefonla uyanmaya alışkındı, öbür ikisi hâlâ uyuyordu.

«Alo?»

«Zoe?» Arayan Sam'di. Bir an için Jade'i düşünüp paniğe kapıldı... apandist... boğulma... deprem...

«Jade iyi mi?» Ağzından çıkan ilk sözcükler bu olmuştu. Jade'i kendisi doğurmuş gibi hissediyor ve onu en az gerçek annesi kadar seviyordu.

«O iyi. Seni korkuttuysam özür dilerim. Ama seni aramak istedim. Yani bilmek isteyeceğini düşündüm.» Onu kötü haberle aramaktan nefret ediyordu, ancak haber vermezse Zoe'nin asla affetmeyeceğinden emindi. «Quinn Morrison bir saat önce öldü.

-211 -

Huzur içinde ve ailesiyle birlikteydi. Yanında olamadığın için üzgünüm, ama ben elimden gelen her şeyi yaptım. Kalbi sonunda iflas etti.» Bir bakıma

kurtulmuştu, Zoe de biliyordu. Yine de üzölüp ağladı. Genç olsun, yaşlı olsun, hastalarının çoğı için ağlardı, özellikle de çocuklar için. Hiç olmazsa, Quinn Morrison yetmiş dört yaşındaydı ve dolu dolu yaşamıştı. AIDS yalnızca son bir yılını mahvetmişti, tüm yaşamını değil. Oysa pek çok insan başka hastalıklarla yaşama çok daha erken veda ediyordu. Ne olursa olsun, üzölmüştü işte. Aynı zamanda da yenildiğini hissediyordu. Bu tanıdığı bir duyguydu, pek çok hastasını bu korkunç katile kurban vermişti. «Zoe, sen iyi misin?» Sam kaygılanmıştı.

«İyiyim. Yalnızca orada olmadığım için kendimi kötü hissediyorum.»

«Böyle hissedeceğini biliyordum. Bu nedenle aradım. Senin Wyoming'e gitmene sevindiğini söyledi.» Zoe gülümsedi. Tam Quinn'e göre bir hareketti. Bir yıldır Zoe'ye evlenip çocuk sahibi olması gerektiğini söyleyip durmuştu.

«Başka herkes iyi mi?»

«Peter Williams zor bir gece geçirdi. Quinn'in evine gitmeden önce, bir saat onun yanında kaldım. Yine zatürreeye yakalanmış. Bu sabah kliniğe yatıracağım.» Peter otuz bir yaşındaydı ve sona çok yaklaşmıştı. Çok genç olduğu için onun durumu daha üzücüydü.

«Çok hareketli bir gece olmuş anlaşılan.»

«Her zamanki gibi.» Gülümsedi. Bunu seviyordu. Bunun için tıp okumuştu. «Ya sen? Eğleniyor musun? Kovboylarla tanıştın mı?»

-212-

«Yalnızca bir kovboyla tanıştım. Beni havaalanından almaya geldi. Aşağı yukarı on altı yaşında Mississippi'li bir çocuk. Bu arada, burası inanılmaz bir yer, gerçekten bayıldım.»

«Arkadaşın nasıl?»

«İyi. Bana bir sürprizi varmış. Berkeley'deki diğer oda arkadaşımızı da buraya getirdi. Uzun hikâye, ama onunla yirmi yıldır konuşmuyorduk. Hatta beni görünce, ilk uçakla New York'a geri dönmeye kalktı. Neyse, sonunda dün gece barıştık galiba. Yirmi yıl önce, ona çok kötü davranmış ve bunun için kendini hiç affet-memiştim. Bunu geride bırakmamız çok hoş oldu.»

«Anlaşılan, sen de hareketli bir gece geçirmişsin.»

«Yaa, sanırım öyle oldu.»

«Hadi, uyumaya devam et. Bu kadar erken aradığım için özür dilerim.» San Francisco saatiyle sabahın beş buçuğuydu ve Sam biraz kestirmek için yatmaya hazırlanıyordu. Quinn Morrison ölür ölmez Zoe'ye haber vermek istemişti. Onun böyle yapmasını isteyeceğini biliyordu.

«Aradığın için teşekkürler, Sam. Senin elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum. Yapmadığın duygusuna kapılma. Ben de olsam, sonuç değişmezdi.» Böyle söylemesi büyük incelikti. Sam ona minnet duyuyordu. Zoe iyi bir kadındı.

«Sağol, Zoe. Kendine iyi bak. Seni yine ararım.» Telefonu kapattıktan sonra Zoe'yi düşünerek üzüldü. Onu çok beğeniyor ve istiyor, ama yanına yaklaşamıyordu. Onun da kendini yalnız hissettiğini seziyordu. Çok çekici bir yanı olmasına karşın saklanıyordu. Sam onu hiç bulamayacağından korkmaya başlamıştı.

O tam yatağa girerken, Zoe de Wyoming'deki kulübenin oturma odasının penceresinden güneşin doğuşunu seyrediyor,

bu güzellik karşısında gözyaşlarını tutamıyordu. Quinn Morri-son'u ve onun sürdüğü yaşamı düşündü. Öldüğü için üzülüyordu. Hepsi için üzülüyordu. Yaşamda pek çok acı vardı.. Ellie... Todd... ve daha başka üzüntüler. Tüm bunlara karşın doğanın şu büyüleyici güzelliği. Birden geldiği için sevindi. Ne olursa olsun, bu dağların üzerinden doğan güneşi bir kez grebilmişti. Bunu görünce, Tanrı'nın varlığına inanmamak olanaksızdı. Sonra parmaklarına basarak odasına döndü ve yatağa yatıp karşısındaki manzaraya bakarken Sam'i düşündü.

-214-

ON İKİNCİ BOLUM

Çiftlikteki ilk sabahlarında, Sam aradıktan az sonra Zoe yeniden uykuya daldı, ama Mary Stuart'ın odasından çıktığını duyunca tekrar uyandı. İki kadın mutfakta karşılaştılar. Mary Stuart kahve yapıyordu. İkisinin de üzerinde gecelikleri vardı. Mary Stuart ona bakıp gülümsedi. Zoe şimdiye dek hiç bu kadar dinlenmemişti ve o sabah şaşırtıcı biçimde genç görünüyordu.

«Sana kahve yapabilir miyim? Eğer istersen, çay da var.» Zoe kendine bir fincan kahve doldurdu. «Tanya hâlâ kalkmadı mı?» İkisi de güldüler. «Galiba bazı şeyler hiç değişmiyor.»

Mary Stuart ciddi bir ifadeyle eski arkadaşına baktı. Uzun yıllar, birbirlerine yabancı kalmışlardı. «Haklısın, değişmiyor. Buraya geldiğim için çok memnunum.» Zoe'nin gözlerinin içine baktı.

«Ben de, Stu. Keşke o zaman öyle aptalca davransaydım. Keşke şu yıllar boyunca konuşabilseydik. şimdi görüştüğümüz için çok memnunum. Konuşmaya fırsat bulmasaydık çok üzülürdüm.» Ksknlkleri yeterince uzamıştı. Ellie'yi gmeli yirmi yıldan fazla olmuştu. Artık eski kavgalarını da gmebilirlerdi. Geriye dönüp bakınca, aptalca bir zaman kaybı gibi görünüyordu. «Tanya'ya teşekkür borçluyum.»

«Küçük cadı, ne olacak!» Mary Stuart güldü. «Tüm yol boyunca otobüste hiçbir şey söylemedi. Yine de kuşkulanmalıydım. Ben gelmeyi kabul etmeden önce birkaç kez 'biz' dedi. Sekreterinin de üç odadan söz ettiğini duydum. Çocukları kastediyor sandım. Birini davet ettiği aklımın ucundan bile geçmedi. Alyssa yolculuğumuzu iptal edince, bana çok uydu. Yapacak hiçbir şeyim yoktu.»

«Benim için de düşüş oldu.» Sabah Sam aradıktan sonra dağların üzerinde yükselen güneşi düşündü. Sonra Mary Stuart'a Quinn Morrison'ı anlattı. Daracık mutfak tezgâhının önünde oturup kahvelerini yudumlayarak sohbet ettiler.

«Üzücü bir iş olmalı. Bunun için seni takdir ediyorum, ama galip gelemezsin.» Todd öldüğü zaman neler hissettiğini düşündü, her gün böyle bir şeyle iç içe yaşamayı hayal bile edemiyordu. Tabii Todd onun oğluydu, hastası değil.

«Bir süre için galip gelebilirsin. Belki garip, ama her zaman üzücü değil. Küçük zaferler kazanmayı öğreniyorsun ve savaşı kazanmak için gitgide daha kararlı oluyorsun. Bazen de kaybediyorsun.» Çoğu zaman kaybediyordu ve bu kaçınılmazdı. Önemli olan hastayı ve ailesini hazırlamaktı. Bazen Quinn'de olduğu gibi, zamanı zaten gelmiş oluyordu. Zoe en çok çocuklarla gençleri, daha yaşayacak, öğrenecek ve verecek çok şeyi olanları kaybetmekten nefret ediyordu. Tıpkı kendisi gibi.

«Kendine en uygun işi yıllar önce bulduğun için şanslısın.» Ona imreniyor ve arkadaşlığından hoşlanıyordu. Eskiden neden bu kadar iyi arkadaş olduklarını anlamak zor değildi. Aralarındaki soğukluğun artık önemi kalmamıştı. Dürüstlüğün ışığıyla yok olmuştu. «Ben New York'ta birçok hayır işi yapıyorum ve bazı komitelerde gönüllü olarak çalışıyorum, ama bir süredir iş aramayı düşünüyorum. Ancak ne yapacağımı bilmiyorum. Şimdiye kadar yaptığım en

ciddi iş bir eş ve anne olmak.»

-216-

«Bu da önemli.» Zoe birden onu ne kadar özlemiş olduğunu farkederek gülümsedi. Yaşamının hiç beklenmedik alacakaranlığında, arkadaşlarına çok ihtiyaç duyduğunu farketmişti. Bu ona daha da acı veriyordu, çünkü hep böyle şeyler için önünde zaman olduğunu düşünmüştü, ama artık yoktu. «Bir eş ve anne olmak da iştir.»

«Bu durumda, benim işim neredeyse sona ermek üzere. Alyssa büyüdü. Todd gitti, artık Bili için bir eş bile değilim. Yalnızca aynı adreste oturuyoruz ve onun vergi formlarının üzerinde adım var. Birdenbire yararsız olduğunu hissetmeye başladım.»

«Hayır, değilsin. Belki yalnızca yön değiştirme zamanı geldi.»

Zoe haklıydı, ama sorun hangi yöne gideceğiydi. Mary Stuart uzun zamandır düşünüyordu. «Sürekli kendime yanıtlar arıyorum. Ne yapacağım? Nerede yaşayacağım? Bili dönünce ona ne diyeceğim? Onunla şimdi konuşmak bile istemiyorum. Zaten o da benimle konuşmak istemiyor. Hatta neredeyse hiç aramıyor. Belki o da aynı şeyleri düşünüyor, ama söylemek istemiyor. Her şeyin bittiğini o da farketmiştir.»

«Belki de ona sormalısın.» Zoe o arada Tanya'nın ne zaman kalkacağını merak ederek saatine baktı. Sonra yine Mary Stuart'a döndü. «Kaçta kahvaltıda olmamız gerek?»

«Sanırım, sekizde.» Saat yedi buçuktu ve henüz giyinme-mişlerdi. Mary Stuart eski arkadaşına soru soran gözlerle baktı. «Bugün gidiyor musun?» Sesi yumuşacıktı.

Uzun bir sessizlikten sonra, Zoe başını salladı. «Sen kalmamı istemedikçe

gitmem. Sana bağlı, sen daha uzaktan geliyorsun. Gitmesi gereken biri varsa, o benim.»

-217-

Mary Stuart tatlı bir ifadeyle gülümsedi. «Kalmanı istiyorum, Zoe... ben de kalmak istiyorum. Geçmişe sünger çekelim. İkimiz de Ellie'yi seviyorduk, hepimiz seviyorduk. O hepimizin birlikte olmasını isterdi. Dördümüzün arasında en sevgi dolu, en verici insan oydu. Bizim onun yüzünden yirmi bir yıldır konuşmadığımızı bilse kalbi kırıldı.» Bunun doğru olduğunu ikisi de biliyordu.

Zoe onu düşünerek kaşlarını çattı. «Bize yaptıklarından sonra kalbinin kırılmasını hak etti o. Sana o zaman çok kızmamın nedeni, galiba aslında ona kızıp da öfkemi çıkaracak senden başka kimsenin olmamasıydı.»

«Todd ile aynı şeyleri yeniden yaşadım. İlk altı ay boyunca herkese karşı öfke doluydum. Alyssa'ya, onun arkadaşlarına, kendime, hizmetçiye, köpeğe, Bill'e. Ama o hâlâ öfke dolu. Sanırım, her zaman öyle olacak.»

«Belki o oraya takıldı kaldı. Ben de aynı durumdaydım. Uzun zaman her şeye öfke duydum. Bundan kurtulduğumda, sen gitmiştin, yollarımız ayrılmıştı. Sen Bill'le evlendin, ben de tıp fakültesine girdim ve her şeyi olurluna bırakmak daha kolay göründü, ama böyle yapmakla hata ettim. Belki Bili de kendini bu duruma kaptırdı.»

«Evet, o kendini kaptırıp kapıdan çıktı, gitti ve ben fark-edemedim bile.» Gülümseyerek saatine baktı. Sekize yirmi vardı ve kahvaltı için hazırlanmaları gerekiyordu. «Uyuyan Gü-zel'i uyandırmaya ne dersin?» Birbirlerine gülümseyip parmak-uçlarına basarak onun odasına girdiler. Tanya beyaz saten bir gecelik giymiş ve uyku maskesini takmıştı. Arkadaşları onu

uyandırmaya çalışınca, sanki ölü uykusundan uyandırılmış gibi davrandı.

-218-

«Off, Tanrım... yeter... sizden nefret ediyorum... durun artık...» Zoe ayaklarını gıdıklıyor, Mary Stuart da yastıklarla ona vuruyordu. Tıpkı iki çocuk gibiydiler. Tanya yorganların altında saklanmaya çalışırken sonunda daha fazla saklanamayacağını anladı. «Kesin artık! Kesin! Tanrı aşkına, gecenin kaç kimbilir!» Sabahları yataktan kalkmaktan hep nefret etmişti. Sabah derslerini kaçırmaması için onu yataktan sürükleyerek kaldırmak zorunda kalırlardı.

«Uyku maskeni çıkar,» dedi Mary Stuart. «Kahvaltı on beş dakika sonra. Masanın üzerindeki broşüre göre, dokuza çeyrek kala atlarımızı seçmek için ahırlara gitmemiz gerek. Kıçını kaldır ve hazırlan.» İdareyi ele almış gibi konuşuyordu. Bu arada, Zoe de Tanya'yı kolundan tutmuş sürüklüyordu.

«Ahırlara gideceğinizi mi söylediniz? Doğru mu duydum? Yani bu kalıyorsunuz anlamına mı geliyor?»

«Görünüşe göre, başka seçeneğimiz yok.» Zoe hınzır bir ifadeyle Mary Stuart'tan yana baktı. «Eğer kalmazsak, bütün hafta uyuyup akşam yemeğine kadar yataktan çıkmayacaksın. Bu nedenle kalmaya karar verdik. Atlardan ne kadar nefret ettiğini biliyoruz. Biz olmazsak, bütün gün odanda oturup jakuziden televizyon seyredersin.»

«Tanrım, ne harika bir fikir.» Tanya ikisiyle de gurur duyarak gülümsedi. Sonunda başarmışlardı. Bu kadar yıl sonra akıllarını başlarına toplayıp dostluklarını kurtarmışlardı. «Neden beni öğlen yemeği için kaldırmıyorsunuz?»

«Kıçını kaldır, Bayan Thomas.» Mary Stuart ona bağıırıyordu. «Dişlerini fırçalayıp saçını taramak ve elbiselerini giymek için tam on iki dakikan var.»

«Tanrım, nedir bu, askeri kamp mı? Sizi buraya çağırمامam gerektiğini biliyordum. Bana iyi davranıp biraz uyumama

-219-

izin verecek kibar insanlar çağırabilirdim. Ben çok önemli biriyim.»

«Kim olursan ol, şimdi yataktan çıkıyorsun. Duşunu daha sonra alabilirsin.»

«Harika. Şimdi de atlar gibi kokacağım. Paparazziler duyarsa yandım.»

Mary Stuart ile Zoe ellerini be.lerine koyup beklemeye başlayınca, Tanya zorla yataktan kalk'ı ve esneyerek kusursuz vücuduyla gerindi. Sonra da homurdanarak banyoya girdi.

Zoe onun arkasından seslendi, «Sana bir fincan kahve getiriyorum.»

«Teşekkürler, doktor.» Tanya banyonun ışığını açıp da aynaya bakınca yine homurdandı. «Tanrım, sanki iki yüz yaşındayım, şu halime bakın. Birisi hemen estetik cerrahımı arasın.»

Mary Stuart ona bakıp güldü. «Sen harika görünüyorsun.» Tanya gerçekten çok güzel bir kadındı, ama işin komik yanı bunun hiç farkında değildi. Çirkin olduğunu düşündüğü için diğerleri ona gülerdi. «Sabahın sekizinde benim makyajsız halime bak.» Mary Stuart kaşlarını çatarak aynada kendine baktı. Cildi güzeldi, saçları taranmış ve çok hafif pembe bir ruj sürmüştü. Üzerinde mavi bir erkek gömleğiyle ütülü bir kot pantolon, ayağında da yeni aldığı kahverengi timsah derisi çizmeleri vardı.

Tanya dişlerini fırçalarken bir yandan da ona laf yetiştiriyordu, «Ne var halinde? Vogue'dan fırlamış gibisin.»

Zoe ona kahvesini uzatırken, «Bizi sinir etmek için böyle yapıyor,» dedi. Buna

alışkındılar. Okuldayken bile her zaman kusursuz görünürdü. Mary Stuart'ın tarzı buydu ve gerçekten herkes ona hayrandı. Kızlar onu hep örnek almışlar, erkekler de beğenmişlerdi.

-220-

Zoe dizleri yırtık bir kot pantolon, eski rahat bir bej kazak ve yıllar önce aldığı kovboy çizmelerini giymiş, kızıl saçlarını da toplamıştı. Bu haliyle çok zarif ve rahat görünüyordu. Beş dakika sonra Tanya banyodan çıkınca, diğer ikisi birbirlerine bakıp gülümsediler. Hiç makyaj yapmadığı ve yataktan zorla kaldırıldığı halde, olağanüstü görünüyordu. Tanya hiçbir şey yapmasa bile, doğal haliyle bir yıldızdı. Gür sarı saçları her zaman kusursuzca omuzlarından aşağı dökülürdü. Şimdi toplamaya vakti olmamıştı, ama sanki özellikle açık bırakmış gibi duruyordu. Üzerinde beyaz, dar bir tişört vardı. Açık saçık filan değildi, ama son derece seksi görünüyordu. Kör olmayan hiçbir erkek buna dayanamazdı. Giydiği kot pantolon da, ne çok dar ne çok boldu. Dar kalçalarını, ince belini ve uzun bacaklarını gerektiği kadar belli ediyordu. Eski sarı çizmelerini giymiş, boynuma kırmızı bir bandanna bağlamış, kulaklarına da altın halka küpeler takmıştı. Kalın ceketiyle kovboy şapkası ve güneş gözlüklerini de alınca sosyetik bir çiftliğin reklam afişini andırıyordu.

«Seni bu kadar sevmeseydim, senden nefret ederdim.» Mary Stuart'ın bu sözleri üzerine, Zoe gülümsedi. Üçü de güzel kadınlardı, ama Tanya'da özel bir şeyler olduğunu kabul etmek gerekirdi.

«Bunu nasıl başardığını hiç anlayamamışımdır.» Bu kez hayranlığını belirten Zoe'ydi. Aralarında hiçbir zaman kıskançlık olmamıştı. Yıllar önce bile, dördü arkadaştan da öte, kardeş gibiydiler. «Hep seni giyinirken seyredersen, bu sırrı keşfedeceğimi düşünürdüm, ama sanki sihirbazların numaraları gibi, dört milyon kez de seyretsen, tavşanın nerden çıktığını anlayamazsın ya, işte öyle. Banyoya girip üç dakika sonra bir film yıldızı gibi çıkabilen tek insan sensin herhalde. Ben orada bir hafta bile kalsam, ancak saçım başım taralı, yüzüm temiz, makyajım düz-

gün çıkarım, ama ben yine benimdir. Oysa sen masal prensesi gibi çıkıyorsun.»

«Estetik ameliyatların mucizesi.» Tanya gülümsedi. Onların arkadaşlığından çok hoşlanıyor, ancak söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyordu. Yine de, böyle söyleyerek incelik gösterdiklerini düşünüyordu. «Kendinizi yeterince düzeltirseniz, makyaja ihtiyaç duymuyorsunuz.»

«Saçma.» Mary Stuart hemen atıldı. «Sen on dokuz yaşındayken de böyledin. Sabahları bir tırtıl gibi uyanır, ama kalkar kalkmaz bir kelebeğe dönüşürdün. Zoe'nin ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Sense bunu anlamayacak ve neye benzediğine inanmayacak kadar safsın. Zaten seni bu nedenle çok seviyoruz.»

«Oysa ben aksanım yüzünden beni sevdiğinizi sanıyordum.» Hâlâ hafif bir güney aksanıyla konuşuyordu. Hayranları özellikle şarkı söylerken buna bayılıyorlardı. «Siz ikinizin beni bu saatte yataktan kaldırdığınıza inanamıyorum. Bu sağlık için hiç iyi değildir, özellikle de bu yükseklikte. Hatta kalbim için çok kötü olabilir.» Ana binaya gidene kadar yol boyunca böyle söylenip durdu.

«Bu sağlık için iyidir,» dedi Zoe. «Ve yüksekliğe gelince, akşama kadar alışırın. Yeter ki içki içme.»

«Neden?» Tanya şaşırıldı. Pek içmezdi, ama merak ediyordu.

Zoe, «Çünkü üç yudum sonra kafayı bulup kendini rezil edersin,» diye gülerek açıkladı. Sonra da ona dans ettikten sonra düşüp bayıldığı zamanı anımsattı. Tanya'yı eve götürdüklerinde Zoe'nin yatağına kusmuş, tabii kız da küplere binmişti. Zoe ile Mary Stuart bu olayı anımsayarak gülmeye başladılar. Ama

Tanya üzerinden yirmi küsur yıl geemesine karşın, yüzünde

- 222 -

utangaç bir ifadeyle, hâlâ onları o gün grip olduğuna inandırmaya çalışıyordu. Yine de Zoe onun sarhoş olduğu konusunda ısrarlıydı. Böyle neşe içinde sohbet ederek yemek salonuna girdiklerinde gerçekten güzel bir  cl  oluşturuyorlardı.

Salonda bazıları b feden yiyecek alıyor, bazıları da oturmuş kahvaltı ediyorlardı. Birkaç misafir dışında neredeyse herkes uykuluydu. O birkaç kişinin de sabah kuşu olduğu kesindi. Tanya Thomas'ın otelde olduğuna dair bir dedikodu vardı, ama kimse onu yanibaşında görmeyi beklemiyordu. Tanya arkadaşlarıyla gülerken öyle rahat, öyle genç ve öyle güzel görünüyordu ki, herkes dikkatle ona bakmaya başlamıştı. Zoe birden onun adına üzüldü. Sonunda gözlerden uzaktaki bir masaya oturdular. Tanya ile Mary Stuart otururken Zoe onlara biraz kahvaltı almaya gitti, salonda herkes onlara bakıp bir şeyler fısıldaşıyor-l rdı. İki arkadaşı bunun Tanya için kolay olmadığının farkındaydı.

«şimdi birden ayağa kalkıp onlara nanik yapsam ne olur dersin?» diye fısıldadı Tanya. Gözünde koyu renkli gözlükleri vardı ve sırtı salona dönük oturuyordu. şapkasını da iskemlesinin arkasına koymuştu, ama arkadan bile olağanüstü görünüyordu. Tanya tepeden tırnağa bir yıldızdı ve bütün dünya bunu biliyordu.

«Herhalde harika bir etki bırakırsın.» Bu arada, Zoe bir tabak poğaça ve jambonla   yoğurdu bir akrobat ustalığıyla taşıyarak yanlarına geldi.

«Hepimiz için çırpılmış yumurtayla yulaf ezmesi sipariş ettim,» deyince Tanya dehşete düştü.

«Buradan sonra altı ay zayıflama çiftliğine gitmek zorunda kalacağım.

Kahvaltıda bu kadar çok şey yiyemem.»

-223-

«Sağlığın için gerekli,» diye açıkladı Zoe. «Bu yüksekliğe alışmaya çalışıyorsun ve sürekli hareket halinde olacaksın. Sıkı bir kahvaltı şart. Doktorun emri.» Aynı şey kendisi için de geçerliydi.

«Burada on kilo almayı planlamıyorum.» Tanya yoğurdunu yemeye başladı, ama sandığından daha açtı ve birkaç dakika sonra poğaçalara saldırdı. Bu arada Zoe başka şeyler getirmek üzere yine büfeye gitti, döndüğünde Tanya dik dik ona bakıyordu. Arkasına dönüp bakmadan bile neler olup bittiğini biliyordu. «Çok kötü mü?»

«Yemekler mi? Bence çok iyi.» Zoe şaşırdı. Her şeyin çok lezzetli olduğunu düşünmüştü. Garsonun getirdiği yumurtalar da mis gibi kokuyordu. Ancak Tanya yemekleri değil, insanları kastetmişti.

«Yemekler değil, şapşal. İnsanlar.»

«Aaa, evet.» Zoe sonunda konuyu anlamıştı. Yumurtasını yemeye başlayan Mary Stuart'a baktı. «O konu. Eh, fena sayılmaz.»

«Söyleyin ki, neyle karşılaşacağımı bileyim.» Sonunda onunla ilgilenmekten vazgeçeceklerini umuyordu. Bazen umduğu çıkıyordu, ama bazen de başka bir yere gitmek zorunda kalıyordu. Ancak bu kez böyle yapmayı düşünmüyordu. Tek istediği, insanların arasında rahatça gezebilmektir, fakat bu biraz olanaksızdı.

«Dur bakalım.» Zoe, Tanya'yı gören insanların haline şaşıyordu. «Dört kadın saçlarının kendi saçın mı, yoksa peruk mu olduğunu, ikisinin kocaları da göğüslerinin silikon olup olmadığını soruyor. Bir delikanlı popona bayılıyormuş. Üç kadın yüzünü gerdirdiğini düşünüyor, ama beş tanesi de

gerdirmediğine yemin ediyor. Bir grup genç kız imzanı almak için çıldırıyor, ama

- 224 -

anneleri böyle bir şeye kalkışırlarsa onları öldürmekle tehdit ediyor. Ayrıca garsonların hepsi sana şimdiden âşık olmuş, senin muhteşem olduğunu düşünüyor. Galiba hepsi bu kadar. Aaa, bir de yumurtalarımızı yapan Meksikalı senin aslen İspanyol olduğuna dair bir dedikodu duymuş. Doğru olup olmadığını soruyor. Ona doğru olmadığını söyledim, çok bozuldu.» Tanya gülümseyerek arkadaşını" dinliyordu. Zoe'nin bir parça abarttığını tahmin ediyordu, ama büyük bir olasılıkla durum pek de farklı değildi. Artık buna alışmıştı. Ondan uzak durdukları sürece, sorun yoktu. Yoksa tatilini mahvedeceklerdi.

«Popoma bayılan delikanlıya gerçek olduğunu söyle.»

«Ya göğüslerin?» Zoe ciddi bir ifadeyle sordu. «Onlar hakkında herhangi bir açıklama yapmaya hazır mıyız?»

«Bunu merak edenlere People dergisini okumalarını söyle. Gelecek hafta bu konuyu ele alacaklar.»

«Ah, tabii, başka bir kadın ise borcunu merak ediyor. Senin kızkardeşi gibi Balık olduğuna yemin ediyor. Tıpkı ona benzi-yormuşsun. Bu nedenle bir resmini çekmek istiyor.»

«İnanamıyorum.» Mary Stuart şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemiyordu. «Buna nasıl dayanıyorsun?»

«Ben biraz deliyim.» Tanya gülümseyerek yulaf ezmesinden bir lokma aldı. «Zamanla alışıldığını söylüyorlar, belki ben de alıştım, bilemiyorum.» Aslında pek çok şeyi kabullenmeye razıydı, ama gazetelerdeki o çirkin haberlere

dayanamıyordu. Zaten çoğunlukla sorun buydu. Yoksa böyle burçlar, sorular, imzalar hiç önemli değil.

Zoe dürüstçe, «Ben herhalde aklımı kaçırdım,» dedi. «Gazetelerde seninle ilgili o çirkin yazıları gördükçe kuduruyorum.»

«Ben de öyle.» Mary Stuart ona katılıyordu. «Bazen gazetecide ya da markette görünce hepsini alıp saklamak geliyor içim-

-225-

Umut Çiftliği / F : 15

den.» Tanya bu sözler üzerine ikisine de gülümsedi. Holly-wood'da yirmi yıl geçirdikten ve pek çok kişiyle tanıştıktan sonra, hâlâ en değer verdiği ve kendini yakın hissettiği insanların bu iki eski arkadaşı olması ne garipti. Onların yanında kendini rahat ve güvencede hissediyordu.

«Bunlarla yaşamayı nasıl öğrendiğimi bilmiyorum,» diyerek derin bir iç çekti. «Bazen yazdıkları yalanlara çok üzülüyorum. Kaçıp bir yerlere saklanmak istiyorum. Hatta bazen Teksas'a dönmeyi düşünüyorum. Ama ajansım artık kurtulamayacağımı söylüyor. Uzun zamandır çok tanınıyorum. Şimdi her şeyi bıraksam bile bunun sonsuza dek süreceğini söylüyor. Böyle olunca, kaçmanın anlamı yok, tabii. Hiç olmazsa, şimdi şarkı söyleyip biraz para kazanıyorum.»

Mary Stuart kendini tutamayıp gülmeye başlayınca sözlerini düzeltmek zorunda kaldı. «Pekâlâ. Çok para kazanıyorum. Ama bazı olumlu yanları da olsun artık.»

«Bu da onlardan biri.» Zoe gülümseyerek çevresine bakındı. Orada olduğu için Tanya'ya minnet duyuyordu. «Biliyor musun, eğer sen olmasaydın, belki bir on bir yıl daha tatil yapmayacaktım. Her şey bir anda olup bitiverdi.»

«Nasıl oldu da, gelmeye karar verdin?» Tanya bunu sormayı unutmuştu, ama Zoe yanıt vermeden önce biraz duraksa-dı.

«Grip olmuşum ve kendimi çok kötü hissediyordum. Yerime çalışacak bir doktor buldum. Onun uzmanlık alanı, başka doktorların yerine nöbet tutmak. Kendi branşı yok. Her neyse, benim yerime çalışacağını söyledi, hatta beni zorladı. Sen de beni Wyoming'e davet etmiştin.»

«Aferin ona,» Tanya'nın hoşuna gitti. «Evli mi?»

- 226 -

«Hayır. Ama hastalarımınla çıkmıyor, onlara bakıyor.» Zoe güldü. Bazen Tanya'nın akli yalnızca bir tek şeye çalışıyordu. Okuldayken de arkadaşlarını birbirine ayarlamaya bayılırdı.

«Onları boşver. Ben seni düşünüyorum. Seninle çıkıyor mu?» Tanya'nın radarı hiç şaşmazdı.

«Hayır. Ben bir süredir bir göğüs cerrahıyla çıkıyordum. Ciddi bir şey değildi, zaten bitti.» Mary Stuart yıllar önce Adam'ı duymuştu, ama ondan sonrasını bilmiyordu. Zoe'nin hayatında ciddi bir ilişkisi olup olmadığını merak ediyordu, arkadaşı şimdi olmadığını söylemişti.

«Doktorlar doktorlardan başka kimseyle çıkmazlar mı? Hep işten söz etmek sıkıcı olmuyor mu?»

«Hayır. Belki de başka kimse bize dayanamadığı içindir. Doktorların çalışma saatlerine ve streslerine dayanmak kolay değil. İlgi alanlarımız da çok fazla değildir.»

«Eee, şu nöbetçi doktoru anlat bakalım. Yakışıklı mı?»

«Aman,» Zoe kızardı. «Yalnızca bir doktor işte.»

«Palavrayı kes! Kıpırmızı oldun!» Mary Stuart kahkahalarla gülüyordu. Tanya'nın sorgulaması karşısında Zoe ezilip büzülmeye başlamıştı. «Hımmmm! Yakışıklı olmalı, üstelik evli de değil. Neye benziyor?»

«Yumuşacık bir oyuncak ayıya benziyor. İriyarı, kahverengi kıvrırcık saçları ve kahverengi gözleri var. Yeterli mi? Tamam mı? Bir kez birlikte yemek yedik, ama onunla çıkmayacağım. Bunu o da biliyor. Bitti mi?» Ne var ki, Tanya'nın konuyu kapatmaya niyeti yoktu.

«Neden? Yoksa homoseksüel mi? Yani San Francisco'da bu tür şeyler olabilir...» Özür diler gibi bakıyordu.

«Hayır, homoseksüel değil. Normal bir erkek, bekâr, ama ilgilenmiyorum. Konu kapanmıştır.» Ne kadar uğraşsa da, Tanya

-227-

hiç oralı değildi. Zoe'nin tüm karşı çıkmalarına rağmen, ondan hoşlandığından emindi.

«Neden? Neden ilgilenmiyorsun? Yoksa korkunç bir kusuru mu var? Ağız mı kokuyor? Ahlaksız mı? Hapse mi girmiş? Yoksa sen gıcıklık mı yapıyorsun?» Zoe çıktığı erkekler konusunda her zaman aşırı seçici davranırdı.

«Birine ayıracak vaktim yok. Sürekli çalışıyorum ve bir kızım var.»

«Bu yanlış bir tutum,» Tanya kızdı. «Yaşamının sonuna kadar yalnız başına yaşayamazsın, Zoe. Bu çok sağlıksız.»

«Sana katılmıyorum. Ben orta yaşlı bir kadınam ve dilediğimi yapabilirim.»

Biriyle çıkmak için fazla yaşıyım. Üstelik istemiyorum.»

«Uyardığın için teşekkürler.» Tanya tabağını itti. Her şeyi, hatta yumurtasını bile silip süpürmüştü. «Benden bir yaş büyüksün. Yani benim de bu defteri kapamak için önümde bir yılım var. Aklıma gelmişken, eğer yaşımı birine söyleyecek olursan, seni öldürürüm.»

«Merak etme, nasıl olsa bana inanmazlar.»

«İnanabilirler, senin iğrenç bir yalancı olduğunu söylerim. Haydi, devam et, bu doktorun adı ne?»

«Sam.»

«Ondan hoşlandım. Bence harika biri.»

«Onu hiç tanımiyorsun ki.» Zoe bu konuda serinkanlı davranmaya çalışıyordu. Nedenini bilmiyordu, ama Tanya sinirlerini bozmuştu. Zaten bu konuda hep çok başarılıydı.

«Ondan deli gibi korkuyorsun. Bu da ciddi bir ilişki demektir. İşe yaramaz biri olsaydı, umursamazdın bile. Bence onun sana uygun bir erkek olduğunu sen de biliyorsun. Ne kadar zamandır tanıyoruz?»

- 228 -

«Tıp fakültesinden beri. Stanford'da birlikteydik.» Bu sorulara yanıt verdiğine bile inanamıyordu. Mary Stuart ise onlara gülümseyerek rujunu tazeledi. Tıpkı eski günlerdeki gibiydi. Ber-keley'deyken de kahvaltıda böyle tartışırlardı. Tanya, Bobby Joe'ya âşık olduğu için tüm dünyanın âşık, nişanlı ya da evlenmek üzere olması gerektiğini düşünürdü. Hiç değişmemişti.

«Onu tıp fakültesinden beri tanıyoruz... Peki, bunca zaman neden hiçbir şey

yapmadın?» Kızgınlığı artmıştı.

«Çünkü ikimiz de başka insanlarla, başka hayatlarla ilgileniyorduk. Bir süre ilişkimiz koptu, şimdi bazen benim için çalışıyor. İyi biri, ama hepsi o kadar. Söyleyin bakalım, at binmeye gidecek miyiz, yoksa bütün gün Sam hakkında mı konuşacağız?»

«Bence onunla çıkıp ona bir şans vermelisin.» Kalkarken Tanya hâlâ söyleniyordu. Yıllardır hiç bu kadar eğlenmemişti. Tabii, aynı şey diğerleri için de geçerliydi. «Oyum Sam'den yana. Bunu daha sonra yeniden konuşuruz.»

«Bundan eminim.» Sonra da Mary Stuart'ın önderliğinde ahırlara gittiler. Oraya en son onlar varmıştı. Tanya'nın gelişi yine büyük bir heyecana neden oldu. Herkes ona bakıp fısıldaşı-yor, küçükler itişip kakışarak parmaklarıyla onu gösteriyorlardı. Birkaç kişi fotoğraf çekmeye çalışınca, Tanya ustalıkla onlardan kaçiverdi. Arasına hayranlarıyla birlikte poz vermeyi kabul ederdi, ama özel yaşamına davetsizce girmelerinden hoşlanmıyordu. Şu anda izindeydi. İki arkadaşı onu insanların görüş açısından gizleyerek uzak bir köşeye çektiler. Bu arada atlardan sorumlu olan görevli isimleri okuyarak herkese atlarını veriyordu. Önceki gece binicilik deneyim ve yetenekleriyle ilgili bir form doldurmuşlardı. Tanya «İleri derecede / Atlardan nefret ederim / Yalnızca arkadaşlarla orta derecede binmek istiyorum» diye yazmıştı. Mary Stuart ile Zoe çok iyi binici değillerdi. Mary Stu-

-229-

!i

art daha deneyimliydi, ama yıllardır at binmemişti. Zoe ise eskiden birkaç kez binmişti. Üçünün de ustalıklarını kanıtlamak gibi bir kaygıları yoktu. Çiftliğin yöneticisi şu anda çok misafirleri olduğunu, bu nedenle eğer isterlerse onları ayrı olarak geziye çıkarabileceklerini açıklamıştı, ama Tanya gerek olmadığını söyledi. Eğer çok rahatsız olursa at binmekten vazgeçebilirdi. Yine de, şimdilik

denemek istiyordu.

Onların isimleri en son okunanlar arasındaydı. Onlarla birlikte üç misafir kalmıştı. Ahır sorumlusu, Liz Thompson. Tanya ile özel olarak konuşmak için yanlarına geldi ve uzun boylu esmer bir seyise atı çıkarmasını işaret etti.

«Rahatsız edilmemeniz için kalabalığı biraz azaltmak istedik.» Bayan Thompson elli yaşlarında, güçlü elleri olan ince, uzun boylu bir kadındı. «Atın üzerindeyken elli kişinin resminizi çekmesine gerek olmadığını düşündüm.» Tanya ona teşekkür etti. «Formunuzda atlardan pek hoşlanmadığınızı okudum.» Gülümsedi. «Sanırım burada tam size göre yaşlı, uslu bir beyimiz var.» Bir an için Tanya onun atı mı, yoksa seyisi mi kastettiğini merak etti, ama eyeri takan erkeği görünce atı kastettiğini anladı. Adam kırk yaşlarındaydı. Güçlü bir vücudu ve geniş omuzları vardı. Başını kaldırıp ilgiyle Tanya'ya baktı. Dikkat edince, yakışıklı bile sayılabilirdi. Elmacık kemikleri biraz geniş ve çenesi fazla çıkıktı, ama tek tek incelemeden genel olarak bakınca hoş duruyordu. Tanya'ninkine benzer bir aksanı vardı. Tanya bunu farkedip sorunca, Teksas'lı olduğunu söyledi, ama eyaletin farklı kısımlarından geliyorlardı. Zaten adam konuşmak için fazla hevesli değildi. Atı eyerlemekle meşguldü. Atın adı Big Max'ti. At hazırlanıp da Tanya üzerine binince, seyis yanlarından uzaklaştı. Kendini tanıtmadığı için, Tanya onun adını diğer seyislerden öğrendi. Adı Gordon'du.

-230-

Zoe'nin atı alacalı bir kısraktı. Fazla hareketli gibi görünüyordu, ama Liz onun uslu olduğuna yemin etmişti. Mary Stuart' inki ise doru bir attı. Tanya içinden Big Max'm gerçekten uyuşuk bir at olmasını diliyordu. Çünkü dağlarda azgın bir atla uğraşmaya hiç niyeti yoktu. Ahır sorumlusu Tanya'ya karşı çok nazikti. Onun kadar nazik olmayan Gordon ise artık diğer üç misafirle ilgileniyordu. İki Chicago'lu orta yaşlı doktor bir çiftti. Kendilerini Dr. Smith ve Dr. Wyman olarak tanıtıyorlardı, ama evliydi ve birbirlerine çok benziyorlardı. Bu Tanya'nın çok hoşuna gitmişti. Eğilip Zoe'nin kulağına bir şey söyledi. Üçüncü

kişi ise elli beş yaşlarında tek başına bir erkekti. Mary Stuart gözlerini ona dikmişti. Onu tanıdığına yemin edebilirdi. Uzun boyluydu, uzun kır saçları ve grubu dikkatle inceleyen masmavi gözleri vardı. Yakışıklı bir erkekti, hatta Tanya'nın bile dikkatini çekmişti. Adam da Tanya'nın kim olduğunu anlayınca, ona gülümsedi, ama yaklaşmadı. Grubun geri kalanıyla da aynı derecede ilgiliydi. Yola çıktıktan sonra, Mary Stuart atıyla Tanya'nın yanına gelince fısıldayarak sordu.

«Onun kim olduğunu biliyor musun?» Sonunda bulmuştu. Onu bir kez görmüştü, fakat adam burada farklı görünüyordu. Tanya bir kez daha bakıp başını salladı. Onu tanımıyordu. «Hartley Bowman.» Tanya ancak bir dakika sonra idrak edebildi. Dönüp adama bakmamak için zor duruyordu.

«Yazar Bowman mı?» Mary Stuart başıyla onayladı. Son günlerde iki kitabı bestseller listesindeydi. Çok saygın bir kariyeri vardı. Tanya, «Evli mi?» diye New York'lu arkadaşına sorunca, Mary Stuart kulaklarına inanamadı. Anlaşılan Tanya hiç değişmeyecekti.

«Dul.» Karısının bir iki yıl önce göğüs kanserinden öldüğünü bir yerde okumuştı. Ya Times ya da Newsweekde. Çok

-231-

önemli bir yazardı. Çok da ilginç görünüyordu. Mary Stuart onunla konuşmayı isterdi, ama Tanya'nın canını sıkkan insanlar gibi olmak istemiyordu.

Bir süre Mary Stuart ile Tanya yan yana gezdiler. Bu arada, Zoe, Chicago'lu doktorlarla sohbet etmeye başlamıştı bile. Tanya haklıydı. Birbirlerinden bir an olsun ayrılmıyorlardı. İkisi de onkolojistti. Kadın Zoe'nin kliniğini duymuştu. Atlar vadi boyunca ağır ağır ilerlerken hiç durmadan sohbet ediyorlardı. Çevrelerinde mavi va sarı çiçeklerle dolu tarlalar, tepelen karlı yüksek dağlar vardı.

Tanya öndeki seyise doğru hızlanınca Mary Stuart yalnız kalmıştı. Birden yanibaşında bir yabancıнын sesiyle irkildi. «İnanılmaz bir manzara, değil mi?» Bu, Hartley Bowman'di. «Buraya daha önce gelmiş miydin?» Sanki eski dostlarmış gibi çok rahat konuşuyordu. Zaten çiftlikte çok samimi bir atmosfer vardı.

«Hayır, gelmemiştim, çok güzel.» Gözlerini ondan alamıyordu. Çok yakışıklıydı. Temiz, pak bir görünüşü vardı. Mary Stuart yuları tutan ellerinin de çok biçimli olduğunu farkettil. Tarzına bakılırsa, İngiliz atlarına alışkındı. Mary Stuart bundan söz edince, Bowman güldü.

«Batı eyerlerinde kendimi hep biraz garip hissedirim. Genellikle Connecticut'ta at binerim. Sen Batı Yakası'ndan mısın?» Mary Stuart ile arkadaşları ilgisini çekmişti. Tanya'yı hemen tanımış ve Mary Stuart ile nereden arkadaş olduklarını merak etmişti, ama ona sormak istemiyordu.

«New York'luyum. Yalnızca iki haftalığına buraya geldim.»

«Ben de.» İçtenlikle gülümsedi. «Buraya her yıl gelirim. Karımla bu çiftliği çok severdik. O öldüğünden beri ilk kez geliyorum.» Mary Stuart bunun onun için çok zor olduğunu tahmin ediyordu. «Doğudan pek çok insan gelir. Ama bu yolculuğa değer.

-232-

Ben buraya bu dağlar için geliyorum,» diye dağlara bakarak itiraf etti. Aslında bazıları farkında olmasalar bile herkes aynı şey için geliyordu. Kimisi atlar için geldiğini düşünüyordu. «Onlarda insanı rahatlatan bir şeyler var. Bir daha gelmemeye karar vermiştim, geçen yıl gelmedim, ama uzak kalamadığımı farkettil. Buraya gelmeye ihtiyaç duydum.» Sanki geldiği için şaşırılmış gibiydi. «Genelde okyanusu tercih ederim, ama Wyoming'in, bu dağlarının büyüğü bir havası var.» Onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Geldiğinden beri aynı şeyi hissetmeye başlamıştı. Buranın son yıllarda bu kadar popüler olmasının

bir nedeni de buydu. İnsanların Mekke'ye koşması gibi bir şeydi.

«Böyle söylemen çok garip.» Birbirlerine yabancı olmalarına karşın, Mary Stuart onun yanında kendini rahat hissetmesine şaştı. Bunun nedeni yazarın açıksözlü oluşuydu büyük bir olasılıkla. «Ben de aynı şeyi hissettim. Dün geldiğimizde aynı duyguya kapıldım. Sanki dağlar burada seni bekliyor... onlara içrii dökebilir, onlarla avunabilirsin.» Bir an için bu sözlerinin adama aptalca gelmesinden korktuysa da, Bowman onun ne demek istediğini anlayarak başını salladı.

«Arkadaşın için zor olmalı. Yemek salonunda dikkat ettim, insanlar o gelir gelmez, istemeden de olsa, tam bir aptal gibi davranmaya başladılar. Sürekli ona bakıyor, onunla olmak, resimlerini çekmek istiyor ve onun dünyasının bir parçası olmaya uğraşıyorlar.» İlginç bir tahlildi, ama doğruydu, durumu bu kadar açıkça görebilmesi Mary Stuart'ın ilgisini çekti.

«Tanınmış insanların yaşamları zor olmalı.» Onu tanıdığını ve son altı kitabına bayıldığını söylemek istemiyordu. Şöhret meraklısı gibi görünmeye niyeti yoktu. Bunca yıl Tanya ile yakın olduktan sonra bunun ne kadar rahatsız edici bir şey olduğunu biliyordu.

- 233 -

«Bazı dezavantajları var.» Sonra Mary Stuart'a bakıp gülümsedi. Onun kendisini tanıdığını anlamıştı. «Ama ben o gruptan değilim. Çok az insan o gruptandır. Arkadaşınla aynı durumda olan ancak bir avuç insan vardır dünyada. Çok zarif birine benziyor.»

«Öyledir.» Arkadaşına son derece sadıktı.

«Birlikte mi çalışıyorsunuz?» Burnunu sokmak istemiyordu, ama Tanya'nın yanından ayrılmayan bu iki kadının yardımcıları olup olmadığını merak etmişti.

«Biz okul arkadaşınız,» diye açıkladı Mary Stuart gülümseyerek.

«Ve hâlâ arkadaşınız? Ne güzel. İşte bir konu.» Sonra da Mary Stuart'ın dehşete düşmesine izin vermeden açıkladı. «Yani kitabım için, magazin gazeteleri için değil.» Birlikte gülmeye başladılar.

«Teşekkür ederim. Bu tür şeyler sürekli başına dert oluyor. Büyük haksızlık.»

«Onlara göre, yıldız olduğun anda insanlığın biter. Artık akıllarına ne gelirse uydururlar.»

«Tanya bir eşyadan farkı kalmadığını söylüyor. Ona istedikleri her şeyi yapabileceklerini düşünüyorlar. Başında birçok dert var. Bunlarla nasıl uğraştığını bilemiyorum.»

«Güçlü biri olmalı.» Gülümsedi, Mary Stuart'ın kusursuz görünüşüne hayran olmuştu. Tarzını da beğenmişti, ama bunu ona söylemeye cesareti yoktu. «İyi dostları olduğu için şanslı.»

«Asıl biz şanslıyız.» Yine gülümsedi. «Buraya onun davetiyle geldik. Aslında her şey son dakikada kesinleşti.»

«Demek ki, biz de şanslıyız. Üçünüzün varlığı bu çiftliği daha da güzelleştiriyor.» Az ötede, büyük bir zarafetle seyisin yanında ilerleyen Tanya'ya baktılar. Mary Stuart onların konuş-

-234-

madıklarını farketti, yalnızca yan yana gidiyorlardı. «İnanılmaz derecede hoş bir kadın.» Ona hayran olmamak olanaksızdı. Mary Stuart içinde en küçük kıskançlık bile duymadan onaylar-casına başını salladı. «Müziğini çok beğeniyorum. Tüm CD'leri var bende.» Biraz utanmış gibiydi. Mary Stuart güldü.

«Bende de senin kitaplarının hepsi var.» Böyle söylerken yanakları kızardı.

«Öyle mi?» Hoşuna gitmişti. Artık pek gerek olmadığı halde, âdet yerine gelsin diye elini uzatarak kendini tanıttı. «Hartley Bowman.»

«Ben de Mary Stuart Walker.» Atların üzerinden el sıkışarak rahatça yollarına devam ettiler. Tanya ile seyis öndeydiler. Üçlü doktor grubu ise çeşitli araştırmalar üzerinde tartışarak geriden geliyordu.

Mary Stuart ile Hartley bir süre kitaplardan, New York'tan, başka yazarlardan ve kızının Paris'te okuduğunu söyleyince Avrupa'dan söz ettiler. Böyle konuşurken zamanın nasıl geçtiğini anlamadılar ve seyis onları çiftliğe doğru döndürünce şaşırdılar. Öğle yemeği vakti gelmişti. Hartley ile Mary Stuart atlarından indiklerinde hâlâ konuşuyorlardı. Mary Stuart, Big Max'tan inen Tanya'nın yüzündeki garip ifadeyi farketmişti.

Tanya yanlarına yaklaşmış da onu Hartley ile tanıştırdıktan sonra sordu. «Sen iyi misin?»

«İyiyim. Ama seyisimiz gerçekten garip biri. Benimle tek kelime bile konuşmadı. Yalnızca at bindik ve geri döndük. Bana sanki vebalıymışım gibi davrandı. Benden nefret ediyor.» Mary Stuart bu sözler karşısında güldü. Tanya'dan, özellikle ilk görüşte nefret edecek bir erkek düşünemiyordu.

«Belki de çekingendir.» Adam oldukça hoş görünüyordu, herhalde pek konuşkan değildi.

- 235 -

«Onların çoğu öyledir,» diye açıkladı Hartley. «İlk birkaç gün zar zor merhaba derler, tam gideceğin zaman kardeş gibi olursunuz. Büyük şehir insanlarına pek alışık değillerdir. Bizim kadar konuşkan da olmazlar.» Tanya

gölümseyerek ona baktı.

«Belki de onu üzecek bir şey söyledim.» Biraz kaygılı görünüyordu.

«Sanırım, Liz sana karşı kibar davranması ve fazla konuşmaması konusunda onu uyarmıştır. Bu adamlar için böyle büyük bir yıldızın yakınında olmak büyük bir olaydır.» Kır saçlarına rağmen, küçük bir çocuk tavrıyla gülümsedi. «Ben bile biraz titriyorum. Tüm CD'lerini aldım, hepsini çok seviyorum.»

«Ben de senin kitaplarını okudum ve beğendim.» Gülümsedi. Önemli biri tarafından beğenilmek onu hep şaşırtırdı. Bunu hiçbir zaman anlayamamıştı. «Hem de çok beğendim.» Sanki başarılarından sıkılır gibi birbirlerine karşı çekingendiler. Oysa ikisi de alanlarında bir numaraydı. Hartley, Mary Stuart ile baş başayken çok daha rahat görünüyordu. Az sonra, harika bir sabah geçirdiğini söyleyerek Zoe yanlarına geldi. Doktor çiftle sohbet etmekten çok hoşlanmıştı. Mary Stuart onu Hartley ile tanıştırdı.

Yemekten önce yıkanıp temizlenmek için kulübelerine giderken Hartley sevimli bir ifadeyle sordu. «Uzmanlık alanın nedir?»

«AİDS ve ona bağlı sorunlar. San Francisco'da bir kliniğim var.» Hartley başını salladı. Bu konuda bir kitap yazmayı istiyor, ama araştırma yapmaya üşeniyordu. Çok üzücü bir konuydu. Ancak Zoe'nin yaptığı işten etkilenmişti. Ona birçok soru sordu. Kulübelerinin önünde ayrılırken üzgün görünüyordu. Yemek zamanı görüşeceklerini söyleyerek ayrıldılar. Hartley başı önünde, dalgın bir halde kendi kulübesine doğru yürürken Tanya arkasından ona baktı.

-236-

«Ne ilginç bir adam.» Kulübeye girince boynundaki eşarbi çıkardı. Hava sabaha göre ısınmıştı.

«Senin müziğine bayılıyor,» dedi Mary Stuart. Fazla ortak yanları olmadığını

kabul etse de, Tanya'yı Hartley gibi biriyle görmeyi çok isterdi. Hartley çok yumuşak, serinkanlı, aydın ve çok kibar biriydi. Tanya ise çılgın değilse de, çok daha canlı ve hareketliydi. Mary Stuart onu çekip çevirmek ya da en azından mutlu etmek için daha güçlü bir erkeğe ihtiyaç duyduğunu düşünüyordu.

«Benim müziğime bayılabilir.» Tanya bazı konularda Mary Stuart'dan daha deneyimliydi. «Ama o senden hoşlanıyor, canım. Yüzünden açıkça okunuyor. Gözlerini senden alamıyordu.»

«Saçmalama. Üçümüze de ilgi gösteriyor. Yani anlarsın ya, Charlie'nin Melekleri gibi.»

«iddiaya girerim ki, biz buradan ayrılmadan sana teklifte bulunacak.» Tanya bundan çok emindi. Zoe mutfakta ellerini yıkarken gözlerini devirerek onlara baktı.

«İkiniz de iğrençsiniz. Düşünebildiğiniz tek şey bu mu? Çıkmak mı?»

«Evet.» Tanya hınzır bir ifadeyle gülümsedi. «Seks. Gazeteleri oku.» Ancak bunun doğru olmadığını hepsi biliyordu. Tanya her zaman ve hâlâ son derece iyi ahlaklıydı. Hatta diğerlerinden daha tutucu bile sayılabilirdi, çünkü okuldayken bile Bobby Joe' dan başka kimseyle birlikte olmamış, her zaman tekeşliliği savunmuştu. «Ben gördüğümü söylüyorum. Adam Mary Stuart için çıldırıyor.»

«Nasıl çıldırabilir ki? Daha bu sabah tanıştık.»

«Karısı birkaç yıl önce ölmüş, öyle değil mi? Öyleyse o zamandan beri kimseyle yatmamıştır, ona göre dikkatli ol, Stu. Vahşi bir erkek olabilir.» Mary Stuart ile Zoe kahkahalarla gü-

İtiyorlardı. Tanya ise hiç gülmeden ciddi bir tavırla saçlarını topladı. Birdenbire bu haliyle sabahkinden bile daha çekici olmuştu.

«Neden başına bir çuval filan geçirmiyorsun? Sen aynaya bile bakmadan bu kadar güzelleşebilirken, ben neden zahmet edip saçımı tarıyorum ki?»

«Yaa, ne demezsin! Seyis bile yüzüme bakmadı. Tanrım, adamın ağzını sanki mühürlemişler. Bir tek kelime bile söylemedi. Kahrolası!»

«Şimdi de seyisleri mi tavlamaya çalışıyorsun?» Zoe parmağını sallayınca Tanya hemen öfkelenildi.

«Yalnızca konuşacak birini istedim. Tolstoy mudur, Charles Dickens mıdır, her kimse, Mary Stuart'ın ağzının içine düşmüştü, sende o Chicago'lu doktorlarla midemi bulandıran konular hakkında konuşuyordun. Bana da geriye kovboyun teki kaldı. Ama şunu söyleyeyim, o adam konuşma konusunda sınıfta kalır.»

«Sana asılmasından ya da hayranların gibi saçma sapan sorular sormasından daha iyidir.»

«Evet, galiba haklısın, ama çok sıkıcı olduğu da kesin.» O sırada öğle yemeğinin başladığını belirten zili duydular. Tam kapıdan çıkacaklardı ki, telefon çaldı. Üçü birbirlerine bakıp cevap vermek istemediler, ama mecbur olduklarını biliyorlardı. Zoe bu işe gönüllü oldu. Sam hastalarından biri ya da Jade ile ilgili arıyor olabilirdi. Ama arayan Jean'di, Tanya'nın sekreteri onunla bir sözleşme hakkında konuşmak istiyordu. Orijinal kopyaları konser turnesi için gönderecekti, bir kopyayı da avukatın isteği üzerine kargoyla Tanya'ya gönderiyordu. Avukat okuduktan hemen sonra onunla konuşmak istiyordu. Yalnızca bunu dinlemek bile Tanya'nın keyfini kaçırmıştı.

«Tamam. Dönünce bakarım.»

«Bennett bu işi hemen halletmeni istiyor. Hiç şakası yok.»

«Tamam, tamam, halledeceğim. Başka bilmem gereken önemli bir şey var mı?» İşten çıkardığı bir eleman herhangi bir dava açmayacağına dair sözleşme imzalamıştı. Neyse ki, arası-ra iyi şeyler de oluyordu demek. Vogue ve Harper's Bazaar röportaj yapmak istiyorlardı. Son olarak, magazin basınından biri Tanya'nın kirli çamaşırlarını araştırmakla meşguldü. «İyi haberler için teşekkürler.» İşle ilgili şeyler duymak canını sıkmişti. O büyük, kötü dünya yanibaşında belirivermişti sanki.

«Her şey yolunda mı?» Mary Stuart arkadaşına kaygıyla baktı. Tanya'yı böyle keyifsiz görmekten nefret ediyordu.

«Öyle sayılır. Çok garip, ama birisi dava açmamaya razı olmuş ve aptal derginin teki yine iğrenç şeyler yazacakmış. Önemli olduğunu sanmıyorum.» Oysa her seferinde, onun yüreğinden bir parça koparıyorlardı. Bir gün gelecek, geride hiçbir şey kalmayacaktı. Ama onların umurunda bile değildi.

«Onları boşver,» diye önerdi Zoe. «Hiç okuma.» O da kliniği açtığında, hakkında pek çok eleştiri yazılmıştı, ama aynı şey değildi tabii. Tanya bunu daha iyi biliyordu. Bu çok özel, çok üzücü ve çok da çirkindi.

Mary Stuart da, «Unutmaya çalış,» dedi ve iki kadın kollarını Tanya'nın beline doladılar. Böyle konuşarak yemek salonuna giderken ne kadar hoş bir manzara yarattıklarının farkında değildiler. Birbirinden çarpıcı üç kadın. Hartley Bowman balkonundan gizlice Mary Stuart'ı seyrediyordu.

-239-

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Öğleden sonraki gezi en az sabahki kadar güzeldi. Gruplar yine aynıydı. Kaldıkları süre boyunca aynı seyis ve aynı atlarla gezeceklerdi. Bu nedenle, ahır sorumlusu Liz, atlardan ve kovboylardan memnun kalıp kalmadıklarını herkese birer birer sordu. Kimsenin herhangi bir şikâyeti yoktu.

Zoe öğleden sonra yine doktorlarla sohbet etti. Sabahki kesik uzuvlar konusundan daha sevimli olmayan organ nakline gelince, Tanya artık dinlememeye çalıştı. Okudukları bir kitap hakkında konuşan Mary Stuart ile Hartley'i baş başa bırakmak istediği için yine seyisin yanına gitti. Bir kez daha hiç konuşmadan yola devam ettiler. Tanya artık daha fazla dayanamayacağını hissederek atının üzerinden adama dik dik baktı, ama Gordon ona bakmıyordu bile, yanındakinin kim olduğundan habersiz gibiydi.

Tanya sonunda dayanamayıp sordu. «Bende seni rahatsız eden bir şey mi var?» Gerçekten kızmaya başlıyordu. Eğlene-miyordu ve adamdan da hiç hoşlanmamıştı.

«Hayır, han'efendi. Hiçbir şey yok.» Hâlâ aynı kayıtsızlıkla yoluna devam ediyordu. Tanya onun yeniden sessizliğe gömüleceğini düşünerek kovboy çizmeleriyle onu tekmelemek istedi. Bu kadar az konuşan bir adam görmemişti ve buna dayanamı-

-240-

yordu. Gordon gibi kayıtsız biriyle hiç karşılaşmamıştı. Ancak yarım mil daha gittikten sonra, Tanya bir deneme daha yapıp yapmama konusunda karar vermeye çalışırken, adam onu şaşırttı. «Gerçekten iyi bir binicisiniz.»

Tanya önce kulaklarına inanamadı. Hatta adam bu kez göz-ucuyla ona baktı, hemen sonra da başını çevirdi. Sanki Tanya kör edici bir ışık saçıyordu. Zaten sorun buydu, ama güzel yıldız bunun farkında değildi.

«Teşekkür ederim. Ama atları sevmem. Kovboyları da. Benimle konuşmayan insanları da. Hele seni, hiç.»

«Doldurduğunuz formda gördüm. Özel bir nedeni var mı? |Düştünüz mü?» Tanya adamın bir yıllık konuşmasını yaptığını düşünüyordu, ancak hiç olmazsa artık deniyordu. Birkaç kelime söylemişti. Belki de Hartley haklıydı, çekingendi ve şehirlilerden hoşlanmıyordu. Tanya, o halde otel misafiriyle geziye çıkmamalı, diye düşündü.

«Hayır, hiç düşmedim. Yalnızca atların aptal olduklarını düşünüyorum. Çocukken çokUainerdim, ama hiç sevmezdim.»

«Ben at üstünde büyüdüm. Babam bir çiftlikte çalışırdı, ben de ona yardım ederdim.» Babacının on yaşındayken öldüğünü, annesiyle evlenene kadar dört kızkardeşine baktığını, annesine hâlâ yardım ettiğini, ayrıca Montana'da arasına para gönderdiği bir oğlu olduğunu ona söylemedi. Tanya'nın onun hakkında düşündüklerine karşın, Gordon Washbaugh iyi ve zeki biriydi. «Buraya gelen pek çok kişi at binebildiklerini söylerler ve öyle olduğuna inanırlar. İşte böyleleri çok tehlikelidir. Ne yaptıkları konusunda hiçbir fikirleri yoktur. Daha ilk gün toz toprak içinde kalırlar. Yani sizin gibisi çok yoktur, han'fendi.» Bu sözün yetersiz kaldığının farkındaydı. Utangaç bir ifadeyle bakınca, Tanya onun gülümsediğini görüp şaşırıldı. «Ben hiç ünlü biriyle at binmedim.

-241 -

Umut Çiftliği / F : 16

Bu beni biraz ürkütüyor.» Dürüstlüğü Tanya'nın hoşuna gitti. Birden, öğlen arkadaşlarına yakındığı için utandı.

«Bu seni neden ürkütüyor?» Bundan hoşlanmıştı. Kendisini hiç o gözle görmezdi. İnsanların neden böyle heyecanlandığını ya da korktuğunu hiç anlayamıyordu.

«Yanlış bir şey söylemek istemiyorum, han'fendi. Kızabilirsiniz.»

Manzara çok güzeldi. Dağların aralarında güneş ışıkları, uzakta da bir çakal vardı. Tanya birden gülmeye başladı. «Asıl bu sabah konuşmayarak beni kızdırdın.» Gordon hâlâ ürkekti. Onun yanında kendini rahat hissedip hissetmemek arasında kararsızdı. Onun gerçek ya da güvenilir olup olmadığını da bilmiyordu. «Benden nefret ettiğini filan düşündüm.»

«Sizden neden nefret edeyim? Tüm çiftlik sizi tanımak istiyor. CD'lerinizi aldılar, imzanızı istiyorlar. Birisi video kasetinizi bulmuş. Bize, size bir şey söylemememiz, soru sormamamız, rahatsız etmememiz söylendi. Ben de hiç konuşmamanın daha iyi olacağına karar verdim. Sizi sıkmak istemedim. Diğerleri kendilerini aptal yerine koyuyorlar. Ben zaten pek konuşkan değilimdir.» Öyle açıksözlüydü ki, Tanya daha önceki düşüncelerine rağmen, ondan hoşlandığını hissediyordu. «Duygularınızı incit-tiysem, özür dilerim.» Böyle konuşunca, Tanya hayır demek istedi, ama incitmişti, sorun da buydu zaten. Onun suskunluğu kendisini incitmişti. Bu, Tanya için yeni bir şeydi. «Eğer çenemi açmazsam, daha rahat edeceğinizi düşündüm.»

«Arasına, bir iki laf et ki, nefes aldığını bileyim.» Tanya gülümseyince, Gordon da bir kahkaha attı.

«Sizin gibi biri için bütün dünya çıldırıyor olmalı. Geleceğinizi öğrenince, buradakilerin halini görmeliydiniz. Sizin için zor olmalı.» Durumu kavramıştı. Tanya başını salladı.

-242-

«Öyle.» Ona karşı dürüst olmak istiyordu. Çiçek tarlalarının arasından

dağlara doğru gidiyorlardı. Bu, doğruyu aramak ya da Nirvana'yı bulmak gibiydi. Burada Tanya'yı derinden etkileyen bir şeyler vardı. Buraya üvey çocuklarını eğlendirmek için gelecekken arkadaşlarıyla gelmiş ve uzun zaman önce ruhundan kaybettiği bir parçayı, uzun zamandır unuttuğu huzuru bulmuştu. «Sürekli senden bir şeyler almaya, bir şeyler koparmaya çalışan insanlar, aslında yüreğini yiyip bitiriyorlar ve bunun farkında bile değiller... bazen bunun ya da onların bir gün beni öldüreceğini düşünüyorum.» John Lennon'un bir hayranı tarafından öldürülmüş olması, Tanya gibi milyonlarca hayranı olan yıldızlar için korkunç bir kâbustu. Öte yandan, Lennon'u öldüren silah kadar gözle görülür olmasa da, uzun vadede aynı derecede öldürücü olan başka kâbuslar da vardı. Düşünceli bir ifadeyle, «Çılgın bir hayatın içinden geliyorum,» dedi. «İlk başlarda böyle değildi, tabii. Ama sonra oldu. Artık değişeceğini de sanmıyorum.»

«Burada bir yer satın almalısınız.» Önlerinde uzanan dağlara bakıyordu. «Sizin gibi pek çok insan buraya kaçmak, bir süre saklanmak, ruhunu yeniden bulmak için gelir. Buraya gelir ya da Montana'ya, Colorado'ya giderler, aynı şey. Siz Teksas'a dönebilirsiniz.» Gülümsedi.

«Ben Teksas'tan çıktım artık,» deyince Gordon güldü. Ona çok yakışan hoş bir gülüşü vardı. Tanya da dayanamayarak gülümsedi.

«Galiba ben de Teksas'tan çok uzun zaman önce çıktım. Teksas çok sıcak, tozlu ve çok boş. Ben bu nedenle buraya geldim. Burası bana daha uygun.» Tanya çevresine bakınarak başını salladı. Nedenini anlamak kolaydı. Kime uygun olmazdı ki?

-243-

«Yıl boyunca burada mı yaşıyorsun?» Böylesi sabahkinden çok daha iyiydi. Onu bir daha hiç görmese bile, ikisi de insandı. Birbirleri hakkında bir şeyler biliyorlardı. Belki de onun için bir şarkı yazardı. Yalnız Kovboy.

«Evet, han'fendi.»

«Kışları nasıl olur?» Şimdi yazacağı şarkıyı düşünüyordu.

«Soğuk.» Gülümseyerek yine Tanya'ya baktı. Çok güzel bir kadındı ve onu korkutuyordu. Bu yüzden, onu görmezlikten gelmek daha kolaydı. «Bazen üç metre kar olur. Ekimde atları güneye göndeririz. Buraya kar temizleyicisinden başka bir şey giremez.»

«Çok ıssız olmalı.» Gözünde canlandırmaya çalışıyordu. Bel Air'den, kayıt stüdyolarından, sinemalardan, konserlerden binlerce ışık yılı kadar uzaktı. Üç metre kar... yalnız bir adam... ve bir kar temizleyicisi.

«Benim hoşuma gidiyor. Kendimi oyalıyorum. Okuyup düşünecek çok vaktim oluyor. Bir şeyler yazarım.» Sonra çekingen bir ifadeyle gülümseyerek ona baktı. «Ve müzik dinlerim.»

«Bütün kış üç metre karın altında otururken beni dinlediğini söyleme sakın.» Bunu düşünmek onu hem şaşırtmış, hem de sevindirmişti.

«Bazen,» diye itiraf etti. «Başka şeyler de dinlerim. Folk müziği. Eskiden caz severdim, ama artık pek dinlemiyorum. Beethoven, Mozart.» Adam ilgisini çekmeye başlamıştı. İlk başta, onun hakkında yanıldığı kesindi. İlgiden değil de meraktan evli olup olmadığını sormak istiyordu, ama bu oldukça özel bir soruydu. Onu zor durumda bırakmak istemezdi. Gordon sınır çizme ve bu sınırı aşmama konusunda dikkatli davranıyordu. Az sonra, Tanya'nın başka soru sormasına fırsat kalmadan öbürle-

-244-

rine katıldılar. Hartley ile Mary Stuart tatlı tatlı sohbet ediyor, doktorlar ise hâlâ hatırladıkları hastaları parçalara ayırıyorlardı. Geri döndüklerinde, gezi sona erdiği için hepsi üzgündü. Saat dört olmuştu. Artık serbesttiler, havuza

girebilir, yürüyüş yapabilir ya da tenis oynayabilirlerdi. Ama çok yorgundular, özellikle Zoe fazlasıyla bitkin düşmüştü. Tanya ilk geldikleri günden beri onun çok solgun olduğunu farketmişti. Zaten soluk alan teni iyice beyazlamıştı.

Chicago'lu doktor çift yabancı çiçekleri incelemek için yürüyüşe çıktı ve Hartley üç kadına kulübelerine kadar eşlik etti. Orada küçük bir erkek çocuğu görünce hepsi şaşırıldı. Özellikle Mary Stuart içinin titrediğini hissetti. Çocuk aşağı yukarı altı yaşındaydı, oturmuş herhalde birini bekliyordu.

Tanya hemen, «Merhaba,» dedi. «Bugün at bindin mi?»

«Evet.» Başındaki kırmızı kovboy şapkasını geri itti. Minik siyah kovboy çizmeleri, küçük bir kot pantolon ve kalın mont giymişti. «Atımın adı Paslı.»

«Senin adın ne?» Zoe verandada onun yanına yere oturuverdi. Yükseklikten dolayı zor nefes aldığı için oturunca kendini daha iyi hissetti.

«Benjamin. Benim annemin bebeği olacak, onun için at binemiyor.» Anlaşılan bu konuda konuşmaya çok hevesliydi. Zoe ile Tanya birbirlerine bakıp gülümsediler. Mary Stuart ise biraz uzakta durmuş Hartley ile konuşuyordu. Suratı asılmıştı, ama bunun farkında değildi. Ancak Tanya farketmişti ve Mary Stuart farkında olmasa bile, o nedenini biliyordu. Çocuk onun oğlu Todd'un o yaştaki haline öyle çok benziyordu ki, Tanya yüreğinin sızladığını hissetti. Zoe'nın de bunu görüp görmediğini merak ediyordu, ama Mary Stuart duyar korkusuyla bir şey söylemedi. İşin garip yanı, çocuk da tanımış gibi Mary Stuart'a bakıyordu. İlginç bir durumdu.

-245-

«Teyzem tıpkı sana benziyor.» Grupta kendisiyle konuşmayan tek kişi Mary Stuart'tı, oysa çocuk hayranlıkla onu seyrediyordu. Yine de, onun çocukla konuşmaya niyeti yoktu. Aradaki benzerliği görmekten çok hissetmişti. Hartley onun gözlerindeki ifadeyi görünce kaygılandı.

«Çocukların var mı?» diye sordu. Parmağındaki alyansı fark-etmişti, ama söylediklerinden yalnız olduğu fikrine kapılarak medeni durumundan emin olamamıştı. Zaten Mary Stuart da bundan emin değildi.

«Evet, var...» Belli belirsiz bir sesle yanıt verdi. «Bir kızım var... oğlum öldü.» Hartley onun gözlerindeki acıyı görebiliyordu. Mary Stuart dönüp Hartley ile birlikte kulübeye girdi. Çocuğu artık bir dakika bile görmek istemiyordu.

«O...» Hartley duraksadı, ona ulaşmak istiyor, ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu, «Çok genç mi öldü?» Mary Stuart ile ilgili her şeyi öğrenmek istiyordu. Belki de bu nedenle buraya gelmişti. Belki oğlu ve kocası bir kazada ölmüşlerdi... ya da belki hâlâ evliydi. Ona sormak istediği sorular vardı. Bütün gün birlikte at bindikten sonra çok yakın dost olduklarını hissediyordu. Bu güzel yerde, tanıdıkları dünyadan uzak bir başlarındaydılar. Eğer dost olacaklarsa, birbirleri hakkında her şeyi çabucak öğrenmek zorundaydılar.

«Todd öldüğünde yirmi yaşındaydı.» Küçük çocuğu pencereden görmemeye çalışıyordu. Çocuk hâlâ Zoe ve Tanya ile sohbet ediyordu. «Geçen yıl oldu.» Yine gözlerini ellerine dikmişti.

«Çok üzüldüm.» Hartley bir an için onun eline dokunma cesaretini gösterdi. Birini kaybetmenin acısını çok iyi bilirdi. Mar-garet'i kaybettiğinde, yirmi altı yıllık evliydim ve hiç çocukları olmamıştı. Margaret kıyırdı. Hartley de bunu kabullenmişti. Bir ba-

- 246 -

kıma, bu durumun onları birbirlerine daha yakınlaştırdığını düşünürdü. Ama şimdi Mary Stuart'a bakınca, onun neler çektiğini tahmin edebiliyordu, «insanın çocuğunu kaybetmesi korkunç bir şey olmalı. Hayal bile edemiyorum. Margaret ölünce mahvoldum. Gerçekten öleceğimi sandım. Her sabah uyandıgımda şaşırımdım. Acıdan ölmeyi bekledim ve ölmediğime şaşırımdım. Bir

yıldır yeni kitabım üzerinde çalışıyorum. Konusu bu.»

«Bu konuda yazmak seni rahatlatıyordum» Birlikte oturma odasındaki kanepeye oturdular. Öbür ikisi hâlâ dışarıda konuşuyordu, ama Mary Stuart çocuğu artık göremiyordu. «Keşke ben de yazabilseydim. Ama artık daha iyiyim. Sonunda, buraya gelmeden birkaç hafta önce eşyalarını kaldırım. Bunu daha önce yapamamıştım.»

«Benim kendime gelmem neredeyse iki yıl sürdü.» O zamandan beri yalnızca iki kadınla çıkmış ve Margaret olmadıkları için ikisinden de nefret etmişti. Alışmaya çalışmanın acısını bilirdi. En azından Mary Stuart böyle bir durumla uğraşmak zorunda değildi. Yine de kocası hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Biraz daha bilgi alabilmek amacıyla, «Kocan için de çok zor olmalı,» dedi. Ancak Mary Stuart bunu anlamadı. Hartley ince alyansı görmüştü, ama konuşma tarzı evli olduğunu doğrulamaz gibiydi.

«Gerçekten.» Ona karşı dürüst olmaya karar verdi. «Çok zor oldu. Evliliğimiz bu acıya dayanamadı.»

Hartley başını salladı. Kendisi yaşamamıştı, ama nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Kuzeni de aynı deneyimi yaşamıştı. Bu sonuç hiç şaşırtıcı değildi. «Kocan şimdi nerede?»

«Londra'da.» Yine başını salladı. Öğrenmek istediği buydu. Bill'in orada yaşadığı anlamını çıkarmıştı. Mary Stuart onun bunu neden sorduğunu anlamamıştı, yalnızca dostça davranmaya

-247-

çalıştığını düşünüyordu. Bir erkek ona ilgi göstermeyeli çok uzun zaman olmuştu. Dolayısıyla, bunun öyle bir şey olduğunu algılamamıştı. Ona göre, yalnızca at binerken arkadaş olmuşlardı. Bununla birlikte, ondan fazlasıyla hoşlanmış ve ne kadar rahat sohbet ettiklerini düşünüp şaşırmıştı.

Hartley akşam yemeğini hep birlikte yemeyi önerince, Mary Stuart arkadaşlarına soracağını söyledi ve Hartley biraz çalışıp mektuplarını okumak üzere onu yalnız bıraktı. Pek çoğu gibi, o da işlerini buradan yönettiği için biraz çalışmayı planlıyordu. Mary Stuart arkadaşları gelince hemen onun davetinden söz etti ve tabii, hemen onunla dalga geçmeye başladılar. Özellikle de Tanya'ya gün doğmuştu.

«Hızlıymış, Stu! Ondan hoşlandım.» Bu sözler üzerine öfkelenen Mary Stuart ona küçük bir minder fırlattı.

«Tanrı aşkına, o yalnızca beni değil, hepimizi davet etti, salak. Yalnızlık çekiyor. Karısını kaybetmiş ve konuşacak kimsesi yok.»

«Sen varsın ya.» Tanya acımasızca takılmaya devam ediyordu.

«Aptallaşma! O çok nazik, zeki ve çok yalnız biri.»

«Ve seninle çok ilgili. Tanrı aşkına, sen kör olabilirsin, ama ben değilim. Bence sen çok uzun zamandır evli olduğun için, bir erkeğin sana baktığını bile farketmiyorsun.»

«Sana ve seyise ne demeli?» Mary Stuart da aynı taktiği kullanmaya karar verdi. Okul çocukları gibiydiler. «Anlaşılan, adam konuşma engelini yendi. Hatta onu güldürdün bile.»

«Çok ilginç bir kişilik. Bütün kış burada üç metre karın altında yaşıyor.» Onun şarkılarını dinlediğini onlara söylemedi, ama aralarında romantik hiçbir şey yoktu zaten.

-248-

«Bence ikiniz de körsünüz.» Bu kez Zoe söze girdi. «Eğer ben bu konulardan

hâlâ biraz anlıyorsam, Hartley Bowman, Stu için çıldırıyor ve biz buradan gidene kadar bizim seyis de Tanya'ya körkütük âşık olacak. Demedi demeyin.» İkisi de gülmeye başladılar, ama Tanya tek kaşını kaldırarak baktı. Öyle uygunsuz bir yaklaştırmaydı ki, vorum bile yapmadı.

«Ya sen, Zoe? Sen de o Chicago'lu çiftin evliliğini yıkıp adamla mı kaçacaksın?» Adam kısa boylu, şişman ve keldi. Düşüncesi bile çok komikti.

«Ne yazık ki, karısı ondan çok daha ilginç. Sorun da bu zaten. Onunla kaçmam gerekir, ama tarzım değil. Korkarım, yine bir başıma kaldım.»

Tanya, «Nasıl olsa Sam var!» diye hatırlatınca Zoe homurdandı. Bunu hatırlamak istemiyordu.

«Sen kendi işine bak. Eğer istersen, sen San Francisco'ya gelince sizi tanıştıririm, çıkarsınız. Ondan hoşlanırsın.»

«Anlaştık. Artık Mary Stuart konusuna gelelim.» Bu kez öbür arkadaşına döndü. «Hadi, bize yeni arkadaşından söz et.»

«Anlatacak bir şey yok. Size söyledim. Yalnızlık çekiyor.»

«Sen de yalnızlık çekiyorsun, ben de, Zoe de. Başka şeyler anlat.» Koltuğa uzandı. Bacakları ağrıyordu. Uzun süre at binmişlerdi.

«Ben yalnızlık çekmiyorum,» diyerek Zoe onun sözlerini düzeltilti. «Çok mutluyum.»

«Biliyorum, sen bir azizesin. Ancak yalnızlık çektiğinin farkında değilsin, inan bana.» Hep birlikte gülmeye başladılar.

«Şimdi bu erkeklerin hepsini unutun,» dedi Zoe. «Ben Benjamin ile çıkıyorum.» Harika bir çocuktü ve ikisi de ondan hoş-lanmışlardı.

Tanya, «Harika bir seçim,» dedi, ama Mary Stuart bu konuyu artık kapatmak istercesine onlara akşam yemeği daveti için ne yapacaklarını sordu. Daveti kabul edip onun masasında oturmalı mıydılar? «Neden olmasın? Belki Mary Stuart ile aralarını yaparız.»

«Sakin ol. Ben hâlâ evliyim.»

«O bunu biliyor mu?» diye Zoe ilgiyle sordu. Mary Stuart alyans takıyordu, ama adam onun buraya neden kocasıyla değil de, iki kadınla geldiğini merak etmiş olabilirdi.

«Aslında sormadı.» Böylece Hartley'nin yalnızca arkadaş olmak istediğini kanıtladığını düşünüyordu. «Bir lafın arasında kocamın nerede olduğunu sordu, ben de Londra'da dedim.»

«Yaaa,» dedi Tanya bilmiş bir tavırla. «Bence bunu hemen düzeltmelisin. Adamın niye böyle sorduğu belli, ama yanlış bir fikre kapılabilir.» Doğru fikir neydi ki?

«Ona evliliğimizin oğlumuzun ölümünü atlatamadığını söyledim.»

«Ona böyle mi söyledin?» Tanya'nın şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Bir yabancıya bunları anlatmak biraz garipti. Öte yandan, altı saat boyunca birlikte at binmişlerdi. Bu bazı çiftlerin bir hafta boyunca birlikte olduklarından daha uzun bir süreydi ve Hartley, Mary Stuart ile çok ilgilenmişti.

«Belki ona hâlâ evli olduğumu söylemem gerek.» Ancak bu evliliğin daha ne kadar süreceğinden emin değildi. Yine de, bu bilgiyi vermekte yarar vardı. Ya evli olduğunu hiç önemsemezse? «Neyse duruma göre hareket ederim. Onun o şekilde ilgi gösterdiğini sanmıyorum.» Böyle söyleyince iki arkadaşı birden

bağırmaya başladılar.

«İkiniz de midemi bulandırılıyorsunuz,» dedi ve duş almak üzere odasına gitti. Zoe de Sam'i aradı. Muayenehanede neler

-250-

olup bittiğini merak ediyordu. Annalee şu anda Sam'in bir hastayı muayene ettiğini ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Telefonu kapattıktan sonra yemeğe kadar biraz kestirmeye karar verdi. Uyandığında, kendini çok iyi hissettiğini farkederek şaşırdı. Uyku gerçekten çok yararlıydı.

O gece hep birlikte Hartley ile yemek yediler. Yazar zeki, ilginç ve müthiş kültürlüydü. Dünyanın her yerini görmüş, her tür insanla tanışmıştı. Dahası nazik bir erkekti ve üç kadına da tek tek ilgi göstermeye dikkat ediyordu. Yemekten sonra, Mary Stu-art'ın yanında yürüyerek, onlara kulübelerine kadar eşlik etti. Kulübeye vardıklarında, Tanya ile Zoe içeri girdiler ve Mary Stuart bir süre Hartley ile dışarıda kaldı. Konuyu nasıl açacağını bilemiyordu, ama arkadaşları evli olduğunu ona söylemesi gerektiği konusunda iyi bir noktaya değinmişlerdi.

Dağların üzerinde parlayan dolunaya karşı huzur içinde verandada otururlarken Mary Stuart birden konuya girmeye çalıştı. «Sana bunu söylediğim için kendimi biraz aptal gibi hissediyorum. Belki senin için hiçbir şey ifade etmeyecek, ama seni yanlış yönlendirmek istemem. Ben evliyim.» Bu sözler üzerine erkeğin gözlerindeki düşkırıklığını görünce şaşırdı. «Kocam yaz boyunca Londra'da çalışacak. Daha önce söylediğim sözleri yanlış anlayabileceğini farkettim. Dürüst olmak gerekirse...» Herkese karşı dürüst olmaya özen gösterirdi, «Yaz sonunda ondan ayrılmayı planlıyorum. Ne yapacağıma karar vermek için biraz zamana ihtiyacım vardı, ama evliliğimiz de oğlumuzla birlikte öldü ve artık buna bir son vermenin zamanı geldi.»

«Kocan buna şaşıracak mı?» Dikkatle kadına bakıyordu. Onu fazla

tanımıyordu, ama dürüstlüğünden, inceliğinden ve açıksözlülüğünden hoşlanmıştı. Öte yandan, hâlâ evli olduğunu duyunca üzülmüştü. Belki uzun vadede bu konu çözülecekti,

-251-

çünkü Mary Stuart çok kesin konuşuyordu. «Yani senin duygularından haberdar mı?»

«Haberdar olmalı. Bir yıldır benimle hiç konuşmuyor. Ne evliliğimiz, ne yaşamımız, ne de dostluğumuz kaldı. Oğlumuzun ölümünden beni sorumlu tutuyor ve bunun değişeceğini hiç sanmıyorum. Artık böyle yaşayamam. Sorunlarımla başını ağrıtmak istemezdim, fakat fazla uzun sürmeyecek olsa bile, hâlâ evli olduğumu bilmeni istedim.»

«Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim.» Gülümsedi. Ondan ne kadar hoşlandığına kendi bile şaşıyordu. Margaret öldüğünden beri gerçekten hoşlandığı ilk kadındı. Yalnızca bir gündür tanışmalarına karşın, onun için deli oluyordu. Ama burada zaman çok hızlı akıp gidiyordu. Tıpkı gemide olmaya benziyordu.

«Umarım, bu konuyu açtığım için arkadaşılığımızdan birtakım anlamlar çıkardığımı düşünmüyorsunuzdur. Yalnızca seni yanlış yönlendirmek istemedim. Senin için önemli olmadığından eminim... ama...» Söylediklerini düşününce birden utandı. Evli olması bu adamı neden ilgilendirir ki? Kendisini etkiledikleri için birden arkadaşlarına kızdı. Kendini aptal gibi hissediyordu. Böyle rahatsız duygular içindeyken, Hartley'nin gülümsediğini gördü.

«Burada ne aradığımı bilmiyorum, Mary Stuart. Bu yıl buraya gelmeyecektim bile. İki yıldır kendim için üzülüp başka hiçbir kadına bakmıyordum. Şimdi, dağların arasından doğan güneş gibi, birdenbire sen çıktın ortaya. Daha önce hiç kimseden bu kadar etkilenmediğimi sana söylemem gerek. Bunun ne olacağı, senin ne istediğin ya da ne yapacağımız konusunda hiçbir fikrim yok.

Benimle ilgilenip ilgilenmediğini bile bilmiyorum. Ama yalnızca, seni çok az tanımama karşın, sana çok değer verdiğimi bilmeni isterim. Oğlunu kaybetmene çok üzüldüm.» Koluy-

-252-

la onun omuzlarını sarıp kendine çekti. «Bugün o küçük çocuğu görünce gözlerinde beliren acıdan nefret ettim. Seni bütün acılardan kurtarmak isterdim. Aslında, bunu söylediğime kendim de inanmıyorum, ama boşanmamış olmana üzüldüm. Yine de, bunun önemli olduğunu sanmıyorum. Gelecek haftadan sonra beni bir daha görmek isteyip istemeyeceğini de bilmiyorum. Belki de kendimi aptal yerine koyuyorum. Eğer öyleyse söyle ki, tatilin geri kalanında sana selam vermekten öte git-meyeyim.» Onu dinlerken Mary Stuart'ın gözleri dolmuştu. Bunlar Bill'den duymak isteyip de hiç duymadığı sözlerdi. Kocasını onu terketmiş ve tüm dualarına cevap olarak karşısına bu yabancı çıkıvermişti. «Ben yalnızca seninle birlikte olmak, konuşmak ve seni tanımak istiyorum... gerisini zaman gösterir.» Bir insan daha fazla ne isteyebilirdi? Mary Stuart kulaklarına inanmamış gibi ona bakıyordu.

«Ben düş mü görüyorum?» Gözleri dolu doluydu. Böyle bir erkek bulmak mümkün müydü?

«Bugün hep böyle hissettim. Şimdilik başka yanıtlar aramadan yalnızca keyfimize bakalım.» Kadının saçlarının yanağına ' değdiğini hissediyordu. Gözlerini kapatıp parfümü içine çekti. Başka hiçbir şey konuşmadan uzun bir süre orada öylece oturdular. Bir süre sonra, Mary Stuart titremeye başladı. Biraz soğuktan, biraz da içindeki duygulardan dolayı titriyordu. Daha önceki gün buraya gelmiş ve onunla bu sabah tanışmıştı. Ama yazdığı her şeyi okuduğu için onu tanıdığını hissediyordu. Ayrıca, saatlerce konuşup pek çok şey paylaşmışlardı.

«Üşüdün, seni içeri götüreyim.» Oysa ondan ayrılmayı hiç istemiyordu. Mary

Stuart durup erkeğin yüzüne baktı.

«Her şey için teşekkür ederim.» Sonra kapıya kadar birlikte yürüyüp vedalaştılar. Mary Stuart arkadaşlarının uyumuş olması

-253-

için dua ederek sessizce içeri süzüldü. Neyse ki, gerçekten uyumuşlardı. Odasına girince, başucunda bir faks mesajı buldu. Bill'den son derece kısa bir mektuptu bu.

«Umarım, her şey iyidir. Burada işler yolunda. Arkadaşına selamlar, Bili.» Hepsi bu kadardı. Kâğıdın alt kısmında Tanya'nın inci gibi elyazısıyla yazılmış küçük bir not vardı. «Yerinde olsaydım, avukatımı arardım.» Yaşam önüne yepyeni bir fırsat çıkarmıştı. Arkasında bir kapı kapanırken, önünde başka bir kapı açılıyordu. Ve bu kapının arasından, dağların üzerinde parlayan güneşi görebiliyordu.

-254-

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah Zoe ile Mary Stuart yine Tanya'nın başında bi-tiverdiler.

Mary Stuart yorganı çekip uyku maskesini çıkarırken Zoe, «Kalk bakalım!» diye bağıırıyordu.

Tanya oda aydınlık olduğu için gözlerini kısarak, «İkiniz de sadistsiniz!» diye homurdandı. «Tanrım, bu da ne... kör olacağım.» Tıpkı okul günlerindeki gibi, onu kaldırmaya çalışan arkadaşlarına karşı direndi.

«Buna günüşiği derler ve dışarıda bundan daha çok var.» Mary Stuart çok neşeliydi. «Eğer seni tanımasam, sabah uyunma şekline bakarak sarhoş

olduğunu düşünürdüm.»

«Yalnızca yaşlılık. Benim bol uykuya ihtiyacım var.» Pembe pijamalarıyla banyoya doğru sürünürcesine yürüdü. «Haydi, Big Max bekliyor,» diye ekledi Zoe. «Ona biraz daha uyumasını söyle, kendini çok daha iyi hissedecektir.» Ama yirmi dakika sonra duş alıp giyinmiş bir halde çıktığında her sabahki gibi kusursuz görünüyordu. Uçuk pembe bir kot pantolonla yine aynı renkte bir tişört giymişti. Ayağında ise eski sarı çizmeleri, boynunda da pembe küçük bir eşarp vardı. Upuzun örgü yaptığı saçları ve yüzünü çevreleyen buklelerle inanılmaz derecede çekici görünüyordu.

-255-

Mary Stuart, Tanya'yı görünce laf atmadan edemedi. «Seyisin aklını başından alacağın kesin.» Her zamankinden bile güzel görünüyordu. «Bu kadar çirkin olman ne yazık.» Gülümsedi. Hartley'i görmek için sabırsızlanıyordu. Bütün gece onu düşünmüştü ve sabahı iple çektiği için kendini küçük bir çocuk gibi hissediyordu. Şimdilik yalnızca arkadaşları, ama aralarındaki gizli elektrik onu heyecanlandırıyordu.

Yemek salonuna giderlerken, Benjamin yine karşılarına çıktı. Mary Stuart hortlak görmüş gibiydi. Nedense çocuk onun yanında yürümek, ona yakın olmak istiyordu.

Zoe arkadaşının rahatsızlığını hissederek sordu. «Annen nerede, Benjamin?» Nedenini anlamak hiç zor değildi. Todd'u hiç görmemişti, ama çocuk Mary Stuart'a çok benziyordu.

«Uyuyor. Babam kahvaltıya gitmemi söyledi.»

«Nasıl oluyor da, ben uyuyamazken o uyuyor?» Tanya yine yakınıyordu.

«Çünkü o sekiz aylık hamile,» diye açıkladı Zoe.

«Biraz daha uyumama izin vermezseniz, buradan gidene kadar uykusuzluktan çirkinleşeceğim. Ayrıca bu kadar erken kalkmak sağlık için de zararlıdır.»

«Kim demiş?» Zoe gülümsedi.

«Ben dedim.» Tanya ona dik dik bakıyordu. Hep birlikte yemek salonuna girerken, Benjamin de hemen arkalarındaydı. Kuyruk gibi peşlerinden ayrılmazken, Mary Stuart onu görmezlikten gelmeye kararlıydı. Masalarına geçince o da yanlarına oturuverdi. Tanya ona bayılmıştı, Zoe de çok hoşlanmıştı, ama ikisi de arkadaşlarını üzmemek istemiyordu. Çocuğa gidip arkadaşlarıyla oturmasını önermeye çalıştılsa da o inatla gitmek istemiyordu.

Mary Stuart sonunda, «Önemli değil,» dedi. «Büyütmeyin.»

- 256 -

«Sen iyi misin?» diye sordu Tanya.

«İyiyim.» İnsan kendini bundan koruyamazdı. Çocuğun orada oturduğunu görmek ne kadar acı verse de, çocuksuz bir dünya yaratmak mümkün değildi.

«Aklıma gelmişken, dün kocandan gelen mesajı okudun mu?» Tanya portakal suyunu içerken konuyu değiştirmeye çalıştı. «Çok sıcak ve sevgi dolu bir mektup.» Mary Stuart gülümsedi. «Okuduğum için özür dilerim, ama elimde değildi. Yanıt verecek misin?»

«Söyleyecek fazla bir şey yok.» Sonra aklına bir şey geldi. Dün gece bir düşünce gibiydi, bir an için gerçek olup olmadığını düşündü. «Bu arada, dün Hartley ile

kocam konusunu açıklığa kavuşturdum. Siz haklıymışsınız, galiba söylediklerimi yanlış anlamış. Ama şimdi gerçeği biliyor.»

«Önemsedi mi?»

Soğukkanlı görünmeye çalışıyordu, gelgelelim öbürleri ona inanmadılar.
«Neden önemsesin?»

«Herhalde sana sekreterlik teklif etmeyi düşündüğü için değil.» Tanya geri zekâlı birine açıklar gibi anlatıyordu. «Adam senden hoşlanıyor.»

«Bakalım, göreceğiz.» Mary Stuart kırmızı kovboy şapkasının altından onu seyreden Benjamin'i daha fazla görmezlikten gelememi.

Benjamin de ondan cesaret alarak, «Sen benim anneme benziyorsun,» dedi.
«Bir de Mary Teyzeme.»

«Benim adım da Mary. Mary Stuart. Biraz garip, değil mi? Stuart babamın adıydı. Benim erkek olmamı istediği için bana bu adı vermiş.»

«Yaaa.» Çocuk başını salladı. «Senin çocuğun var mı?» Aralarında en çok onunla ilgileniyordu, onda farklı bir şey olduğunu hissetmiş gibiydi.

-257-

Umut Çiftliği / F : 17

«Evet, bir kızım var, ama o artık çok büyük. Yirmi yaşında.»

«Oğlun da var mı?» Bir yandan da Zoe'nin verdiği çöreği yiyordu.

«Hayır, yok.» Çocuk onun gözlerindeki yaşları farkedemeyecek kadar küçüktü.

«Ben oğlanları daha çok seviyorum. Umarım, annemin kızı olmaz. Kızları sevmiyorum. Aptal oluyorlar.»

«Bazıları iyidir,» dedi Mary Stuart. Ama Benjamin kızlar hakkındaki önyargısını değiştirmeye pek niyetli görünmüyordu. Omuzlarını silkti.

«Onları itince, hemen ağlarlar,» diye düşüncesine bir açıklama getirince Zoe ile Tanya birbirlerine bakarak güldüler. Bir yandan da, onunla konuşmanın Mary Stuart'a iyi gelebileceğini düşünüyorlardı. Bir tür aşş gibi.

Mary Stuart kendi cinsini savunmak için, «Bazı kızlar çok cesurdur,» dedi, ama Benjamin konuya ilgisini kaybetmişti. Birkaç sosisi mideye indirdikten sonra babasını görüp kalktı. Az sonra, annesi de yemek salonuna girdi. Karnı kocamandı. Kocası daha önce Zoe'ye onun yükseklikten dolayı kendini kötü hissettiğini söylemişti.

Mary Stuart, «Umarım doğum yaptırmak sana düşmez,» diye fısıldadı. «Kadın üçüz doğuracak gibi.»

«Tanrım, hayır. Burada hastane var. Yanımda gerekli aletler yok. Ayrıca stajyerliğimden beri doğum yaptırmadım. Bundan çok korkarım. Doğum yaptırmak benim işimden çok daha korkunç bir şey. Hata yapma olasılığı çok fazla. Her şeyi kontrol altında tutamazsın. Öyle acı içinde kıvranan insanlarla uğraşmaktan nefret ederim. Jinekolog olmaktansa dermatolog olmayı yeğlerim.» Mary Stuart ise bunun eğlenceli bir iş olduğunu dü-

•258

sunuyordu, çünkü çoğunlukla insanlara mutluluk veren bir son çıkıyordu ortaya. Tanya bunun üzerine çocuk doğurmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettiğini söyledi. Genç kızlığında, bir sürü çocuk istiyordu, ama yaşamı ona bu fırsatı tanımamıştı. Mary Stuart birden içlerinden çocuk doğuran tek kişinin

kendisi olduğunu farketti.

Tanya, «Ben çocuğum olmasını çok isterdim,» dedi. «Tony' nin çocuklarının bizle yaşamasından çok hoşlanıyordum, harika çocuklardı.» Onları bir daha birkaç dakikadan fazla görüp görmeyeceğinden emin değildi. Kocasıyla birlikte onları da kaybetmesi haksızlıktı. Bazen kendi çocuğu olmadığı için üzüldü. O zaman kimse çocuklarını ondan ayıramazdı, sonsuza dek ona ait olurlardı, belki de olmazlardı. Aklına Mary Stuart gelmişti.

Kahvaltılarını tam vaktinde bitirip aceleyle ahırlara gittiler. Hartley oradaydı. Mary Stuart'ı görünce sevindi. Chicago'lu doktorlar da oradaydılar. Yine aynı gruplar oluştu. Zoe doktorlarla, Mary Stuart Hartley ile, böylece Tanya da yine seyisle yol almaya başladı. Adam bu kez daha dost canlısı görünmek için çaba gösteriyordu.

«Bugün çok güzel görünüyorsunuz.» Çekingen bir ifadeyle önüne bakıyordu. Tanya onun yanaklarının hafifçe kızardığını farketti. Adam gerçekten utanmıştı. Tanya yol boyunca onu rahatlatmaya çalıştı, ama pek kolay olmadı. Bir süre sonra Gordon ona Hollywood ve tanıştığı insanlarla ilgili birkaç soru sordu. Tom Cruise, Kevin Costner ve Cher ile tanışıp tanışmadığını sorup Harrison Ford'un geçen yaz bu çiftliğe geldiğini söyledi. Tanya hepsiyle tanışmış ve Cher ile birlikte bir film çevirmişti.

Gordon gözlerini kısarak ona baktı. «Çok garip, hiç öyle birine benzemiyorsunuz.»

-259-

«Bu da ne demek?» Aklı karışmıştı. «Yani bir film yıldızına ya da büyük bir şarkıcıya filan değil, gerçek birine benziyorsunuz. Doğal bir kadınsınız, yapmacık değil. At biniyor, çok konuşuyor, gülüyor, şaka yapıyorsunuz.» Bu kez kızarmadan ona baktı. «O CD'lerin kapağındaki kadının siz olduğunuza inanmak biraz zor.»

«Bu bir iltifatsa, teşekkür ederim. Eğer seni düşkırıklığına uğrattığıımı söylüyorsan, ona da peki. İşin aslı, yalnızca Teksas' lı bir kızım işte.»

«Hayır.» Onu takdir ettiğini belli eden bir ifadeyle bakıyordu. «Siz yalnızca bu değilsiniz. Bunu biliyorsunuz. Siz onlar gibi şımarık değilsiniz.» «Onlar kim?»

«Tanıştığım başka ünlüler. Buraya gelince at binmezler bile. Öyle çok kişi geldi ki. Politikacılar, film yıldızları, hatta birkaç şarkıcı. Bol bol gösteriş yapar, özel muamele beklerler.»

«Ben de bol havlu ve bir kahve makinesi istedim,» diye itiraf edince adam güldü. «Üstelik binicilik formuna atlardan nefret ettiğimi yazdım.»

«Size inanmıyorum.» Dün sabaha göre çok daha rahat görünüyordu. Oysa ilk gün konuşmaya bile cesaret edememişti. Ama böylesi çok daha iyiydi. Böyle sohbet ederek at binmek daha zevkliydi. «Siz Teksas'lısınız.» Bu onun takdir ettiği bir şeydi. Teksas'lı insanlar atlardan nefret etmezlerdi. «Yalnızca doğal bir kadınsınız.» Bunu anlayabilmesi çok garipti. Bobby Joe ile birlikteyken öyleydi, ama Hollywood onu mahvetmişti. Tony ile beraberken de doğal olmaya çalışmıştı. Ne var ki, Tony onun bir film yıldızı olmasını istemiş, ancak bunun getirdiği sorunlardan hep nefret etmişti.

-260-

«Ben sıradan bir kadınıam, ama içinde yaşadığım dünya bana böyle kalmam için pek şans tanımıyor. Doğruyu söylemek gerekirse, pek güzel bir yaşam sürmüyorum, artık süreceğimi de sanmıyorum. Bundan nefret ediyorum, ama yapabileceğim bir şey yok. Basın gerçek bir yaşam sürmeme asla izin vermeyecek. Benimle tanışan insanlar da öyle. Hepsi düşündükleri gibi olmamı istiyorlar. Bana yaklaşınca hemen incitmeye kalkışıyorlar.» Söylerken bile delice geliyordu.

«Ne kötü.» Onu ilgiyle seyrediyor ve ondan ne kadar hoşlandığını düşündükçe şaşırıyordu. Böyle olmasını istememişti, ama Tanya onun beklediğinden çok farklıydı. Hatta onun seyisi olmamak için elinden geleni yapmıştı, ama şimdi Liz'in onu dinlemediğine memnundu. Tanya Thomas tanımaya değer iyi biriydi.

«Gerçekten kötü. Bazen bunun beni öldüreceğini düşünüyorum. Belki bir gün ya bu durum ya da bir hayranım öldürecek.» Öyle üzgün duruyordu ki, Gordon onun bu haline acıyarak başını salladı.

«Buna nasıl dayanabiliyorsunuz? Ne kadar para verirlerse versinler, bence değmez.»

«Konu para değil. Yani tam olarak. Konu yaptığım iş. Bu benim hayatım. Ben şarkı söylerim. Bunun dönüşü yok. Eğer bu işi yapmak istiyorsam, dikenine de katlanmak zorundayım.»

«Bu pek doğru görünmüyor.»

«Değil, ama gerçek.» Bundan hoşlanmıyordu, ama değiştirmek için yapabileceği bir şey olmadığını da biliyordu. «Kozlar hep başkalarının elinde.»

«Bunu değiştirmenin ya da doğru dürüst yaşamamanın bir yolu olmalı. Başka film yıldızları bunu beceriyor. Ya bir çiftlik alıyor ya da rahatça yaşayacakları başka bir yere gidiyorlar. Siz de böyle yapmalısınız, Bayan Tanya.» Söylediklerinde ciddiye. Tan-

-261 -

-£92-

n|op

-5n6 8A ipuiBABg 'l buiueA unönooö buo ugpawunşnp

npjoAıwE}Bpjıdı>| >|BJB^j©v) uepuı6eoA!qE|o şiiu|ui>| uiuijjs Bp bA nuAoq bujb 'npupp e6noo5 amA bjuos «jji6b5 jA.aoz»

il^eq a,Aa|

dnupp buisb>)jv -npjoAi|B >)n|os d\yr\\ iui6ipBW|0 apu|pua>i unuo 'BpuıBıpjEA uawau. ep Ag|UBH 'nışo>| nj6op Aje|aj npjoAnşo>j E|bh as| uv "np -joAıjbA UEpBLUBpjıdı>| ujWBfuag 9|Â!S9pAç?6 >)!Ujiu 'apmsaip zb uiuiSB>)dEş AoqAO>| izııujı>) >in5n» -J9|npjo6 ap uauaBjp bjuos !|1ş!lu}9>jjbi niunjnp >jbje|o |asnpr65! jJEnjs Xjb|aj blub 'jb|ipboi -bAb|ub nun6np|o 9u 'gouo >)|| -n}şnp >)BJBdjB5 bje|şb} -bu9>) unioA >|BjB5n bpbabli >)noo5 >|n5n>| ^gpuugzn uıjb j -ı|b5 EÂEıujnpjnp nuo uopjoo - npjoAnşo>j b|zilj rnBop ejilje

•ipjBA Ujq >)9J9J >)Bjn 9PUU9ZQ 'j|ÖaB UBpUIJB|UBÂ B|ZILJ }B Jjq '!>)

npjoAjUj uBpuııB \jmn\s Aje|aj -jgiipAgpugB jqjB |>jubwez j9L| ds\

JB|JO}>]Op '9pUU9|U0 UOpjOQ 9|| BÂUB1 !|pjB|şILUBLU>)Bq 9|iQ 9UU9|

upA 9n -ıpjışBş gp \s\y\\ '9puu9|>|npuop p

-ıpJEıJoAıSBıABd juuaıaounânp 'JoAnınB 'JoAnşnuo>| "ıpjıdı>j jıdı>{ |5j '!>| ıpjBA Aeş >|o5 a|Ap jşi

'>)BUJJOS EU

-nq nsaişop bl)bp 'b|je|uo p

ubzbA unAo 'npjos B|>jbj9lu aAjp «ıujsjuj J9A9S

-9uop b,>)joa M9N BpuBLUBz iuAb 9|| ^Enis Ajb|aj

'Bp bjuos '!1>|9O9J!596 unB 5B>)J!q Bp,uoisog 9A

-9S u]5| §| jjq bjuos ub}>jip|ijAe ua^jiniS gp jSjpua

-aAau, aou!uaj6o IUjBeoajiSaB e^eu, jjq Bi,sg|96uv

unuo 'goup ugpaujupp b,>)joa MgN 'npjOAııS! >ıeujb|b>)bA iuijbs

-mi BLudBA g^!|jjq nunq Bp bjuos '>)aujuaj6p iui6ıpuB|§ou, uap

-au aoup '!pw!§ -npjOAııSı ^aujuajSp |Aa§ jay !||6! E|unuo B|BH

«ıuisjiub|§ol| UB}>jEujdEA au b^jo^ Ma|s|» -np|nAo>) B|oA uapm

-aA ubi;v «"JBa i§iAb|ub b>jb§ jiq SuiBh uiu.uubi 'l

-\p\eo i6b§b

-i}§iujub|ubo g|| eAubj.

i!

jgu, 8A uj

npjOAıı§nuo>i il

||ja6ap >)o3 uapJiq ua>|jniıj§np juiBtj a§ jau, 'ua>)jnun§np nun6np|O dju.ES
aAa§ jsh i,!^ llQsp 9|Ap 'joAi}ji§b§ ubluez jay iubsuj lub§ -ba 'duBB >|o5
isBixiE|§Eq uapjuaA aj]quapjiq 'ua^jnun§np \u\5\p -jg buos uiuilue§bA uesuj -
uinjoAi|UB \A\ >)o5 luiBjuassju, a[|»

•|1§IUJBUJBZBA 'l|§IUJBUJZBA ua>|AB}SBU, >)O5 jaJB6jE|AJ

boziu|Ba 'ipjBZBA unB jau, E>)B|inuj uisiassiu, asjgpassju, au 'unsio ESjn|O apajaN «'BUeq ubuj 'jnpwrnp j]q ua|njp6 jgpua >io5 u|5i LUiugq ng - joAjujgiS! a||q >)Elu§i|b5 ujiubo bhbh -lui}§iujublub§ -bA nAn6Anp nq JipjB||iA» -npJoAnsLuninB !q|6 >)noo5 J|q ^n5n>< «i^aujjp6 juas Ag§ >m ug|g6 bujice 'EouiuEAn uBqES ng»

•npjoAipass!q nunq ap \s\y\ 'ipApiAainAnq aiiq >|BLUun|nq bpbjo boziu|BA 'janpasuninB auuaijjqjig \5\ 'gpuuawipjgA b|ouj u|5| uaiaujoj ns BpuuEua>| Jiu.au -§ilue|ue B|B>|ad iui6ipsuj|o zisiBi^BJ unuo Aai^BH ap asaiua|Aps Bunq 'i}§ilublujbs E|Aub||O>) nuo asuj^ Jip|iA Jig ii§iujuel§ou. uBpunq 'bubA Jiq >)blu>)jo>| jJBnis Ajbjaj 'bheh !|pjg|§iujjass!M ui^eA i§je>i auuaiJiqjjq !uua|!pua>j 'ui§je>| Eung •ipjB|§iuj§iuBi juaA znuau. 0>)unö 'i^ujju^aö uapu!6aoa|iqB|0 nuo >jggpiB ugy B|zej 'apun6npupp au|saqn|n>| - np jj jnzp >jajaun§np jUjBaogiiqEio §ilu§b iuubljiuis aoa6 n\do -up 'JoAn§nuo>| a|AapBj| jjq ippd d\ }JBni.s Ajb|aj ap AaryBH

'npjoAi|BBS iuisbujueğbA ilziu, u|Aa§ jau, ap -wjoiq jjq dusB jb|6bp |>|ues 'iuuB|>|i|>)iJi>|§np 'juua^np 'iuuB|}nujn 'npjoAmqaAaiAps a||q |jg|Ag§ duEB ua EpEjnq absuj -ipjE|§nuj|o isop >|BonqE5 a|Apq AaryEH 9|! penis Ajbiaj - ipjelji|iAes jsop >)ij -JB 'ajpB euiBi}}B|ue iuilue§eA euo «1!|J9}9A' bAubi boziu|ba auj -\9 dBim g|Apq EUEg» 'ipzi^ aunzps «bAubi UEAeg» eAuei

'jpApjUjq Jiq \A\ ua\ 'npjoAjpajAas b|>|i|ubjAbu, nuo asj uopjoo pasujninB eA

Birden çocuğun soluk almadığını farketmişti ki, Zoe yanında bitiverdi.

«Tamam, Mary Stuart... geldim, ben hallederim.» Yapabileceği çok az şey vardı. O da çocuğu kımıldatmamaya özen gösterdi. Göğsüne hafifçe vurunca çocuk yine soluk almaya başladı. Sonra Zoe gözkapaklarını kaldırdı, ama hiçbir şey göremedi. Pantolonunun önünde büyük bir ıslaklık vardı. Yani şoktaydı ve vücut fonksiyonlarını kontrol etme yeteneğini kaybetmişti. Zoe

seyise seslendi. «Burada 911 var mı?» Adam olduğunu söyleyince, «Hemen arayın. Onlara baygın bir çocuk olduğunu söyleyin, başı yaralı ve vücudunda kırıklar olabilir. Hâlâ soluk alıp veriyor, ama kalp atışları düzensiz. Şok geçiriyor. Bir an önce buraya gelsinler.» Seyis koşarken öbür iki doktor da yanlarına gelmişti. Zoe çocuğu incelerken Mary Stuart hiçbir yararı olmadığını bildiği halde çocuğun yanında diz çökmüş, minik elini avuçlarının arasına almıştı. Onu bırakmak istemiyordu. Benjamin'i inceleyen Zoe kaygılı görünüyordu. Boynunun ya da sırtının kırılmadığından emindi. Çocuk birden gözlerini açıp ağlamaya başladı.

«Aaahü!» Avaz avaz haykırıyordu. «Annemi istiyorum...» O öyle hıçkırığa ağlarken Zoe'nin keyfi yerine gelmişti.

«Bu güzel işte,» dedi, hâlâ çocuğu incelerken diğer iki doktor da başlarıyla onayladılar. Zoe sol koluna dokununca, Benjamin korkunç bir çığlık kopardı. Sonra yanında oturmuş ağlayan Mary Stuart'ı gördü.

«Neden ağlıyorsun?» diye hıçkırıklarının arasından sordu. «Sen de mi attan düştün?»

«Hayır, aptal kafa.» Biraz daha yaklaştı. «Sen düştün. Şimdi nasılsın?» Zoe koluyla ilgilenirken, Mary Stuart onun ilgisini başka yöne çekmeye çalışıyordu. Gordon, Hartley, Tanya, hepsi sarsılmış bir halde onları seyrediyordu. Herkes çok üzülmüştü.

-264-

Benjamin, «Kolum ağrıyor,» diye inledi. Mary Stuart, Zoe'ye engel olmamaya çalışarak ona biraz daha yaklaştı. Saçlarını ok-şarken, içinden onun Todd olmasını istiyordu. Keşke burada kemikleri kırılmış, hatta başı yaralı bir halde yatan o olsaydı... ama Todd çoktan gitmişti.

«İyisin, hayatım.» Kendi oğluyla konuşurcasına yumuşacık bir sesle

konuşuyordu. «Seni iyileştirecekler. Sana bir alçı takacaklar ve herkes bu alçının üstüne imzalar atıp komik resimler çizecek.»

«Sen de çizecek misin?» Diğerlerini hiç umursamadan yalnızca Mary Stuart'a bakıyordu. Bunun nedenini kimse bilmiyordu, ama belki de önemli değildi. Belki ona Todd'u anımsatması ya da Todd gibi başka çocukların da olduğunu göstermesi için gönderilmişti. Ama bunun ona ne yararı vardı ki... evladını kaybetmişti... yine de nedense bu çocuk onu etkilemişti. Sanki oğlunun ruhunun ziyareti gibiydi. «Benimle hastaneye gelecek misin?»

«Elbette, ama bakalım anneni bulabilecek miyiz? Eminim o seninle gelmek isteyecektir.»

«Onun tek düşündüğü bebek.» Yine gözyaşları arasında suratını astı. Mary Stuart biraz anlamaya başlamıştı. Çocuk bebek yüzünden annesine kızdığı için, ona çok benzeyen Mary Stuart'a yakınlık duyuyordu. Mary Stuart onun mu kendisine, yoksa kendisinin mi ona yardım etmek için geldiğine karar veremiyordu. Karşılaşmalarının mutlaka bir nedeni vardı.

Daha rahat konuşabilmek için çocuğun yanına uzandı. Şimdi o da en az küçük oğlan kadar kirlenmişti. «Benjamin, eminim ki, annen seni herkesten daha çok seviyordur... bebekler o kadar sevimli olmazlar. Elbette, bebeği olacağı için sevinecek,

265 -

sen de sevineceksin. Ama sen çok özelsin. Sen onun ilk çocuğusun. Benim de senin gibi bir oğlum vardı. O benim için çok özeldi, ilk gözağrımdı... her zaman. Çünkü ilk onu sevmiştim. Annen hiçbir zaman kimseyi seni sevdiği gibi sevmeyecek. Yemin ederim.»

«Senin küçük oğlun nereye gitti?» Mary Stuart'ın söyledikleri ilgisini çekmişti.

Bir an duraksadıktan sonra devam etti. «Cennete gitti... ve onu çok özleyorum... o çok özeldi, tıpkı senin gibi.»

«Öldü mü?» Bunu ona söylemekten nefret ediyordu, ama başını salladı. Bunun üzerine Benjamin önemli bir bilgiyi paylaşmak istercesine, «Bizim de köpeğimiz öldü,» dedi. Sonra da kadının gözlerinin içine bakarak birden içinde ne varsa, Mary Stuart'ın üstüne kusuverdi. Zoe hiç şaşırılmamıştı, alçak sesle arkadaşına onun bir sarsıntı geçirdiğini söyledi.

«Sen iyisin, Benjamin. İyisin, hayatım.» Mary Stuart birisinin uzattığı havluyla onun yüzünü sildi ve ambulans gelene kadar yanında kaldı. Benjamin biraz daha iyi görünüyordu, Zoe' ye göre bir sarsıntı, kırık bir kol ve birkaç yara bereyle ucuz atlatmıştı. Gerçekten şanslıydı. Ambulansla aynı zamanda annesi de elinden geldiğince hızlı koşarak gelmişti. Gordon ona haber vermesi için birini göstermişti. Kadın oğlunu görür görmez gözyaşlarına boğuldu, ama Tanya, Hartley ve iki doktor hemen onu yatıştırdılar. Zoe atın ne kadar hızlı gittiği ve Benjamin'in başlıksız ne denli sert düştüğü göze alınınca, oldukça hafif atlattığını açıkladı.

«Oh, Benjie,» Oğlunun yanına oturup ağlamayı sürdürdü, başladı. «Seni çok seviyorum.» Sonra da tek tek hepsine teşekkür etti. Mary Stuart ona söylediklerini anımsatmak istercesine

-266-

çocuğa bakıyordu. Annesinin onu ne kadar çok sevdiğini biliyordu. Kendisi kimseyi Todd'u sevdiği kadar sevmemişti. Kızını da doğduğu andan beri büyük bir tutkuyla seviyordu, ama asla ilk bebeğinin yerini tutamazdı.

Benjamin ambulansa konduktan sonra elini tuttu ve eğilip onu öptü. O tatlı çocuk kokusunu duymak bir an için yüreğini parçaladı. Bütün o kir, at ve kusmuk kokusuna rağmen, küçük bir çocuk gibi kokuyordu. Bebek kokusundan biraz farklı bir kokuydu bu. «Seni seviyorum, küçük adam,» diye

fısıldadı. Yine Todd'la konuşuyormuş gibiydi. Bu ona acı vermekle beraber, bu kez hoş duygular da vermişti. Bu çocuk sanki duygularının kapısını açmak için gelmişti. «Yakında görüşürüz.» Annesi ağlayarak ona bir kez hoş teşekkür ettikten sonra gittiler. Mary Stuart arkalarından ağlamaya başlar başlamaz güçlü bir çift kolun kendisini sardığını hissetti. Onun kim olduğunu biliyordu. Ona biraz daha yaklaşınca, gözyaşlarını daha fazla tutamadı.

«Çok üzüldüm... çok üzüldüm..» Mary Stuart'ın üstü başı pislik ve kusmuk kaplı olduğu halde, hiç umursamadan ona sarıldı.

«Hayatım... ben de çok üzüldüm... keşke sana yardım edebilseydim.» Mary Stuart birden nasıl bu kadar şanslı olabildiğini merak ederek gözyaşları arasında gülümsedi. Belki Tanrı yeterince acı çektiğini düşünmüştü ya da belki yalnızca düş görüyordu.

«Benim oğluma öyle çok benziyor ki,» diye açıklamaya çalıştı, ama buna gerek yoktu. O hamile kadın da tıpkı Mary Stuart'a benziyordu, neredeyse kardeş gibiydiler. Benzerliği farketmemek olanaksızdı.

«Senin için korkunç olmalı,» derken diğerleri onları yalnız bıraktılar. İkisi, Mary Stuart kendine gelene kadar birkaç dakika

267

bir kütüğün üstünde oturdular. Ama yalnızca erkeğin yanında olmak bile kendini daha iyi hissetmesine neden oluyordu. Nedeni belki Hartley'nin de zor günler geçirmiş olmasıydı. Karısı uzun süre hasta yattıktan sonra ölmüştü ve Hartley bir an bile başından ayrılmamıştı. Doktor sonunda ölmekle bir anlamda kurtulacağını söyleyerek ölmesine izin vermesini söylemişti ve Margaret, Noel sabahı onun kollarında can vermişti.

«Böyle perişan olduğum için üzgünüm. Sanki bana bir şey yaptı... yüreğime dokundu. Neden bilmiyorum.»

«Bazı şeyler kendiliğinden oluverir.» Oğlunun nasıl öldüğünü merak ediyor, ama sormak istemiyordu. Mary Stuart onun ne düşündüğünü hissetmişti.

«Oğlum intihar etti,» dedi Hartley sormuş gibi, oysa sormamıştı. Zoe'den önce kimseye söylememişti. Söylemek zorunda kalmamıştı. Kimse de ona sormamıştı. «Princeton'daydı.» Sonra her şeyi anlattı. Olayın yarattığı şoku, acıyı, cenazeyi, kocasının tepkisini, hepsini. Korkunç bir öyküydü.

«Hepiniz için tam bir kâbus olmalı. Bunu atlatabilmeniz bir mucize.»

«Atlatamadık. Kocamın hayaletten farkı kalmadı, evliliğimiz de bir yıl önce sona erdi. Herhalde kızım bir daha eve hiç dönmek zorunda kalmasa çok mutlu olur. Onu suçlayamam. Çünkü artık ben de oradan kurtulmak, her şeyi geride bırakmak istiyorum.»

«Emin misin?» Şu an hepsi şoktaydı. Ya bir gün fikrini değiştirirse? Kocasıyla uzun bir geçmişleri vardı.

«Emin olduğumu düşünüyorum. Yaz boyunca düşünmek istiyordum.» Gülümsedi. «Ama böyle bir şey olacağı hiç aklıma gelmemişti.» Yine de, ne olduğunu ya da ne olacağı hâlâ bilmiyordu. Belki burada iki hafta geçirdikten sonra bir daha görüş-

-268-

meyeceklerdi. Bu da bir olasılıktı. Bill'den Hartley için ayrılmıyordu. Bunu mecbur olduğu için yapıyordu. «Yalnızca burada adımlarıma dikkat etmem gerek. Hepimiz için doğru olanı yapmak istiyorum ve galiba bunun ne olduğunu artık biliyorum.»

Hartley hiçbir şey söylemeden başını salladı ve biraz sonra onların kulübesine doğru yürümeye başladılar. Zoe ile Tanya kahve içiyorlardı. Mary

Stuart duş alırken, Hartley de onlara katıldı. Biraz sohbet ettikten sonra, yemek zilini duyunca, iki kadın önden gitmeye karar verdiler. Hartley, Mary Stuart'ı bekleyecekti. Mary Stuart arkadaşlarının gittiğini ve onun beklediğini görünce şaşırıldı. Birden kaygılanmaya başlamıştı. Hartley de çok kötü günler geçirmişti ve kendisine çok verici davranıyordu. Bu nedenle onu incitmeye hiç hakkı yoktu.

«Seni incitecek hiçbir şey yapmak istemem.» Bütün sabah bunu düşünmüştü. Ondan hoşlanıyordu, ama bencillik yapmak istemiyordu. Bili konusunu kafasında henüz tam çözememişti, yine de ne istediğinden oldukça emindi. Buna karşın ona söyleyene kadar hâlâ biraz zamana ihtiyacı vardı. «Seni çok az tanıdığım halde, bana çok iyi davrandın. Bana Tanya dışında hayatımda kimse bu kadar iyi davranmamıştır.»

«Teşekkür ederim.» Kırmızı tişörtü ve kot pantolonuyla karşısında duran kadına hayrandı. «Ben kocaman bir erkeğim, Mary Stuart. Benim için kaygılanma. İkimiz de kötü günler geçirdik. İkimizin de incinmesini istemem. Ama risklerin farkındayım. İzin ver, istediğim gibi davranayım. Ben burada seninle olmak istiyorum.» Mary Stuart kulaklarına inanamıyordu. Hartley şansını denemek istiyordu. Birden hiçbir şey söylemeden yaklaştı ve onu kollarına alıp öptü. Mary Stuart parfüm, sabun ve diş macunu kokuyordu. Çok temiz ve çok çekiciydi. Elleriyle saçlarını okşadı. Uzun zamandır bir kadını öpmediği için nasıl bir duygu ol-

-269-

duğunu neredeyse unutmuştu. İkisi de bir zamanlar sahip oldukları şeylerden vazgeçecek kadar yaşlı değildi. Hartley onu bir kez daha öptüğünde, Mary Stuart onun yumuşaklığına inanamı-yordu. Elinde değildi, ama bu erkeğin kusursuz bir sevgili olduğunu düşünmeden edemiyordu. Bu ilişkinin nereye varacağını ikisi de bilmiyordu, ama şu anda Wyoming'de birlikteydiler. İhtiyaçları olan tek şey buydu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Wyoming'teki üçüncü günlerinde, Zoe yatağında uykulu bir ifadeyle gerindi. Saat henüz yedi olmamıştı, birkaç dakika sonra kalkacaktı. Mutfakta birinin bir şeyler yaptığını duyabiliyordu. Mary Stuart kalkmış esneyerek mutfağa girdiğinde, Tanya ile karşılaşınca neredeyse yerinden sıçradı.

«Burada ne işin var?» Şaşırılmıştı. Tanya hayatında hiç bu saatte kalkmamıştı.

«Galiba ben de burada yaşıyorum!» Kahve yapmış, çörek ve yoğurt çıkarmıştı. Hatta dişlerini fırçalamış ve yüzünü yıkamış gibi bir hali vardı. Zoe de odasından çıkmış gözlerine ina-namıyordu.

«Bir şey mi oldu?» Onları görünce kaygılanmıştı. Belki de bir sorun vardı. Tanya o saatte kalktığına göre acil bir durum olmalıydı. Ancak hiçbir sorun olmadığını öğrenince iyice şaşırıldı.

«Tanrı aşkına, siz ikinizin nesi var? Yalnızca güne erken başlamak istedim.» Yine de, bu açıklama ikisi için de yeterli değildi.

Zoe, «Ben ne olduğunu biliyorum,» dedi sırtıtarak. Şimdi sıra ondaydı. Çünkü Tanya, Sam ve Hartley konusunda çok yaygara koparmıştı. «Gordon!»

«Saçmalama, o bir seyis.»

«Ne farkeder? Sana hayran.»

«Off, yapmayın!» Oysa bal gibi haklıydılar. Önceki gün Tanya ile Gordon birlikte at binerlerken pek çok şey konuşmuşlardı. Küçük Benjamin'in kazası

hepsini sarstığı için birden ciddileşmişlerdi. Gordon kendi oğlundan söz etmişti. İki yıldır onu görmüyordu, ama çok seviyordu. Tanya da Bobby Joe ile yaptığı evliliği anlattı. Tek gerçek evliliğinin bu olduğunu düşünüyordu. Arasına ilk kocasını hâlâ özlüyordu. Artık bir yığın altın plak, bol para ve kocaman bir evden başka neyi vardı ki? Kocasını, çocuklarını, yaşlanınca kendisine bakacak, birlikte olacak, yaşamı paylaşacak kimse yoktu. Her şey çok anlamsız görünüyordu. Yaşamı bomboştu. Hollywood'daki herkesin olmak istediği yerdeydi; ne çare ki bu onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bu ciddi konuların hepsini Gordon'la paylaşmıştı, çünkü bu adam söylediklerini anlıyor ve onu rahatlatmayı başarabiliyordu. Çok zeki, gerçekçi ve pratikti. Garipti, ama pek çok ortak noktaları vardı. Gordon onunla biraz daha konuşmak istediye de, ahırlara dönmek zorunda kalmışlardı. Seyisler yalnızca pazar günleri misafirlerle birlikte yemek yiyebiliyorlardı. Tanya onunla konuşmaktan hoşlanıyordu. Onunla ilgili hoşlandığı daha pek çok şey vardı. Onun basitliğini ve kabalığını hiç umarsamıyordu. Hiçbir zaman düşüncesiz ya da saygısız bir şey yapmıyordu. Üstelik çok zekiydi. Tanya hemşeri olmalarından bile hoşlanıyordu, ama bunu arkadaşlarına söylemeye niyetli değildi.

«Bizden sır mı saklıyorsun?» diye takıldı Zoe. Mary Stuart ise gülüyordu. Ancak Tanya onlara hiç aldırmadan giyinmeye gitti. O gün ağarmış kot pantolonu ve somon rengi tişörtüyle her zamankinden bile güzel olmuştu. Ayağında da yine somon rengi çizmeler vardı.

-272-

Kahvaltı için yemek salonuna gittiklerinde, Hartley onları bekliyordu. Kolunu Mary Stuart'm omzuna atıp diğerlerine merhaba derken çok neşeli ve rahat görünüyordu. Buram buram sabun ve traş losyonu kokuyordu. Beyaz tişört ve kot pantolonuyla son derece yakışıklıydı. Tanya ikisinin birbirlerine çok yakıştığını düşünmeden edemedi. Daha sonra ahırlara girerlerken, Zoe de onunla aynı fikirdeydi.

Küçük Benjamin orada onları bekliyordu. Üçü de alçısını imzaladılar. Tanya

ona hem imza, hem de kocaman bir öpücük verdi. Bunu gören birkaç genç kız da ondan imza istediler. Bu kez anneleri izin vermişti. Artık insanlar Tanya Thomas'ın varlığına alışmış gibiydiler. Kimse resim çekmeye çalışmıyordu. Gordon atları eyerlerken onu görünce el salladı. Her zamanki gibi yine son gruptaydılar. Mary Stuart beklerken Benjamin'i kucağına alıp oturdu ve biraz sohbet ettiler.

«Dün bizi çok korkuttun, delikanlı.» Onun atın üzerinden uçup yere çakıldığı an gözlerinin önünden gitmiyordu.

«Doktor boynumu kırabileceğimi söyledi, ama kırmadım.»

«Çok şanslısın.»

«Evet, annem çok ağladı.» Sonra ciddi bir ifadeyle Mary Stuart'a baktı. «Sen haklıymışsın. Annem bebeği beni sevdiği kadar sevmeyeceğini söyledi. Ben de senin bunu söylediğini söyledim.»

«Güzel.»

«Benim hep özel olacağımı söyledi.» Sonra birden Mary Stuart'ı çok duygulandıran bir şey yaptı. «Küçük oğlun için üzüldüm,» diyerek onu öptü.

Mary Stuart gözleri dolu dolu, dudakları titreyerek, «Onu hâlâ çok, çok seviyorum,» dedi. Bu arada Hartley onları seyrediyordu. «O hâlâ çok özel.»

-273-

Umut Çiftliği / F : 18

«Onu bazen görebiliyor musun?» Ölümün ne olduğunu pek kavrayamıyordu. Todd da onun yaşındayken böyle sorular sorardı. Mary Stuart sorularına yanıt verirken dürüst olmaya çalışırdı.

«Hayır, göremiyorum. Artık göremem. Ama o benim yüreğimde. Onu her zaman orada ve resimlerde görüyorum.»

«Adı ne?»

«Todd.» Benjie bunun yeterli bilgi olduğunu düşünürcesine başını salladı. Sonra da biraz atlara baktıktan sonra annesini görmek için kulübelerine döndü. Bu kadar ziyaret ona yetmişti. Mary Stuart, Tanya ve diğerleri Gordon ile yola çıktılar. Hartley ile Mary Stuart birbirlerine bakıp gülümsediler. Benjamin ile ilgilenmek hâlâ acı veriyordu. Çocuğun çok açıksözlü olması belki onun için sağlıklıydı, ancak kolay olmadığı kesindi. Hartley atına binmeden önce elini tutup harika olduğunu söyledi.

«Bu kadar şanslı olmak için ne yaptığımı merak ediyorum,» diye yanıt verdi Mary Stuart.

O sabah yine güzel bir gezinti yaptılar. Zoe biraz yorgun olduğunu için ağırdan alıyordu. Doktor çift Yellowstone'a rafting yapmaya gitmişlerdi. Bu nedenle o da Hartley ile Mary Stuart'a katıldı. Gordon ile Tanya önden gidiyorlardı. Seyis Tanya'yı o geceki rodeoya davet etti. Kendisi de rodeoya katılacaktı.,

«Şaka mı ediyorsun?»

Gordon bir an için yine utangaçlaştı. «Teksas'tayken de yapardım.»

«Çılgınsın.» Çocukken rodeolara giderdi. Rodeocuların yarısı beyin sarsıntısı geçirir, diğer yarısı da birçok kemiği kırıldığı için genç yaşta yaşlı adamlar gibi yürürdü. «Bu çok aptalca bir şey.» Tanya kızmıştı. «Sen zeki bir adamsın, neden birkaç yüz dolar ya da gümüş bir madalya için kendini tehlikeye atarsın ki?»

Evde on tane madalyası vardı, ama kötürüm olsa neye yarayacaktı?

«Bu senin platin plaklarına benzer.» Tanya'nın tepkisine hiç şaşırılmamıştı. Annesi ve kızkardeşleri de hep aynı şeyi söylerdi. Kadınlar bu işi anlamıyordu. «Sen de altın bir plak ya da Oskar kazanmak için uğraşıyorsun. Sana yapılan eziyetlere bir bak; provalar, tehditler, kötü menajerler, paparazziler. Doksan saniye bir atın üstünde kalmak daha kolay.»

«Evet, ama ben at pisliğinin içine tepetaklak düşüp beynimi patlatmıyorum. Gordon, bunu hiç onaylamadım.» Onun bu katı hali, seyisi düşkırıklığına uğratmıştı. Belki de Tanya artık Tek-sas'lı değil de büyük şehir insanı olmuştu.

«Yani bu gece gelmeyecek misin?» Bozulmuştu, ama Tanya gülümseyerek başını salladı.

«Elbette geleceğim. Yine de senin çılgın olduğunu düşünüyorum.» Bunun üzerine Gordon da gülümseyerek bir sigara yaktı. Tanya heyecanlanmıştı. Rodeoları severdi. Zaten burada bir rodeoya gitmeyi düşünüyordu. Gordon onun yarışmadan önce kendisini bulmasını istedi. Ancak etrafta dolaşmak Tanya için her zaman kolay olmuyordu. İnsanlar onu tanıyınca hareketleri kısıtlanıyor, herkes çevresini sarıyordu. Aslında böyle halka açık olaylara korumasız gitmezdi, ama burada koruma istemiyordu. Zoe ve Mary Stuart ile birlikte, Tom'un kullandığı otobüsüyle gidecekti. Eğer isterse, Hartley de onlara katılabilirdi. Tanya bu gösteri için sabırsızlanıyordu. Üstelik tam bu akşama uygun bir giysi satın almıştı.

O gece, yemekten önce hazırlanırken, panayıra gidecek bir çocuk gibiydi. Odasından çıktığında, üzerinde bej süet pantolon, bej süet gömlek, bej süet fular ve yine aynı renk kovboy şapkası vardı. Tıpkı bir Teksas'lı gibi görünüyordu, ama üzerin-

I

dekilerin hepsini Paris'ten almıştı. Süet kumaş vücudunu kadife gibi yumuşacık sarmıştı.

«Vay! Şu Teksas'lıya bakın!» Mary Stuart arkadaşına hayran kalmıştı. Kendisi de zümrüt yeşili kot pantolonla aynı renkte kazak ve siyah timsah derisi çizmeleri giymişti. Zoe ise streç pantolonla Ralph Lauren marka askeri bir ceket giymişti. Yine, her zamanki gibi, buldukları yerin en güzel kadınlarıydılar. Hartley onlara «Hartley'nin Melekleri» demeye başlamıştı.

O gece yemek hareketli geçti. Benjamin yemek salonunda koşturup dururken annesi onları orada doğurmakla tehdit ediyordu. Oldukça üzücü bir hafta geçirmişti ve hafta sonu evine dönmek için sabırsızlanıyordu. Mary Stuart ona hak veriyordu. Sekiz aylık hamile bir kadın için pek güzel bir olay değildi, ama Mary Stuart, Benjie ile tanıştığı için mutluydu. Alçısını ikinci kez imzaladıktan sonra Jackson Hole'e gitmek için Hartley ile birlikte otobüse bindiler. Hartley otobüse binince hayran kaldı.

«Buna inanamıyorum. Ben de Jaguar'ımı bir şey sanıyordum.»

Zoe, «Benim on yıllık bir Volkswagen'im var,» diye itiraf edince güldüler. Her kuruşunu kliniğe ilaç ve ekipman almak için harcadığından, bu çok mantıklıydı.

«Korkarım, edebiyat dünyası Hollywood'la yaşamaz,» dedi Hartley.

«Evet, ama bizim uğraşmak zorunda olduğumuz adamlara bak. Oysa sizler beyefendiler gibi çalışıyorsunuz. Benim uğraştığım insanlar canavar olduğu için ben bunu hak ediyorum.» Gerçekten de, para kazanmak için canla başla çalışıyordu.

Konforlu otobüste zaman çabuk geçti ve yarım saat sonra rodeo yarışlarındaydılar. Başlamasına neredeyse yarım saat

-276-

vardı. Çiftlik onlar için en iyi yerleri almıştı. Tanya oradaki kokuyu duyunca çocukluğunu anımsadı. Birkaç kez kendisi de katılmıştı, ama babası çok pahalı olduğunu söylemişti, zaten Tanya da atlara pek bayılmıyordu. Yalnızca bu işin heyecanından hoşlanıyordu. Tıpkı sirk gibiydi.

Mısır ve kolalarını alıp yerlerine oturdular. Ancak az sonra bir görevli yanlarına gelince, Tanya bir sorun olduğunu sanarak kaygılandı. Hartley de telaşlanarak hemen adamın önünü kesti.

«Neler olduğunu sorabilir miyim?» Hartley koruyucu, ama kibardı.

«Bayan Thomas ile konuşmak istiyordum.» Adamın Teksas aksanını Tanya hemen farketmişti. «Kendisinden bir ricamız var.» Hartley'in omzunun üzerinden güzel yıldıza bakıyordu. «Yani Teksas'lı bir hemşerisi olarak.»

«Sizin için ne yapabilirim?» Tanya adamın zararsız olduğuna karar vermişti.

«Acaba diyorduk...» Elinde olmadan ter döküyordu. İçinden, bu iş için kendisinin görevlendirildiğine hayıflanıyordu. Ünlü yıldızın korumasından korkmuştu. Hartley'i şık bir koruma görevlisi sanıyordu. Aslında Tanya, Tom içinde bir bilet almıştı, ama o başka bir yerde oturuyordu. «Bayan Thomas, kabul etmeyeceğinizi biliyorum, çünkü size para veremeyiz... ama acaba... yani bizim için bir onur kaynağı olur... bu gece ulusal marşı bizim için söyleyebilir misiniz?» Tanya öyle şaşırılmıştı ki, bir süre hiçbir şey söyleyemedi. Bunu daha önce de yapmıştı. Zor bir şeydi, ama eğlenceli bir yanı da vardı. Dağların ortasında marşı söylemek güzel bir fikirdi. Birden onu duyunca Gordon'un ne düşüneceğini merak etti. Ona şans dilemek için bunu yapmak istiyordu.

Ciddi bir tavırla, «Benim için onurdur,» dedi. «Nerede söylememi istersiniz?»

-277-

«Benimle gelir misiniz?» Kalabalıktan çekindiği için Tanya bir an duraksadı. Onu koruyacak kimse yoktu. Buna karşın, şimdilik kimse onu tanımamıştı. Adamla tek başına gidivermek birden cazip geldi. Ama arkadaşları kaygılanıyorlardı.

Hartley, «Seninle gelmemi ister misin?» diye sordu. Onun kendini tehlikeye atmasını istemiyordu. Bu nedenle arkadaşını seve seve koruyabilirdi.

«Bir sorun çıkacağını sanmıyorum,» diye fısıldadı. «Açıkta olacağım, garip bir şey ya da tehlikeli bir durum görürseniz, hemen polisi arayın.» Ancak yeterince hızlı olamayabilirlerdi, Tanya da bunu biliyordu.

«Bence bunu yapmamalısın.» Hartley hâlâ endişeliydi.

«Ama hoş bir şey. Onlar için de çok önemli.» Üstelik Gordon için bir armağan olmasını istiyordu. Bunu o ve tüm Wyo-ming'liler için yapacaktı. «Merak etme.» Sonra da terli rodeo görevlisinin ardından yürüdü. Meydanın tam ortasına gittiler, herkes onu görebiliyordu. Ya ringin ortasındaki kürsüde ya da eğer isterse at üstünde söyleyecekti. Tanya bunu tercih etti. Kürsüde hareketsiz hedefti, ama at üstünde kolayca hareket edebilirdi. Ne de olsa iyi bir biniciydi. Oradakiler bu tercihi sevinçle karşılayarak onun saçına ve giysilerine uyan güzel bir at buldular. Tanya bir delinin kurşununa hedef olmamak için dua ediyordu. Korkunç bir şeydi, ama konserlerde bunu göze almak zorundaydı. Menajeri böyle hiçbir güvenlik önlemi olmadan kendini ortaya attığını duysa herhalde kalp krizi geçirirdi. Ancak içindeki Teksas'lı küçük kız hâlâ yaşıyordu. Küçükken bir rodeoda milli marşı söyleyeceğine asla inanmazdı. On dakika sonra başlayacaktı. Gözleri Gordon'u aradı, ama bulamadı. Kimse onun ya da olacakların farkında değildi. Oradakiler Tanya'nın

seyirciler arasında olduğunu bilmiyordu.

- 278 -

Sonunda siyah büyük bir atın üzerindeki görevli anonsa başladı. «Bayanlar ve baylar, bu akşam sizin için bir sürprizimiz var. Milli marşımızı güzel bir bayan söyleyecek. Kendisi Jackson Hole'u ziyaret ediyor.» Bu arada Tanya adamın otelin adını vermemesi için dua ediyordu. Arkadaşları da oturdukları yerde aynı şeyi düşünüyorlardı. Neyse ki, adam sözü daha fazla uzatmadı. «İşte karşınızda... Tanya Thomas!» O böyle söyler söylemez, bir kovboy kapıları açtı ve Tanya atın üzerinde ringe çıktı. Rüzgârda uçuşan saçlarıyla inanılmaz bir görünüm oluşturuyordu. Atı oldukça hareketliydi. Bir elinde mikrofon ve öbür elinde yularla düşmemek için zor duruyordu. Kararlaştırıldığı gibi, ringin çevresinde bir tur attıktan sonra gülümseyerek atını ortaya sürdüğünde, seyirciler çılgınca bağırarak alkışlıyor, gördüklerine inanamıyorlardı. Tanya bir an için kendisine hücum etmelerinden korktu. İnsanların coştüğünü hissedebiliyordu. Gordon'u görmek istedi, yine göremedi. Oysa seyis onun arkasında ahırların önünde durmuş gözlerine inanamıyordu. Sonunda herkes onu duyabilmek için sustu.

«Pekâlâ, şimdi... ben de sizinle birlikte olduğum için çok heyecanlıyım, ama bu bir konser değil. Bir rodeo... ve marşımızı söyleyeceğiz, bu nedenle lütfen sakın olalım. Burada bulunmaktan onur duyuyorum. Bu bütün Amerikalılar için gurur verici bir andır. Sözleri hissederek benimle birlikte söylemenizi istiyorum.» Eğilip selam verdiğinde, kısa bir sessizlik oldu, sonra bando başladı. Profesyonel bir orkestradan bile daha iyidiler. Bunu onun için yapıyorlardı. Tanya da Jackson Hole'daki herkes, turistler, arkadaşları, Teksas'lılar... ve Gordon için tüm yüreğiyle söyledi. Daha çok onun için söylüyor ve Gordon'un da bunu hissetmesini umuyordu. Onun için rodeonun ne anlama geldiğini biliyordu.

-279-

Teksaş'ta küçük bir kızken, kendisi de aynı şeyleri hissedirdi. Ancak o sırada Gordon'un düşünebildiği tek şey Tanya'ydı. Gördüğü ve duyduğu bu güzelliğe inanamıyordu. Bunu filme alıp sonsuza dek hiç durmadan seyredilmeyi isterdi. Gözleri dolmuştu. Orada bulunan herkes aynı duyguları paylaşıyordu. Marş bitince neredeyse çılgına döndüler. Tanya insanlar onun üstüne üşüşmeden el sallayarak tekrar içeri girdi. Heyecandan titriyordu.

Kimse nereye gittiğini görmemişti. Zaten izini kaybettirebil-mek için çok hızlı hareket ediyordu. Onun istediği Gordon'u bulmaktı. Arkadaşları onu gözden kaçırdıkları için meraklanmaya başladılar. Ancak Tanya rodeoları iyi bildiği için yarışçıların beklediği yeri bulmakta hiç zorluk çekmedi. İki dakika sonra Gordon'u bulmuştu bile. Seyis de yakınlarda olduğunu hissetmiş gibi hemen ona döndü.

«Neden bunu yapacağını bana söylemedin?»

Söylemediği için bozulmuş, ama yine de onun marşı söylemesine hayran kalmıştı.

«Buraya gelene kadar ben de bilmiyordum. Biz oturur oturmaz gelip rica ettiler.»

«İnanılmazdın.» Onunla gurur duyuyor ve onu tanıdığına inanamıyordu. Son birkaç gün tıpkı bir düş gibiydi. Şimdi de uzun zamandır tanışıyorlarmış gibi sohbet ediyorlardı. «Kimsenin marşı bu kadar güzel söylediğini duymamıştım.» Çevredeki insanlar onun kiminle konuştuğunu henüz farketmemişlerdi.

«Belki çok delice...» Birden küçük bir çocuk gibi utanmıştı. «Ama bunu senin için yaptım. Sana şans getirebileceğini... hoşuna gidebileceğini düşündüm...»

Gordon utanarak gözleriyle okşarcasına ona baktı. «Sana ne diyeceğimi bilemiyorum. Bilemiyorum, Tanya...» Tanya... Tanya Thomas... kendine bir çimdik atmak istiyordu. Bu gerçek miydi? Bu büyük yıldız onunla mı konuşuyordu? Pazartesi gününden beri birlikte mi at biniyorlardı? Bu delilikti. Düş görüyordu.

«Sana bir armağan vermek istedim... şimdi sıra sende.» Gordon onun ne isteyeceğini bilemediği için korktu. Ama şu anda onun için her şeyi yapardı. «Kendine dikkat et, tek isteğim bu. Hiç puan alamayacak olsan bile, dikkatli ol. Hiçbir şey buna değmez, Gordon. Hayat çok önemli.» Yaşamı boyunca pek çok insanın aptalca şeyler yaptığını, anlamsız şeyler için kendilerini tehlikeye attıklarını görmüştü. Gordon'un yetmiş beş dolar için aptal bir atın üstünde kendini öldürmesini istemiyordu. Rodeolar bir bakıma boğa güreşlerine benzerdi. Risk çok fazlaydı ve ne zaman durmak gerektiğini bilmek şarttı.

«Söz veriyorum.»

«Kendine dikkat et.» Onun koluna dokundu ve dönüp gözden kayboldu. İnsanların kendisine baktığını farketmişti. Kimsenin resim çekmesine ya da imza istemesine fırsat vermeden yerine koştu. Geldiğinde, kalbi deli gibi çarpıyordu, ama nedeni kalabalık ya da yorgunluk değil, Gordon'du. Hayatında kimseden bu kadar etkilenmemişti, ancak bunun ikisi için de tehlikeli olabileceğini biliyordu. Başka bir skandala daha ihtiyacı yoktu. Gordon da iki hafta sonra otobüsüne binip gidecek bir yıldız için yaşamını altüst etmek istemezdi.

«Nerelerdeydin?» Oturdukları yere döndüğünde, Zoe meraktan deliye dönmüş gibiydi. Tabii Mary Stuart, hatta Hartley bile öyleydi. Neredeyse polise haber vermek üzereydiler.

«Gerçekten özür dilerim. Sizi meraklandırmak istemedim. Kalabalıktan sıyrılmam kolay olmadı. Sonra da Gordon ile kar-

şılaştım.» Hepsi bu mazereti kabul etti ve yarım dakika sonra Mary Stuart eğilip kulağına fısıldadı.

«Sen palavracının tekisin. Onu aramaya gittin, öyle değil mi?» Hınzır bir ifadeyle bakarken Tanya onunla göz göze gelmemeye çalıştı. Bunu itiraf etmek istemiyordu. Buna henüz hazır değildi.

«Tabii ki, hayır.» Konuyu kapatmaya çalışarak ilk gösteriyi seyrediyormuş gibi yaptı. Oysa böyle şeyleri çok sıkıcı bulurdu.

«Seni gördüm.» Göz göze geldiler. Mary Stuart gülümsü-yordu. «Dikkatli ol,» diye fısıldarken birkaç kişi imza istemek için yaklaştırmaya çalışıyordu. Tanya kendi isteğiyle ortaya çıktığı için onları kıramadı. Sonra da seyretmeye başladılar. Tanya küçükken Teksas'ta birçok korkunç kaza görmüştü. Kahverengi atının üzerinde ringe çıkan Gordon'u görünce yüreği ağzına geldi. Ama seyis çok başarılı, sonsuza dek atın üstünde kalacak gibiydi. Sonunda zil çaldı. Gordon herkesten daha uzun süre at üstünde kalmıştı. Bu gerçek bir zaferdı. Bunu Tanya için yapmıştı.

Son gösteriye kadar kaldılar. Artık on üç, on dört yaşında çocuklar yarıştıyordu. Mary Stuart dehşete düşmüştü.

«Bu çocuklara bunu yaptırdıkları için hepsini hapse atmak gerek.»

Tanya tüm barbarlığına karşın, bundan hoşlandığını itiraf etmek zorundaydı. Küçükken buna bayılırdı. Çıkarlıklar ne kadar çok insanın çevrelerini sardığına inanamadılar. İmza isteyenler, resim çekenler, ona dokunmak isteyenler, hepsi birbirini eziyordu. Ama rodeo görevlileri polisi önceden haberdar ettikleri için hiçbir sorun çıkmadan otobüse geri dönebildiler. Otobüs yola çıktığında hâlâ insanlar bağırıyordu. Ona hayrandılar, ama biraz uzun süre kalacak olsa, onu paramparça edebilirlerdi. Kalabalıktan bu nedenle hep

ürkerdi.

- 282 -

Yola çıktıktan sonra Hartley, «Tanya, harikasın!» dedi. Ona karşı hayranlık duyuyordu. Bu kadar ünlü ve başarılı birinin böylesine alçakgönüllü olması da hoşuna gidiyordu. «Ben o kalabalığın onda birini görsem, korkudan bayılırım. Ben müthiş bir kor-kağımdır.» Oysa Tanya yetmiş beş bin kişinin önünde konser vermeye alışkındı. Bu gece bile, birinin kendini kaybedip onu öldürme olasılığı vardı. «Ayrıca, senin Tanrı vergisi bir sesin var. Çevremizdeki herkes ağlıyordu.»

«Ben de,» dedi Mary Stuart gülümseyerek.

Zoe de onlara katıldı. «Hele ben, sen ne zaman şarkı söylersen, ağlarım.» Tanya çok duygulanmıştı, gülümsedi. Çok güzel bir gece olmuştu. Dönünce hep birlikte bir süre oturdular. Sonra Mary Stuart ile Hartley yürüyüşe çıktılar. Hartley onu on bir buçukta geri getirdi. Kapıda durup ayışığı altında dakikalarca öpüştüler. Tanya ile Zoe onların çok sevimli ve inanılmaz derecede romantik olduğunu düşünüyordu.

Oturma odasında konuşurlarken Tanya, «Sence ne olacak?» diye sordu.

«Her şey yolunda giderse, Mary Stuart için çok iyi olur, ama bilemiyorum. Burası bana aşk gemisini anımsatıyor. Üstelik Bili konusunu kafasında henüz çözümleyebildiğini sanmıyorum.»

«Evet, ama o bütün yıl zavallıya neler çekti. Umarım onu terkeder.» Çok sert konuşuyordu, arkadaşını üzdüğü için Bill'e çok kızgındı.

«Unutma, o da acı çekiyor.» Zoe ölümün ettiklerini daha iyi biliyordu. Böyle acı bir olay azizleri bile canavara dönüştürebilirdi. Bill Walker da bu sınıfta giriyordu.

Zoe, Tanya'ya seyisle ilgili bir Şey söyleyecekti, ama o sırada neşeyle Mary Stuart iÇeri girdi.

-283-

«Yanağındaki sakal izlerini kontrol edebilir miyiz?» diye sordu Tanya. Okuldayken de bŦyle yaparlardı. Hep birlikte kahkahalarla gŦlmeye başladılar.

«Tanrım, onun ne olduğunu unuttum bile. Bu gece inanılmazdın, Tan. Her zamankinden daha iyiydin. Seni hiÇ bŦyle sŦylerken duymamıştım.»

«Hoşuma gitti. Zaten işin en gŦzel yanı bu. Şarkı sŦylemeyi Şok seviyorum.»

«İnsanları Şok mutlu ediyorsun.»

Bir sŦre daha sohbet ettikten sonra Mary Stuart ile Zoe yatmaya gittiler, ama Tanya oturma odasında biraz kitap okumak istiyordu. Hâlâ rodeonun etkisi altındaydı. Tam okumaya dalmıştı ki, pencerenin hafifÇe vurulduğunu duydu. Önce bir hayvan olmasından korktu, ama dikkatle bakınca yŦzŦnde muzır bir ifadeyle gŦlŦmseyan Gordon'u gŦrdŦ. Belki de iŐĐŦdŦsel olarak onu beklemişti. GŦlŦmseyerek dışarı Çıktı. Hava soğuğtu. SŦet giysilerini ŐıkarmamıŐtı, ama ayakları Çıplaktı.

«ŐŐŐtt!» Gordon parmağıyla sus işareti yaptı. Tanya onun bu saatte burada gŦrŦlŦrse başının derde gireŐeĐini tahmin edebiliyordu. Gordon'un evi ahırların arka taraf ındaydı.

«Burada ne arıyorsun?» diye fısıldadı. Gordon da en az onun kadar heyecanlıydı.

«Bilmiyorum. Galiba delirdim. Senin kadar delirdim.» Sanki onu yıllardır tanıyordu. O gece Tanya'nın kendisi işin yaptığı Şeyi asla unutmayacaktı.

«Harikaydın.» Tanya gülümsüyordu. «Tebrikler. Sen kazandın.»

«Teşekkür ederim.» Bununla gurur duyuyordu. Onun için önemli bir olaydı. Hem de çok önemli. Bunu Tanya için yapmıştı. Bu da onun Tanya'ya armağanıydı. «Burada ne yaptığımı bilmiyorum. Delilik işte. Bunun için kovulabilirim.»

-284-

«Zarar görmeni istemem.» Tanya onunla baş başa olduğunu kimsenin görmemesi için dua ediyordu.

«Ben de senin zarar görmeni istemem.» Sonra kaşlarını çatarak ona baktı. Şimdiye kadar hiç bu geceki gibi korkmamış-tı. Kendi için değil, Tanya için korkmuştu. Kalabalıkta başına bir şey gelmesine dayanamazdı. «Bu gece birinin sana zarar vermesinden öyle korktum ki...»

«Bir gün olabilir.» Sıradan bir olay gibi göstermeye çalışıyordu, ancak kendisinin de korktuğu belliydi.

«Sana kötü bir şey olmasını istemem. Asla.» Sonra da sözcükler ağzından çıkıverdi. «Keşke hep yanında olup seni koru-yabilsem.»

«Sürekli yanımda olamazsın. Birisi sabah evden çıkarken ya da sahnedeysen de beni öldürebilir. Ya da alışveriş yaparken.» Bunları duyan Gordon'un suratı iyice asıldı.

«Çevrende sürekli korumalar olmalı.» Tanya'nın güvenlikte olması için onu eve kapatabilirdi.

«Öyle yaşamak istemiyorum. Yalnızca mecbur kalınca koruma alıyorum. Kalabalıkta çok başarılıyım, tabii, insanlar çıl-dırmadığı sürece.»

«Polisler bu gece sen çıkarken en az yüz kişinin peşinden koştuğunu söyledi... çok korktum...»

«Ben iyiyim.» Gülümsedi. «Asıl tehlikede olan sendin, atın üstünden düşebilirdin. Benim hayranlarımı düşüneceğine, bence bunu düşünmelisin.» Bu sözler üzerine Gordon onu kendine doğru çekti, Tanya ona karşı koymak istemiyordu. Onun içinde erimek, onun parçası olmak istiyordu. Gordon dikkatle efsanenin ardında keşfettiği kadına baktı.

«Tanrım, Tanya, ben ne yaptığımı bilmiyorum...» Ondan çok korkmuş, çekinmiş, böyle olacağı hiç aklına gelmemişti.

-285-

Tanya kendini erkeğin kollarına bırakı ve dakikalarca öpüşü. Gordon kırk iki yaşındaydı ve Tanya için hissettiklerini hayatında hiçbir kadın için hissetmemişti. Belki de Tanya gittikten sonra bunun bir düşün olduğunu sanacaktı. «Bana delirmediğimi söyle.» Eğilip kadını bir kez daha öptü. «Ama ben deli olduğumdan eminim.»

«İkimiz de deliyiz. Ben de bana neler olduğunu bilemiyorum.» Öpüşmeye devam ettiler. Tanya'nın tek istediği onunla sevişmekti, ama ikisi de bunu yapmamaları gerektiğini biliyordu.

«Biz ne yapıyoruz?» Gordon durup ona sordu. «Sen evli misin? Biri... yani bir erkek arkadaşın filan var mı?» Eğer varsa duracaktı, ne kadar üzülse de duracaktı. Ama Tanya başını salladı.

«Boşanmak üzereyim. Duruşmayı bekliyoruz ve başka kimse yok.» Sanki hiç olmamıştı. Birden, Bobby Joe yerine Gordon ile evlenmiş olsaydı, acaba hâlâ sürer miydi diye düşündü.

«Öğrenmek istediğim buydu. Geri kalanını sonra halledebiliriz. Belki de geriye hiçbir şey kalmaz. Ama eviysen filan oyun oynamak istemedim.»

«Öyle şeyler yapmam. Bu ilk kez başıma geliyor. Film yıldızları ya da şarkıcılar hakkında ne derlerse desinler... ilk kez böyle âşık oluyorum.» Oysa hep sevdiği erkeklerle evlenmişti. Ancak şu anda Gordon için hissettikleri hepsinin ötesindeydi. Sonra yine onun başına gelebilecekleri düşündü. «Kimsenin fark-etmemesi için çok dikkatli olman gerek. Başının derde girmesini istemiyorum.» Gordon başını salladı, ama bunu pek umursamıyordu. Bu çiftlikte üç yıldır çalışıyordu. Seyislerin başıydı, ancak eğer Tanya isterse, hepsinden seve seve vazgeçebilirdi.

«Tanny.» Ellerini onun muhteşem saçlarının arasında gezdirerek bir kez daha öptü. «Seni seviyorum.»

- 286 -

«Ben de seni seviyorum,» diye fısıldarken Tanya çıldırdığını düşünüyordu, ikisi de bunun nereye varacağını bilemiyordu, ama şu anda hiçbir şeyin önemi yoktu.

«Cumartesi günü yine rodeoya gelecek misin?» «Elbette.» İçinden onunla aynı ata binmeyi isteyerek gülümsedi.

«Bu kez şarkı söyleme. Sana bir şey olmasını istemiyorum.»

«Söylemem.»

«Ben ciddiğim.» Tanya için gerçekten kaygılanıyordu.

«O halde sen de rodeoya katılma.» Ama Tanya şaka yapıyordu. Bu sözlerinde ciddi değildi. Onun katılacağını biliyordu. Belki daha sonra bırakırdı. Eğer aralarında daha sonra bir şey olursa. Ama bu nasıl olacaktı? İkisi de

bilemiyordu.

«Sürekli seni merak edeceğim.»

«Etme. Kadere biraz inan. Bizi biraraya getirdi. Buraya gelmem bir şans... her şeyi olurlarına bırakalım. Hayat zaten fazlasıyla gariptir.»

«Sen de gariptir ve ben seni seviyorum.» Gülümseyerek kadını tekrar öptü.

Bir süre daha orada sohbet ettiler. Gordon pazar günü izinliydi. O günü onunla çevreyi gezerek geçirmek istiyordu. Tanya otobüsüyle gezmeyi önerdi, ama Gordon onu kamyonetiyle sevdiği yerlere götürmek istediğini söyleyince kabul etti. Bu arada arkadaşlarına bir şey uydurmak zorundaydı. Onlara açıklamak istemiyordu. Aralarındaki ilişkinin büyümesini bozmaya dayanmazdı.

Gordon sonunda, «Yarın görüşürüz,» diye fısıldadı, ama herkesin içinde onu öpmeden nasıl duracağını bilemiyordu. Belki yarın gece geç saatte yine gelir ve yürüyüşe çıkarlardı. Çiftlik

- 287 -

yönetimi mifafirlerle seyisler arasındaki ilişkiye pek hoş bakmazdı, yine bunun arasına olduğunu herkes bilirdi. Ama Gordon daha önce böyle bir şey yapmadığına yemin etti.

Tanya kapıda durup onun ardından baktı. Gordon sessiz ve hızlı adımlarla karanlıkta kaybolmuştu. Neredeyse iki saat boyunca öpüşüp konuşmuşlardı. Tanya içeri girdiğinde, duyduğu sesle irkildi. Zoe mutfakta bir şeyler yapıyordu. Üzerinde bir battaniye vardı ve rengi yemyeşildi. Tanya'ya söylemedi, ama çok kötü diyare olmuştu.

«Sen iyi misin?» Arkadaşına o saatte dışarıda ne yaptığını nasıl

açıklayacağını düşünüyordu, ama buna gerek yoktu. Zoe tahmin etmişti ve onu bu konuda sıkıştırmak istemiyordu. «Hasta görünüyorsun.»

«İyiyim,» Ama sesi inandırıcı olmaktan çok uzaktı. Tanya onun titrediğini görüp iyice kaygılandı.

«Zoe?» Ancak Zoe bu konuda konuşmak istemiyordu. Yalnızca başını salladı. «Sen yatağına git, ben sana çay yaparım.» Bir dakika sonra, bir fincan sıcak nane çayıyla arkadaşının baş-ucundaydı. Zoe hâlâ titremekle birlikte, sanki bir parça düzelmiş gibiydi. Tanya fincanı uzatıp yatağın kenarına oturdu. «Neler oluyor?»

«Önemli bir durum yok.» Ne var ki, Tanya ona inanmadı. «Doktor çağırmamı ister misin?»

«Elbette, hayır. Ben doktorum. Yanımda gerekli her şey var.» Hastalığı için ilaç, iğne, her şey hazırды.

Zoe çayını yudumlarırken bir süre hiç konuşmadılar. Sonra dayanamayarak eski arkadaşını uyarması gerektiğini düşündü. «Tanny... dikkatli ol... ya sandığın gibi biri değilse... ya yalan yanlış şeyler uydurup gazetelere anlatırsa... ya seni incitirse... Onu tanımıyorsun.» Tanya onun her şeyi nereden bildiğini merak

-288-

etti, ama Zoe çok zeki bir kadındı. Onu dinlerken gülümsedi. İçgüdüleri Tanya'ya Gordon'un iyi biri olduğunu söylüyordu. Bu olasılıkların hepsi geçersizdi.

«Onun dürüst olduğunu düşünüyorum, Zoe. Biliyorum, bu delice geliyor, çünkü onu pek tanımıyorum. Ama bana hep Bobby Joe'yu anımsatıyor.»

Zoe solgun yüzüyle gülümsedi. «İşin komik yanı, bana da onu anımsatıyor. Ne var ki, o Bobby Joe değil. O başka biri. Seni üzecek pek çok şey yapabilir.» Böyle bir haber için paparaz-ziler neler verirdi. Hele fotoğrafları düşünmek bile istemiyordu.

«Biliyorum. Hâlâ birine güvenmek istemem delilik. Belki deliyim, ama ona güveniyorum.»

«Haklı olabilirsin,» dedi Zoe açıkça. Zaten Tanya onun bu açıksözlülüğüne hayrandı. «Ama kendini çok kaptırma. Kalbin bir kez daha kırılırsa, bu kez onarılması çok güç olur.» Birbirlerine gülümsediler. Zoe arkadaşının kendine en uygun erkeği bulmasını çok istiyordu.

«Ya senin kalbin? Sen neden bu kadar uzun zamandır yalnızsın? Senin de mi kalbin kırıldı?»

«Hayır, yalnızca buna zamanım yok,» Zoe çayını bitirmişti. Şimdi çok daha iyi görünüyordu. «Üstelik artık bebeğim var. Başka bir şeye ihtiyaç duymuyorum.»

«Sana inanmıyorum. Hepimiz buna ihtiyaç duyarız.»

«Belki ben farklıyım.» Hasta ve yalnızdı. Tanya onun için bir şeyler yapabilmeyi istedi. Onu kardeşi gibi severdi. Üstelik Zoe birçok insan için pek çok şey yapıyordu. Gerçek bir azize gibiydi. Tanya şimdi onun bu yorgun ve hasta halini gördükçe kaygılanıyordu. Ona bakacak kimse yoktu. Tanya ışığı kapatıp onu alnından öptü.

-289-

Umut Çiftliği / F : 19

«Biraz uyu. Sabaha iyileşmezsen, doktor çağıracağım.» «Beni merak etme.»

Tanya odadan çıkmadan uykuya dalmıştı bile.

Tanya kendi odasına gidip Gordon'u düşünmeye başladı. Zoe'nin haklı olduğunu biliyordu. İncinebilirdi. Gordon paparaz-zilere pek çok şey anlatabilirdi. Ya da anlatmak için ona şantaj yapabilirdi. Ama sürekli böyle kuşkulananarak nasıl yaşayabilirdi? Hep dikkatli olmaya çalışıyordu. Yine de üç gün içinde kovboyun birine sırlıslıkam âşık olmuştu. Dişlerini fırçalayıp geceliğini giydikten sonra yatağa girdiğinde, düşünebildiği tek şey Gor-don'du. Marşı onun için söylediğini açıkladığı anki yüz ifadesini unutamıyordu. Bir an önce onu görmek için sabırsızlanıyor, sa- |> bahı ipe çekiyordu. Sonunda uykuya daldı. Düşünde Gordon atının üstünde gülümsüyordu.

-290-

ON ALTINCI BÖLÜM

Rodeodan sonraki gün Mary Stuart dışarıdan gelen gürültülerle uyandı. Üzerini değiştirip oturma odasına girdiğinde, kaygılı bir ifadeyle odada dolanan Tanya ile karşılaştı.

«Bir sorun mu var?» Onu giyinmiş bir halde gördüğü için, erken kalkması konusunda şaka bile yapmadı.

«Zoe. Galiba bütün gece uyumadı. Ne olduğunu bana söylemiyor. Grip filan sanıyor, ama Stu, gerçekten çok kötü görünüyor.» Ülserden kansere kadar akıllarına birçok olasılık geliyordu. «Bence hastaneye gitmesi gerek, ama gitmek istemiyor.»

«Gidip bir bakayım.» Mary Stuart arkadaşının odasına girince ne diyeceğini bilemedi. Zoe'nin yüzü yemyeşildi ve baygın gibiydi.

«Aman Tanrım, korkunç görünüyor. Hastaneye gitmiyorsa, hiç olmazsa doktor çağıralım.»

Tanya çiftlik müdürünü arayıp bir doktor bulmasını istedi. Belki apandist ya da acil tedavi gerektiren başka bir rahatsızlığı vardı.

Az sonra Charlotte Collins aradı ve yarım saate kadar bir doktor göndereceğini söyledi.

-291 -

Doktoru beklerken, Tanya iyice kaygılanarak Mary Stuart'a sordu. «Ciddi bir şey olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?» Arkadaşı bu soruya karşılık başını salladı. O da çok merak ediyordu.

«Keşke bilebilsem. Umarım değildir. Ama çok fazla çalışıyor. Yorgunluktan olabilir.»

Charlotte Collins'in söz verdiği gibi, Dr. John Kroner yarım saat sonra oradaydı. Atletik yapılı, genç biriydi. İçeri girerken, Tanya'yı göreceğini biliyor gibiydi. Heyecanlanmamaya çalışıyordu, ama elinde değildi. Tanya tatlı bir ifadeyle gülümseyerek ona Zoe'nin durumunu anlatmaya çalıştı.

«Sizce nesi var?» Oturup iki kadını dinledi.

«Bilmiyorum. Sürekli solgun ve yorgun. Ama aslında düne kadar bir şeyi yoktu. Grip olduğunu söylüyor, ancak midesinde bir sorun var. Rengi yemyeşil ve bütün gece titreyip durdu. Saat ikiye kadar ayaktaydı. Üstelik bu sabah çok daha kötü görünüyor ve ateşi var.»

«Ağrısı filan var mı?»

«Söylemedi.» Ama acı çeker gibi bir hali vardı.

«Kusma? Diyare?»

«Sanırım var.» Bunun üzerine, doktor Zoe'yi görmek için odasına girdi. Kapıyı kapatıp uzun bir süre içeride kaldı. Onun için ilginç bir tanışma olmuştu. Zoe adını söyler söylemez onu tanımıştı. Onun yazdığı her şeyi okumuştur. Dr. Kroner için Zoe ile tanışmak, Tanya ile tanışmaktan bile daha önemliydi.

Zoe ona karşı dürüst olup sırrını paylaştı. Bunu öğrenen Dr. Kroner ona yatakta kalıp dinlenmesini ve bol sıvı içmesini söyledi. Pazartesi gününe kadar kendini daha iyi hissedeceğinden emindi. Ama bir hafta daha dinlenmesinin şart olduğunu dü-

- 292 -

I

sunuyordu. Pazar günü dönmemesi daha uygun olacaktı. Ancak Zoe bundan pek emin değildi, Sam'in bir hafta daha yerine bakıp bakamayacağını bilmiyordu. Üstelik küçük kızını görmeyi ve işinin başına dönmeyi çok istiyordu.

«Hastalarımaya yardımcı olabilmek için yazdığınız her şeyi okurum. Bana çok yardımı oldu. Hatta hep size yazmak istiyordum.»

«Neyse, artık yazmanıza gerek kalmadı.» Hâlâ kötü görünüyordu. Doktor buldukları yüksekliğin onu etkilemiş olabileceğini düşünüyordu. Zoe de böyle olması için dua ediyordu, ama ne zaman hastalansa korkuya kapılıyordu. Şimdiye kadar şanslı yaver gitmiş ve her seferinde çabucak iyileşmişti.

Tanya ile Mary Stuart dışarıda doktoru bekliyorlardı. İçeride uzun kaldığı için iyice meraklanmışlardı.

«Zoe nasıl?»

«İyileşecek.» Zoe arkadaşlarının konuyu bilmediğini söyleyerek onu uyarmıştı. Dr. Kroner söylemesi gerektiğini düşünüyordu, ama yine de kararına karışamazdı. Sonuçta doktor da, hasta da kendisiydi.

«Neden bu kadar uzun sürdü?» Tanya doktor neredeyse bir saat içerde kaldığı için gerçekten paniğe kapılmıştı. Bu arada Hartley uğramıştı. Mary Stuart o gün at binmeyeceklerini söylemiş, Tanya da Gordon'a haber vermesini istemişti. Hartley Gordon'la yalnız çıkacaktı ve eğer Zoe düzelerse, Tanya ile Mary Stuart öğleden sonra onlara katılabilirdi.

«Korkarım, bu benim hatam,» dedi genç doktor. «Ben Dr. Philips'in büyük bir hayranıyım. Onun şimdiye kadar yazdığı her şeyi okudum.» Başkalarının da hayranları olduğunu duymak Tanya'nın hoşuna gitmişti. «Galiba hastalarımın söz ederek

-293-

onun başını ağrıttım.» O bölgede AIDS konusuyula ilgilenen tek doktor kendisiydi. Bu nedenle, Zoe'ye milyonlarca soru sormuştu.

«Keşke arada çıkıp bize iyi olduğunu söyleseydiniz, çok meraklandık.»

«Özür dilerim. Yarın yine geleceğim. Bayan Phillips'in yatakta kalmasını ve bol sıvı almasını sağlayın.» O gittikten sonra Zoe'nin yanına gittiler. Israr etmelerine gerek kalmadı, çünkü Zoe büyük bir şişe maden suyunu bitirmek üzereydi, ama hâlâ berbat görünüyordu.

Mary Stuart, «Nasıl gidiyor?» diye sorunca omuzlarını silkti. «Pek iyi değil. Doktor yarın daha iyi olacağımı söylüyor. Burada korkunç bir gribe yakalandım.»

«Çok üzgünüm.» Tanya kendini sorumlu hissediyordu. Mary Stuart ise bir

anne şefkatiyle ona biraz suyla diyare yüzünden kaybettiği potasyumu karşılaması için muz getirdi.

«Bana karşı çok iyisiniz.» Zoe'nin gözlerinde yaşlar vardı. Birden çok duygusallaşmıştı ve kızını görmek istiyordu. «Gerçekten geri dönmek zorundayım.» Sonra hiç beklenmedik bir anda gözyaşlarına boğuldu ve bunu yaptığı için kendine kızdı. Oysa ağlamak istemiyordu. «Ama doktor burada bir hafta daha kalmam gerektiğini düşünüyor.» Sanki tatilini uzatmak yerine, bir ölüm cezasından söz ediyordu. Doktorla hastalığı hakkında konuşmak moralini bozmuştu. Arkadaşları da böyle ilgilenince gözyaşlarını tutamamıştı.

«Zoe, seni rahatsız eden başka bir şey mi var?» Mary Stuart kaygılı bir tavırla yatağın kenarına oturdu. Zoe'nin bu haline hiç alışkın olmadığı için korkmuştu.

-294-

«Ben iyiyim.» Yeniden burnunu silip birkaç yudum su içti. Zor bir durumdu. Sonunda ölecekti, ama kızını bırakacak kimsesi yoktu. Son birkaç gündür iki arkadaşını düşünüyordu, ama Tanya'nın hiç çocuğu olmamıştı, Mary Stuart ise o dönemi çoktan geride bırakmıştı. İkisi de hâlâ gençti, ancak onlara sormaya korkuyordu. Bu onlara AIDS olduğunu söylemek anlamına geliyordu. Doktor da konuyu arkadaşlarına açıp onların desteğini almasını önermişti, ama bunu istemiyordu. Oysa kendisi hastalarına hep aynı şeyi önerirdi. Yine de, «Çok çalışmaktan yorgun düşmüşüm,» diye gerçekdışı bir açıklama yaptı.

«Pekâlâ.» Tanya sakın görünmeye çalışıyordu. Zoe için fazlasıyla endişeliydi. «Belki bu sana iyi bir ders olur. Bundan sonra biraz daha az çalışır ya da belki bir ortak bulursun.» Zoe de bunu düşünmüştü, ama ilgilendiği tek ortak Sam'di. Ne var ki, o da sabit bir yerde çalışmaktansa nöbetçi doktorluğu yeğliyordu.

«Bana nutuk atma,» diye Tanya'ya çıkıştı. «Sen benden daha çok çalışıyorsun.»

«Hayır, çalışmıyorum. Üstelik şarkı söylemek ölmek üzere olan hastalarla uğraşmak kadar stresli bir iş değil.» Bu sözler üzerine Zoe yine ağlamaya başladı ve kendini bir kez daha aptal gibi hissetti. Wyoming'e hiç gelmemesi gerektiğini düşünüyordu. Kendisini bu halde görmelerini istemiyordu. «Hadi, Zoe, lütfen,» Tanya ona yalvardı. «Kendini kötü hissettiğin için her şey gözüne kötü görünüyor. Neden bugün yatakta kalıp uyumuyorsun? Ben de yanında kalırım. Eminim akşama kadar kendini daha iyi hissedeceksindir.»

«Hayır, hissetmeyeceğim,» dedi inatla. Birden kaderine öfke duymaya başlamıştı.

-295-

Mary Stuart kesin bir tavırla, «Evde kalıp sana bakacağım,» dedi. Arkadaşlarına bakmak için tartışırken, Zoe gözyaşları arasında onları dinliyordu.

«İkinizin de dışarı çıkıp gezmesini istiyorum. Ben kendim için yeterince üzülüyorum. Hepsi bu. İyi olurum... merak etmeyin.» Sakinleşmeye başlayınca Tanya rahatlamıştı. «Üstelik ikinizin de erkek arkadaşı var.» Bu haline rağmen, onlara takılmadan edemiyordu. Birçok bakımdan, onların yaşamları kendinin-kindenden çok daha normaldi.

Mary Stuart gülerek karşı çıktı. «Hartley benim erkek arkadaşım olarak anıldığını duysa pek sevinmez, herhalde.»

«Gordon da benimle iki kelimedenden fazla konuştuğunu başkalarının bildiğini duysa çıldırır, sanırım.»

«Dün gece dışarıda saatlerce konuştunuz.» Zoe yorgun bir halde başını yastığa dayadı. «Aman, dikkatli ol,» diye onu bir kez daha uyarırken Mary Stuart başıyla onayladı. İkisi de Tanya'nın çok duygusal olduğunu biliyordu.

Mary Stuart onun üstünü örttü. «Neden biraz uyumuyorsun?» Zoe aslında onların yanından ayrılmalarını istemiyordu. Onlara yakın olmak istiyordu. Artık bu iki arkadaşı onun ailesiydi.

Uykulu bir sesle, «Sam'i aramam gerek,» dedi. «Benim için bir hafta daha çalışıp çalışamayacağını bile bilemiyorum. Eğer çalışmayacaksa, ne olursa olsun eve dönüp hiç olmazsa hastalarımın bazılarını görmem gerek.»

«Bu gerçekten aptalca olur.» Tanya kızmıştı. «Sana izin vermeyeceğiz. Gerekirse, rehin tutarız.» Zoe bunun üzerine gülmeye başladı, ama ardından yine gözleri doldu.

Mary Stuart, Zoe'nin sinirlerinin çok bozuk olduğunu düşünerek bir kez daha denemek istedi. «Bize söylemek istediğin

-296-

bir şey var mı?» Bunu neden sorduğunu bilmiyordu, ama Zoe'nin onlara bir şey söylemek isteyip de korktuğu hissetmişti. Onu duyan Tanya da yatağa yaklaştı.

«Var mı, Zoe?» İkisi de onun bir şey gizlediğini hissediyorlardı. Ne olduğunu bilemiyorlardı, ama önemli olduğundan emindiler. «Yoksa bir şeyin mi var?» Birden onun kanser olduğunu sandı, ama Zoe gözyaşları arasında başını kaldırıp fısıltıdan farksız bir sesle karşılık verdi.

«Ben AIDS'e yakalandım.» Odada korkunç bir sessizlik oldu. Mary Stuart hiçbir şey söylemeden eğilip ona sarıldı. Ağlıyordu. Hiç olmazsa, kanser tedavi edilebilirdi, ama AIDS için böyle bir şans yoktu.

«Aman Tanrım!» Tanya da yatağa oturdu. «Aman Tanrım... neden bize söylemedin?»

«Ben de yeni öğrendim. Kimseye söylemek istemedim. Hastayken hastalarımın nasıl bakacağım? Onlar için güçlü olmak zorundayım. Ama yaşamıma, mesleğime... ve kızıma ne olacağını düşünmeden edemiyorum. Öldüğüm ya da çok hastalandığım zaman onu ne yapacağımı bile bilmiyorum.» Arkadaşının gözlerinin içine baktı. «Onu alır mısınız?» Onlar en yakın arkadaşlarıydı ve Jade'in onların yanında olmasını çok isterdi.

«Ben alırım.» Tanya hiç düşünmeden atıldı. «Senin bebeğine seve seve bakarım.»

Ardından Mary Stuart kesin bir tavırla ekledi. «Eğer herhangi bir nedenden dolayı, Tanya alamazsa, ben alırım.» Zoe minnettar olmakla birlikte, hâlâ biraz kaygılıydı.

«Ya Bill'den ayrılmazsan ve o Jade'i istemezse?»

«Ondan nasıl olsa ayrılacağım, ama ayrılmadıysam bile, o Jade'i istemezse ayrılırım.» Bu sözlerinde ciddiydi ve Zoe ona inanıyordu.

*

-297-

Tanya tatlı bir ifadeyle gülümseyerek Zoe'nin elini tuttu. «Bana ne yapmam gerektiğini söyleyecek kimsem yok, nasıl olsa.» Arkadaşının eli zayıf ve buz gibiydi. «Ama sen kendine iyi bakmak zorundasın. Uzun bir süre yaşayabilirsin. Bunu ona, bize ve hastalarına borçlusun. Şu senin yerine nöbet tutan doktora söyledin mi? Fazla yorulmak için onun yardımına ihtiyacın olacak.» O sabah Dr. Kroner de aynı şeyi söylemişti. Ama Zoe Sam'e söylemek istemiyordu. Tanya ile Mary Stuart'ın öğrenmesi yeterliydi. Şimdi hiç durmadan onun üzerine düşüp kaygılanarak ne yapıp yapmaması gerektiğini söyleyeceklerdi. Öte yandan, ona destek olup sevgi göstereceklerdi. Hastalarında da hep aynı çelişkiyi görmüştü. Şimdi, arkadaşlarına söylediği

için mutluydu. Üstelik Jade'in geleceği de güvencedeydi artık. Bir an önce belgelerini hazırlamak istiyordu. Daha uzun bir süre buna gerek olmayabilirdi, ama yine de kim bilebilirdi?

Sam'i kastederek, «Gerçekten ona söylemek istemiyorum,» dedi. «Ama herkesin duymasını istemiyorum. O zaman hastalarımın bana güveni azalır.»

«Bence tam tersi olur,» dedi Mary Stuart ciddi bir tavırla. «Daha çok güvenirler. Hani derler ya, damdan düşenin halinden damdan düşen anlarmış.» O sırada, çekinerek merak ettiği bir şeyi sordu. «Zoe, bu hastalığı nasıl kaptın?»

«AIDS'li küçük bir kızın iğnesinden. İğneden kaçıyordu, ben de ondan kan almaya çalışıyordum. Gerçekten, kötü şans işte. Önce kuşkulandım, ama sonra neredeyse unutmak üzereydim. Ancak hastalanmaya başlayınca test yaptırdım ve seni aramadan az önce test sonucunu almıştım.» Tanya da ağlayarak öbür elini tutuyordu.

«Buna inanamıyorum.»

- 298 -

«Beni merak etmeyin. Moralim düzelince, kendimi daha iyi hissederim.» Zoe şimdi sanki biraz daha iyi görünüyordu. Arkadaşları öyle üstüne düşüyorlardı ki, onları üzdüğü için kendini kötü hissediyordu. Şu anda, ikisi de Zoe'den daha perişandılar.

«Şimdi dışarı çıkıp gezmenizi istiyorum. Bütün gün burada oturmanızı istemiyorum.» Neredeyse öğle yemeği saatiydi.

«Biraz dinleneceğine söz verirsen gideriz.»

«Bütün gün uyuyacağım. Herhalde akşama kadar biraz düzelirim.»

«Yarın akşama kadar iyileşmek zorundasın, dansa gideceğiz.» Hepsi gözyaşları arasında güldüler ve bir süre daha orada öyle el ele oturdular. Zoe, Wyoming'e geldiği için Tanrı'ya şükreliyordu. Onlarla birlikte olmak yıllardır yaptığı en güzel şeydi. Kızının geleceğini garantilemiş, Mary Stuart ile barışmış ve AIDS gerçeğine biraz daha alışmıştı. Bunu düşünmekten nefret ediyordu, ama kendine iyi bakarsa yaşamını uzatabileceğini biliyordu. Artık yapabileceği tek şey buydu. Kendisiyle ilgili soru soranlara ülser ya da mide kanseri olduğunu söylemelerini istedi. AIDS dışında her şeyi söyleyebilirdi. İnsanların dehşete kapıldıklarını ya da acıdıklarını görmek istemiyordu. Arkadaşları ona bu konuda söz verdiler.

Zoe sonunda onları gönderebilmeyi başardı. Dışarı çıktıklarında ikisi de ağlıyordu, bir süre hiçbir şey söylemediler.

Sonunda ahırlara doğru yarı yola geldiklerinde, Mary Stuart sessizliği bozdu. «Tanrım, ne berbat bir gün.» Aslında nereye gittiklerini bile bilmeden, ağlayarak kol kola yürüyorlardı. «Buna inanamıyorum.»

«Biliyor musun, hep onun çok solgun olduğunu düşünüyordum. Cildi hep beyazdır, ama buraya geldiğinden beri her zamankinden daha beyazdı ve çok çabuk yoruluyordu.»

-299-

«Nedeni buymuş demek.» Mary Stuart barıştıkları için şimdi daha çok seviniyordu. «Şükürler olsun ki, bize söyledi. Tek başına taşımayacak kadar ağır bir yük olmalı. Umarım, ona yardımcı olacak bir şeyler yapabiliriz.»

«Sam'e durumu açıklamalı. O Zoe'ye yardım edebilir. O olmazsa, başka birini bulması gerek.» Tanya geleceği düşünüyordu.

«Kimseyle neden çıkmak istemediği şimdi anlaşılıyor.»

«Dikkatli davrandığı sürece çıkmaması için bir neden yok. Başkalarının böyle yaptığından eminim. Kendini yalnızlığa mahkûm edemez, bu sağlıklı değil. Tanrım, buna inanamıyorum.» Hartley ile Gordon'un atlarıyla kendilerine doğru geldiğini görünce aynı anda burunlarını çekerek toparlanmaya çalıştılar. Ancak adamlar onların ağladığını farketmişlerdi.

Hartley, «Ne oldu?» diye sordu. Zaten Mary Stuart o gün geziye çıkamayacaklarını söyleyince meraklanmıştı. Gordon ise Tanya'nın pişman olduğunu düşünerek korkmuştu. Ancak şimdi görünüşe bakılırsa, çok daha önemli bir şey olmuştu. Önce iki kadın da yanıt veremediler.

Gordon tedirgin bir ifadeyle Tanya'ya sordu. «Sen iyi misin?» Güzel kadın sanki çok yakın biri ölmüş gibi görünüyordu. Şimdilik durum böyle değil, ama bir gün olacaktı.

«İyiyim,» diye fısıldadı Tanya.

«Arkadaşın nasıl?» Tanya bu kez yanıt vermedi. Mary Stuart'ın az ötede Hartley ile konuşup ağladığını gördü. Herkese Zoe'nin kanser olduğunu söylemeyi kararlaştırmışlardı. Tanya da Gordon'a böyle söyledi. Adam üzülmüştü. Onların ne kadar yakın olduğunu biliyordu. «Onu on sekiz yaşından beri tanıyorum. Yani dile kolay yirmi altı yıl.» Gordon onu kollarının arasına alıp avutmak istiyordu, ama buna cesaret edemezdi.

-300-

«Hiç göstermiyorsun.» Tanya bu sözler üzerine gülümsedi.

«Teşekkürler. Herhalde senden on yaş büyüğüm. Aslında herkes on altı olduğumu sanıyor, ama gerçekten kırk dört yaşımdayım.»

Gordon güldü. «Ben de gerçekten kırk iki yaşımdayım, gerçekten bir seyisim

ve Teksas'lıyım. Paniğe kapılmak üzereydim. Bu sabah uyanınca aklının başına geldiğini ve beni bir daha görmek istemediğini filan düşündüm.» Şansı vardı ki, sabah gezide Hartley'den başka kimse yoktu.

«Sabah altıda kalkıp seni görmek için hazırlandım. Zaten heyecandan hiç uyuyamadım. Sanki on dört yaşında ilk kez âşık olmuş bir genç kız gibiydim.» Bobby Joe'ya âşık olduğunda aynı şeyleri hissetmişti. «Hep dün geceyi düşünüp durdum... ve sonra bu sabah her şey bozuldu. Zoe çok hastalandı ve doktor çağırdım. Ardından kötü haberi aldık.»

«İyileşecek mi? Yani şimdilik demek istedim. Yoksa hastaneye mi kaldırılacak?»

«Eğer daha kötüleşmezse buna gerek yokmuş. Ama o eve dönüp hastalarına bakmak istiyor.»

«Harika bir doktor desene.» Gordon arkadaşı için acı duyan kadına baktı. «Sen de harika bir kadınsın. Senin gibi birini hiç tanımadım. Bu kadar gerçek olabileceğini hiç beklemiyordum. Ben senin çok ukala biri olduğunu sanıyordum. Oysa sen dünyanın en iyi, en sade insanısın.» Tanya bunun bir iltifat olduğunu biliyordu. «Pazar günü çıkacak mıyız?»

«Çıkmaya çalışacağım. Fakat önce Zoe'nin nasıl olacağına bakalım.» Öte yandan, bunun birlikte olmaları için tek şansları olduğunu biliyordu. Gordon bütün hafta çalışıyordu. Gelecek pazar ise onlar yola çıkacaklardı.

-301 -

Meşe ağaçlarının altında dururken Gordon birden sordu, «Bu gerçek mi, Tanny?» Gerçek olmasını istiyordu. Ama bir yandan da onun burada biraz oyun oynadıktan sonra kendisini unutacağından korkuyordu.

Tanya, «Gerçek,» diye fısıldadı. «Nasıl veya ne zaman başladığını

bilmiyorum.» Gülümsedi. «Çünkü ilk gün benimle hiç konuşmadığın için sana çok sinir oldum. Belki de o zaman başladı. Ama ne zaman olursa olsun, böyle bir şeyi daha önce hiç yaşamadım. Bu gerçek, Gordon, inan bana.»

«O gün korktuğum için seninle konuşmadım. Ama sonra senin düşündüğüm gibi biri olmadığını gördüm. Seninle birlikte sonsuza dek at binmek istiyordum.»

«Şimdi ne yapacağız?» Onunla birlikte olup konuşmak istiyordu, ancak onun başını derde sokmayı göze alamazdı.

«Yine bu gece geleyim mi? Konuşabilir miyiz?» Tanya bu soruya gülümseyerek karşılık verdi.

«Yarın birlikte at bineriz. Bu gece Zoe'nin yanından ayrılmak istemiyorum. Yarın geceye ne dersin? Gelip bana buranın yöresel dansını öğretecek misin? Broşürde, seyislerin öğreteceği yazıyor.» Geçirdiği berbat sabahtan sonra keyfi biraz yerine gelmişti. «Sen de bana öğretecek misin?»

«Elbette, öğreteceğim,» Bu program sayesinde geceyi birlikte geçirebileceklerdi. «Cumartesi günü yine rodeoda olacağım.»

«Geleceğim.»

«Yine şarkı söyleyecek misin?»

«Belki.» Gülümsedi. «Eğlenceliydi.» Tabii biraz da ürkütücü. «Kalabalığın durumana bağlı.»

«Pistte atın üzerinde olağanüstü görünüyordun.» Tanya o ata Gordon'la birlikte binmeyi çok istemişti. «Pazar günü bize ait, gelecek hafta neler olacağını ise o zaman göreceğiz.»

«Bu harika.» Tanya gülümsedi. Bu ikisi için de çok yeni ve biraz ürkütücü bir şeydi. Sonra Gordon onu Hartley ile Mary Stuart'ın yanına bırakıp gitti. Üçü birlikte yemeğe gittiler; yemek boyunca hep Zoe'den, onun mesleğinden, kliniğinden, çocuğundan, geleceğinden, zekâsından ve başarılarından söz ettiler. Bu arada, Zoe ise odasında oturmuş düşünüyordu. Sam'i araması gerektiğini biliyor, ancak çekiniyordu. Ondan bir hafta daha yerine bakmasını isteyecekti, ancak sesinden bir şeyler anlayacağını düşünüp korkuyordu. Böyle kara kara düşünürken telefon çaldı. Arayan Sam'di. Hastalarından biriyle ilgili bir şey sormak için arıyordu.

«Seni yakaladığım sevindim.» Sonra da sorunu açıkladı ve Zoe hemen gerekli bilgileri verdi. Sam'in kendi kafasına göre hareket etmek yerine danışması hoşuna gitmişti.

«Bana sormana çok sevindim.» Yerine Sam'i bırakabilmesinin nedeni buydu işte.

«Nezaketin için teşekkürler.» Sesinden çok meşgul ve mutlu olduğu belliydi. Bir şeyler atıştırmak için ara verdiğini söyledi. «Senin burada neden şişmanlamadığını artık anlıyorum. Fakülteden beri bu kadar koşturmamıştım.» Daha önce de Zoe'nin yerine çalışmıştı, ama ya birkaç saat ya da en fazla yarım gün nöbet tutmuştu. İlk kez böyle bir hafta çalışıyordu ve bundan hoşlanmıştı. «Burada harika işler başarıyorsun ve hastaların sana bayılıyor.»

«Belki de artık beni unutmuşlardır.» Gülümsedi. «Bundan sonra Dr. Warner nerede diye tuttururlar.»

Sam onu dinlerken sesinde bir gariplik hissetmişti. Yorgun, yeni uyanmış ya da ağlamış gibiydi. Merak edip sorunca, Zoe önce nasıl farketdiğine şaşırarak iyi olduğunu söyledi, ama

sonra yine ağlamaya başladı. Konuşamıyordu. Birden Sam korkuya kapıldı.

«Arkadaşlarından birine bir şey mi oldu? Yoksa sana mı bir şey oldu?»
Sam'in altıncı hissi çok kuvvetliydi, Zoe de bundan korkuyordu.

«Hayır, onlar iyiler. Aslında ben de seni arayacaktım. Burada çok iyi vakit geçiriyoruz, ben de düşündüm ki...» Sam'in kuşkulanmaması için dua ediyordu. «Mümkünse, benim için bir hafta daha çalışabilir miydin?»

«Elbette, seve seve.» Zoe'nin ağladığından emindi. «Ama senin bir derdin var. Söylersen, belki yardım edebilirim.»

«Gerçekten bir şey yok,» diye yalan söylemeye devam etti. «Bir hafta daha kalabilecek misin?»

«Kalacağımı söyledim ya. Hiç sorun değil. Ama, Zoe, neyin var? Benden sürekli gizlediğin bir şey var. Neyi gizliyorsun? Sorun nedir, hayatım... ağladığının farkındayım... lütfen bana yalan söyleme... sana yardım etmek istiyorum.» Neredeyse o da ağlamak üzereydi. Zoe ise artık hıçkırıklarına engel olamıyordu.

«Yapamam, Sam... lütfen sorma...»

«Neden? Bu kadar kötü olan nedir? Neden bu yükü tek başına taşıyorsun?» Bu soruları sorarken birden anladı. Her gün karşılaştığı şeydi bu. Zoe AIDS'ti. Söylemiyordu, ama Sam anlamıştı. «Zoe?» O da Sam'in anladığını farketmişti. Hiç yanıt vermedi. Bu her şeyi açıklıyordu. Kimseyle birlikte olmamasının ve çok hastalanmasının nedeni belliydi artık. AIDS'li hastalarla uğraşan pek çok doktorun başına geliyordu bu. Ne kadar dikkatli olmaya çalışsalar da oluyordu. Bir yanlışlık sonucu, uykulu ya da yorgunken mikroplu iğneyi kendilerine batırmaları işten bile değildi. «Zoe?» dedi bir kez daha. Sesi

yumuşacıktı. Sevdiği ka-

-304-

dının yanında olmadığı için üzülyordu. «Kendine mikroplu iğne mi batırdın? Bilmek istiyorum... lütfen...» Uzun bir sessizlik oldu. Sam ile uğraşmak çok zordu. Sırrı artık ortaya çıkmıştı.

«Evet... geçen yıl... küçük bir kız iğneden korkuyordu.»

«Tanrım... biliyordum. Neden bana söylemedin? Ne kadar aptalmışım, tabii sen de öylesin. Neden benden saklıyorsun? Şimdi hasta mısın?» Paniğe kapılmıştı. Zoe AiDS'ti ve ona yardım etmek için yerine nöbet tutmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı. «Hasta mısın?» diye bir kez daha sordu.

«Öyle sayılır. Ciddi bir durum yok, ama buradaki doktor birkaç gün dinlenmemi istedi. Pazartesi gününe kadar bir şeyim kalmaz herhalde. Ama ikinci bir enfeksiyona engel olmak için bir hafta daha dinlenmem gerektiğini söylüyor.»

«Sen doktoru dinle. Sorun nedir? Solunum sistemi mi?» Ancak sesi solunum sisteminde bir sorun varmış gibi değildi.

«Hayır, hastalığın en berbat sorunlarından diyare. Dün gece öleceğimi sandım. Ölmediğime şaşırıyorum.»

«Daha uzun bir süre ölmeyeceksin. Buna izin vermeyeceğim.»

«Ben bunu yaşadım, Sam. Kendine bunu yapma. Bu işe de böyle başladım zaten. Birlikte yaşadığım erkek kan nakliyle AiDS'e yakalanmıştı. Bu kliniği onun için açtım. Onu ölürken seyretmek hayatımda yaptığım en zor şeydi. Ondandır, onunla çok güzel yıllarımız olmuştu. Aynı şeyi bir başkasının yaşamasına izin veremem.»

«Yaptığın şey için pişman mısın? Onunla birlikte olmamayı mı yeğledin?»

«Hayır.» Adam'ı öldüğü ana kadar hep çok sevmişti onu. Ancak Sam'in de aynı şeyleri yaşamasını istemiyordu.

-305-

Umut Çiftliği / F : 20

III

«Ya sana izin vermeseydi? Seni kendinden uzaklaştırmaya çalışsaydı?»

«Pek çok kez denedi.» O günleri anımsayarak gülümsedi. «Ama ben dinlemedim. Yanında kaldım. Onu terketmedim.» Sonra birden söylediklerini düşünerek, lafı değiştirmeye çalıştı. «Ama o farklıydı.»

Sam artık duygularını saklamak istemiyordu. «Ben sana yıllardır âşığıım. Hatta belki Stanford'dan beri. Ama o zamanlar bunun farkına varamayacak kadar aptaldım herhalde. Farkına vardığım zamansa söylememe fırsat vermedin. Ancak artık beni durdurmana izin vermeyeceğim. Senin yanında olmak istiyorum... Bu korkunç hastalığa karşı birlikte savaşacağız. Diyare veya zatürree olman ya da yüzünde yaralar çıkması beni yıldır-maz. Hayatta kalmana yardımcı olmak ve seninle çalışmak istiyorum, Zoe... Sana ve Jade'e çok değer veriyorum... Lütfen, sizi sevmeme izin ver... Dünyada o kadar az sevgi var ki, bir şeyler bulduysak bunu paylaşalım. Yok etmeyelim. Senin AIDS olman hiçbir şeyi değiştirmez, seni sevmemi engellemez, yalnızca elimizdekini daha değerli kılar. Bu sevgiyi fırlatıp atmama izin vermeyeceğim. Benim için çok önemli...» Artık ağlıyordu. Zoe de onun sözlerinden çok etkilendiği için gözyaşlarından konuşamı-yordu. «Zoe... seni seviyorum... eğer burada senin yerine nöbet tutuyor olmasaydım, ilk uçakla gelip bunu yüzüne söyledim, ama böyle bir şey yaparsam, herhalde beni öldürürsün.» İkisi de

gözyaşları arasında gülmeye başladılar.

«Kesinlikle öldürürüm. Onun için sakın kliniği bırakayım deme.»

«Bırakmayacağım. Yoksa bu gece yanında olurdum. Seni çok özledim.»

«Sam, nasıl bu kadar deli olabiliyorsun? Kendine bunu nasıl yapabiliyorsun?»

«Çünkü hayatta böyle konularda seçeneğin olmaz. İnsan âşık olursa olur. Ayrıca yarın başımıza ne geleceğini kim bilebilir? Belki az, belki çok vaktimiz var. Ben bu şansı denemek istiyorum. Ya sen? Bunu görmezden mi geleceksin?»

«Çok dikkatli olmak zorundasın.» Hâlâ onun cesaretini kırmaya çalışıyordu, ama Sam'in bunları dinlemeye niyeti yoktu. Ne istediğini biliyordu.

«Dikkatli olmak büyük bir bedel sayılmaz, öyle değil mi? Buna değer. Tanrım, seni öyle çok özledim ki, Zoe. Seninle birlikte olup seni mutlu etmek istiyorum.»

«Benimle birlikte çalışacak mısınız? Yani tam gün ya da istersen yarım gün?» Bu da onun için çok önemliydi. Pek çok insana karşı sorumluluğu vardı. Bu yüzden Sam'in yardımına ihtiyaç duyuyordu. Ama Sam de buna hazırды zaten.

«Sen istersen, gece gündüz seninle çalışabilirim.» Biraz düşündükten sonra düzeltti. «En iyisi, ben gece gündüz çalışayım, ama sen kendini yorma, lütfen. Sana iyi bakmak istiyorum. Tamam mı? Tıpkı hastalarımıza söylediğimiz gibi. Beni dinlemek zorundasın, ne de olsa senin doktorun benim.»

«Peki, efendim.» Gülümseyerek gözyaşlarını sildi. Çok duygusal bir sabah olmuştu. En yakın iki arkadaşıyla Sam'e sırrını söylemiş ve onlardan büyük yakınlık görmüştü. Böyle düşünürken, Sam onu yine şaşırttı.

«Evleneelim.» Zoe kulaklarına inanamıyordu. Bu adam gerçekten deliydi, ama onu seviyordu. Ona yanıt verirken ağzı kulaklarındaydı.

-306-

-307-

I

«Sen delinin tekisin. Buna izin veremem.» Bu teklif karşısında, hem dehşete düşmüş, hem de çok duygulanmıştı.

«AİDS olsan da, olmasan da seninle evlenmek istiyorum.» Çok ciddiymi.

«Ama AİDS'im ve bunu yapmana gerek yok.»

«Hastalarından biri aynı durumda olsaydı, ne yapardın? Seni tanıyorum. Onlara kendilerini mutlu edecek ve doğru buldukları her şeyi yapmalarını söyledin.»

«Bunun doğru olduğunu nereden biliyorsun?»

«Çünkü seni seviyorum.»

«Ben de seni seviyorum, ama acele etmeyelim, ağırdan alalım.» Zoe'nin bu sözleri Sam'in hoşuna gitmişti. Şimdilik bu kadarı da yeterliydi. Yüz yüze geldikleri zaman onu evlenmeye de ikna edebilirdi.

«Bugün iyi ki seni aramışım.» Sam'in mutluluğu sesinden bile belliydi. «Böylece bir telefonla hem bir hastayla ilgili bilgi, hem bir iş, hem de büyük bir olasılıkla bir eş sahibi oldum. Çok verimli bir konuşmaydı.» Zoe bu sözlere güldü.

«Kliniğimin başına senin gibi bir deli bıraktığıma inanamıyorum.»

«Ben de. Ama hastaların beni seviyor. Düşünsene, biz Bay ve Bayan Dr. Warner olunca nasıl sevinecekler.»

«Bir de senin adını almam mı gerekiyor?» Gülüyordu. Onu gerçekten seviyordu. Ondan çok uzun zamandır hoşlanıyordu, ancak duygularının daha ileri gitmesine hep engel olmuştu. Bir doktor ve anneden başka bir şey olamayacak kadar meşguldü.

«Benimle evlenmek şartıyla, canının istediği adı alabilirsin. Çok açık fikirliyimdir.»

-308-

«Sen delisin.» Sonra bir an için ciddileşti. «Teşekkür ederim, Sam... Bence sen harika birisin... ve seni gerçekten seviyorum. Daha önce senden ne kadar hoşlandığımı farkedince korkmuştum. Ama artık sen istedin. Yine de, istiyorsan, hâlâ fikrini değiştirebilirsin.»

«Sonsuza dek seninle olmak istiyorum.»

«Keşke,» dedi Zoe hüzünlü bir sesle.

«Olabilir. Bu bize bağlı.»

«Elimden gelen her şeyi yapacağım, Sam. Söz veriyorum.»

«Güzel. O halde oradayken bol bol dinlen ve buraya sağlıklı bir kadın olarak dön. Eğer diyaren kesilmezse, hastaneye git.»

«Kesildi.»

«Bol bol sıvı al.»

«Biliyorum. Ben bir doktorum. Merak etme. İyileşeceğim. Yemin ederim.»

«Seni seviyorum.» Ne kadar garipti. Böyle olacağı Sam'in hiç aklına gelmemiştii. Artık kendini çok mutlu hissediyordu. Zoe onu seviyordu. Sevdiği kadın AiDS'ti, bu korkunç bir haberdii, ama nedense ikisi de mutluydular. Mary Stuart ile Tanya yemek dönüştü ona bakmaya geldiklerinde, Zoe'nin hâlâ ağzı kulaklarındaydı.

Tanya kuşkuyla sordu. «Sana ne oldu? Kanarya yutmuş kedi gibisin.»

«Sam ile konuştum. Benimle klinikte tam gün çalışacak.»

«Bu harika.» Mary Stuart sevinmişti. Zoe'nin bunu çok istediğini biliyordu.

«Hayır, hayır, dur... yalan söylüyor.» Tanya gözlerini kısarak eski dostuna baktı. «Hepsi bu kadar değil, dahası var, ama söylemiyor.»

- 309 -

«Hayır, yok.» Zoe böyle söylerken bir yandan da gülüyordu. Sabahki halinden çok farklıydı.

«Sam başka ne dedi?»

«Hiçbir şey. Ona söyledim.» Sam'in söylediklerine inanmadığı için hâlâ şaşkıındı.

Mary Stuart yumuşak bir sesle sordu. «Sana ne dedi?» Zoe artık gülerek itiraf etmek zorunda kaldı.

«Bana evlenme teklif etti. Buna inanabiliyor musunuz?» İki kadının ağzları

açık kalmıştı. İnanmaz gözlerle birbirlerine baktılar. İlk konuşabilen Tanya oldu.

«Seni bir an önce iyileştirelim de, bu adamı kimse kapmadan yetiş. Baksana, harika biri.»

«Gerçekten öyledir.» Zoe artık ne yapacağını bilmiyordu. Onunla birlikte olacak ve birlikte çalışacaktı. Hatta eğer Sam gerçekten isterse, belki onunla evlenebilirdi bile. Ama evlense-ler de, evlenmeseler de, Sam'i seviyordu. Önemli olan buydu.

Hep birlikte bir süre sohbet ettikten sonra Zoe artık kendini iyi hissettiği için Mary Stuart ile Tanya öğleden sonra dışarı çıktılar. Hartley ile Mary Stuart yürüyüş yapıp sohbet ettiler. Özellikle de Zoe'den ve öleceğini bile bile onunla evlenecek kadar cesur olan erkekten söz ettiler. İkisi de Sam'den hoşlanmıştı.

Tanya ise Gordon ile birlikte at binmeye gitti. O gün şanslıydılar, çünkü Chicago'lu doktorlar balık tutmaya gittikleri için baş başa kalmışlardı. Gordon onu dağların arasındaki bir şelaleye götürdü. Yemyeşil çimenlerin arasında uzanıp öpüştüler. Onlar da Zoe ve Sam hakkında konuştular. Tanya bir yandan da, kendi geleceklerini düşünüyordu. Basının Gordon ile olan ilişkisi konusunda neler uydurabileceğini düşündükçe korkuyordu. Ancak Gordon hiç oralı değildi.

-310-

«Biz birbirimizi sevdikten sonra, ne önemi vardı ki? Önemli olan biziz, birbirimiz için ne ifade ettiğimiz.»

«Ya böyle devam etmezse?» California'ya dönünce ne olacağını düşünüyordu.

«Devam edecek. Devam etmesi gerek.» Belki de Gordon haklıydı. Burada bir

yer alabilirdi. Hatta Malibu'daki evi satıp Wyoming'te bir yer almak çok hoş olurdu.

«Sanki yeni bir yaşamın kapısındaım,» dedi Tanya çevresindeki vadiye bakarak. Olağanüstü bir manzaraydı, Gordon' un burayı neden bu kadar sevdiğini anlayabiliyordu.

«Evet, yeni bir yaşamın kapısından girmek üzeresin.» Birbirine sarılarak dakikalarca öpüştüler.

-311-

ON YEDİNCİ BOLUM

Cuma sabahı Tanya odasına girdiğinde, Zoe hâlâ uyuyordu. Önceki gece iyi yemişti ve artık huzurlu görünüyordu. Mary Stuart da renginin düzeldiğini farketmişti.

Zoe uyanıp da geceliğiyle oturma odasına geldiğinde, diğer ikisi çıkmak üzereydi. Gerçekten çok daha iyi görünüyordu.

«Nasılsın?» diye sordu Mary Stuart.

«Kendimi yeni bir kadın gibi hissediyorum.» AIDS olduğunu söyleyip onları üzdüğü için pişmandı. «Dün canınızı çok sıktığım için özür dilerim.»

«Saçmalama.» Aralarında gerçek bir dostluk vardı. «Kendine iyi bakmanı istiyoruz. Bugün yatakta kalıp bol bol dinlen. Öğlen gelip bir şeye ihtiyacın olup olmadığına bakarım.» Tanya böyle söyleyerek ona sarıldı. Zoe inanılmaz derecede zayıftı, adeta bir deri, bir kemikti.

Mary Stuart şefkatle sordu. «Yanında kalmamızı ister misin?» Zoe buna gerek olmadığını söyledi.

«Gidip keyfinize bakın. Bunu hak ediyorsunuz.» İkisi de kötü günler geçirmişti.

«Bunu hepimiz hak ediyoruz,» diye düzeltti Mary Stuart.

-312-

«Ben işimin başına dönmek istiyorum.» Zoe bu kadar tembellik yaptığı için kendini suçlu hissetmeye başlamıştı.

«Uslu bir kız ol ve tembellik yap.» Tanya kızmış gibi yaparak ona parmağını salladı ve Mary Stuart ile birlikte kahvaltı için dışarı çıktılar.

Hartley ile kahvaltı boyunca Zoe hakkında konuştular. Üçü de onun çok cesur olduğunu düşünüyordu. Tanya, Sam' in destekleyici tavrına hayran kalmıştı.

«İyi biri olmalı.» Hartley de onun bu davranışını çok takdir ediyordu. Tabii o Zoe'nin kanser olduğunu sanıyordu.

«İyileşebilir,» dedi umut dolu bir ifadeyle. «Öyle bir çift daha tanıyorum. Tanıdığım en olağanüstü ve herhalde en mutlu insanlardı. Kadın bu nedenle oldukça uzun yaşadı. Adam onun ölmesine asla izin vermedi ve tüm güçleriyle savaştılar. Sevgileri onun ömrüne birkaç yıl daha ekledi. Sanırım, adam o öldükten sonra bir daha evlenmedi ve onun hakkında bir kitap yazdı. Okuduğum en dokunaklı kitaptı, başından sonuna kadar ağladım. Onu ne kadar takdir ettiğimi anlatamam. Hiçbir erkek bir kadını o kadar sevemez.» Hartley'i dinlerken Mary Stuart'ın gözleri dolmuştu. O da aynı şeyleri Zoe için diliyordu.

O gün öğleden sonra Sam, Zoe'yi aradı ve uzun uzun konuştular. Sam evleneceklerine dair söz istiyordu. Zoe ise hâlâ onu deli olmakla suçluyordu.

«Bana evlenme teklif edemezsin.» Böyle diyorsa da, aslında sevinçten neredeyse havalara uçuyordu. «Beni tanıyorsun bile.»

«Seni en az yirmi iki yıldır tanıyorum. Beş yıl boyunca aralıklı olarak seninle çalıştım. Herhalde son yirmi yıldır da sana âşığım. Eğer bunu farkedemeyecek kadar aptalca davrandıy-

-313-

san, bu benim sorunum değil. Sen herkesle ilgilenmekle o kadar meşguldü ki, yanibaşında neler olup bittiğini bile göremiyordun. Şimdi bildiğim bir tek şey var, seninle birlikte olmak istiyorum.»

«Biliyorum, ama henüz benim pişirdiğim lazanyadan ye-medini bile.» Birbirleriyle ilgili keşfedecekleri pek çok şey vardı.

«Ben iyi aşçıyım. Ne tür yemeklerden hoşlanırsın?» Onunla ilgili her şeyi öğrenmek, onu şımartmak, onun yanında olmak, ona bakmak istiyordu. İyileşmesi için elinden geleni yapacak, iyileşmezse bile son ana kadar yanında olacaktı. Artık kaderinin Zoe olduğunu biliyordu.

«Ne tür yemekler mi?» Bu soruya gülümsedi. Hasta olduğunu unutmuştu bile. Bugün kendini çok daha iyi ve mutlu hissediyordu. «Hazır paket yemekler, galiba. Bilirsin, hastalarla uğraşırken ayaküstü atıştırdığın türden şeyler işte.»

«Hayır, artık o tür yiyecekler yemek yok. Sana güzel yemekler yedireceğim. Acaba nöbetçi doktorluk yerine, aşçılık kurslarına mı gitsem?» Ama artık tam gün klinikte çalışacaktı. İkisi de bu fikirden memnundu. Üstelik böylece Zoe'yle daha yakından ilgilenme fırsatı olacaktı. «Aklıma gelmişken, yeni bir nöbetçi doktora ihtiyacımız olacak. Birlikte olacağımız zamanlar senin yerine nöbet tutamam artık.» Zoe de Sam gibi zamanlarının çoğunu birlikte geçireceklerini düşünüyordu. Bu ilişkinin beklediklerinden çok daha güzel olacağını hissediyordu. Bir an için Dick Franklin aklına geldi. Onunla asla böyle bir

ilişkisi olamazdı. Sam Warner'i tanıdığı için çok şanslıydı, bunu biliyordu.

«General Hastanesi'nde AIDS konusunda uzun yıllar çalışmış bir kadın doktor tanıyorum. Oldukça iyi biri. Hoşlanacağından eminim.»

-314-

«Güzel mi?» Zoe kaygılanınca, Sam güldü.

«Kaygılanmana gerek yok, Dr. Phillips.» Sam'in hoşuna gitmişti. «Kıskanç olduğumu bilmiyordum.» Bir düş gibi her şey harikaydı.

«Kıskanç değil, yalnızca dikkatliyim.»

«Pekâlâ, o halde yerimize nöbet tutacak çirkin kadın ya da erkekler ararız... Zoe, seni seviyorum.» Sesi öyle yumuşacıktı ki, Zoe, onu dinlerken gözlerinin dolduğunu hissetti.

«Ben de seni seviyorum, Sam.» Sam öğleden sonra işi bitince onu arayacağına söz verdi.

«Hastaların dışarıda yığıldı, artık kliniği kapatmadan onlarla ilgilensem iyi olacak. Sen de biraz dinlen. Yine ararım.»

«Sanırım, bu gece yemeğe gidebilirim.» Gerçekten kendini çok iyi hissediyordu.

«Kendini fazla zorlama. Rahatına bak. Buraya dönünce, seni yemeğe çıkarmak istiyorum, onun için iyice dinlen. Denemek istediğim yeni bir lokanta var.»

Öğleden sonra Dr. Kroner gelince şaşırdı. Zoe bambaşka bir kadın oluvermişti.

«Nöbetçi doktor arkadaşınız bir süre daha kalacak mı?»

«Evet.» Sam ile konuştuklarını düşünerek güldü. «Bir süre daha kalacak, hatta benimle sürekli çalışmayı kabul etti.»

«Bu harika.» Dr. Kroner onun adına sevinmiş, ama bu kadar mutlu görünmesine biraz da şaşırılmıştı. Onun kadar hasta birinin bu durumda olması gerçekten garipti. «İşin ne kadarını üzerine almasına izin vereceksiniz? Kendinizi yormayacak bir düzen kurmalısınız.» Zoe onaylarcasına başını salladı, ama gülmeden edemiyordu.

-315-

«Sanırım, işin büyük bir kısmını üstlenecek. Hatta benimle evlenmek istiyor.» Mutlu bir çocuk gibiydi. Sam'in evlenmek istemesi onun için çok şey ifade ediyordu. Evlenmeseler bile, bunu bilmek Zoe için yeterliydi. Sam hastalıkta ve sağlıkta onunla birlikte olmak istiyordu.

Dr. Kroner sevinerek onu tebrik etti. Dr. Phillips'in işleri yolunda görünüyordu, önemli olan da buydu zaten.

Bir süre daha sohbet ettikten sonra, Dr. Kroner ona bir kez daha kendini yormamasını tembih etti. Zoe de onu dinleyeceğini söyledi, ama doktor ona inanamıyordu. Çünkü Zoe hastalarını görmek için sabırsızlanıyordu. Bununla birlikte, Wyoming'te çok eğleniyor ve dinleniyordu. O da diğerleri gibi aynı şeyi hissediyordu. Bu dağların bir büyüğü vardı.

Doktor gittikten sonra Zoe biraz kestirdi. Akşam yemeğini yemek salonunda yedikten sonra dans derslerini seyretmek istiyordu.

Arkadaşları geziden döndüklerinde hâlâ uyuyordu. Mary Stuart ile Tanya çok iyi vakit geçirmişlerdi. Geceki dansa Gordon da katılacağı için Tanya çok

sevinçliydi. Herkes Gordon'un çok iyi bir dansçı olduğunu söylüyordu.

Zoe zamanında uyanıp giyindikten sonra arkadaşlarıyla sohbet etti. Onun hastalığını bilmelerine rağmen, o iyileştiğinden beri üçü de çok neşeliydi. Artık konuştukları tek konu aşklarıydı. Yine Berkeley'deki eski günleri anımsadılar.

Tanya başlarına gelenleri inanamaz bir halde, «Tanrım, sanki yeniden genç olmak gibi, öyle değil mi?» dedi. «Sizce buranın suyundan olabilir mi?» Yıllardır kimseyle paylaşmadığı şeyleri paylaşıyordu Gordon'la. Mary Stuart ile Hartley de sanki kırk yıldır birlikte gibiydiler. Birbirleriyle son derece rahat ve

-316-

uyumluydular. Neredeyse her konuda aynı ya da benzer fikirleri paylaşıyorlardı.

«Onun gibi birini hiç tanımadım,» dedi Mary Stuart. Bill ile Todd ölmeden önce bile böyle olmamışlardı. Hartley ile her şey çok kolaydı. Aynı fikirleri ve görüşleri paylaşmak, tıpkı Ginger Rogers'ın yerinde olup Fred Astaire ile dans etmek gibiydi. Oysa Bili ile artık aynı dans pistinde bile değillerdi.

O gece kırmızı kot pantolonla aynı renkte kazak giymiş, saçlarını toplayıp kırmızı rujunu sürmüştü. Tam kapıdan çıkacağı anda telefon çaldı. Diğerleri önden gitmişler, Mary Stuart ise yeni aldığı kırmızı çizmeleri aramak için geride kalmıştı. Önce telefona yanıt vermemeyi düşündüyse de, diğerlerine karşı haksızlık olurdu. Zoe'nin çocuğu ya da hastalarından biri için arıyor olabilirlerdi. Hatta Tanya ile ilgili bir tehlike ya da sorun olabilirdi. Koşarak dönüp telefonu açtı.

«Alo?»

«Bayan Walker orada mı?» Önce sesi tanımadı. Arayan bir erkekti ve kim olduğunu bilemiyordu.

«Benim. Siz kimsiniz?» diye resmi bir tavırla sordu, ama aldığı yanıt karşısında şaşırıldı.

«Mary Stuart? Sesini tanıyamadım.» Arayan Bill'di. Birbirlerinden ne kadar uzaklaştıklarının bir kanıtıydı bu. İkisi de birbirini tanımamıştı. Ama günlerdir konuşmuyor, yalnızca kısa ve öz faks mesajlarıyla yetiniyorlardı.

«Ben de seni tanıyamadım. Tam yemeğe gitmek için dışarı çıkıyordum.»

«Uygunsuz bir zamanda aradıysam, özür dilerim.» Londra saatiyle sabahın üçüydü. Mary Stuart onun bu saatte neden aradığını merak ediyordu.

-317-

«Alyssa iyi mi?» Birden yüreği korkuyla dolmuştu. Bill'in kendisini araması için başka bir neden düşünemiyordu.

«İyi. Onunla dün konuştum. Viyana'a bir baloya gideceklerdi. Bütün Avrupa'yı gezerek çok eğleniyorlar. Herhalde yaz boyunca onu hiç göremeyeceğiz.» Mary Stuart kızını düşünerek gülümsedi. Tam ona göre bir tatildi bu.

«Onunla yine konuşursan, onu sevdiğimi söyle. Beni hiç aramadı. Herhalde saat farkından arayamamıştır. Senin için de geç olmalı. Bu saatte ayakta ne işin var?» Aralarında hiçbir yakınlık olmayan, iki uzak tanıdık gibiydiler.

«Geç saate kadar çalıştım ve bugün öğleden sonra aşırı kahve içme aptallığını gösterdim. Sonuç, hâlâ ayaktayım işte. Böyle olunca da seni bir arayayım dedim. Saat farkı benim için de zor oluyor.»

«Araman büyük incelik.» İçten konuşamıyordu, ama işin kötü yanı, bunun için herhangi bir çaba bile gösteremiyordu. Göstermek istemiyordu. Kararını vermişti. Ayrılmak istiyordu. Ve bunun Hartley Bowman ile hiçbir ilgisi yoktu.

Konu yalnızca William Walker ile ilgiliydi.

«Orada neler yapıyorsun? Faks mesajlarında hiçbir şey anlatmamışsın. Aslında, galiba birkaç gündür senden hiç haber alamadım.» Anımsayamıyordu bile. Ama Mary Stuart için artık önemli değildi.

«Sen de pek bir şey anlatmıyorsun.» «Anlatacak bir şey yok, çalışıyorum. Hiçbir yere gitmiyorum. Gece geç saatlere kadar bu dava için uğraşıyorum. Pek eğlenceli değil, ama sanırım kazanacağız. Çok iyi hazırlandık.»

«Güzel.» Kırmızı deri çizmelerine bakarak kocasını düşündü. Onu dinlerken bile aklı hep Hartley'deydi. İkisini kıyaslayın-

-318-

ca kaybeden hep Bili oluyordu. Hartley Bowman ile bu kadar tatsız konuşabileceğini hayal bile edemiyordu.

«Senden ne haber?» Bili onu sıkıştırıyordu. Konuşmak istemediğini o da farketmişti.

«Her gün at biniyoruz. Burası inanılmaz güzellikte bir yer. Böyle bir şey hiç görmemiştim. Dağlar muhteşem.»

«Arkadaşların nasıl?» Birden neden bu kadar ilgilenmeye başlamıştı? Mary Stuart merak etti.

«İyiler. Aslında beni yemeğe bekliyorlar.» Ona yemekten sonraki danstan ya da Zoe' nin hastalığından söz etmedi. Onunla paylaşmak istediği hiçbir şey yoktu. Bitmişti.

«O halde, seni tutmayayım. Onlara selamlarımı söyle.» Tam teşekkür edip kapatacakken garip bir sessizlik oldu. «Stu... Seni özlüyorum.» Bu kez uzun

bir sessizlik daha oldu. Onu yanlış yönlendirmek istemiyordu. Bir yıl boyunca sustuktan sonra Bili şimdi birdenbire neden böyle yapıyordu? Belki de suçluluk duyuyordu. Ama Mary Stuart onunla oyun oynamayacak, onun kendisini incitmesine bir kez daha izin vermeyecekti. Zaten fazlasıyla incinmişti. Birden onun içkili olabileceğinden kuşkulandı. Nedeni her neyse, yine de umurunda değildi.

Yalnızca, «Fazla çalışma,» diyebilirdi. Bir ay, altı ay... ya da bir yıl önce olsa, ona karşılık vermediği için kendini çok kötü hissederdi. Ama şimdi vedalaşıp telefonu kapatırken hiçbir şey hissetmiyordu. Kırmızı şalını alarak arkadaşlarına katılmak için aceleyle kulübeden çıktı.

Dans dersi beklediklerinden çok daha eğlenceliydi. Bütün misafirler gelmişti. Tanya eski Victoria tarzı beyaz dantel elbisesiyle hem masum, hem seksi görünmeyi başarmıştı. Gordon

-319-

onu görünce neredeyse bayılacaktı. O da kot pantolon, temiz bir kovboy gömleği ve siyah çizme giymişti. Tanya ona tıpkı filmlerdeki kovboylara benzediğini söyledi. Charlotte Collins, Gordon'dan önce bir gösteri yapmasını istedi. Anlaşılan, Gordon bu dansla birkaç ödül kazanmıştı.

Zoe üzerinde kahverengi bir elbise ve mavi kaşmir salıyla halinden memnun, bir köşede oturuyordu. Dans edecek hali yoktu, ama Dr. Kroner ile sohbet ederek hoşça vakit geçiriyordu. Charlotte arasına Dr. Kroner'i de davet ederdi. Doktor bu gece özellikle Zoe'yi görüp sohbet etmek için gelmişti.

Gordon gösteriyi bitirdikten sonra Charlotte misafirlere döndü. «Aranızda bu dansı bilen var mı?» Misafirlerden birkaçı çekinerek ellerini kaldırdılar. Tanya ise dayanamayarak güldü.

«On dört yaşından beri bu dansı hiç yapmadım.»

Charlotte tatlı bir ifadeyle gülümsedi. «Tabii ya, aramızda Teksas'lı bir hanım var.» Misafirler hemen alkışlamaya başladılar. Ondan bir şarkı dinlemeyeceklerse, hiç olmazsa dansını seyredebileceklerdi.

«Korkarım kendimi utandıracağım.» Sonra Gordon'a döndü. «Tabii seni de.» Ardından dansa başladılar. Gordon ile dans etmek harikaydı. Onlar dans ederken Charlotte diğerlerine adımlarını öğretiyordu.

Gordon dayanamayıp gülümseyerek onun kulağına fısıldadı. «Evet, Teksas'lı han'fendi, sen benden de iyisin. Uzun süredir dans etmediğini söyleme sakın.»

«Gerçekten, dans etmedim.» Çok iyi vakit geçiriyordu. Diğer çiftler de onlara katıldılar. Artık kimse Tanya'ya bakıp fısıldaş-mıyordu. Ona alışmışlardı, bu çiftliğin bir parçası gibiydi.

-320-

Müzik bittikten sonra salonda sohbet ettiler. Diğer seyisler de misafirlerin arasındaydı. Birlikte beş gün geçirdikleri için artık herkes birbiriyle dosttu.

Gordon, Tanya'ya bakarak gülümsedi. «Çok eğlendim.»

«Ben de. Çok iyi bir dansçısın.»

«Teşekkür ederim, efendim.» Eğilip selam verdi. Onlar böyle gülerken Charlotte Collins yanlarına geldi.

«İkiniz büyük bir dans yarışmasına girmelisiniz. Bu dans doğru yapıldığı zaman çok hoş oluyor.»

«Korkarım, ben oldukça paslanmışım.» Tanya alçakgönüllü davranıyordu,

ama Bobby Joe ile pek çok yarışmaya girip birinci olmuşlardı.

Charlotte, Zoe için çok kaygılanmıştı. «Her şey yolunda mı?» John Kroner ona Zoe'nin hastalığı hakkında bir şey söylememiş, ama durumunun ciddi olduğunu belirtmişti. «Dr. Phillips biraz daha iyi görünüyor.» Ancak hâlâ çok solgun ve zayıftı.

Tanya biraz rahatlamış olmakla birlikte, hâlâ kaygılıydı. «Evet, bu gece kendini çok daha iyi hissediyor.» Dikkatle bakınca, yine Zoe'nin ne kadar solgun ve zayıf olduğunu farketmişti. Onlarla konuşurken öyle canlı ve hareketli oluyordu ki, insan bu halini farkedemiyordu.

«Yarın akşam yine rodeoya gidiyormuşsunuz,» dedi Charlotte. Yemekten önce biletlerini ismarlamışlardı. «Yine şarkı söyleyecek misiniz? Çarşamba gecesinden beri bütün kasaba hâlâ sizi konuşuyor.»

«Çok isterim.» Tanya gülümseyerek kadına yanıt verirken gözucuyla Gordon'un kaşlarını çattığını gördü. «Ama kalabalığın durumuna bağlı. Tabii isteyip istemeyeceklerini de bilmiyorum.» Eğer etrafta sarhoşlar ya da serseriler görürse söylemeyecekti.

-321-

Umut Çiftliği / F : 21

«Kesinlikle isterler. Bu Jackson Hole'da yılın olayıydı. Hatta belki de son on yılın. Büyük incelik gösterdiniz.» Sonra gülümseyerek başka misafirlerin yanına gitti. Gordon hâlâ aynı ifadeyle duruyordu.

«Bunu yapmanı istemiyorum,» diye fısıldadı. «Öyle sahne ve güvenlik olmadan kalabalığın tam ortasında olman hiç doğru değil.»

«Ne zaman, nerede, ne olacağı belli olmaz.» Bir kez Fi-lipinler'deki bir

konserinde kurşun geçirmez bir yelek giymiş ve bunu bir daha yapmayacağına yemin etmişti. Konser boyunca tepeden tırnağa tir tir titremiştir. «Bu nedenle önceki gün at üstünde söyledim. Atla daha hızlı hareket edebilirdim.»

«Böyle risklere girmenden hoşlanmıyorum.» Tanya için gerçekten kaygılanıyordu.

«Ben de senin rodeo yapmandan hoşlanmıyorum.» Bunları söylerken Gordon'un gözlerinin içine bakıyordu. Kovboy hayatını bilirdi. Kendisi de aynı yerden geliyordu. Ödenen bedel ve tehlikeler fazlaydı.

«Bak, eğer birlikte olmaya devam edersek, rodeodan vazgeçeceğim.» Gordon dürüsttü.

Tanya da ona karşı dürüst olmak istiyordu. «Ama ben konserlerimden vazgeçemem, Gordon. Ben hayatımı böyle kazanıyorum.»

«Biliyorum. Zaten senden böyle bir şey beklemiyorum. Ancak onları kırmamak için aynı şeyi yapıp zarar görmeni istemiyorum. Buna değmez. Bunu hak etmiyorlar.»

«Biliyorum.» Tanya böyle gelecekleri hakkında konuştuklarına inanamıyordu. «Ama ortada menajer, kontrat, para filan olmadan yalnızca şarkı söylemek için şarkı söylemek çok zevkli.»

- 322 -

«O halde, benim için söyle.»

«Bunu çok isterim.» Onun için söylemek istediği eski bir Teksas şarkısı vardı. Küçükken bunu okul danslarında söylerdi. «Bir gün söyleyeceğim.» Birbirlerine pek çok söz veriyorlardı.

Bir süre daha salonda sohbet ettikten sonra Mary Stuart ile Tanya, Zoe'yi kulübeye götürdüler. Gordon fırsat bulursa gece geleceğine söz vermişti. Hartley de onlarla birlikte yürüdü ve Tanya ile Zoe içerde sohbet ederlerken o yine Mary Stuart ile kapının önünde oturdu.

Mary Stuart ona Bill'in aradığını anlatırken Hartley düşünceli bir ifadeyle dinledi.

«Belki de neler kaçırdığının farkına varıyor. Eğer düzeltmek isterse ne yapacaksın?»

«Bunu düşünemiyorum, ama bu akşam onunla konuşurken bir şey farkettim. Bunu yapmak istemiyorum. Geri dönemem. Geçen yılı yaşanmamış sayamayız. Bana karşı o davranışlarını affedemem. Dürüst olmak gerekirse, ona duyduğum tüm sevgiyi öldürdü.»

«Ya geri dönüp seni çok sevdiğini ve hata yaptığını söylerse?» Bir hata yapmadan önce Mary Stuart'ın bunları düşünmesini istiyordu. Birbirlerini çok istemekle birlikte dikkatli davranıyorlardı.

«Bilmiyorum, Hartley. Emin değilim. Sanırım, benim için bitti. Ancak onu görene kadar hiçbir garanti veremem. Onu görünce emin olacağım.»

«Bunun için neden eylüle kadar bekliyorsun?» O da kendine son zamanlarda bu soruyu sormaya başlamıştı. Önceleri zamana ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Ancak buraya geldiğinden

-323-

beri, hazır olduğunu farketmişti. Hatta bu tatilden sonra her an Londra'ya gidip Bill'le konuşabilirdi. Bu düşüncesini Hartley'e açtı.

«Bence iyi bir fikir. Hazır olduğunu hissediyorsan yapmalısın. Yine de, ben

seni zorlamak istemem.» Birbirlerini beş gündür tanıyorlardı. İkisi için de bu olağanüstü bir deneyim olmuştu, ama nasıl sonuçlanacağı belli değildi. Güzel bir düşünce olarak kalabilirdi veya gerçek, özel bir ilişkiye dönüşebilirdi. Her şeyi zaman gösterecekti. Ama önce Mary Stuart kocasıyla olan sorununu halletmeliydi. İkisi de akıllarını karıştıracak bir şey yapmadan önce bunun hallolması gerektiğini biliyordu. Yatağa girmek çok cazip gelse bile, şimdilik yapmamak en doğrusuydu.

«Buradan ayrıldıktan sonra Tanya ile Los Angeles'a gideceğim. Bir hafta kalacaktım, ama zaten Tanya çok meşgul.» Yüksek sesle düşünerek düşüncelerini Hartley ile paylaşıyordu. «Birkaç gün kalıp Londra'ya giderim. Buraya düşünmek ve ne istediğime karar vermek için geldim. Buraya gelir gelmez kararımı verdim. Hatta belki çok daha önce karar vermiştim.» New York'taki evden çıkarken bunu hissetmiş, eski hayatıyla veda-laşmıştı.

«Bu dağlarda pek çok soruya yanıt veren bir şey var. Meg öldükten sonra, buraya gelmeyi özledim.» Gülümseyerek Mary Stuart'ın elini tuttu. «Burada seninle yeni bir yaşama başlarsam ne ala, ama eğer ona dönersen beni mutlu ettiğini bilmeni isterim. Bana düşündüğüm kadar yalnız olmadığımı gösterdin. Sen hiç beklemediğim güzel bir armağansın.» O da Mary Stuart için aynı şeyi ifade ediyordu.

«Bill'i gördüğümde durumun değişeceğini sanmıyorum.» Avucunun içindeki eli öptü. Birbirlerini gerçekten seviyorlardı,

-324-

ama Mary Stuart'ın Bili için bir şeyler hissedip hissetmediğini kendine kanıtlaması gerekti. Hartley ona acele ettirmek istemiyordu.

«Bu gece arayınca kendimi çok garip hissettim. Sanki bir yabancıyla konuşuyordum. Önce birbirimizin sesini tanımadık bile. Neden aradığını anlayamadım. İnsanın bir zamanlar sevdiği biri için böyle hissetmesi çok

üzücü. Böyle olacağı hiç aklıma gelmezdi.»

«Çok acı bir olay yaşamışsınız. Birçok evlilik bunu atlata-maz. Bildiğim kadarıyla, çocuklarını kaybeden insanların yüzde doksan yedisi boşanırlarmış. İstatistikler böyle söylüyor. Buna dayanabilmek için çok güçlü olmak gerek.»

«Demek biz çok güçlü değilmiz.»

Hartley konuyu değiştirmek istedi. «Seninle birlikte olmaktan çok hoşlanıyorum.» Onunla New York'a, Avrupa'ya gitmek, arkadaşlarını, yaşamını, kariyerini paylaşmak istiyordu. Onunla yapmak istediği pek çok şey vardı ve buna başlamak için sabırsızlanıyordu. İki yıldır yalnızdı ve biraz daha dışını sıkmak zorundaydı.

Bir süre daha oturup geçmişten ve gelecekte söz ettiler. Karar verilmişti. Mary Stuart, Wyoming'ten ayrıldıktan sonra Londra'ya gidecekti. Orada birkaç gün kalıp Bili konusunu halledecek, sonra bir günlüğüne Alyssa ile buluşacaktı. Kızını çok özlemişti. Boşanacaklarını henüz söylemeyecek, Eylül'e kadar bekleyecekti. Ama onu görmeyi çok istiyordu. Sonra da geri dönüp yaşamını düzene koyacaktı. Artık yepyeni bir hayata başlamak istiyordu. Eğer yeterince şanslıysa, her şeyini Hartley ile paylaşacaktı.

-325-

«Dönünce benimle Balıkçı Adası'na gelmek ister misin? Orada küçük, eski bir evim var. Margaret öldüğünden beri hiç gitmedim, ama bu yıl ağustosta bir süre orada kalmak istiyorum.» Hartley'nin de hayaletleri vardı.

«Çok isterim. Bu yıl Bili gittikten sonra ne yapacağımı bilemedim. East Hampton'daki bazı arkadaşları görmeye gidecektim.»

«O halde gelip benimle kal.» Onun yanında uyumak, uyanmak, okyanusu dinlemek, bütün gün, bütün gece sevişmek ve sevdiği kitapları paylaşmaktan

başka bir şey istemiyordu. Mary Stuart'ın çok iyi bir okuyucu olduğunu öğrenmişti ve hemen hemen aynı yazarlardan hoşlanıyorlardı. El ele kumsalda yürürken ona sırlarını anlatmak istiyordu. Wyoming'te pek çok şeyi paylaşmışlardı ama artık daha fazlasını istiyorlardı.

Yaptıkları plan ikisinin de hoşuna gitmişti. Hartley ondan ayrılmadan önce son bir soru sordu. «Ya seni geri kazanırsa?»

«Kazanmayacak.» Onu öptü.

«Kazanamazsa aptallık eder,» diye fısıldadı Hartley. «Belki de bir parola bulmalıyız, ona göre yaşamım başlıyor mu, sona mı eriyor, anlarım.»

«Merak etme.» Yeniden öpüştüler. «Seni seviyorum.» Hartley, Bill'den çok farklıydı. Artık ikisiyle de mutlu bir hayat sürebileceğini biliyordu. Ama Bili ile yaşadığı hayat geride kalmıştı. Hartley ile olan hayatı ise başlamak üzereydi.

-326-

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rodeoya giderlerken hepsi neşe içindeydiler. Zoe kendini iyi hissetmesine karşın, dinlenmek istediğinden gelmemeye karar vermişti. Hartley'nin son kitabıyla baş başa kulübede kalmıştı. Sam'i aramak ve kızıyla konuşmak istiyordu.

Tanya, Mary Stuart ve Hartley birlikte gittiler. Yazar o gün kasabadan kendisi ve Mary Stuart için birer kovboy şapkası almıştı. Şapkalarıyla çok hoş bir çift oluşturuyorlardı. Tanya onları bu halleriyle Teksas'taki zengin çiftlik sahiplerine benzetmişti. Tesadüfen ikisi de lacivert giysiler giymişlerdi. Hartley çok uyumlu çiftlerin farkında olmadan bazen böyle davranacakları kanısındaydı. Tanya ise onlara baktıkça mutlu oluyordu.

Otobüste otururken, «İkiniz de çok sevimlisiniz,» dedi. Gor-don'u görmek için sabırsızlanıyordu. Hartley de ilişkilerinin farkındaydı, ama Tanya bu konuda ondan laf çıkmayacağını biliyordu.

«Yanında bir koruma görevlisi olması gerekmez mi?» diye sordu Hartley. Gordon gibi o da kaygılanıyordu. Ancak Tanya herhangi bir tehlike olmadığı konusunda ısrarlıydı.

«Los Angeles'ta olsak gerekir, ama buradaki insanlar iyidir. Bana zarar vermezler. Yapacakları en kötü şey benden imza is-

-327-

temek olur, bu da pek kötü sayılmaz. Böyle küçük bir rodeo kasabasında korumayla gezmek biraz züppelik olur. Utanırım.»

«Yine de daha akıllıca olabilir.» Hartley hâlâ ısrar ediyordu. «Hiç olmazsa, dikkatli ol.» Tanya ona gülümsedi. Onun Mary Stuart'a karşı davranışlarına bayılıyordu. Bill Walker'dan hiçbir zaman gerçek anlamda hoşlanmamıştı. Onun karısına karşı fazla sert davrandığını ve ondan çok şey beklediğini düşünürdü. Bili kusursuz bir ev, kusursuz bir eş ve kusursuz çocuklar bekliyordu. Ancak bunun karşılığında Mary Stuart'a hiç teşekkür edip etmediğinden kuşkuluydu. Şimdi karısının ayrılmak istediğini duyunca şok olacağı kesindi. Gönderdiği faks mesajları bile Tanya'yı delirtiyordu. Hartley ise onun tam zıttıydı. Mary Stuart için ideal bir eşti ve birlikte mükemmel görünüyorlardı. Hatta biraz birbirlerini andırıyorlardı.

Mary Stuart arkadaşını uyardı. «Bizim yanımızdan ayrılma, etrafta dolaşma.»

«Peki, anne.» Yine de, oraya vardıklarında heyecandan yerinde duramıyordu.

Otobüsten indiğinde, yalnızca hayranları değil bu kez rodeo görevlileri de onu bekliyordu. Bir kez daha milli marşı söylemesini rica ettiler. Bu arada Tanya

sürekli imza veriyordu. Onu seyreden Hartley ile Mary Stuart hâlâ kaygılıydılar, ama bunun Tanya'nın yaşamı olduğunu biliyorlardı. O hayranlarını geri çevirmekten nefret ederdi. Marşın hemen arkasından «Tanrı Amerika'yı Korusun» şarkısını söylemeye karar verdi.

«Kendi şarkılarınızdan birini söyleseydiniz, Bayan Thomas.» Prova yapmadan olmazdı, üstelik burası yeri değildi. Ya o şarkıyı söyleyecek ya da hiç söylemeyecekti. Adamlar kabul ettiler.

-328-

Yerlerine oturduktan sonra Tanya kalabalığın arasına baktı, ama Gordon'u göremedi. Birkaç dakika sonra görevliler yanlarına geldi. Bu kez pek çok kişi Tanya'yı tanımış, bakıyordu, ama çocuklar dışında kimse yaklaştırmaya cesaret edememişti. Güzel yıldız üzerinde mavi kot pantolonu, kırmızı gömleği ve kırmızı kovboy çizmeleriyle insanların yanından görevlilerle birlikte geçip gitti. Herkes hayranlıkla onu seyrediyordu.

Hartley onun arkasından bakarak, «Harika bir kız,» dedi. «Ancak onun güvenliği açısından hâlâ kaygılıyım. Bu hayranların ne yapacağı hiç belli olmaz.»

Mary Stuart da itiraf etti. «Ben de onun için hep kaygılanıyorum.» Gözünü Tanya'dan ayırmamaya çalışıyordu.

«Seyisle ilişkisi ciddi değil, değil mi?» Kimsenin onları duymadığından emindi.

«Bilmiyorum. Neden?» Mary Stuart, Hartley'nin kendisinin bilmediği bir şey bildiğinden kuşkulandı.

«Garip bir çift olurlar. Tanya çok seçkin biri, Gordon ise bambaşka bir dünyada yaşıyor. Tanya'nın dünyasına ayak uyduramaz.»

«Doğru.» Yine de Gordon, Bobby Joe'yu anımsatıyordu, fakat onun daha yaşı ve daha olgun haliydi. «Ama ilk kocasına çok benziyor. Aslında, Tanya da Gordon'un dünyasından geliyor. Onun yüreğinin içinde Teksas'lı bir kız saklı. Kim bilir? Belki de iyi anlaşırılar.» Tanya'nın mutluluğu için anlaşmalarını umuyordu.

Onlar böyle konuşurlarken, Gordon, Tanya'yı görmüştü. Bu kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. Önceki gece sabahın üçüne kadar yine kulübenin önünde konuşmuş ve öpüşüp kok-

- 329 -

laşmışlardı. Tanya doru atın üzerinde ringe çıkınca birkaç kişi çığlık atarak ona seslendi, ama sonra herkes sus pus kesildi ve Tanya söz verdiği gibi, önce milli marşı, ardından da «Tanrı Amerika'yı Korusun» şarkısını söylemeye başladı. Herkesin gözleri dolmuştu. Gordon bile şarkının sonunda gözlerini sildi. Tanya atıyla ringte bir tur attıktan sonra el sallayarak gözden kayboldu. Kırmızı gömleğini çıkarıp beline sarmış ve saçlarını bir lastikle toplayıvermişti. Üzerindeki beyaz tişört ve toplu saçlarıyla bir anda değişmişti. Gordon'un yanına gidince, adam şaşırıldı.

«Bu kadar kısa zamanda bu ne değişiklik.» Onu öpmemek için kendini zor tutuyordu.

«Alıştım artık.» Gordon'un başındaki şapkayı alıp kendi başına taktı. Bu haliyle daha da değişmişti.

«Çok güzel söyledin. Yine herkes çok duygulandı.» «Ben bu şarkıyı çok severim.»

«Ben, sen ne söylersen severim.» Sonra Gordon bir bira aldı ve birlikte içtiler. Tanya bu haliyle tam bir Teksas'lıydı.

Gordon'a şans diledikten sonra yerine döndü. Mary Stuart ondaki değişikliği görünce hoşuna gitti. Bu onu neden gözden kaybettiklerini açıklıyordu. «Çok akıllıca.» Ancak çevrelerindeki insanlar giysi değişikliğine rağmen, yine onu tanımaya başlamışlardı. Mary Stuart gizlenmesi için ona yeni şapkasını verdi.

Sonunda Gordon'un sırası geldi. Tanya bundan nefret ediyordu. Nefesini tutup seyretmeye çalıştı. Her şey iyi giderken birden at Gordon'u üzerinden attı. Seyis oldukça kötü düşmüştü. Ama çok geçmeden yerinden doğrulup el salladı. Bunu Tanya için yapmıştı. Onun kaygılanmasını istemiyordu. Tanya onun

-330-

yanına koşmak istiyor ama çok fazla dikkat çekmekten korkuyordu. Sunucu başarısı için Gordon'u kutladı. Bu kez yarışmanın ikincisi olmuştu.

Tanya, Hartley'e döndü. «Sence bir şey olmuş mudur?»

«Sanmıyorum. Yoksa kendi kalkmazdı ve doktor çağırırlardı.» Kovboyların ringten böyle yaralı çıkıp üç gün sonra yeniden yarışmaya girmeleri hepsini şaşırtmıştı. Sunucu bile bu halde gelenleri tek tek tebrik etmişti. Tanya ise bunun aptallık olduğunu düşünüyor, Teksas'lı olmasına karşın, tehlikeli ve çılgın bir şey olarak görüyordu.

O sırada ağır yaralanan genç bir binici için ambulans çağırıldı. Seyirciler hâlâ tezahürat yapıyorlardı. Tanya, «Bu iş benimkinden beter,» deyince Hartley ile Mary Stuart güldüler. Birkaç dakika sonra, Tanya, Gordon'u görmeye gitti.

«İyi misin?» Kaygılı bir ifadeyle sevdiği erkeğe bakıyordu. Mary Stuart'ın şapkasını kirletmek ya da kaybetmek istemediği için geri vermişti. «Kolun nasıl?» Gordon'un elinin şiştiğini görebiliyordu. Üzerine buz koymuşlardı ve acımadığını iddia ediyordu.

«Yalancı. Şimdi elini tutsam, beni döversin herhalde.» «Hayır, ama biraz bağırabilirim.» Güldüler. «Siz, kovboylar delisiniz. Az önce yaralanan delikanlı nasıl?»

«İyi. Hastaneye gitmek istemedi. O buna alışıktır.» Tanya onu azarladı. «Eğer bunu yapmaya devam edersen, seni öldürürüm. Benim sinirlerimi bozuyorsun.»

«Oysa ben sana bayılıyorum.» Biraz daha yaklaşıncaya, Tanya onun at kokusuyla karışmış traş losyonunu duyabiliyordu.

-331 -

Gordon kendilerini seyreden birkaç kişiyi farketti. Cumartesi olduğu için bu kez daha büyük bir kalabalık vardı ve pek çoğu içki içiyordu. «Dönerken dikkatli olmanı istiyorum, Tan. Duydun mu?»

Tanya, «Peki, efendim,» diyerek selam verdi. Hiç kaygılanmıyordu. Tanınmayacağını düşünmek hoşuna gidiyordu.

«İnsanlar burada olduğunu biliyor, Tan. Hartley'e çıkarken size yardım etmeleri için polis bulmasını söyle. Bugün cumartesi, buradakilerin çoğu sarhoştur.»

«Beni merak etme. Sonra görüşürüz.» Erkeğin yanağına dokunduktan sonra gözden kayboldu. Gordon rodeo boyunca onu oturduğu yerden seyretti, ama birileriyle konuştuğu için çıkarken göremedi.

Mary Stuart ile Hartley dışarı çıkarken Tanya'yı ortalarına aldılar. Hemen yanlarında güvenlik görevlileriyle birkaç polis vardı. Her zamanki gibi çevreleri yine imza isteyenlerle sarıldı. Tanya onlarla ilgilenirken tam arkalarında bir televizyon kamerası olduğunu farketti. Yerel televizyonlardan biri neden milli marşı söylediğini, para alıp almadığını ve daha önce bir rodeoya gelip

gelmediğini öğrenmek istiyordu. Tanya kibar davranmaya çalışarak otobüsüne doğru koşarken önünü kestiler. Bu arada güvenlik görevlileri gitgide kalabalıklaşan hayranlar ordusuyla uğraşıyordu, ancak Tanya bir türlü otobüsüne binemiyordu. Hartley önlerini kesen gazetecileri yararak yol açmaya çalıştıysa da, fotoğraf makineleri ve kameralardan buna olanak yoktu. Tom patronunu içeri almak için kapıyı açmıştı, ama bir anda hayranların hücumuna uğradı. Hepsi otobüse dolmuşlar, her şeyi karıştırıyorlardı. Polis kalabalığı yatıştırmaya uğraşırken, birileri

-332-

Tanya'nın tişörtünü parçalamıştı. Başka biri saçını çekiyor, yanında duran bir sarhoş da onu öpmeye çalışıyordu. Korkunç bir durumdu. Hartley ile Mary Stuart onu parça parça etmek isteyen hayranlar ordusu yüzünden ayrı düşmüşlerdi. Tanya tek başına ilerlemeye çalışıyordu. Artık insanlar ne yaptıklarını bilmiyorlardı, kendilerini kaybetmişlerdi. Onu istiyorlardı. Polis sirenlerini çalmaya başlamış, megafonla kalabalığı uyarıyor ve bu çılgınlığı başlatan gazetecilere bağıırıyordu. O sırada, otobüste neredeyse elli kişi vardı, perdeleri yırtıyorlardı. Tanya başının gerçekten belada olduğunun farkındaydı. Kalabalığın arasında itilip kakılıyordu. Bunlardan kaçamayacağını düşündüğü bir anda, güçlü bir kolun kendisini belinden tutup kaldırdığını hissetti. Kim olduğunu bile göremiyordu. Adam onu bir kamyonu doğru yarı taşıyıp yarı sürüklüyordu. Tanya artık kaçırıldığını düşünmeye başlamıştı ki, onun Gordon olduğunu gördü. Onun da şapkası kaybolmuş, gömleği yırtılmıştı, ama gözlerinde yaklaşanı öldürecekmiş gibi bir bakış vardı.

«Hadi, Tan, koş!» Tanya'yı kolundan çekiyordu. Olanları farkedince kamyonunu en yakın yere park etmeye çalışmıştı. Sonunda Tanya'yı kamyonu sokup kendisi de bindiği gibi motoru çalıştırdı. İnsanlar peşlerindeydi. Gordon önlerindeki insanlara ve atlara rağmen gazdan ayağını çekmiyordu. Ancak bir mil sonra arabayı durdurup Tanya'ya baktı. İki de titriyordu.

«Teşekkür ederim.» Tanya tepeden tırnağa titriyordu. Korkunç bir olaydı.

Şimdiye kadar, hiç böyle tehlikeli bir durum yaşamamıştı. Kalabalık kontrolden çıkmıştı ve yeterince güvenlik görevlisi yoktu. Gordon yetişmeseydi, belki de onu öldürebilirlerdi. İkisi de bunun farkındaydı. «Galiba hayatımı kurtardın.» Ağlamamak için büyük çaba harcıyordu.

-333-

«Rodeonun bundan daha tehlikeli olduğunu söyleme sakın. Hangi at onların yaptığını yapabilir? Bu insanlara ne oluyor? Bunlar cumartesi gecesi rodeoya gelmiş normal insanlar. Seni görünce çıldırıyorlar. Nedir bu?»

«Kalabalık çılgınlığı. Bilmiyorum. Paramparça etseler bile, sana sahip olmak istiyorlar. Bir saç teli, bir kulak, bir tişört parçası, ne olursa.» İnsanlar saçlarına asıldığı için başı acıyordu. Gerçekten delice bir işti. Gülümsemeye çalıştıysa da, ikisi de bunun komik olmadığını farkındaydı. Mary Stuart ile Hartley'! bıraktığı için üzülüyordu, ama yapabileceği bir şey yoktu. Nasıl olsa, polis onlara yardım ederdi.

«Bütün her şey o Tanrı'nın cezası fotoğrafçılar yüzünden başladı,» dedi Gordon. Kollarıyla kadını sarmıştı. «Yolunu kes-meselerdi, sağsalim otobüse binecektin. Ama o adi herifler bir hikâyeye çıkarabilmek için yolu kapattılar.»

«Artık hikâyeleri hazır.»

«Kahretsin.» Gordon başını salladı. Başlıkları hayal edebiliyordu. TANYA THOMAS WYOMINGTE ORTALIĞI KARIŞTIRDI. Onun buna nasıl dayanabildiğini merak ediyordu? «Bütün bunlara değer mi, Tan?»

«Bilmiyorum.» Tanya omuzlarını silkti. «Bazen değmediğini düşünüyorum. Daha önce her şeyi bırakacağımı söylüyordum, ama onların kazanmasına izin veremem. Neden yalnızca hayatımı zorlaştırıyorlar diye istediğim şeyi yapmaktan beni alıkoyabilsinler?»

«Evet, belki doğru. Ama belki de bunu bir kez daha düşünmelisin. Kendini bir şekilde korumalısın.»

- 334 -

«Koruyorum. Evde güvenlik sistemi, korumalar, kameralar, elektrikli kapılar, köpekler, hepsi var.» Bunu normal bir şey gibi söylüyordu.

«Teksas Eyalet Hapishanesi gibi. Ben daha farklı bir şeyden söz ediyorum. Kendine dondurma almaya çıktığında saçlarına asılmamaları için bir şeyler yap.» Ona göre, bunların hepsi insanlık dışıydı.

«Bana bir telefon bulabilir misin?» Tom'u arayıp iyi olduğunu, bir yabancı tarafından kaçırılmadığını haber vermek istiyordu. Bir dost tarafından kaçırılmıştı. Onun kollarını belinde hissettiği ilk anda neler düşündüğünü söyledi. Gordon öyle güçlüydü ki, kaçmasına olanak yoktu.

«Zavallı küçüğüm. Oysa benim tek amacım seni oradan mümkün olduğunca hızlı kurtarmaktı.»

«Kurtardın.» Ona minnettardı. Az sonra bir 7-Eleven dükkânının önünde durdular. Gordon gözünü üzerinden ayırmıyordu. Çevrede kimse onu tanımamıştı. Tom telefonu ilk çalıştı açtı. Hartley, Mary Stuart ve polis yanındaydı. Otobüsü arayacağını biliyorlardı. Hartley, Gordon'u görür gibi olmuştu, ama polislere hiçbir şey söylememişti. Yalnızca burada bazı arkadaşları olduğunu, Tanya'nın onlarla birlikte gitmiş olabileceğini umduklarını söylemişlerdi. Mary Stuart arkadaşının sesini duyunca çok rahatlamıştı.

«İyi misin?» Hâlâ titriyordu. Hepsi için korkunç bir deneyim olmuştu. Tanya'nın hayatının ne kadar zor olduğunu iyice anlamışlardı.

«İyiyim. Çok kötü görünüyorum, ama kırık çikik yok. Yalnızca ödüm patladı.

Gerçekten çok üzgünüm, Stu. Hartley çok kızdı mı?»

-335-

«Elbette, kızmadı. Yani sana değil, ama gazetecilere çok kızdı. Yarın gazetenin sahibiyle yerel televizyon istasyonunu arayacağını söyledi.»

«Hiç zahmet etmesin. Yerel televizyon olduklarından bile emin değilim. Herhangi bir kablolu kanal olabilir. Nereden geldiklerini göremedim. Zaten farketmez. Otobüs ne durumda?» Hayranlar ordusu kültüblarını, yastıkları almışlar, tabakları kırmışlar ve perdeleri yırtmışlardı, ama hiçbirini onarılmaz şeyler değildi. Mary Stuart ona Tom'un sözlerini aktardı.

«Tom, Santa Fe'deki kadar kötü olduğunu, ama Denver ya da Las Vegas'takiyle kıyaslanamayacağını söylüyor. Bu sık sık mı başına geliyor?» Mary Stuart bunları öğrenince iyice dehşete düşmüştü. Zavallı Tanya için tüm bunlar tam bir kâbustu.

«Bazen oluyor, işte. Sonra görüşürüz.» Ama böyle söyleyince, Gordon koluna dokundu.

«Söz verme.» Hafifçe kızarmıştı. Biraz rahatlayabilmek için birlikte bir içki içmeyi önerecekti, ama cesaret edemiyordu. Aslında onu evine götürmek istiyordu. Şöminenin karşısında sohbet edebilirlerdi. Bu gece onunla dışarıda kalmak istemiyordu. Tanya onun düşüncelerini gözlerinden okumuştü. Gülümseyerek başını salladı.

«Beni merak etmeyin. Geç dönebilirim. Emin ellerdeyim.»

Mary Stuart onun Gordon ile birlikte olduğunu biliyordu. «O halde, yarın mı görüşeceğiz?» Tanya güldü.

«Hiç belli olmaz. Zoe'ye selam söyle. Evde kalmak için iyi bir gece seçmiş.

Hartley'e de tekrar özür dilediğimi söyle.»

«Özür dilemeyi bırak. Biz senin için üzüldük. Arkadaşımıza benim adıma teşekkür et. İyi iş başardı.»

-336-

«O iyi biri.» Tanya yanında duran erkeğe bakarak gülümsedi.

«Sanırım, öyle. Kendine iyi bak, Tan. Seni seviyoruz.»

«Ben de sizi seviyorum, Stu. İyi geceler.» Telefonu kapattıktan sonra Gordon onu kollarının arasına alıp kamyonu taşıdı. Seyisin ahırların arkasındaki kulübesine doğru yol aldılar. Gordon olabildiğince sessiz gidiyordu. Yaklaşınca farları kapattı ve bir süre sessizce oturdular. İkisi için de kötü bir gece olmuştu. Tanya hâlâ titriyordu. Gordon'un attan düşmesinin bir önemi kalmamıştı artık.

«İyi misin, Tanny?»

«Evet. Galiba iyiyim.» Tanya'nın kulübesine de uzak değillerdi, ama oraya gitmeye niyeti yoktu. «Bu tür olaylar beni hep biraz sarsar.»

«İçeri gelmek istiyor musun?» İstemiyorsa, onu anlayışla karşıladı. Kulübesine dönüp uyumak istiyor olabilirdi. Ama Gordon onunla birlikte olmak istiyordu. Birisi onları birlikte göreceğ olursa, işini kaybedeceğini biliyordu, fakat günler önce kararını vermişti; Tanya buna değerd. «İstemediğ bir şey yapmak zorunda değilsin, Tanny. İstiyorsan, seni kulübene götürebilirim.»

«Gelmek istiyorum.» Onun yaşadığı yeri görmek, onunla birlikte olmak istiyordu.

«Sanırım, herkes dışarıda, ama yine de sessiz olmalıyız.» Gordon'un başına gelebilecekleri biliyordu. Diğer kulübeler çok yakındı. Kamyondan inip hızla

kulübeye girdiler. Gordon kapıyı kilitleyip de ışıkları yakınca Tanya şaşırıldı. Ev çok derli toplu ve hoştu.

-337-

Umut Çiftliği / F : 22

«Çok etkilendim.» Gordon bu sözler üzerine gülerek kahve hazırladı. Tanya burada kendini çok rahat hissediyordu. Gordon'un küçük kulübesi şimdiye kadar gördüğü pek çok evden daha güzeldi.

«Çocukluğum da böyle küçük bir evde geçti,» dedi Gordon. «İki yatak odamız vardı. Birinde annemle babam, diğerinde ise biz altı kardeş yatardık.»

«Tıpkı benim büyüdüğüm ev gibi. Eğer Berkeley'de müzik bursu kazanmasaydım, herhalde hâlâ orada olurdum. Bu burs benim hayatımı değiştirdi.»

«Sen de benim hayatımı değiştirdin.» Koltuğa oturdular ve Gordon onu kollarının arasına aldı. Birkaç dakika sonra da teybe bir kaset koydu. Tanya o kadar huzurluydu ki, Gordon'un yanında bütün tehlikelerden uzak olduğunu hissediyordu. Öpüşmeye başladılar. Yaşadıkları dehşeti unutupmuşlardı. Uzun bir süre öpüştüktan sonra Gordon durup Tanya'nın gözlerinin içine baktı. Onun daha sonra pişman olacağı veya istemeyeceği bir şeyi yapmaktan korkuyordu. İsteddiği an onu kulübesine götürecekti.

«Tanny?» Sesi yumuşacıktı. Işıkları kapatıp şömineyi yakmıştı. Yumuşak müziğin eşliğinde, karanlıkta birbirlerinin vücutlarını keşfediyorlardı. «İyi misin? İstemediğin bir şey yapmak istemem.»

«Ben iyiyim.» Koltuğun üzerine uzandılar ve Gordon onun yırtık tişörtünü çıkardı. Tanya'nın vücudunun güzelliği karşısında adeta dili tutulmuştu. Orada, yan yana çırılçıplak yatarken Gordon hayatında hiç olmadığı kadar mutluydu.

Sonunda, ilk günden beri arzu ettikleri şeyi gerçekleştirdiler.

-338-

Sonra yatak odasına geçtiler ve Tanya orada erkeğin kollarında uyudu. O uyurken, Gordon olanlara inanamıyordu. Tanya uyanınca, «Korkuyorum,» diye fısıldadı. «Ya bütün bunlar bir düşse?... Ya her şey bir anda biterse? Ya...»

«Yeter... seni seviyorum...» Tanya gülümsedi. «Ben hiçbir yere gitmiyorum. Ben Teksas'lı bir kızım, bunu aklından çıkarma.» Gün ağarmaya başlamıştı. Tekrar seviştiler. Uyandıklarında saat ona geliyordu. Tanya çırılçıplak bir halde oturma odasına geçti. Gordon gözlerini ondan alamıyordu. Şaşkın bir ifadeyle sordu.

«Tanrım, bu nasıl oldu?»

«Sanırım, ikimiz de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştük. Gece yarısına doğru oluverdi. Yoksa sen sarhoş muydun?» Tanya'nın açıklamasına karşın, Gordon hâlâ şaşkındı.

«Ben onu kastetmiyorum... yani kendine bir bak... şu kadına bir bak. Bu Tanya Thomas'ın ta kendisi. Elinde benim kahve fincanımla, benim oturma odamda çırılçıplak dolaşüyor.» Tanya bu sözlere güldü.

«Sen de bana fena görünmüyorsun.» Sonra bunu ona oturma odasının halısında, koltukta ve yine yatağında kanıtladı. Öğleye doğru herkes yemeğe gittiği için sessizce dışarı çıktılar. Tanya kot pantolonunun üzerine Gordon'un eski bir gömleğini giyip göğüslerinin hemen altında düğümlemiş ve eski bir de şapka takmıştı. Bu haliyle bile olağanüstü görünüyordu.

Arkadaşlarına gece geç geleceğini bildiren bir mesaj bıraktı. Bütün günü sevdiği erkekle birlikte geçirmek istiyordu.

O gün, önce bir şelaleye, sonra da dağlara gittiler. Manzara muhteşemdi. Uzun bir yürüyüşe çıkıp çocukluklarından, ailele-

-339-

rinden ve düşlerinden söz ettiler. Tanya kimsenin yanında kendini bu kadar rahat hissetmemişti. Dönüşte eski bir çiftliğin önünde durdular. Gordon bunun kasabadaki en güzel çiftliklerden biri olduğunu söyledi. Birkaç fim yıldızı ve bir Alman buraya bakmıştı. Ancak biraz onarıma ihtiyaç duyduğu ve kasabadan biraz uzak olduğu için alan olmamıştı. Oysa fiyatı çok uygundu. Tanya'ya eski kovboy filmlerini anımsatmıştı. Oldukça geniş bir arazisi vardı. Gordon'un burayı sevdiği belliydi.

«Bir gün kendime böyle bir yer almak isterdim.»

«Burada ne yapardın?»

«Önce tamir ederdim. Sonra da, herhalde at yetiştirirdim. O işte iyi para var. Ama başlamak için para gerekli.» Burayı kimsenin almamış olmasına üzülyordu. Tanya da onunla aynı fikirdeydi. Bu çiftlikte çok güzel şeyler yapabilirdi.

«Karda buraya gelip gitmek kolay mıdır?» Gordon başını salladı.

«Elbette. Yol iyidir. Bir kar temizleyicisiyle her şey hallolur. Atların bazılarını güneşe göndermek gerekebilir, ama bazılarını ısıtılmış ahırlarda tutabilirsin.» Kendine ait olmayan bir çiftlikle ilgili plan yapmak komik gelmişti. Gülmeye başladı, ama bunu Tanya ile paylaşmak hoşuna gitmişti.

Eski küçük bir lokantada yemek yedikten sonra yine Gordon'un kulübesine döndüler. Tanya çok iyi vakit geçirmişti. Hiç istemiyordu, ama dönmek zorundaydı. Oturma odasında oturup müzik dinlediler. Gordon onun

CD'lerinden birini koydu ve Tanya da şarkıya eşlik etti. Gordon bir düş âleminde yaşadığını düşünüyordu. Bunu Tanya'ya söyleyince kadın güldü.

«Hayır, düş filan değil.» Sonra da onun elbiselerini çıkarmaya başladı.

- 340 -

«Evet, düş. Baksana, Tanya Thomas'ı dinliyorum ve o benim elbiselerimi çıkarıyor...» Bir dakika sonra kendilerini yine yatak odasında buldular. Tekrar saate baktıklarında, gece yarısını geçmişti.

Tanya uykulu ve seksi bir sesle, «Belki de buraya taşınmalıyım,» dedi.

«Eminim, Bayan Collins bize yardım etmekten mutluluk duyar.» Gülmeye başladılar.

«Ya da sen bizim yanımıza taşınabilirsin.»

«Bu harika olur.» Yeniden sevişmeye başladılar. Gordon Tanya'nın parmaklarının ve dilinin dokunuşuyla inliyordu. «Oh, Tanrım... bu çok hoş, Tanny...» Güneş doğana kadar birlikte yattılar. Tanya kimseye görünmeden gitmek zorunda olduğunu biliyordu. Ama ondan ayrılmaktan nefret ediyordu.

Birlikte duş aldıktan sonra onun giyinmesini seyrederken Gordon, «Gitmeni istemiyorum,» dedi. «Sen gidince ben ne yapacağım?» Küçük bir çocuğa benziyordu. Tanya gülümsedi. Onun pazar günü Los Angeles'a gideceğini kastediyordu.

«Neden benimle gelmiyorsun?» Bunun çılgınca bir fikir olduğunu biliyordu, ama onu bırakmak da istemiyordu. Ancak Gordon ondan daha mantıklıydı.

«Bu ne kadar sürecek? Ben ne yapacağım? Telefonlara mı yanıt vereceğim? Çiçeklerini mi taşıyacağım? Yoksa senin koruman mı olacağım? Hayır, Tanny,

ben oraya ait değilim.»

«Ben de öyle.» Bu sorunu nasıl çözeceğini bilemiyordu.

«Ama bu senin hayatın, benim değil... bir süre sonra benden nefret edersin.» Çok zekiydi. Bobby Joe'nun da başına aynı şey gelmişti. «Bunu yapmak istemiyorum.»

- 341 -

«O halde bize ne olacak?» Tanya paniğe kapılmak üzereydi.

«Bilmiyorum. Sen söyle. Sen istediğin sürece, arasıra seni ziyarete gelebilirim. Sen de buraya gelebilirsin. Burada kendine bir yer alabilirsin, üstelik sana iyi gelir. Bazen gelip dinlenirsin. Yılın belli bir bölümünü burada geçirirsin... Tan, ben burada seni bekleyeceğim. Seninle burada paylaştığımız bir hayat olursa, Los Angeles'a gidebilirim. Ne istersen yaparım. Ancak buradaki hayatımı bırakıp Los Angeles'a gelemem. Zamanla benden nefret edersin.»

«Asla,» dedi dürüstçe. Bobby Joe'dan asla nefret etmemişti.

«Ben kendimden nefret ederim, bunu biliyorsun. Sen buraya gel. Seni bekleyeceğim.» Sımsıkı sarılarak onu öptü. «İstersen sonsuza dek beklerim.»

«Gerçekten bazen Los Angeles'a gelir misin?» Tanya kaygılanmaya başlamıştı. Ya onu bir daha görmezse? Ya Gordon onun arkasından başka bir çiftliğe, başka bir kasabaya ya da başka bir şarkıcıya giderse? Korkuyordu.

«Elbette, gelirim. Ama yalnızca ziyarete gelirim. Kısmen burada yaşamaya ne diyorsun?»

«Bunu hiç düşünmemiştim, ama hoşuma gitti.»

«Bence bayılacaksın.»

«Eğer bir çiftlik alırsam, benim için işletir misin?»

«Evet.» Biraz düşündükten sonra ekledi. «Ama senin için çalışmak istemem.»

«Bu ne demek oluyor?» Tanya şaşırıldı.

-342-

«Yani bana para vermeni istemem.» Ciddi olduğu bakışlarından belliydi.

«O halde, nasıl geçineceksin?» Bu sorunu çözmesi gerekiyordu.

«Biraz birikmiş param var. Bu kadar yıl bedavaya çalışmadım. Birkaç at alıp yetiştirebilirim. Ayrıca burada, çiftlikte fazladan iş yapabiliyim. Böyle hallederiz. Ben bunun için kaygılanmıyorum.» Onu çok seviyordu ve eşit şartlara sahip oldukları sürece mutlu olacaklarını biliyordu. Ancak onun işçisi olmak istemiyordu.

Tanya, «Senden ayrılmak istemiyorum,» diye yineledi.

«O halde ayrılma.» Onunla yeniden sevişmek istiyordu. Daha önce hiç böyle bir ilişki yaşamamıştı. «Gitme.»

«Gitmek zorundayım. Birkaç hafta sonrası için önceden yapılmış sözleşmelerim var.» Giyinirken ona konser turnesinden söz etti. «Gordon, benimle turneye gelir misin?» Bu onu basının önüne çıkarmak anlamına geliyordu.

«Eğer istersen, gelirim.» Onunla birlikte olup onu bütün pisliklerden korumak istiyordu. Ancak onunla birlikte olursa, o dünyanın hiç olmazsa bir parçasını

paylaşmak zorunda olduğunu biliyordu. Tanya'dan tüm zamanını Wyoming'te geçirmesini isteyemezdi. «Ne yapacağımızı bilmiyorum, Tan. Ama halledeceğiz.» Sonra garip bir soru sordu. «Ya çocuklar? Nasıl oldu şimdiye kadar hiç çocuğun olmadı?» Tanıştıklarından beri bunu merak ediyordu. Çok sevgi dolu bir insan olduğu için bu ona garip gelmişti.

«Doğru zamanı ayarlayamadım. Hep yanlış zamanlarda yanlış insanlarla evliydim. Zaten herhalde hamile kalsaydım mena-

-343-

jerim beni öldürürdü.» Oldukça mantıklıydı, ama Gordon onun adına üzölmüştü. Tanya'nın iyi bir anne olacağını düşünüyordu.

«Hâlâ çocuk istiyor musun?» Düşünceli bir ifadeyle sevdiği kadına bakıyordu. Tanya bu soru karşısında şaşırıdı.

«Bilmiyorum,» dedi dürüstçe. «Birkaç yıl önce istiyordum.» Tony'yi ikna etmeye çalışmıştı, ama o başka çocuk istememişti. «Doktorum benim yaşımda biraz zor olabileceğini düşünüyordu.» Yine de, onun sorması bile yeniden düşünmesine neden olmuştu. Bunu farkedince şaşırıdı. Fikir oldukça çekiciydi. Gülmeye başladı. Gordon yaşamını bütünüyle değiştiriyordu. Onu Wyoming'e taşınması, bir çiftlikte yaşaması ve bebek sahibi olması için ikna etmeye çalışıyordu. Bu düşüncesini Gordon'a açınca adam güldü. «Kendimi Heidi gibi hissediyorum.» Sonra ciddi bir ifadeyle ona baktı. «Çocuk isteyebilirim, senin için bir şey farkedebilir mi?»

«Sen nasıl istersen kabulümdür.» Az kalsın yine sevişmeye başlayacaklardı, ama ikisi de Tanya'nın çiftlik hareketlenmeye başlamadan gitmek zorunda olduğunu biliyordu. «Ama herhalde seninle çocuk yapmak harika olur.» Yıllardır bu duyguları yaşamamıştı. Tanya ona Zoe'nin bebeğinden söz ederek ne düşündüğünü sordu. Gordon bunu bir sorun olarak görmüyordu. Ona göre, bu Tanya'nın kararıydı.

Artık saat altı olmuştu. Üç saat sonra birlikte at bineceklerdi, ama Tanya ondan ayrılmak istemiyordu. «Senden üç saat ayrı kalamıyorum. Pazar günü nasıl gideceğim?»

«Bunun yanıtını ben de bilmiyorum.» Gözlerini kapattı. «Artık gitmelisin.» Seyisler her an kulübelerinden çıkabilirdi. «Bu gece gelecek misin?»

-344-

«Sen ne düşünüyorsun?» Vedalaştıktan sonra dağların arasından çıkan güneşin ilk ışıkları altında koşar adım yola koyuldu. Yol boyunca, Gordon'u ve onunla geçirdiği zamanı düşünüyordu. O hep isteyip de bulmayı hayal bile edemediği erkekti. Birdenbire onu Wyoming'te bulmuştu. Şimdi düşünülecek, planlanacak ve karar verilecek çok şey vardı. Şu anda tek bildiği Teksas'lı bir kovboyun bir hafta içinde yaşamını bütünüyle değiştirdiği idi.

-345-

ON DOKUZUNCU BOLUM

Pazartesi sabahı Tanya geri döndüğünde, Zoe kalkmış kendine kahve yapıyordu. Artık eskisi kadar yorgun değildi ve kendini iyi hissediyordu. Arkadaşının içeri girdiğini görünce parmağını salladı.

«Sen nerelerdesin bakalım? Dur tahmin edeyim... Dini bir ziyaret mi?» Zoe bir kez erkek arkadaşıyla tatile gittiğinde ailesine bu yalanı uydurmuştu.

«Nerden bildin?» Tanya gülmeye başladı. Son otuz altı saattir Gordon ile paylaştığı fanteziler ve onu keşfetmenin verdiği mutluluktan dolayı zaten ağzı kulaklarındaydı.

«Bu Hollywood'dan vazgeçip buraya taşınacağın anlamına mı geliyor?»

«Henüz değil.» Tanya da kendine bir fincan kahve doldurdu.

«Bu geçici bir ilişki mi, yoksa düğün marşı mı duyacağız?» Yalnızca bir hafta olmuştu, ama bu çiftlikte her şey ışık hızıyla ilerliyordu.

«Sanırım, bunun için biraz erken. Üstelik o Bobby Joe'dan çok daha zeki. Çünkü çok daha yaşlı. Los Angeles'a ancak ziyaret için geleceğini söylüyor.»

-346-

«Aferin ona.» Zoe takdir etmişti. «Los Angeles onu beş dakikada yiyip bitirir. Bunu düşünecek kadar zeki olmasına sevindim. Çünkü bundan hoşlanmayacaktır.»

«Özellikle önceki gece olanlardan sonra.»

Zoe ciddi bir tavırla başını salladı. «Mary Stuart anlattı. Dün gece Tom aradı, otobüsü yaptırmış. Perdeler dışında her şey hallolmuş.»

«Olanlara inanabiliyor musun?» Tanya nefretle olayı anımsadı. O sırada, Mary Stuart uykulu gözlerle yanlarına gelebilmişti.

«Neye inanabiliyor musun? Merhaba, Tan, seks hayatın nasıl?»

«Ağzımdan laf almaya çalışma, tamam mı?» Tanya güldü. Onların arkadaşlığından çok zevk alıyordu. Böyle eski günlerdeki gibi olmak harikaydı.

«Söylesene nasıldı?» Mary Stuart ısrar ediyordu.

«Yeter, kesin artık!» Tanya yastığı üzerine fırlatınca hınzır bir ifadeyle güldü. Bütün ayrıntıları duymak istiyordu.

«Bak, bir yıldır kocamla yatmıyorum. Şimdiyse ben boşanana kadar böyle şeyleri yapmamızın doğru olmadığını düşünen biriyle birlikteyim. Yani arkadaşlarımla maceralarıyla avunmaktan başka seçeneğim yok.» Sonra Zoe'ye döndü. «Aynı şey senin için de geçerli. Dönünce Sam'le yaptığınız her şeyi öğrenmek istiyorum.»

«O zamana kadar, sen de bir şeyler yapmaya başlarsın herhalde.» Gülmeye başladılar.

«Tanrım, biz birer pisliğiz, öyle değil mi?» Mary Stuart başını sallıyordu, ancak bunun doğru olmadığını üçü de biliyordu. Tüm acılara ve zorluklara karşın, iyi kalmayı başarmışlardı.

-347-

«Aslında, ben harika olduğumuzu düşünüyorum.» Tanya gururla iki arkadaşına baktı. «Ayrıca ikinizi de çok seviyorum.»

«Hadi, anlat artık, başka kimi seviyorsun?» Mary Stuart onu sıkıştırmaya devam etti.

«İğrençsin.» Tanya yastıkla yine ona vurdu. Ama heyecanı-nı onlarla paylaşmak için sabırsızlanıyordu. «Ona âşığım.»

Zoe dayanamadı. «O kadarını anladık zaten.»

«Ama ona gerçekten âşığım.» Bu sözler üzerine bir süre ikisi de suskunlaştı. Sonra ilk konuşan Mary Stuart oldu.

«Senin hayatın oldukça zor, Tan. Gordon'un bunu daha da zorlaştırmaktan çok, kolaylaştıracağından emin olmalısın.»

«Merak etme.» Gordon'un çok dikkatli davrandığını biliyordu. «O da bundan

deli gibi korkuyor. Bu konuda çok mantıklı.»

«Buna sevindim.» Mary Stuart onlara Hartley ile yaptıkları planı anlattı.
«Londra'ya gideceğim.»

«Bill'e geri mi döneceksin?» Tanya şaşkırmış, yokluğunda neler olduğunu merak etmeye başlamıştı.

«Hayır, yalnızca konuşmak istiyorum. Yaz sonuna kadar bekleyecektim, ama artık beklemek istemiyorum. Beklemenin bir anlamı yok.»

«Emin misin?» Tanya hâlâ şaşkıındı. Hepsi burada önemli kararlar almışlardı.

«Kesinlikle.»

«Bili gideceğini biliyor mu?»

Mary Stuart başını salladı. «Hayır, birkaç gün sonra arayıp haber vereceğim.»

«Ya gitmeni istemezse?»

«Ona seçme hakkı vermeyeceğim. O günler geride kaldı.»

- 348 -

«Şükürler olsun!» Zoe onun adına seviniyordu.

«Sam nasıl?» diye sordu Tanya.

«Hâlâ deli.» Zoe'nin ağzı kulaklarındaydı. Öğleden sonra John Kroner'in bazı hastalarını görmek için kasabaya gideceğini söyledi.

«Tatilde olduğunu sanıyordum.» Mary Stuart ona kızmış gibiydi.

«Önemli bir şey değil. O rica edince kıramadım.»

«Ne zaman gideceksin?»

«Sabah sizinle at binmeye gelirim. Öğlen hep birlikte yemek yedikten sonra giderim herhalde. Charlette Collins birinin beni kasabaya bırakabileceğini söyledi.»

«Ben seni otobüsle götürürüm. Bugün ben de kasabaya inmek istiyordum. Bir, iki işim var.» Tanya, Mary Stuart'a gelmek isteyip istemediğini sordu, ama o Hartley ile kalacaktı. Hemen giyinmek için odalarına çekildiler. Kahvaltıdan sonra hep birlikte kendilerini capcanlı ve güzel hissederek ahırlara gittiler. Gordon, Tanya'nın öğleden sonra için başka planları olduğunu duyunca bozulmuştu.

Atlarıyla diğerlerinin önünde ilerlerken küçük bir çocuk gibi mahcup bir tavırla sordu. «Gece kulübeme gelecek misin?»

«Eğer istersen.» Sonra paparazziler için milyonlara bedel bir ifadeyle bakiştılar.

«Seni seviyorum.»

Öğlene kadar hoşça vakit geçirdikten sonra yemeğe gittiler, ama Gordon onlara katılmadı. Yapacak işleri vardı. Öğleden sonra Tanya'nın gelmemesi bir bakıma iyi olmuştu, çünkü yeni gruplar geldiği için Gordon'un işi başından aşkındı.

-349-

Tanya, Zoe'yi hastaneye bıraktıktan sonra yapmak istediği işleri halletti, hatta alışveriş yapmaya bile vakit buldu. Sonra da sözleştikleri saatte Zoe'yi

hastaneden alıp çiftliğe döndüler.

«Nasıl geçti?» diye sordu Tanya.

«İlginçti.» Hastanedeki herkes Zoe'yle tanışmaktan mutluluk duymuştu. O da John Kroner'den gerçekten hoşlanmaya başlamıştı. Zoe, Dr. Kroner ile arkadaşlarını bir gece çiftliğe yemeğe davet etmişti. Arkadaşı bir radyoioogtu ve ikisi de Zoe'ye karşı çok naziktiler. «Ondan gerçekten hoşlanıyorum.»

«Yoksa Sam'e rakip mi olacak?» Tanya'nın bu sözlerine karşılık Zoe güldü.

«O bir homoseksüel, farketmedin mi?»

«Hayır, farketmemiştim. Neyse, nasıl olsa Sam var. Başka ne isteyebilirsin ki?» Neşe içinde çiftliğe döndüler. Kulübeye girdiklerinde, Hartley ile Mary Stuart koltukta öpüşüyorlardı. Tanya' nın anlamlı bakışlarını farkedene Mary Stuart kıpkırmızı kesilmişti.

Hartley'e kola getirmek için mutfağa geçerken Tanya'ya,

«Yapma!» diye fısıldadı.

«Ne yapıyorum ki?» Tanya masum bir ifadeyle ona bakıyordu. Böyle eskisi gibi çocukça davranmak harikaydı. AIDS, boşanma, intihar ve paparazziler gibi ciddi sorunlarından uzaklaşmak için iyi bir yoldu.

Zoe hasta ziyaretlerinden sonra biraz yorulmuştu. Kendini koltuğa atıp, «Bu gece ne yapıyoruz?» diye sordu. «Tango dersi mi var? Yoksa daha heyecanlı bir şey mi?» Çiftlikte her gece farklı bir eğlence düzenleniyordu, ama onlar Tanya rahat edemeyeceği için hepsine katılmıyorlardı.

«Galiba yalnızca yemek var,» diye açıkladı Mary Stuart. Şimdi dalga geçme sırası kendisindeydi. «Siz bu gece bize katılacak mısınız, Bayan Thomas?»

Masum bir tavırla, «Elbette,» diye yanıt verdi Tanya. «Neden katılmayacakmışım?»

«Nedenini söylememi ister misin?» Mary Stuart sırıtarak ona bakıyordu.

«Hayır, teşekkür ederim.» Oysa yemekten hemen sonra Gordon'la buluşacaktı, ama diğerlerinin bundan haberi yoktu.

Akşam dördü birlikte güzel bir yemek yedikten sonra Zoe çok yorgun olduğu için hemen yatmaya gitti. Hartley ile Mary Stuart ise kasabadaki sinemaya gitmeye karar verdiler.

Tanya ahırlara doğru giderken havada bir yanık kokusu hissetmişti. Seyislerden birinin yemeğini yaktığını düşündü. Gordon'un kulübesinin önüne gelince usulca kapıyı çalıp hemen içeri süzüldü. Kimseye görünmek istemiyordu. Gordon koltuğa oturmuş televizyon seyrederek onu bekliyordu.

«Neden bu kadar geç kaldın?» Tıpkı Noel Baba'yı bekleyen küçük bir çocuk gibiydi.

«Geç mi kaldım? Yemek yedide başlıyor ve şu anda saat sekizi beş geçiyor. Yemekten sonra koşa koşa buraya geldim.»

«Gelecek sefer daha hızlı ye.» Bir dakika sonra çırılçıplak bir halde birbirlerinin kollarının arasındaydılar. Yatak odasına bile gidememişlerdi. Televizyonun karşısında, koltukta seviştiler. O sırada, televizyondaki spiker dağlardaki yangından söz ediyordu. Gordon birden kulak kesildi.

«Bize yakın mı?» Tanya onun yüzündeki kaygılı ifadeyi fark-etmişti.

-351-

«Hemen üstümüz.» Tanya bunun üzerine havadaki yanık kokusunu anımsadı.

Spiker yangının küçük bir alanda çıktığını, ama rüzgâr nedeniyle hızla yayılmakta olduğunu söyledi.

Gordon gerçekten kaygılanmaya başlamıştı. Atları düşünüyordu. «Bu gece bizi dışarı çıkarabilirler.»

«Bu gece burada kalmamamı mı tercih edersin?» Eğer Gordon kulübesine dönmesini isterse bunu anlayışla karşıladı.

«Hayır, burada olduğunu kimsenin bilmesi gerekmez.» Gülümsedi. «Çok önemli bir durum olmadıkça çiftliği boşaltmazlar.» Kalkıp pencereden gökyüzüne baktı. Dumanı görebiliyordu, ama alev görünmüyordu. Şimdilik kaygılanacak bir durum yoktu. Şu anda Tanya daha önemliydi.

Bir süre gitar çaldı ve Tanya alçak sesle ona eşlik etti. Birlikte şarkı söylediler. Sonra Hartley ile Mary Stuart'dan söz ettiler. Gordon onlardan hoşlanıyordu. «Aralarında bir şey var, öyle değil mi?» diye gülümseyerek sordu. Bunu daha ilk sabah fark-etmişti. «Mary Stuart boşandı mı?»

«Boşanacak. Sanırım gelecek hafta kocasıyla konuşmak için Londra'ya gidecek.»

«Kocası İngiliz mi?» Tanya başını salladı. Gordon onun yaşamıyla ve arkadaşlarıyla çok ilgileniyordu. Onun değer verdiği her şeyi önemsiyordu.

«Hayır, orada işi var,» diye açıkladı.

«Neden onu terk ediyor?»

Tanya derin bir iç çekti. «Geçen yıl oğlu intihar etti. Bütün ayrıntıları bilmiyorum, ama galiba kocası bunun için onu suçluyormuş. Oysa hiç ilgisi yok, fakat sanırım Bili suçlayacak başka kimseyi bulamıyor. Evlilikleri bu olaydan sonra parçalandı.»

-352-

«Sence Bay Bowman ile birlikte olacaklar mı?» «Umarım olurlar.» Tanya onun kolunu okşayarak gülümsedi. «Ya biz? Sence biz birlikte olacak mıyız?»

«Olursak iyi olur.» Kadının gözlerinin içine baktı. «Eğer benden kaçmaya çalışırsan, atıma atladığım gibi Hollywood Bulvarı'na gelir seni kaçırırım.» Tanya bu sahneyi gözünün önüne getirmeye çalışarak gülmeye başladı. «Beni arayacak mısın?» «Aramaya çalışacağım.» Birbirlerine yaklaştılar. «Ne demek 'çalışacağım'? Arayacak mısın, aramayacak mısın?» Kaygılanıyordu.

«Arayacağım, ama telefonlardan pek hoşlanmam. Yine de arayacağım.» Kulübesinde telefon yoktu ve çiftlikteki telefonu kullanıp da numaranın kayıtlara geçmesini istemiyordu. Herhalde 7-Eleven dükkânından aramak zorunda kalacaktı. Tanya'yı asıl kaygılandıran kendisinin aramayacak olmasıydı. «Bir an önce buraya dönmen, en iyisi.»

«Söz veriyorum. İşlerimi halledersen, üç hafta sonra döneceğim. Sen de yaz sonunda Los Angeles'a gelmelisin.» Bu daveti en seksi ses tonuyla yapmıştı.

«Geleceğim, yemin ederim. Ağustos sonunda Charlotte'dan izin isteyeceğim.» Tanya fırsat buldukça Wyoming'e gelmeye kararlıydı. Bu düşünce hoşuna gidiyordu.

Sonra yatak odasına gidip yine sevişmeye başladılar, ama çok geçmeden kapının vurulmasıyla irkildiler. Gordon hemen pantolonunu giyip kapıya koştu. Gelen çiftlikteki işçilerden biriydi.

«Kulübeleri boşaltmamız gerek.»

-353-

Umut Çiftliği / F : 23

«Şimdi mi?» Gordon şaşırmişti. Başını kaldırıp gökyüzüne bakınca dağların üstündeki kızılığı gördü. «Neden bizi uyarma-dılar?»

«Charlotte yangının kontrol altına alınabileceğini düşünüyordu. Ne var ki, rüzgâr durumu kötüleştirmiş.» Gerçekten hava oldukça rüzgârlıydı. «Charlotte misafirleri uyarmak için kulübeleri dolaşüyor. Biz de atları çıkarıp vadinin aşağı kısmına götüreceğiz.» Orada başka bir çiftlik vardı ve bunu daha önce de yapmışlardı. Ancak bu kadar atı, bu hızla koşturmak tehlikeli olabilirdi. İnsanlar ya da atlar yaralanabilirdi.

Gordon delikanlıya, «Beş dakika sonra geliyorum,» dedikten sonra Tanya ile konuşmak için içeri girdi. «Sizi başka bir çiftliğe taşıyacaklar. Şoförünü ararsan gelip sizi götürebilir. Ben atlarla ilgilenmek zorundayım. İki yüz atı bir an önce buradan çıkarmamız gerek.» Uzanıp onu öptü. «Seni seviyorum, Tek-sas'lı. Bizi merak etme, gerekirse Hollywood'a bile gelebilirim.» Tanya'nın kaygılandığını biliyor ve onu rahatlatmak istiyordu. «Şimdi giyin, sonra da yoldan uzak durup uzun çimenlerin arasından git, kimse seni görmez. Şu anda herkes seninle ilgilene-meyecek kadar meşguldürler. Kulübene dön, sonra görüşürüz.» «Yardım etmek için bir şey yapabilir miyiz?» İnsanlar ve hayvanlar tehlikedeysen otobüsüne binip başka bir çiftliğe gitmek ona aptalca gelmişti.

«Bu benim işim.» Ceketiyse şapkasını aldı. «Görüşürüz.» Tanya onun arkasından giyindikten sonra Gordon'un tarif ettiği şekilde kulübesine döndü.

«Tanrım, nerelerdesin?» Mary Stuart'ın telaştan eli ayağı titriyordu. Tanya'nın

nerede olduğunu biliyor, ama onu nasıl bu-

- 354 -

lacaklarını bilmiyorlardı. «Burayı boşaltmamız gerektiğini söylediler, ama onlara senin seyislerden birinin kulübesinde olduğunu söylemedim.»

«Teşekkürler.» Tanya gülümseyerek Tom'u aradı. İsteyen misafirleri otobüsüyle götürecekti.

Mary Stuart hâlâ telaşlıydı. «Sence bu çiftlik yanacak mı?» Bu sırada, Zoe de giyinmişti, elinde doktor çantasıyla odasından çıktı.

«Hayır, çiftliğin yanacağını sanmıyorum. Gordon bunun ara-sıra olduğunu söylüyor. Eninde sonunda kontrol altına alırlar-mış.» Zoe'ye döndü. «Sen ne yapıyorsun?»

«Onlara yardım edeceğim.»

«Gönüllü mü istediler?» Tanya şaşırmişti. Gordon ona misafirlerden yardım istenebileceğini söylememişti. O sırada Hartley gelip herkesin ana binada toplanmasını istediklerini söyledi. Hep birlikte ana binaya gittiler. Herkes orada toplanmıştı.

Charlotte Collins herhangi bir tehlike olmadığını, ancak tedbir amacıyla komşu çiftliğe götürüleceklerini açıkladı. Tabii, herkes için yeterli sayıda oda yoktu, ancak birkaç saat içinde her şeyin hallolacağını umuyorlardı. Charlotte neşe içinde, bunu macera olarak kabul etmelerini istedi.

Sandviçler ve termoslarla kahve hazırlanmıştı. Onları kaygılandıran tek konunun atlar olduğunu söyleyince Tanya hemen Gordon'u düşündü.

Az sonra, toplantı sona ermişti. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Tanya hemen

Charlotte'un yanına giderek otobüsüyle yardıma hazır olduğunu söyledi.

-355-

Kadın buna çok sevinmişti, teşekkür ettikten sonra gönüllülere döndü. Zoe'nin de onların arasında olduğunu görünce bir an duraksadı. Onun hasta olduğunu biliyordu, ama bir şey diyemedi. Tıbbi yardıma ihtiyaç olabilirdi.

«Çok teşekkür ederiz, Dr. Phillips.» Elllerinde çantalarıyla iki doktor daha vardı. Biri güneyli bir jinekolog, diğeri de St. Lo-uis'ten bir kalp cerrahıydı. Charlotte üç doktora, «Birkaç dakika sonra bir kamyon gelecek,» diye açıkladı. Bu arada onlar birbirlerine malzemeleri gösterdiler, ancak hiçbiri yanıklar için fazla hazırlıklı değildi. Bunun üzerine, Charlotte onlara büyük bir ilkyardım çantası getirtti. Artık her şey hazırды.

İnsanlar minibüslere doluşmaya başlamışlardı. Yirmi dakika sonra Tanya'nın otobüsü geldi. Birçok misafir otobüse bindi. Yarım saat içinde herkes yerleşmişti. Tanya, Charlotte ile konuşmak için geride kalmıştı. «Ben de sizinle dağlara gelebilir miyim, Bayan Collins?» Yaşlı kadın hemen Charlotte diye hitap etmesini rica etti. «Mümkünse, ben de yardım etmek istiyorum. Hiç olmazsa, Zoe'ye yardım edebilirim.» Charlotte Collins bir an du-raksadıktan sonra başını salladı. Gerçekten yardıma ihtiyaçları vardı, ama misafirlerin bunu bilmesini istemiyordu. Kızıla boyanmış gökyüzünü görmek bile yeterince ürkütücüydü.

Tanya koşup otobüste olan Mary Stuart'a haber verdi. Ardından minibüslerle birlikte Tom da yola çıktı. Geride kalan üç doktor, yarım düzine erkek ve Tanya bir kamyonla doluştular. Seyislerle işçiler de başka kamyonlara binmişlerdi. Bu küçük ordu arka arkaya dağlara doğru yola çıktı. Tanya hâlâ Gordon'u düşünüyordu.

- 356 -

Neredeyse yarım saat boyunca yol aldılar. Yolun geri kalanını yaya gideceklerdi. Yangın alanına vardıklarında insanlar kovalarla su taşıyorlardı. Hemen onlara katıldılar. Uçaklar da havadan kimyasal madde püskürterek yangını söndürmeye çalışıyorlardı. Alevler yüzünden hava aşırı derecede sıcaktı. Tanya kazağını çıkarıp beline bağladı. Üzerinde Gordon'un tişörtlerinden biri vardı. Hayatında hiç böyle sıcak görmemişti. Çevrelerinde kıvılcımlar uçuşuyordu. Kendisi sıranın sonlarında olduğu için ötekilerin halini hayal bile edemiyordu. Eldivenlerini giymediğine pişman olmuştu. Çizmelerinin altından yerin sıcaklığını hissedebiliyordu. Dağlardan küçük hayvanlar gelip yanlarından geçiyordu. Ötede Zoe'yi görebiliyordu. Kasabadan hemşirelerle birlikte birkaç doktor tıbbi istasyon oluşturmuşlardı. Neredeyse bütün kasaba halkı yardıma koşmuştu. Tanya ancak birkaç saat sonra Gordon'u görebildi. Adam da onu görünce şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırmişti. Ünlü yıldız herkes gibi canla başla çalışıyordu. Sonunda bir dakikalık mola verdi. Saatlerdir uğraştığı için kolunu bile kıpırdatamayacak kadar yorulmuştu.

«Burada ne yapıyorsun?» Gordon yorgun ve kirliydi, ama atları çiftliğe götürme işini başarıyla tamamlamıştı. Bütün atlar sagsalim yerlerine vardığı için şimdi diğerlerine yardım etmeye gelmişti.

«Zoe ile ben gönüllü olduk. Yardıma ihtiyaç duyacaklarını düşündüm.»

«Başını derde sokmanın yollarını arıyorsun, değil mi?» Başını salladı, onun burada yangını söndürmeye çalışması hiç hoşuna gitmemişti. Rüzgâr yön değiştirirse, yaralanabilirdi. Hatta

-357-

böyle yangında ölmek işten bile değildi. «Ben öne gideceğim, sen burda kal, bir yere ayrılma. Sonra gelip sana bakarım.» Tanya ona gitmemesini

söylemek istedi, ama bunun onun işi olduğunu biliyordu. Gordon da diğerleriyle birlikte çiftliği yangından korumak zorundaydı.

Uçaklar bütün gece kimyasal madde püskürtmeye devam ettiler. Ertesi gün öğle zamanı hâlâ oradaydılar. Artık çoğunun ayakta duracak hali bile kalmamıştı. İnsanların nöbetleşe uyumaları için kamyonlarla kilimler getirilmişti. Her kamyonun arkasında en az on kişi uyuyordu. Zaten yorgunluktan hepsinin oldukları yerde içi geçiyordu. Tanya ancak öğleden sonra Zoe'yi görebildi. Gordon'u ise o sabahtan beri bir daha görmemişti.

Tanya kaygı dolu bir ifadeyle sordu. «İyi misin?» Ancak Zoe şaşılacak derecede iyi ve sakindi.

«Ben iyiyim,» diyerek gülümsedi. «Çok başarılıydık, yalnızca birkaç küçük kaza oldu. Eğer rüzgâr yön değiştirmezse, hava kararana kadar tamamen söndürüleceğini söylüyorlar. Biraz önce Gordon'u gördüm. Sana selam söyledi.»

«O iyi mi?» Tanya meraklanmıştı, ama Zoe gülümseyerek başını salladı.

«İyi. Yalnızca kolu biraz yandı, ama önemli bir şey değil. Sanırım şimdi kamyonlardan birinde uyuyordur.» Bir süre orada durup kahve içtikten sonra görev yerlerine döndüler. İkisi için de bu bir tür maceraydı, ayrıca faydalı olmak hoşlarına gidiyordu. Gelmediği için, Mary Stuart ile dalga geçeceklerdi. Onun böyle kaza ve yangın gibi olayların yakınında bile olmaktan nefret ettiğini biliyorlardı. Tanya onun Hartley ile birlikte gitmesine sevinmişti. Burada bulunması için bir neden yoktu. Tanya gör-

-358-

mese bile, Gordon'a yakın olduğunu bilmekten mutluydu. Üstelik böylece Zoe'ye de göz kulak olabiliyordu.

Saat dörtte orman görevlileri yangının resmen kontrol altına alındığını haber verene kadar oradaydılar. Birkaç saat içinde tamamen söndüreceklerini düşünüyorlardı. Herkes sevinç çığlıkları atmaya başladı. Yarım saat sonra kirli, ama mutlu bir insan ordusu dağdan iniyordu. Kamyonlara, minibüslere ve arabalara doluşurlarken konuşup şakalaşıyorlardı. Tanya yorgun bir halde yürürken Zoe'nin doktor grubuyla birlikte bir arabayla gittiğini görüp el salladı. Sonra da dağlara baktı. Onlar onu hep burada bekleyecek dostları gibiydi. Onları her zaman seveceğini biliyordu.

«Buyurmaz mısınız?» Arkasından birinin seslendiğini duyunca döndü. Gordon'un yüzü kapkara, kolu ise bandajlıydı.

«Merhaba, iyi misin?» diye sorunca adam başını salladı. Ama yorgunluktan ölecek gibiydi. Yemek salonunda, herkes için açık büfe hazırlanmıştı, ancak onun yemek yiyecek hali bile yoktu. Tanya kamyonu atladi ve ellerinde olmadan öpüştüler. Sonra ikisi de yaptıkları şeyin farkına varıp şaşırdılar ve birbirlerine daha dikkatli olmaları gerektiğini anımsattılar. «Özür dilerim, Gordon, düşünemedim.»

«Ben de öyle.» Gülümsedi. Tek istediği sevdiği kadınla bir an önce yatağa girip en az on iki saat uyuduktan sonra ertesi sabah onun kollarında uyanmaktı.

«Şimdi atları ne yapacaksınız?» Tanya uzanıp termostan bir yudum su içti. Duman kokuyordu, ama çok susadığı için aldırmadı.

-359-

«Onları bu gece geri getireceğiz. İşim bitince gelir seni alırım.» Sonra gülümseyerek ona baktı. «Tabii senin için uygunsa.»

«Çok iyi olur.» Koltukta arkasına yaslanarak pencereden dışarı bakıp şarkı söylemeye başladı. Çok sevdiği eski bir Tek-sas şarkısı söylüyordu. Gordon

da bu şarkıyı bildiği için ona katıldı. Yanlarından geçerken insanlar gülümsüyordu. Şarkı söylediğini duyunca Tanya'nın kim olduğunu farkederek yardıma geldiği için şaşırılmışlardı. Özellikle Charlotte Collins çok etkilenmişti. Tanya bütün gece yorulmak nedir bilmeden çalışmıştı. Diğerleriyle birlikte on yedi saat boyunca canını dişine takmıştı. Bu arada Zoe de ondan aşağı kalmamıştı.

Çiftliğe dönünce yemek salonuna gittiler. Büfe misafirler dönmeden önce işçiler ve gönüllüler için açılmıştı. Yumurta, omlet, salam, sosis, jambon, biftek, patates kızartması, kek ve dondurma vardı.

Tanya, Gordon'un yanına oturduktan sonra gülererek yakınmaya başladı. «Bir tek mısır dövmesi eksik.»

«Haklısın. Bujada yemek yemeyi bilmiyorlar.» Onlar sohbet ederlerken, Zoe yanında John Kroner ve onun erkek arkadaşıyla birlikte gelip masalarına oturdu. Bir saat boyunca yangın hakkında konuştular. Yemekten sonra Gordon adamlarıyla birlikte atları almaya gidecekti.

Yemek salonundan çıkarken Tanya fısıldadı. «Akşama yorgunluktan öleceksin. Gelmemi istediğinden emin misin?» «Sen ne düşünüyorsun?» Bakışları her şeyi açıklıyordu. «Çetin cevizsin, desene.» Az kalsın erkeği öpmek üzereydi.

- 360 -

«Dikkat et, yoksa yakında başka bir çiftlikte iş aramak zorunda kalacağım.»

«Bundan kuşkuluyum.» Tanya o gece Gordon'un ne kadar çok çalıştığını ve ne kadar başarılı olduğunu görmüştü. Charlotte Collins onu kaçırmamak için elinden geleni yapardı. «Ama dikkatli olacağım, söz.» Birbirlerine karşı son derece rahattılar. Sanki birlikte olmak için yaratılmışlardı.

Gordon gittikten sonra otobüs geldi. Tanya ile Zoe bu kez Hartley ve Mary Stuart'la yemek masasına oturdular, ancak daha önce yedikleri için bir şey yemediler. Onlara maceralarını anlattılar. Henüz kulübeye gidecek vakit bulamamışlardı.

Gece kulübelerine döndüklerinde, yangın tamamen söndürülmüştü. Tanya duş alıp jakuzide bir saat kaldıktan sonra, tam küvetten çıkmış, havlusuna sarılmıştı ki, penceresinin vurulduğunu duydu. Perdeyi çekince, simsiyah bir yüzle karşılaştı. Ona bir an önce sarılmak için sabırsızlanıyordu. Mary Stuart ve Zoe çoktan uyumuşlardı. Hepsi fazlasıyla yorgundular. Tanya da yorgundu, ama Gordon'u bekliyordu. Üstelik cildiyle saçlarının eski rengine ve kokusuna dönmesi zaman almıştı. Şimdi yine pespembe ve mis gibiydi. Gordon onun gelmesini bekliyordu. Aslında ayakta bile duramayacak kadar yorgundu. Ama Tanya ona beklemesi için işaret edip kulübenin kapısına koştu. Jakuzide yatarken aklına bir fikir gelmişti.

Dışarının ve oturma odasının ışıklarını söndürdü, artık kimse onları göremezdi.

«Haydi, gel.» Gordon sabırsızlanmaya başlamıştı.

«Senin gelmeni istiyorum. Kimsenin haberi olmaz. Diğerleri uyuyor. Zaten dün gecedен sonra kimsenin bir şey göreceği hali

-361-

yok. Bir şey soran olursa, benimle yangın hakkında konuştuğunu söylersin.» Gordon bir an duraksadıktan sonra oturma odasına girip kapıyı arkasından kapattı. Bütün perdeler kapalıydı. Tanya onu hemen yatak odasına götürdü.

«Neler oluyor?» diye sordu Gordon telaşla. «Herhalde geceyi burada geçirmeyeceğiz.»

«Jakuziye girmeni istiyorum.» Tanya ısrarlıydı. «Çok yoruldu. Hadi, gel. Ondan sonra gitmek istersen, seninle gelirim.» Gordon elbiselerini çıkardıktan sonra hiçbir yere gitmek istemeyeceğini biliyordu, ama onunla tartışmadı. Buna gücü yoktu.

Tanya musluğu açıp onun soyunmasına yardım etti. Gordon küvete girince de jakuziyi çalıştırdı. Adam gözlerini kapatmış orada yatarken kendini sanki ölmüş ve cennete gitmiş gibi hissediyordu. Tanya saçlarını yıkarken uyumamak için zor duruyordu. «Tanny, buna inanmıyorum.» Tanya kendi evindeki bundan çok daha lüks olduğunu ona söylemedi. Gordon'un kendini iyi hissetmesini istiyordu. Bu şu anda ona verebileceği en güzel armağandı.

Gordon bir saat küvette kaldıktan sonra henüz tam dinlenmemiş olmasına karşın, çok daha iyi görünüyordu. «Sen de girmek istemez misin?» Tanya güldü. Onun bu kadar yorgunken bile böyle şeyler düşünebilmesine inanamıyordu. Ancak havlusundan sıyrılıp küvete girince, Gordon'un aklında uykudan başka şeyler olduğunu anladı.

«Sana inanmıyorum. Bir saat önce ölmek üzereydin.» Jakuzide seviştiler ve çıktıklarında gece yarısını geçmişti. Tanya ona sordu. «Kendi evine mi gitmek istiyorsun yoksa burada mı kalalım?»

-362-

Gordon biraz düşündü. Aptallık ettiğinin farkındaydı, ama onunla olmayı çok istiyordu. Yalnızca bir kez şansını deneyecekti. «Saat beş buçukta beni sepetlemen şartıyla kalalım. Ama sakın unutma.»

«Söz veriyorum.»

«O halde kalıyorum... Zaten kulübeme gidecek gücüm olduğunu sanmıyorum.» Daha da önemlisi gitmek istemiyordu. Tanya'nın büyük

yatağına yatınca daha önce hiç bu kadar rahat etmediğini düşündü. Çarşaf lar tertemiz ve Tanya'nın teni pürüzsüzdü. Mis gibi sabun ve parfüm kokuyordu.

Bütün gece birbirlerinin kolları arasında uyudular ve saat beşi yirmi geçe, Tanya söz verdiği gibi onu uyandırdı.

«Hayatım, sana bunu yapmaktan nefret ediyorum, ama kalkmak zorundasın.»

«Hayır, ben öldüm ve artık cennetteyim.» Gordon gözlerini açamıyordu.

«Ben de öyle... hadi, kalk, uykucu...» Sonunda homurdanarak kalkıp giyinmeye başladı. Kendisi temizdi, ama elbiseleri hâlâ kirliydi. Ne var ki, kulübesine kadar bunları giymek zorundaydı. Sonra duş alıp temiz giysiler giyebilirdi, ancak Tanya'dan ayrılmayı hiç istemiyordu.

«Teşekkür ederim. Bana verebileceğin en güzel armağandı.» Jakuziyi kastediyordu.

«Sana iyi geleceğini düşündüm.» Tanya birden o günün çarşamba olduğunu anımsadı. «Bu gece rodeoya katılmayacaksın, öyle değil mi?» Gordon biraz duraksadıktan sonra başını salladı.

-363-

«Herhalde at üstünde uyurum. Bu yüzden katılmayacağım.»

«Ben de çok yorgunum.» Cumartesi geceki o tatsız olaydan sonra onun da rodeoya gitmeye niyeti yoktu.

«Neden müzik dinleyerek sakin bir gece geçirmiyoruz? Kulübeme gelmenin bir sakıncası yok ya?»

«Hayır, efendim.» Gülümseyerek sevdiği erkeği öptü.

O gün saat dokuzda Gordon'u ahırların önünde gördüğünde, onu tertemiz buldu. Atlar sağsalim çiftliğe döndürülmüş ve herkes biraz dinlenmişti. Havada hâlâ hafif bir duman kokusu olmasına karşın her şey yolundaydı.

Mary Stuart öğleden sonra Bill'i aradı. Adam odasında çalışıyordu. Karısı arayınca biraz şaşırılmıştı.

«Bir şey mi oldu?» O sırada Londra'da saat gecenin onuydu.

«Hayır, her şey yolunda.» Bill'in işleri hakkında konuştular ve Mary Stuart ona yangından söz etti. Sonra da kocasını birden şaşırttı. «Haftaya Londra'ya gelmeye karar verdim.»

«Sana söyledim...» Bili rahatsız olmuştu. «...Çok meşgulüm.»

«Bunun farkındayım. Ancak konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Yoksa eylüle kadar seni göremeyeceğim.» Anlaşılan, bu Bill'in pek umurunda değildi.

«Ağustos sonunda dönebilirim.»

«Seni görmek için altı hafta daha beklemeyeceğim.» «Ben de seni özledim, ama gece gündüz çalışıyorum. Sana söylemiştim. Yoksa seni de yanımda getirirdim.»

-364-

«Sana bir faks mesajı göndermemi mi yeğlersin?» Bu çok gülünçtü. Bili ona bu ilişkinin bittiğini söylemesi için bile vakit ayırmıyordu.

«Lütfen, ısrar etme. Seni görmeye vaktim yok.»

«Ziyaretimin asıl nedeni bu zaten. Benimle konuşmaya, sevişmeye ya da

kocam olmaya vaktin yok. Aslında senin zamandan çok, benimle ilgilenmeye niyetli olmadığını düşünüyorum.»

«Sen tam olarak ne söylemek istiyorsun?» Birden her şeyi anlamaya başlamıştı. Faks mesajları, suskunluğu, aramaması.. Şimdi anlıyordu. «Buraya neden geliyorsun?» Sürprizlerden nefret ederdi.

«Seni görmeye. Çok zamanını almayacağım. Eğer istemezsen, seninle aynı otelde bile kalmam. Yirmi bir yıldan sonra, her şeyi çöpe atmadan önce birbirimize söyleyecek bir iki kelimemiz olması gerektiğini düşünüyorum.»

«İlişkimiz hakkında böyle mi hissediyorsun?»

«Evet, senin de aynı şeyi hissettiğinden eminim. Yalnızca konuşmamız gerektiğine inanmıyorsun.»

«Ben hiç öyle hissetmiyorum.» Kırılmış gibiydi. «Bunu nasıl söyleyebilirsin?»

«Benim bundan hoşlandığımı sanma sakın.»

«İkimiz de çok zor günler geçirdik... ve benim burada, Londra'da çok önemli bir davam var... bunu biliyorsun...»

«Biliyorum, Bili.» Onu dinlemekten sıkılmıştı. Hatta gidip onunla konuşmaya değip değmeyeceğinden bile emin değildi. «Haftaya konuşuruz.»

«Konuşacak mıyız, yoksa boşanma belgelerini mi imzalayacağız?» Bili öfkelenmişti.

«Bu sana bağlı.» Oysa öyle değildi. Kendisine bağlıydı. Bunu biliyordu. Bili sonsuza dek hiç dokunmadığı ve konuşmadığı bir kadınla evli kalmaya devam edecekti. Hartley ile on gündür hiç durmadan sohbet ettikten sonra, öyle sessiz ve sevgisiz bir evliliğe geri dönmek onun için intihar gibi bir şeydi. Bunu

yapmayacaktı.

«Sen kararını çoktan vermiş gibisin.» Mary Stuart bunun doğru olduğunu biliyordu. Yine de, nedense ona kendini savunması için bir fırsat vermek istiyordu. «New York'tan mı geleceksin?» Sanki bu önemliymiş gibi sormuştu.

«Los Angeles'tan geleceğim. Birkaç gün Tanya'nın yanında kaldıktan sonra.»

«Bu onun fikri mi?» Demek Mary Stuart'ın bunu kendi başına düşünemeyeceğine inanıyordu. «Yoksa öbür doktor arkadaşının mı?»

«Adı Zoe. Hayır, onların fikri değil. Bili, bu benim fikrim. Bunu New York'tan ayrılmadan önce düşündüm ve sana söylemek için iki ay beklemenin anlamsız olacağına karar verdim.» «Bana neyi söylemek için?» Mary Stuart'ı sıkıştırıyordu. Onun söylediklerini duyduktan sonra paniğe kapılmış gibi bir hali vardı. Oysa şimdi paniğe kapılmak yerine, altı ya da hiç olmazsa iki ay önce durumu farketmiş olmalıydı. Bu her şeyi değiştirebilirdi. Ama artık çok geçti.

«Senin yanında huzursuz olduğumu söylüyorum, yoksa bunu hiç farketmemiş miydin? Sen de benimle aynı şekilde huzursuzsun. Saklama bunu.»

«Zor bir dönem geçirdik, ama düzeleceğinden eminim.» Bir yıllık suskunluğu, nefreti ve üzüntüyü inkâr ediyordu.

- 366 -

«Neden düzelsin? Bunu ne değiştirebilir?» Aylar önce, Bili' den bir psikologla görüşmesini istemiş, ama o reddetmişti. Sorunu çözmeye yanaşmıyor, yalnızca saklanıyordu. O böyle saklanırken her şey nasıl düzebilirdi? Ancak şimdi yaşamı için savaşıyor gibiydi.

«Neler olduğunu anlamıyorum.» BiH'in aklı karışmıştı. Karısının bu

suçlamalarına karşı hazırlıksız yakalamıştı. Artık çok geç kaldığını o da farketmişti. «Buraya neden geldiğini anlamıyorum.» Hâlâ anlamamış gibi davranıyordu.

«Bu konuyu gelecek hafta konuşuruz.»

«Belki de ben bir hafta sonu New York'a gelebilirim.» Ne var ki, Mary Stuart'ın daha fazla beklemeye niyeti yoktu.

«Bunu yapman gerekmez. Sen meşgulsün. Ben fazla vaktini almayacağım. Söz veriyorum. Alyssa'yla buluşmaya çalışacağım.»

«O geleceğini biliyor mu?» Herkes biliyor muydu? Birden paniğe kapıldığını hissetti.

«Henüz değil.» Bill'i çok sevmiş ve düzelmesi için çok beklemişti. Artık ona verebileceği hiçbir şey kalmamıştı. Hatta üzölmüyordu bile. «Gelmeden önce onu aramaya çalışacağım.»

«Belki hep birlikte bir hafta sonu geçiririz.» Bili umutla bu fikri ortaya attı.

«Bunu yapmak istemiyorum. Gelmemin nedeni bu değil. Londra'da bir, iki gün seninle görüştükten sonra Alyssa neredeyse oraya gideceğim.» BiH'in kızlarının arkasına gizlenmesine izin vermeyecekti. Bu ikisinin arasındaydı, Alyssa'yı yanlarında istemiyordu.

«Eğer istersen daha uzun zaman kalabilirsin. Buraya gel-

-367-

dikten sonra...» Devam edemedi. O kadar aptal değildi. Karısını hiç bu kadar öfkeli ve duygusuz görmemişti. Arada başka birinin olabileceği aklına bile gelmiyordu. Mary Stuart'ın Londra'ya gelince neler söyleyeceğini tahmin

edebiliyordu. Yazmak yerine gelmeyi düşündüğü için ona saygı duyuyordu.

Telefonu kapadıktan sonra Bill'in yüreği paramparça olmuştu. Aklına Mary Stuart'a bir faks mesajı göndermek geldi. Bir saat sonra Mary Stuart mesajı alınca okuyup çöpe attı. Ama mektup yere düşmüştü. Zoe öğleden sonra onu yerde bulup okuyunca başını salladı. Zavallı Bill her şeyden habersizdi. Hâlâ anlamıyordu.

«Gelecek hafta görüşmek için sabırsızlanıyorum. Sana ve arkadaşlarına selamlar, Bili.» Zoe ya da Mary Stuart'ı tanıyan herhangi biri, Bill'in sonunun geldiğini kolayca anlayabilirdi.

-368-

YİRMİNCİ BÖLÜM

Perşembe günü geldiğinde, artık hepsi son günlerin tadını çıkarmaya çalışıyordu. Eve döneceği için en çok heyecanlanan Zoe'ydi. Sam'le her gün telefonda konuşuyorlardı. Kendini çok iyi hissediyor ve kızını görmek için sabırsızlanıyordu. Bununla birlikte, hâlâ çiftlikte olmaktan mutluluk duyuyor ve her günü kuvvetlenmek için bir fırsat olarak görüyordu.

Ayrılık günü yaklaştıkça, Hartley, Mary Stuart ile öpüşmekten ileri gitmedikleri için pişman olmaya başlamıştı. Tanya ile Gordon'un ilişkilerini gördükçe onlara imreniyordu. Perşembe günü öğleden sonra konuyu Mary Stuart'a açınca kadın onun aptalca düşüncelere kapıldığını söyledi. İkisi için de doğru olanı yapmışlardı. Aslında Hartley de bunu biliyordu. Mary Stuart bu ilişkiye Bill'i aldattığını hissederek başlayamazdı. Yaşamının sonuna kadar suçluluk duygusuyla yaşamak istemiyordu. Bu açıklamalar üzerine Hartley rahatladı. Bir an için paniğe kapılmıştı.

«Daha sonra birlikte olacağımızı düşününce kaygılanmıyorum,» dedi Mary Stuart. Ne var ki, ikisi de bundan tam olarak emin olamıyorlardı. Öncelikle

önlerinde Mary Stuart'ın Londra yolculuğu vardı.

-369-

Umut Çiftliği / F : 24

«Sen oradayken herhalde çıldıracağım.» Mary Stuart Londra'da her şeyi hallettikten sonra New York'ta buluşacaklardı. Yazın geri kalanını birlikte geçirmek için sabırsızlanıyorlardı. Hartley onu dostlarıyla tanıştırmak amacıyla bir parti vermeyi planlıyordu.

«Onunla konuşur konuşmaz seni arayacağım.» Mary Stuart gülümsedi. O gün öğleden sonra at binmeye karar vermişlerdi. Baş başa yürüyüşe çıkacaklardı.

«Belki de bir parola kararlaştırmalıyız.» «Ne gibi? Nasıl bir parola düşünüyorsun?» Kaygı dolu gözlerle sevdiği kadına baktı. «Bana bir faks mesajı gönderirsin. Seni havaalanında karşılarım.»

Onlar böyle konuşarak el ele çiftliğe doğru yürürlerken Gordon ile Tanya da dağlardan dönüyorlardı. Tanya dağ adamı gibi birinin arkalarında yürüdüğünü farketmişti. Adamın üstü başı yırtık pırtık ve ayakları çıplaktı. Ağaçların arasında gözden kayboldu.

«Kimdi o?» diye Gordon'a sordu.

«Onun gibi dağlarda yaşayan bazı insanlar vardır. Herhalde yangından sonra kendine yeni bir kamp alanı arıyor.»

Çiftliğe dönünce gece yine Gordon'un kulübesinde buluşmak üzere sözleştiler. Tanya diğerleriyle birlikte yemek yerken hepsi çok neşeliydiler.

Yemekten sonra ahırların önünde yürürken gökyüzü yıldızlarla doluydu. Gece

öyle güzeldi ki, Tanya neredeyse içeri girmek istemiyordu. Gordon her zamanki gibi onu bekliyordu. Kahve yapmış ve müzik koymuştu. Bir süre oturup konuştuktan sonra seviştiler. Birlikte yatarlarken, Tanya zamanı geriye alabil-

- 370 -

meysi diliyordu. Zaman çok hızlı geçiyordu. Tam o sırada bir gürültü, bir köpek havlaması ve atların yüksek sesle kişnediğini duydular. Gordon kapıya çıkıp sesleri dinledi. Atlar çıldırılmış gibiydiler.

«Bir şey mi oldu?» diye sordu Tanya.

«Bilmiyorum. Bazen küçücük bir sestən bile rahatsız oluyorlar. Bir sorun olduğunu sanmıyorum.» Ne var ki, on dakika sonra hâlâ susmamışlardı. Gordon giyinip ahırlara bakmaya karar verdi.

«Ben burada bekleyeceğim.» Tanya onun mutfak penceresinden dışarı baktı, ama bir şey göremedi. Atların sesi dışında her şey normal görünüyordu. Ancak aradan bir saat geçmesine rağmen Gordon dönmeyince, Tanya kaygılanmaya başladı. Belki de atlardan biri hastalanmış ya da başka bir şey olmuştu. İşin kötüsü, kimseden yardım isteyemiyordu. Sonunda dışarı çıkıp Gordon'u aramaya karar verdi. Gören olursa uyuyamadığı için yürüyüşe çıktığını söyleyecekti.

Ahırlara doğru yürüyünce, ortalık birden sessizleşmiş gibi geldi. Ama köşeyi dönünce onları gördü. Dağ adamı Gordon'a tüfeğini doğrultmuştu, yanlarındaki birkaç at kan içindeydi. Durumu farkeder farketmez, yavaşça dönüp hızla koşmaya başladı. Köşeyi döndüğünde, adam onu farketmişti. Tüfeğini ateşledi. Tanya onun kime ya da neye ateş ettiğini bilmeden koşmaya devam etti. Bir an önce yardım çağırmak zorunda olduğunu biliyordu. En yakın seyis kulübelerinden birine koşup kapıyı çaldı. Kapıyı tanıdığı Colorado'lu genç bir delikanlı açtı. Karşısında Tanya'yı görünce şaşırmişti.

-371-

- eze -

'npjOS E|§6|9} BAUBI

u|5| n6npun§np |u|6boe|O

-BA EU.EP EpUIUBÂ UIUI§BpB>)JE BpurlUO|BS 9LU9|>|9q 9S| dOJ
'JB|ip U9LU9L] n.UOpjOQ 'EpUIJE|>jipjEA 9Â9UE}SBH

!|pj!!q9|!p9||E4 bjuos bijbp |ub|B>| U9Q Bnp u|5| !S9lu9ui|0 un.uopjog
boziueA EpuB n§ -np -joAı>|9J96 >jEiu>)Ejıq bjbu9>) j|q u9ZEq UE||Ejn>j -
npj0/nıo jg|Ag§ duBB bheAelı ugzBq buje 'ıpzelve|Aeuo ug|Ag§ jnj ng -ıpzBiu
-5b>) ugpunzoö Aa§ j|q5|Lj 9}>|!m!Ö 'npj0Aıııq |uısb|zbi bljbp >|o5
UBpuıBıpuBS uıu.bAubi 'ıpJEpjgqEq ugpA9§ jsh -ıpAı|§ıAE|UB eo -9jep uos
9H0|jeı|0 •ıpBıxı§nuo>) 5|Lj BounAoaq io^ bjb|ue|O P|96 !q|6 jısb J|q bA.bAubi
ıjb|blujba

«|9||q z!A9LU9|H|j>) ızııııd -b>) ıJ9|9096 znain6o5 BpBjng -jıpzısjEJBz nBo5
uıjb|uo»

!|}}B|ub !U!J9|>|npj06 gp

90UO BLjBp UO6 O |U|LUEpB ÖBp EUO BAuBı "ıpEHES |U|§Bq >)BJE>)Bq

bA.bAubi 9|j9|zQ6 i|§ıAe|uv '0PJQ6 nun6np|0 sumoo 9}}O|JBqo ununq
Bouı>)Bq dnuga «-uj!A9jn}o6 ugq ms 'zıu9SJ9}S|»

!npj0A|}S! >)9lu}ı6 9j>|!|J!q B|je|uo Bp bAubi j)§!lu|jS3>i zsAgq -wgq uopjOQ -
jpujq BSUBınqıııB 9ı>)!|J!q B|unuo gp goz 'jgupjıpujq BSUEınqıuB g|A9Ap9s
n.uopjoo 9a h}E|ue nairunp BJE|JO}>)oa

!npAnp !U]sgs ugjjs '(>)

npjoAi|§sq 9Agiusg>) nunpnuin luei -npjoA!>)9jg6 isbluui|e bjeAji 90UQ us jg
-ipjEA iobAjllj! 9U9f|s>jO gA bub>| un.uopjoo -np Ag§ jiq e|zbx uepujig Bpsjng
•!§!lueluue|§olj uspunq "J9!PJ9A }iubA 9A|p «'jpB gpujSj e>)|>ibp §gq uo
'uo»

«i,J!|96 UBLUBZ 9U SUE|nqLUV» TipjOS 9UU|q UBpjB|UIBpE 90Z

- ZLZ -

-|96 9UU9A Ae|O gp suijioq 9UO|jbljo 'npJoAjpgjAgs ub|uo

}g§Lj9p S9>|J9H •npjoAü!^ABL) IUipB U|69>|J9 !6ipA9

5|q bAubi !;§!Luie>|JEj. IujigAippp ununaimnp un.uopjoo Ep o 'ip -|E§oq ubv|
|qi6 >|n|o gujA Bounun>)op E|o>| u|5| >|BLU>|Bq goz

!|}§ILU|B |SJ9p UlipjBA>||! 90UO JE||IA EA -UEI «-§!LU|!S9>j IJELUBpjBJB
LUIJIUES !§ILUUB|BJBA UBpun|O>j»

!n}^o5 zip buiubA uijb|uo goz «Mgijnvpjgğgt !••oiblubj -u|öb pA 'uugA ujzj»

•!H9>|jBj nunBnpio §!LuA!6 ugA|p|g >wse| uj5i >)BLunjo>| ubi>j|ei -sblj
n.uopJOQ unuo bAubi 'ipigB >jbjb§o>j g|Aj6i|gog6 gpuugzn gA isbiub5 9pu||9
goz 'EpBJis o "npjoAüi6Eq lu9L] 'joAi|6b aign «jubAq juopjog ijiAbh» 'IpAnigq
iBipblubjbA g§| >)boue 'npjoAi§i| -b5 BABOini >|iuBAN nuo Bp ubpubA jjq
ug>(jBdBA i>)SBq bjblu -Ba «-giLUIugq §nuo>) 'uopjoo -ubAep !"luubAb|)
'ipAeh»

!npjoA||

-eA ui6ABq 'ipABpiumnp njo>t ^o5 uopjog blub 'uşilub|şbabA zbj -iq iqAB>) ue>| 'ipgiAos iuisbluji6e5 jA.goz d|U9|S9S guujq ugpJ9| -siAgs 9A ıışie5 BABLUB|n6An SuiSBq dnim x\o^ i|EJBa 'IpJIHqsiQ uBpuiqAB>| ue>i gpuiSj E>|!>|Bp OE^Jiq 'i}ş!iu!sg>| u|q uepuije|jblu -EpjBiv 'ipB|UB naimnp uguj9L| bAuei -npjoAi>)B u uişe uBpun|O>j -npjoAııeA gpjgA gpujâj jbjub^ 9S| uopjoo -i

-BJO B|EI| LUBpE '9pUU9|>)!P|9B EJB|JIL|V 'IPSAOS !UUg|9aiJ9A J9q -BL) 9p 9UU9|J96ip gA IUIJB|BLUBJE |JU9ş EJE|UO I|UE>J!|ga -JE|ip|E5

iuisıdB>| BL|Ep ujuuiq ugpj9|9qn|n^ nşαιο>| 9}>|!|J!g mpelujos blub 'i}şilublueAe|ub !U!6!pu9J6o |isbu nujmnp nq unuo i|UB>j!|9a

«i|96 >)nqBÖ !Sılubıb^bA n.uopjoo lubpv

|||BJBA IJB|IZBq UBpjBHV "JBA LUBpB Jjq \»\B\X\ I|O BpJB|JIL|V»

«Yaşıyor.» Şu anda söyleyebileceği tek şey buydu ve arkadaşına karşı dürüst olmak istiyordu. «Ama çok ağır.» Charlotte üzüntüyle başını salladı. İkisi de Tanya'nın ellerini tutup beklemeye başladılar. Tanya, Charlotte'un yanında ağlamaktan bile utanmıyordu. Artık ilişkilerinin öğrenilmesi umurunda değildi. Tek düşündüğü Gordon'u ne kadar sevdiğiydi.

Bir süre sonra polis geldi ve onu sorguya çekti. Tanya her şeyi anlattığı için Zoe kaygılanmıştı. Yine paparazzilere malzeme olacaktı. Charlotte da aynı şeyi düşünerek gidip memurlarla konuştu ve adamlar başlarını sallayarak oradan ayrıldılar. Charlotte'u tanıdıkları için gazeteleri aramayacaklarına dair söz verdiler. Ayrıca Gordon'a saldıran adamı bulması için şerife haber vereceklerdi.

Onların ardından John Kroner geldi. Çiftlikle ilgilenen doktor o olduğu için, onu evinden aramışlardı. Zoe ile konuştuktan sonra durumu anlamak amacıyla ameliyathaneye girdi. Gordon' un yarası dikilmişti, ancak aşırı

derecede kan kaybetmişti. Tanya onu dinlerken gözlerini kapatmış hiç kıpırdamadan duruyordu.

John, Zoe'ye usulca, «Bayan Thomas hiç iyi görünmüyor,» dedi. «Adam ona da mı saldırmış? Gece yarısı ahırlarda ne işi varmış?» Zoe ona bakıp gülümsedi. Dr. Kroner çok genç ve saftı. Ona güvendiği için gerçeği söylemekte bir sakınca görmedi.

«Tanya, Gordon'a âşık.» Bu her şeyi açıklıyordu. John başını salladı.

Bir saat sonra doktorlardan biri dışarı çıktı. Adamın yüzündeki ifadeyi gören Tanya bayılacak gibi oldu. Zoe onun elini

-374-

sıkı sıkı tutuyordu. Doktor kim olduğunu umursamadan, durumu anlamışcasına Tanya'ya döndü. «İyileşecek.» Tanya artık hıçkırıklara boğulmuştu.

«Tamam, Tan... tamam... iyileşecek... şşşt... hayatım...»

«Tanrım, ben öldüğünü sandım.»

Doktor Charlotte'a durumun ayrıntılarını anlattı. Tüm olumsuzluklara karşın, Gordon hayati tehlikeyi atlatmıştı. Ancak uzun bir süre dinlenmesi gerekiyordu. Çok kan kaybetmişti, ama Tanya ile Zoe çok hızlı davranarak onu kurtarmışlardı. Ertesi sabah çiftliğe dönebilecekti. Doktor sonra yine Tanya'ya döndü.

«Onu görmek ister misiniz?» Gülümsüyordu. «Siz ve doktor arkadaşınız sayesinde yaşıyor. Yoksa birkaç dakika içinde ölebilirdi.» Tanya başını salladı, konuşamıyordu.

Koridorda doktorun ardısına giderken, «Kendinde mi?» diye sorabildi.

«Sayılır.» Doktor onun ne kadar güzel bir kadın olduğunu düşünerek gülümsedi. Onun otuz yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu, ama Tanya Thomas olduğu aklının ucundan bile geçmiyordu. «Narkozun etkisi altında. Uyanır uyanmaz sizi sordu. Siz Tanny'siniz, değil mi?» Tanya başını salladı.

Doktorun peşinden gitti ve kendisine verilen önlüğü giydikten sonra içeri girdi. Gordon onu görünce hemen başını kaldırıp gülümsedi.

«Selam, bebeğim.» Tanya eğilip onu öptü.

«Beni çok korkuttun.»

«Özür dilerim... onu atlardan uzaklaştırmaya çalışıyordum.»

«Seni öldürmediği için şanslısın.» Hâlâ korkudan titriyordu.

-375-

«Doktor beni senin kurtardığını söyledi.» Bu sözler üzerine Tanya onu bir kez daha öptü.

«Seni seviyorum.»

«Ben de seni seviyorum.» Sonra Gordon gözlerini kapattı. Doktor eğer isterse Tanya'nın geceyi onun yanında geçirebileceğini söylemişti. Tanya, Zoe'ye haber vermek için dışarı çıktı.

«Emin misiniz?» diye sordu Charlotte. «Yarın sizi yine getirebilirim.»

«Kalmak istiyorum.» Sonra özür dilercesine kadına baktı. «Olanlar için özür dilerim... onun başının derde girmesini istemem.» Ama artık gizlemenin bir

anlamı yoktu. Charlotte gülümseyerek başını salladı.

«Biliyorum. Merak etmeyin. Her şey yolunda. Yalnız dikkatli olun.» Zoe gibi, o da Tanya için kaygılanıyordu.

Onlar gittikten sonra, Tanya Gordon'un yanına döndü. Sabah altıda onu yoğun bakımından çıkardılar.

«Ben iyiyim, artık eve dönelim.» Ancak hâlâ başı dönüyordu.

«Yaa, harika görünüyorsun.» Tanya onu azarladı. «Şimdi hemen sus ve yat.»

«Hayatımı kurtardın diye hayatımın sonuna kadar bana ne yapmam gerektiğini söyleyemezsin.» Gülüyordu. «Sen de yorgun görünüyorsun, Tan.»

«Korkudan ödümü patlattın.» Çiftliğe dönüp uyumadan önce yapmak istediği bir şey daha vardı.

Doktor öğlen çıkabileceğini söyleyince Tom onları almaya geldi.

-376-

«Bunu Charlotte'a nasıl açıklayacağım? Yoksa çoktan işten atıldım mı?»

«Dün gece onun koluna yapışmış dua ederken bir şeyler anladı herhalde. Ancak çok anlayışlı davrandı.»

«Umarım öyledir.» Tanya onu otobüsünün arkasındaki yataklardan birine yatırdı. Bir süre sonra Gordon pencereden bakınca şaşırıldı.

«Tanya, üzgünüm, ama şoför bambaşka bir yöne doğru gidiyor. Bu yoldan çiftliğe gitmemiz pek kolay olmaz.»

«Manzaralı bir yoldan gitmek isteyebileceğini düşündüm.» Gordon aslında yatakta olmayı yeğlerdi, ama onun duygularını incitmemek için sesini çıkarmadı. Yalnızca başını sallayarak onu öpmekle yetindi.

«Şunu bilmeni isterim, bunun seks yaşamımızı etkilemesine izin vermeyeceğim.» Tanya bu sözlere güldü.

«Ben de şunu söyleyeyim, seks yaşamımız dün gece kaygılanman gereken en son şeydi.» İkisi de olanlara inanamıyordu.

Sonunda, Tanya'nın istediği yere gelmişlerdi. Burası geçen hafta birlikte geldikleri çiftlikti. Gordon dışarı bakınca sevindi. «Buraya bayılıyorum, ama neden geldik?»

«Umarım, bayılıyorsundur?»

«Neden?»

«Çünkü burası benim.»

«Ne?» Gordon şaşkına dönmüştü. «Hayır, değil. Burası eski Parker Çiftliği. Burayı yıllardır bilirim. Hatta pazar günü birlikte gelmiştik.»

«Biliyorum.» Çok sevinçliydi. Uzanıp erkeği öptü. «Pazartesi günü satın aldım.--

- 377 -

«Sen delisin.» Tanya bir an için onun kızacağından korktu. «Bunu neden yaptın?» Gordon inanmak istiyor, ama inanamı-yordu. Pazar günü ona bu çiftliği göstermiş ve o da ertesi gün gidip burayı almıştı. Bu, hayal gücünü zorlayan bir şeydi.

«Benim burada bir çiftlik almamın iyi olacağını söylemiştin.»

«Sen de hemen alıverdin, öyle mi?»

«Emlakçı iyi bi*' yatırım olduğunu söyledi. Üstelik fiyatı çok makuldü. Burada £t yetiştirebilirsin. Aynı zamanda Charlotte Collins için de bazı işler yapabilirsin. Tabii bu küçük çiftlik için bana da yardım edeceksin. Önce onaralım, gerisini sonra düşünürüz. Eğer hoşlanmazsak ya da sen başka bir rock yıldızıyla kaçarsan veya Los Angeles'a taşınmaya karar verirsen istediğim an satabilirim. Şimdi bir deneyelim dedim.»

«Bebeğim.» Sağlem koluyla Tanya'ya sarıldı. Gerçek olduğunu artık biliyordu.
«Sen muhteşem bir kadınsın.»

«Bana yardım edecek misin?»

«Elbette.» Onun yaptığından sonra Tanya için yapamayacağı hiçbir şey yoktu. O her şeyiyle kendini kanıtlamıştı.

«Bugün seni buraya getirip göstermek istedim.»

«Buna inanamıyorum.» Gerçekten ölüp cennete gittiğini düşünüyordu. «Nasıl bu kadar temiz ve güven dolu olabiliyorsun?»

«Sanırım yalnızca aptalım.» Gordon'un arkasındaki yastıkları düzeltti.
«Güvenmemem için bir neden var mı?»

«Hayır, han'fendi,» dedi Gordon gururla. «Wyoming'teki en güzel çiftliğe sahip olacaksınız. Onarıma ne zaman başlayabiliriz?»

- 378 -

«Sen iyileşir iyileşmez, haftaya bizim olacak.» Burayı satın almıştı, ama

onunla paylaşmayı planlıyordu. Hatta evlenirlerse bu çiftliği Gordon'a düğün armağanı olarak verecekti. Ancak bu daha sonra düşünülecek bir konuydu. Önce Tony'den boşanması gerekiyordu. Bu da Noel'den önce sonuçlanamayacaktı. Ama ondan sonra... olasılıkların sonu yoktu.

Çiftliğe vardıklarında, herkes otobüsün geldiğini görüp Gordon'un kulübesinin önünde toplanmıştı. Tanya, Gordon'un koluna girip onu içeri taşıdı. Herkes bir şeyler getirmişti; şeker, kitap, yiyecek, kaset. İhtiyacı olan her şeye sahipti. Üstelik şimdi sevdiği bir kadın ve düşlerini süsleyen bir çiftliği vardı. Sonunda herkes gittikten sonra baş başa kaldıklarında Gordon'un gözleri dolmuştu.

«Sana hâlâ inanamıyorum. Hayatımda daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım.»

«Ben de öyle,» dedi Tanya. «Burayı seviyorum ve seninle birlikte olmak istiyorum.»

«Fırsat buldukça, ben de Los Angeles'a gelirim.»

«Eğer istemiyorsan, gelmek zorunda değilsin.» Tanya artık dersini almıştı. Zor bir dünyada yaşıyordu ve eğer Gordon bu dünyanın bir parçası olmak istemiyorsa onu zorlamayacaktı.

«İstiyorum. Sen benim dünyamı gördün. Ben de senin dünyanı görmek istiyorum. Birbirimizi anladığımız sürece ikisinde de yaşayabiliriz.»

«Benim dünyam acımasız olabilir. Çok dikkatli davransan bile, seni çok kötü incitebilir. Seni incitmelerini istemiyorum.» Ne var ki, onları durdurması her zamanki gibi olanaksızdı. Bütün öykü ertesi gün gazetelerde, resimleri de magazin gazetelerinin ön sayfalarında vardı. Hepsi ağız birliği etmişçesine, Tanya Tho-

mas'ın iki hafta önce bir çiftliğe gittiğini, orada bir kovboyla ilişkiye girdiğini ve bir hafta sonra ona bir çiftlik aldığını yazmışlardı. Çiftliğin fiyatını da bir milyon dolar ekleyerek belirtmişlerdi. Sonra, her kocasının öyküsünü tek tek anlatmışlardı. Anlatılanların hepsi iğrenç ve çoğu yalandı. ŞİMDİKİ EĞLENCE Mİ, YOKSA DÖRT NUMARAYA ADAY MI? HANGİSİ, TANYA? Bu başlıklarla birlikte, Gordon'un yıllık kazancıyla Tanya'ninkini karşılaştırıyorlardı. Gordon'u bir jigola, Tanya'yı da bir fahişe gibi göstermişlerdi. Rodeo çıkışında otobüsün önünde çekilen fotoğrafları basmışlardı. Uydurdukları öyküye göre, Gordon başka bir seyisle Tanya için kavga ederken yaralanmıştı. Tanya çiftlikteki odasında oturmuş bunları okurken midesinin bulandığını hissetti. İşin kötü yanı, bu tür öyküler insanları inandıracak şekilde gerçeklerle bezenirdi. Tanya, Gordon için kaygılanıyordu. Okuyunca onun hakkında ne düşünecekti?

«O pisliği okuma,» dedi Zoe öfkeyle. Sonra da dayanamayarak sordu. «Gerçekten ona bir çiftlik aldın mı? Belki saçmalık, ama merak ettim.»

«Hayır, kendime aldım. O bana yardım edecek. Gordon burada mutlu. Bunu bozmak istemediğim için ben arasına buraya geleceğim.»

«Güzel. Yalnızca merak etmiştim, özür dilerim, Tan.» «Eskiden kimin konuştuğunu merak ederdim. Sanırım herkes konuşuyor. Polisler, gazeteciler, hemşireler, ambulans şoförleri, kuaförler, turistler, emlakçılar, hatta bazen dostlar. Herkes bir parça bilgi veriyor ve gazeteciler bu bilgileri bir bıçak haline getirip bu bıçağı da insanın tam yüreğine saplıyorlar.» Gordon'un kendini çok kötü hissedeceğinden emindi.

-380-

Diğerleri atla geziye çıktıktan sonra gazeteleri alarak Gordon'un kulübesine gitti. Ancak içeri girer girmez onun bildiğini anladı. Erkeğin gözleri acı ve utanç doluydu. Tanya ilişkilerinin sona ermesinden korkuyordu. Gordon haberi televizyondan öğrenmişti. Gerçeğin nasıl bu kadar çarpıtılabildiğine

inanamıyor-du.

«Kolun nasıl?» diye sordu Tanya. Aslında şu anda kaygılandığı şey kolu değildi. Gordon'un bu haberlerden sonra kendisi için neler hissettiğini merak ediyordu.

«Çiftlik için çok para ödemişsin.» Demek gazeteleri okumuştun.

«Başlıkları nasıl buldun?» Gordon hâlâ ona dokunmamış ya da sevdiğini söylememişti. Olanları sindirmeye çalışıyordu.

«Bir gazeteci vurmayı çok isterdim.»

«Hep böyle yaparlar, Gordon. Her şeyi çarpıtarak pislığe çevirirler. Bununla yaşayabilir misin?»

Gordon onun gözlerinin içine bakarak, «Hayır,» deyince Tanya kalbinin duracağını hissetti. «Senin de yaşamayı istemiyorum. Sana böyle davranıyorlarsa burada kalmanı istiyorum.»

«Ama burada da aynı şeyi yapıyorlar. Onlara kimin söylediğini sanıyorsun? Emlakçı, dün geceki hemşireler, doktorlar, polisler, rodeodaki şerif. Herkes kendini önemli hissetmek istediği için benim ipliğimi pazara çıkarıyor.»

«Sen bana aitsin.»

«Gerçekten öyleyim, ama bazı gerçeklerle yüzleşmeni istiyorum. Bir bebek doğarsam, başkasının çocuğu olduğunu söylerler, eve bir temizlikçi alsak, ben yokken senin onunla yattığını söylerler, sana bir armağan verecek olsam, seni jigolo yerine ko-

yarlar. Fırsat buldukça bizimle uğraşacaklar. Hatta çocuklarımız olursa, onlara da eziyet etmeye devam edecekler. Benim orada, burada ya da Venezuela'da yaşamam hiçbir şeyi değiştirmez. Zamanla benden nefret etmeye başlarsın. Ben bunu daha önce de yaşadım. İki kocamı bu nedenle kaybettim. Üçüncüsü ise öyle alçaktı ki, paparazzilere herkesten fazla o haber taşırdı.» Oysa sözünü ettiği üçüncü değil, aynı zamanda menajeri olan ikinci kocasıydı.

«Harika bir yaşam sürmüşsün, desene.» Daha önce ona bunları anlatmamıştı. «Fakat bunda senin suçun yok, sen yalnızca kurbansın.»

«Zamanla bunu unutup sonunda benden nefret etmeye başlayabilirsin.»

«Seni seviyorum.» Ayağa kalkıp Tanya'nın gözlerinin içine baktı. «Seni seviyorum. Ben Teksas'lı aptal bir kovboyum. Senin paranın peşinde olduğumu düşünecekler. Ama kimin umurunda? Sen de, ben de gerçeğiz. Belki Los Angeles'a biraz daha sık gelmem gerekecek. Çünkü bütün bunlarla yalnız başına savaşmak zorunda kalmanı istemem, seni korumak isterim. Sen usanıp da burada benimle at yetiştirmeye karar verene kadar, bir süre gelip gitmek zorunda kalacağız.»

«Ben mesleğimden vazgeçemem. Bütün bu pisliğe rağmen, yaptığım işi seviyorum.»

«Vazgeçmeni istemem. Ben burada, orada ya da herhangi bir yerde seninle olmak istiyorum. Seni seviyorum, Tanny. Hakkımızda söylenenler hiç umurumda değil.»

«Bundan emin misin? Yani bütün bu olanlardan sonra?» Gazeteyi gösteriyordu.

«Elbette, eminim.» Gülümseyerek sevdiği kadının yanına gidip onu öptü.

«Gordon, seni seviyorum. Bugünden sonra beni bir daha görmek istemeyeceğini düşünüyordum.» Gazeteyi görür görmez kaygılanmaya başlamıştı.

«Oysa ben burada oturmuş önümüzdeki hafta sonu için Charlotte'dan izin almayı planlıyordum. Los Angeles'a gelip sana sürpriz yapacaktım. Şimdi kolum böyleyken burada pek işe yaramam zaten.»

«Gerçekten çok sevinirim.»

«Herhalde önümüzdeki hafta Charlotte'la oturup ciddi bir konuşma yapacağız. Yazdan sonra burada yarım gün çalışmak istiyorum.»

«Gelecek kış Avrupa ve Asya'yı unutma.»

«İple çekiyorum.»

«Ben de öyle.» Artık yaşamının ne kadar farklı olacağını düşünerek seviniyordu. Gordon onu koruyacaktı.

«Aklıma gelmişken, Noel'de nereye gidecektik?»

«Unuttum... Almanya... Londra... Paris... galiba Münih.» Anımsayamıyordu.

«Münih'te evlenmeye ne dersin?»

«Ben galiba Wyoming'de evlenmek istiyorum. Seni bulduğum bu dağlara karşı.»

«Bunu daha sonra halledebiliriz, şimdi benim uyku saatim.» Bu onların burada birlikte geçirecekleri son gündü. Bütün günü yatakta geçirdiler. Tanya

şansına inanamıyordu. Daha iki gün önce onu yitireceğini sanmıştı. Oysa yine birlikteydiler.

-383-

Hartley o gün öğleden sonra at binerlerken çok suskundu Eğer Mary Stuart Londra'dan sonra kendisine geri dönmezse, onu kaybetme fikrine alışmaya çalışıyordu.

Düşüncelerini açınca, Mary Stuart onu yatıştırmak için, «Bunu kendine yapma,» dedi.

«Yapmak zorundayım. Ya dönmezsen? O zaman ne yapacağım? Seni henüz yeni buldum. Bu kadar çabuk kaybetmeyi düşünemiyorum.» Ona söylememişti, ama bu konuda yazacaktı. «Bana herhangi bir söz veremezsin, Mary Stuart.»

«Bu doğru. Yaşam boyunca pek çok şey kaybediyoruz. Ama henüz kaybetmeden üzülme niye?»

«Çünkü seni kaybedince çok üzüleceğimi biliyorum.»

«Çabucak dönmek için elimden geleni yapacağım.» Ancak Hartley'nin sözleri onu şaşırttı.

«Eğer evliliğini kurtarabileceksen, hiç geri dönme. Margaret ve ben bir kez boşanmak üzereydik. Evlendikten on yıl sonra biriyle ilişkim oldu. Çok aptalca davrandım ve bir daha asla böyle bir şey yapmadım. Ne olduğunu bilmiyorum, ama sorunlarımız vardı. Margaret'in kısır olduğu gerçeğini sindirmeye çalışıyorduk. Çok üzüldü, hatta bana karşı çok soğuk davranmaya başladı. Hamile kalamadığı için hem kendini, hem beni suçluyordu. Sonunda ilişkiyi öğrendi. Bu yüzden altı ay ayrı kaldık ve ben diğer ilişkiyi sürdürerek daha da aptallık ettim. Ama o zamanlar âşık olduğumu sanıyordum. Kadın Fransızdı,

ben de onunla birlikte Paris'teydim. Margaret'e boşanacağımı söylemek için New York'a döndüm. Ancak döndüğümde, Margaret'e hâlâ âşık olduğumu farkettilim. Sevdığım ve sevmediğim tüm yanlarıyla oradaydı ve ona âşıktım.» Bunları anlatırken ikisinin de gözleri dol-

- 384 -

muştu. «Yani New York'a onunla vedalaşmak için dönmüşken ona yeniden âşık oldum.» Derin bir soluk alarak dağlara baktı. «Paris'teki o kadına geri dönmedim. Zaten o böyle olacağını biliyordu. Bir parola kararlaştırmıştık. Uzun açıklamalardan nefret ederdi. İki kelime yeterliydi. Eğer Margaret'i terkedeceksem, telgrafta, 'Bonjour, Arielle,' yazacaktım. Tabii eskiden faks yoktu,» dedi gülümseyerek. «Eğer Margaret ile birlikte olacaksam, 'Adieu Arielle,' yazacaktım. Çok mantıklı bir kadındı. Ona kaygılanmaması için söz vererek New York'a gittim ve 'Adieu, Arielle,' telgrafını çektilim. Sonra onu bir daha hiç görmedim. O böyle istemişti. Ama onu hiç unuttum.» Mary Stuart bu öyküden çok etkilenmişti. «Eğer bize de aynı şey olursa, Mary Stuart.» Sevddiği kadının gözlerinin içine bakıyordu. «Bilmeni isterim ki, bundan asla pişmanlık duymayacağım ve seni hep seveceğim. Bu üzüntüyü de atlatıp yaşamıma devam edeceğim. Arielle çok önemli bir devlet adamıyla evlendi ve başarılı bir yazar oldu, ama beni asla unuttuğundan eminim. Ben de onu hiç unuttum. Ne çare ki, Margaret de hiç unuttu, yine de beni bağışladığını sanıyorum. Burada, seninle hayatımın en güzel iki haftasını geçirdiğimi hiç unuttum.» Üstelik Mary Stuart sayesinde Margaret'in acısını hafifletebilmişti. Artık kendini çok daha iyi hissediyordu.

«Benim de hayatımın en mutlu iki haftasıydı. Ben de seni unuttuğum, ama Bili ile kalacağımı sanmıyorum, Hartley, gerçekten sanmıyorum.»

«İki insan arasında ne olacağını asla bilemezsin. Onunla konuştuktan sonra, ne olacağını göreceğiz. Eğer Margaret'i terk-etmiş olsaydım, onunla yaşadığım son on altı yılı kaçıracaktım.

-385-

Umut iftliği / F : 25

Üstelik harika yıllardı. Olacaklara karşı açık ol. Sana yalnızca bunu söyleyebilirim.»

«Seni her zaman seveceğim.»

«Ben de seni. Faks mesajını bekleyeceğim.» Aradıkları parolayı bulmuştu. «'Adieu, Arielle,' ya da 'Bonjour, Arielle,' bana her şeyi açıklar.»

«Sana 'Bonjour, Arielle,' diyeceğim.» Mary Stuart oldukça kararlı görünüyordu.

Bu arada Zoe, John Kroner ile kahve içiyordu. Son iki hafta içinde hemen dost oluvermişlerdi. Zoe birkaç kez hastaneye onu görmeye gitmiş, Dr. Kroner de çiftliğe gelmiş ve San Fran-cisco'ya geleceğine dair söz vermişti.

«Sana danışmak istediğim bir sorun var, bir hastamla ilgili,» dedi John Kroner. «Aslında homoseksüel bir çift bunlar ve ikisi de AIDS. İlaç tedavisine başladım.» Zoe'ye verdiği ilaçları söyleyip fikrini sordu.

«Doğru olanı yapmışsın. Bana hiç ihtiyacın yok.» Gülümsedi. Sam'in de ondan hoşlanacağından emindi. Onları tanıştırmak için sabırsızlanıyordu. Bu arada Sam her gün arıyor ve uzun uzun konuşuyorlardı. Zoe yine John'a cesaret vermek istedi. «Çok başarılı bir doktorsun.» Kendisine hastayken gösterdiği yakınlıktan dolayı ona teşekkür etti. «Eskiden bu ölüm cezasını duymanın hastalar için nasıl bir şey olduğunu bilemezdim. Onlar için çok üzülür, ama tam olarak anlayamazdım.» John'un gözlerinin içine baktı. «Artık biliyorum. Bunun nasıl bir şey olduğunu sen hayal bile edemezsin.»

-386-

«Edebilirim. Ben de AiDS'im. Sana az önce sözünü ettiğim hasta benim. Erkek arkadaşım da aynı durumda. Hastalık kendini göstermeye başlayınca sana görünmek istiyoruz.» Zoe onun bu açıklaması üzerine şaşkınlıktan donakaldı. Nedenini bilmiyordu, ama hiç aklına gelmemiştir. John Kroner ve sevgilisi AiDS'e yakalanmışlardı.

«Çok üzüldüm.»

«Önemli değil,» dedi John. «Hepimiz aynı yolun yolcusuyuz.» Ona sarılırken Zoe'nin gözlerinde yaşlar vardı.

Son gece hepsi için sakin geçti. Hartley ile Mary Stuart saatlerce sohbet ettiler. Zoe odasında Sam ile telefonda konuşuyordu. Tanya ise yine Gordon'un kulübesindeydi. Hepsi de planlarından, hayallerinden ve çiftlikte yaşadıklarından söz ediyorlardı. Gordon Charlotte ile konuşmuş, gelecek hafta sonu için izin almıştı. Los Angeles'a gidip Tanya'yı görecek. Bu onlar için yeni bir başlangıç olacaktı. Tanya'nın orada onunla birlikte yapmak istediği pek çok şey vardı. Hepsini gerçekleştirmeye çalışacaklardı ve ondan iki hafta sonra Tanya, Wyoming'e onu görmeye gelecekti.

«Keşke yarın seninle gelebilseydim,» dedi Gordon üzgün bir tavırla. «Orada her şeyi tek başına göğüslemek zorunda olmandan nefret ediyorum.»

Tanya da, «Keşke burada kalabilseydim,» dedi içtenlikle. Gordon'dan, buradan ve dağlardan ayrılmak istemiyordu.

«Yine geleceksin.»

Gece yarısına kadar konuşup gün ışığına kadar seviştiler. Sonra birlikte dışarı çıkıp dağların arasından güneşin doğuşunu seyrettiler. Olağanüstüydü.

Gordon, «Güzel bir gün olacak,» dedi. «Keşke benimle ka-labilseydin.» Tanya gitmeyi hiç istemiyordu.

Hiçbiri istemiyordu. Otobüse binerlerken hepsi ağlıyordu. Hartley, Mary Stuart'a sınıksıkı sarıldı. John Kroner ile erkek arkadaşı da onları geçirmeye gelmişlerdi. Başta Zoe olmak üzere, hepsini kucakladılar. Sonra Gordon herkesin içinde Tanya'yı öpünce bir aikış koptu.

Charlotte Collins'e teşekkür ettikten sonra otobüse bindiler. Üçü de ağlıyordu. Mary Stuart, Hartley'den gözlerini alamıyordu. Tanya pencereden sarkmış Gordon'a rodeodan uzak durmasını öğütlüyordu. Zoe ise burayı bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu. Şu iki hafta içinde, bu çiftlikte pek çok soru doğmuştu, ancak henüz bütün yanıtları bulamamışlardı.

Otobüs yola koyulduğunda, hepsi kendi düşünceleri ve düşleri arasında kaybolmuştu. Uzun bir süre hiç konuşmadılar. Tom onları gece yarısı San Francisco'ya ulaştırmayı planlıyordu.

-388-

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Otobüs Zoe'nin evinin önüne geldiğinde hepsi uyuyordu. Uzun süre hayatlarındaki erkekler hakkında konuşup gülüşmüş-lerdi. Yiyecek bir şeyler hazırlayıp Tom'la paylaşmışlar ve sonunda uyuyakalmışlardı. Hepsi için büyük bir gün olmuştu. Geldiklerini farkedenden Tanya, Zoe'yi uyandırdı. Hepsi Jade'i görmek için sabırsızlanıyorlardı.

Mary Stuart'ı da uyandırdıktan sonra Zoe'nin evine girdiler. İçeri girdiklerinde her yerde oyuncaklar, bir tabak yemek ve bir şişe vardı. Sonra onları koltukta uyurken buldular. Sam kucağında Jade ile koltuğa uzanmıştı. Saatlerce beklemişlerdi. Inge çok önce yatmış, ama Sam annesini görebilmesi için

Jade'i ya-tırmamıştı. Üç kadın şefkatle onlara baktı.

Zoe eğilip kızını öpünce Sam uyandı ve onu gördü. Bunun üzerine, Zoe onu da önce yanağından, sonra dudaklarından öptü.

Sam, «Seni özledim,» diye fısıldayarak diğerleriyle tanışmak için ayağa kalktı. Jade hâlâ kucağındaydı. Son iki hafta içinde küçük kızla çok iyi arkadaş olmuşlardı.

-389-

Zoe'nin evinden ayrıldıktan sonra Mary Stuart ile Tanya yollarına devam ettiler. Tom bol bol kahve içerek sabaha kadar onları Los Angeles'a ulaştırmak istiyordu.

Gerçekten ertesi sabah altıda Los Angeles'a gelmişlerdi. Neredeyse yirmi dört saattir yoldaydılar. Eve vardıklarında, Mary Stuart kocasından bir faks mesajıyla karşılaştı. Bili onun tam olarak ne zaman geleceğini öğrenmek istiyordu. Tanya için de uzun bir mesaj listesi vardı. Ama Wyoming'deki iki haftadan sonra her şey önemsiz geliyordu. Mutfakta otururlarken, Wyo-ming'i özlediklerini hissettiler. Gordon ve Hartley'den söz ettiler. Hepsi için olağanüstü bir tatil olmuştu.

Tanya, «Londra'ya ne zaman gidiyorsun?» diye sordu.

«Yarın da seninle kaldıktan sonra çarşamba gideceğim. Tabii daha önce gitmemi istersen planımı değiştirebilirim.»

«Şaka mı ediyorsun? Keşke sonsuza dek kalsan. Umarım bir an önce yine gelersin.» Hep birlikte yine biraraya gelmek

üzere sözleşmişlerdi.

Tanya günün geri kalanını sekreteriyle çalışarak geçirdi ve öğleden sonra Gordon aradı. Birbirlerini görmek için sabırsızlanıyorlardı. Uzun bir süre konuştular. Gordon jetonlu telefonda aradığı için hiç durmadan jeton atıyordu. Yine de Tanya'nın aramasını ya da ödemeli aramayı reddediyordu. Çok inatçıydı. Mary Stuart'a selam söyleyerek ertesi gün yine arayacağına söz verdi. Bu arada Mary Stuart, Hartley'den haber almamıştı, ama zaten böyle bir şey beklemiyordu. Onun şu anda nerede olduğunu bilmiyordu, ancak perşembe günü evine döneceğini biliyordu. Evliliğinin durumuna göre gerekli parolayı gönderecekti. «Adieu, Arielle» veya «Bonjour, Arielle.»

- 390 -

Tanya onu akşam yemeğe Spago'ya götürdü ve orada pek çok ünlüyle tanıştırdı. Burası Hollywood'da ünlü yıldızların rahatsız edilmediği ender yerlerden biriydi.

Ertesi gün Tanya provaya gidince, Mary Stuart alışverişe çıktı. Gece erken yattılar. Yine Gordon aramış ve Bili faks mesajı göndermişti. Ancak Mary Stuart mesajı okuyunca başını salladı. Yine duygudan uzak, yalnızca onun gelişle ilgili kısa bir mesajdı.

Ertesi sabah Mary Stuart yola çıkmadan önce ağlayarak kucaklaştılar. Birbirlerinden ayrılmayı hiç istemiyorlardı.

Mary Stuart, Londra'da Bill'in otelinde kalacaktı, ama kendine ayrı bir oda ayırtmıştı. Otel onu alması için havaalanına bir araba göndermişti. Odasına çıktıktan sonra, elini yüzünü yıkayıp kendine bir fincan çay ısmarladı. Çayını bitirdikten sonra, Bill'i aradı. Saat sabahın onuydu. Bili ise uçağın yedide indiğini bildiği için çıldırmak üzereydi. Bu arada Mary Stuart, Alyssa'ya ulaşamadığından ertesi gün New York'a dönüyordu.

Bili ilk çalışta telefonu açtı. Oda numarasını verdikten sonra beklemeye başladı. Önemli bir görüşme olacaktı.

Mary Stuart kapıyı açıp ona bakınca iinin sızladığını hissetti. Uzun yıllar sevdiği erkeğe ne kadar benziyordu. Ama artık değiştini biliyordu. İki de değişmişlerdi.

«Merhaba, Bili,» diyerek kocasını içeri aldı. Bili ona sarılmak istiyordu, ama Mary Stuart'ın gözlerindeki ifadeyi görünce vazgeçti. «Nasılsın?»

«Pek iyi sayılmam.»

«Bir şey mi oldu?»

-391 -

«Ne yazık ki, öyle.» İskemlelerden birine oturdu. «Ne oldu?» Mary Stuart davanın iyi gitmediğini sanarak üzüldü, çünkü Bili bu dava için çok uğraşmıştı.

«Doğruyu söylemek gerekirse, kendi yaşamımı da, seninki-ni de mahvettim.» Mary Stuart bir an için onun kendisini aldattığını sandı. Belki de bu işi kolaylaştırabilirdi. Ona evliliklerinin sona erdiğini söylemek umduğu kadar kolay değildi. «Ne demek istiyorsun?» Şaşırılmıştı. «Sanırım, ne demek istediğimi sen çok iyi biliyorsun. Bunun için buradasın, öyle değil mi? Çok aptal olmama rağmen, o kadarını ben de sonunda anladım. Çok aptallık ettim. Son bir yıl boyunca başımı masama gömerek, belki seni ihmal edersem benden uzaklaşırsın ve Todd geri gelir gibi saçma sapan düşüncelere kapıldım. Hatta sana söylediğim aptalca şeylerin unutulacağına inandım. Oysa her şey daha da kötüleşti. Gitgide kendimi daha kötü hissetmeye başladım. Sen de benden nefret etmeye başladın.» Küçük bir çocuk gibiydi. «Her neyse, bunların hiçbirinin seni şaşırttığını sanmıyorum. Galiba aptallığımla yalnızca kendimi şaşırttım. Ve sonunda sen çok kibar bir biçimde benden boşanmak istediğini söyledin.» Cellat için giyotini hazırlayan suçlu gibiydi. Bu onu öldürmeyi daha da zorlaştırıyordu. «Bir yıl boyunca neredeydin?» diye sordu Mary Stuart. Ona bunu hep sormak istemişti. «Benimle hiç konuşmadın, bana

hiç yanıt vermedin.» Bu bir robotla ya da ölü bir adamla birlikte yaşamak gibiydi.

«Çok mutsuzdum.» Bili savunma uzmanıydı. Mary Stuart sürekli kendi kendine Hartley'i anımsatıyordu. «Şimdi ne yapaca-

-392-

ğız? Boşanma kâğıtlarını yanında getirdin mi?» Wyoming'den konuşurken, onun bütün belgeleri hazır ettiğini sanmıştı.

«Getirmem gerekiyor muydu? İstiyor musun?»

«Kâğıtlar yanında mı?»

Sanki kâğıtları imzalamaya hazır gibi görünüyordu. Yirmi iki yıldan sonra her şeyden bu kadar kolayca vazgeçmesi çok sinir bozucuydu. Bu, Mary Stuart'ı daha da öfkelenmişti.

«Hayır, kâğıtlar yanımda değil. Ya kendine bir avukat tut ya da kendin hazırla. Tanrı aşkına, her şeyi ben yapamam. Ben buraya seninle konuşmaya geldim, kâğıt imzalamaya değil.»

«Yaaa.» Bili şaşırılmıştı. Resepsiyondan onun kendine ayrı oda ayırttığını öğrenmişti. Oysa görevlilere odasını iki kişilik hazırlamaları için talimat vermişti. «Sen bana çok kızgınsın, Stu.» Bu durumu değiştirebilmeyi istiyordu. «Seni suçlamıyorum. Ben alçaklık ettim. Sana söyleyecek bir mazeretim bile yok. Şu an yapabileceğim tek şey senden özür dilemek. Todd öldüğünden beri aklım çok karışık. Kendimi çok suçlu hissettiğim için kimi suçlayacağımı bilmiyordum. Kendimi suçladım, ama buna dayanamadım, bu nedenle seni suçlamaya başladım. Aslında buna hiçbir zaman inanmadım. Hep suçun kendimde olduğunu düşündüm.»

«Nasıl senin suçun olabilir ki?» Bill'in sözleri karşısında şaşkına dönmüştü. «Bu kimsenin suçu değildi. Hepimiz için korkunç bir olaydı. Hiçbirimiz bunu hak etmedik. Odasını temizlerken ona kızmaya başladım ve ondan sonra kendimi çok daha iyi hissettim.»

«Odasını mı temizledin? Neden?» Mary Stuart onu bir kez

daha şaşırtmıştı.

-393-

«Çünkü zamanı gelmişti. Eşyalarını kaldırıp giysilerini ihtiyacı olanlara verdim. Daha önceleri odayı öyle bırakırsam geri döneceğın sanıyordum. Ama sonunda bunun olmayacağını anladım.»

«Sanırım ben de bunu burada, Londra'da farkettim.»

Ardından Mary Stuart onu daha da şaşırttı. «Evi de satmak istiyorum. Ya da sen ne istiyorsan yapabilirsin, ama ben orada yaşamak istemiyorum. Bu çok üzücü oluyor. Orada yaşadığımız sürece hiçbirimiz bunun üstesinden gelemeyeceğiz. Eğer sen istiyorsan, orada yaşayabilirsin, ama ben yaşamayacağım.» New York'a dönünce Hartley ile yaşamaya karar vermezse, kendine bir ev arayacaktı. Hâlâ kararını vermemişti.

«Evi boşver. Benimle yaşamak istiyor musun? Bence önemli olan bu.»

«Hayır, istemiyorum. Son bir yıl boyunca fazlasıyla mutsuzdum. İlişkimiz eskisi gibi olsaydı, isterdim. Fakat o günler geride kaldı.»

«Ya yine eskisi gibi olursak? Öyle olursa, ne olacak?»

«Bu olamaz.» Başını kaldırınca Bill'in gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü ve onun adına üzüldü. Bir yıl boyunca öyle çok ağlamıştı ki, artık

ağlayamıyordu bile. Kendisi için, bu ilişki sona ermişti. «Gerçekten çok üzgünüm.»

«Ben de.» Bili yeniden insana dönüşmüştü. Ama artık çok geçti. Bili yine aynı şekilde davranabilirdi. Mary Stuart bu riske girmek istemiyordu. «Bu denli aptalca davrandığım için çok üzgünüm.» Gözleri dolmuştu ve dudakları titriyordu. «Ben yalnızca olanlarla nasıl başa çıkacağımı bilemedim.»

-394-

«Ben de bilemedim.» Mary Stuart'ın da elinde olmadan gözleri yaşlarla dolmuştu. «Ama sana ihtiyacım vardı. Senden başka kimsem yoktu.» Bunları söylerken hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

«Benim de kimsem yoktu. Ben kendime bile sahip değildim. Sanki Todd'la birlikte ölmüş ve evliliğimizi öldürmüştüm.»

«Evet, öldürdün.» Onu açıkça suçluyordu. Zaten bu yüzden Londra'ya gelmişti. Hiç olmazsa neden ayrıldığını bilmesini istiyordu. Bunu bilmeye hakkı vardı. Ama Bili orada oturmuş ağlıyordu. Öyle berbat görünüyordu ki, Mary Stuart koşup ona sarılmamak için zor duruyordu.

«Keşke geri dönüp her şeyi değiştirebilsem, Stu, ama yapamam. Özür dilemekten başka bir şey yapamam. Sen bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun. Bense tam bir pislik gibi davrandım.»

«Neden şimdi bana bunları söylüyorsun? Neden bu konuda hiçbir şey yapmadın?»

«Nasıl davranacağımı bilemedim. Hata yaptığımı buraya gelince anladım. Senin de burada olmanı istedim. Seni çağıracaktım, ama utandım. Üstelik o kahrolası çiftlikte çok iyi vakit geçiriyordun. Herhalde kovboyun birine âşık oldun.»

«Sen sersemin tekisin.» Ona bunu aylar önce söylemeliydi ve söylemediği için pişmandı.

«Özür dilerim. Ben bunu gerçekten hak ettim.»

«Sen iyi bir tekmeyi hak ediyorsun, William Walker. Nasıl iki, üç ay boyunca burada yalnız yaşamayı düşünecek kadar aptal olabildin? Seninle artık neden evli kalayım ki?»

- 395 -

«Haklısın. Kalmamalısın.»

«Güzel. Bu konuda anlaştığımızı sevindim. O halde bo-şanalım.» Sonunda söylemişti işte. Ancak Bili gözlerini ona dikmiş başını sallıyordu.

«Bunu istemiyorum.» Bunu söylerken dişçiye gitmeyi reddeden bir çocuğa benziyordu. «Senden boşanmak istemiyorum.»

«Neden?»

«Seni seviyorum.»

«Korkarım, bunun için biraz geç kaldın.»

«Hiçbir zaman geç sayılmaz.» Ama Mary Stuart başını salladı. O böyle düşünmüyordu. «Beni hiç affedemeyeceğini mi söylüyorsun? Oysa sen hep bağışlayıcı olmuştundur.»

«Gerçekten üzgünüm, Bili.» Bu konuşmanın sona ermesini istiyordu. Boşanmak istediğini söylemişti. Zaten buraya bunun için gelmişti. Üstelik göndermesi gereken bir faks mesajı vardı... «Bonjour, Arielle.» Hartley'nin eve

girer girmez bunu bulmasını

istiyordu.

O bunları düşünürken Bili arkasından yaklaşıp ona sarıldı. «Hayır, yapma, lütfen.»

«Son bir kez, lütfen... sana sarılmama izin ver...»

«Yapamam.» Dönünce Bili ile burun buruna geldi. Onu artık sevmediğini söylemek istiyordu, fakat buna cesareti yoktu. Üstelik henüz tam da doğru sayılmazdı. Belki bir gün olacaktı. Belki biraz zaman alacaktı.

«Seni seviyorum,» dedi Bili, onun gitmesine izin vermeden.

«Bunu duymak istemiyorum.» Yine de ondan uzaklaşmaya çalışmıyordu.

-396-

«Bu doğru. Seni seviyorum... şimdi benden ayrılсан bile seviyorum, inan bana. Seni hep seveceğim... tıpkı Todd'u sevdiğim gibi...» Yine ağlamaya başlamıştı. Sonra karısını usulca öptü. Mary Stuart karşı koymak istemesine rağmen ona karşılık verdiğini farkettil. Bunun için kendinden nefret ediyordu. Nasıl bu kadar zayıf olabiliyordu?

«Yapma.» Birbirlerinden ayrıldıklarında ikisinin de soluğu kesilmişti. Mary Stuart bu öpücüğün içindeki acıyı dindirmese de hafiflettiğini farkettil. Sonra bir kez daha öpüştiler. «Bu doğru değil, ben buraya senden boşanmaya geldim.»

«Biliyorum.» Artık ikisi de birbirini arzulamaya başlamıştı. Birbirlerinin giysilerini çıkarıp sevişmeye başladılar. Yeniden kendilerine geldiklerinde ikisi de gülüyordu.

Mary Stuart, «Bu iğrenç,» dedi. «Ben buraya boşanmak için geldim.»

«Biliyorum.» Hâlâ gülüyordu. «Buna inanamıyorum... hadi yeniden yapalım...» Ve bütün günü yatakta sevişerek geçirdiler. Yemek bile yememişle di. Yalnızca birbirlerine ihtiyaç duyuyorlardı. Ertesi sabah uyandıklarında, Bili bunun bir düş olmaması için dua ediyordu. Şu an bildiği tek şey, onu kaybetmek istemediğiydi. Odaya kahvaltı istediler. İkisi de açlıktan ölmek üzereydi. Kahvaltıda Bili ona o gün ne yapmak istediğini sordu. Sanki tatildeymiş gibi konuşuyordu.

Mary Stuart kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, «Çalışmak zorunda mısın?» diye sordu.

«Bugün izin yapacağım. Eğer New York'a döneceksen seninle birlikte olmak istiyorum.» Kahvaltıdan sonra yine seviştiler.

-397-

Mary Stuart'ın uçağa yetişmesi için çok az vakti kalmıştı. İstese yetişebilirdi, ama istemiyordu. Kalmak istiyordu. Bili bunu sevinçle karşıladı.

«Kalacak mısın?»

«Yanımda yalnızca kot pantolon ve kovboy çizmelerim var.» İkisi de hiç olmadıkları kadar mutluydular.

«Ayrı odalarda mı kalacağız?»

«Hayır.» Ardından ciddi bir ifadeyle ekledi. «Ama evi hâlâ satmak istiyorum.» Bili de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu. Yeni bir başlangıç yapmanın zamanı gelmişti.

Bili öğleden sonra birlikte yürüyüşe çıkmayı önerdi. Onunla yürüyüp sohbet

etmeyi özlemişti. Dışarı çıkmadan önce, Bili birkaç evrağı imzalamakla meşgulken, Mary Stuart da resepsiyona inip faksla gönderilmek üzere mesajını yazdı. «Adieu, Arielle.» O kadar. Bu her şeyi açıklıyordu.

«Biraz temiz hava almaya hazır mısınız?» Bili aşağı inmişti. Onun gözlerinin yaşlı olduğunu görünce kaygılandı. Lobide onu kollarının arasına aldı. «Tamam, Stu... yemin ederim, her şey yoluna girecek... seni seviyorum.» Oysa Mary Stuart onun için ağlamıyordu. Bir dosta veda etmişti. Sonra kocasıyla el ele tutuşarak güneşe doğru yürüdüler. Onların böyle el ele yürüdüğünü gören kapıcı gülümsedi. Böyle mutlu çiftleri görmek çok ender rastlanan güzel bir olaydı. Yaşam onlar için çok kolay olmalıydı. Belki de yalnızca çok şanslıydılar.

SON

UMUT ÇİFTLİĞİ

Mary Stuart Walker oğlunun ölümünden sonra kendini bir türlü toparlayamamış, kocasıyla ilişkileri de gittikçe çıkmaza girmiştir. Uzun yıllardır görüşmediği arkadaşı ünlü rock starı Tanya Thomas'ın da evliliği ününün gölgesinde yok olup gitmektedir. İki arkadaşın yaşamları büyük bir girdaba doğru sürüklenirken yeniden karşılaşırlar. Tanya'nın bir

çiftlik evinde geçirilecek bir tatille ilgili teklifi, iki arkadaşın

'yaşamlarını birdenbire değiştirecektir.

ion anda onlara katılmaya karar veren arkadaşları Zoe 'hillips, başarılı bir doktordur. Evlat edindiği küçük kıızıyla nutlu bir gelecek düşünürken, bir hastasından kaptığı HIV 'irüsüyle ölüme mahkûm olmuştur. Bu tatil ona da geleceğini iüşünebilme imkânı verecektir.

Umutsuz bir noktadan başlanılan tatil, bu üç kadına; aşkı, hüznü, ölümü ve ne

olursa olsun umudu fekrar tekrar anımsatacaktır.

Kadın psikolojisini çok iyi bilen yazar Danielle Steel'in arkadaşlık ve aşk üzerine yazdığı bu kitapta, siz de kendinizden bir şeyler bulacaksınız.